

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

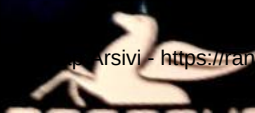
#1 THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
LABİRENT SERİSİNİN YAZARI

JAMES DASHNER

13. GERÇEKLİK

1. KİTAP

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

13. GERÇEKLİK

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

1. KISIM

ATEŞ

1. BÖLÜM

EFENDİ GEORGE VE HANIMEFENDİ JANE

Norbert Johnson hayatı boyunca hiç bu kadar tuhaf iki insanla karşılaşmamıştı; üstelik aynı gün içinde, hatta aynı *saatte*. Tuhaftı. Gerçekten de tuhaftı.

Dağınık gri saçlı, buruşuk gri pantolonlu ve kırıışık gri gömlekleli Norbert yirmi üç sene, yedi ay, on iki gün –saatine baktı– ve yaklaşık dört saattir Macadamia, Alaska’daki postanede çalışıyordu. Bu uzun, soğuk ve yalnız yıllarda aklınıza gelebilecek her türde insanla tanışmıştı. İyi insanlar ve kötü insanlar. Çirkin insanlar ve güzel insanlar. Avukatlar, muhasebeciler, polisler. Deliler ve mahkûmlar. Yaşlı cadaloglar ve genç zıpır delikanlılar. Ah ve bir sürü de ünlü.

Bu gösterişli hikâyelerine inanırsanız (ki yaklaşık yirmi üç sene, yedi ay, on iki gün ve *üç* saat önce çoğu kişi artık bunu yapmayı bırakmıştı), onun Amerika’daki bütün film ve müzik yıldızlarıyla tanıştığını sanırdınız. Gerçi bu ünlülerin Alaska’da

tam olarak *neden* posta gönderdikleri meçhul olduğu için gerçekleri birazcık abartıyor olabilirdi.

Ama bugünkü ziyaretçiler farklıydı ve Norbert kasaba halkını bu defa doğruyu, tamamen doğruyu söylediğine ikna etmesi gerektiğini biliyordu. Macadamia'da korkunç bir şeyler dönüyordu.

İlk yabancı –bir adam– küçük, daracık postaneye saat tam 11.15'te girdi. Sert rüzgâra ve girdap gibi dönen kar tanelerine karşı kapıyı çabucak kapadı. Az kalsın beyazlaşmış eklemli elinde sıkıca tuttuğu bir kutu dolusu mektubu yere düşürüyordu.

Kısa boylu, gergin biriydi; ayaklarını sürüyordu, burnu seğiriyordu, kelleşmiş kafa derisi kırmızıydı ve kızarmış, şişkin suratına yuvarlak çerçeveli gözlük takmıştı. Şık bir siyah takım elbise giymişti: İnce çizgiliydi, ipekti ve altın kol düğmeleri vardı.

Adam bir kutu mektubu postanenin tezgâhına pat diye bırakınca toz kalktı ve Norbert birkaç saniye öksürdü. Tüm bunlar yetmezmiş gibi adam sanki bir Shakespeare oyunundan fırlamışçasına yoğun bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

“İyi günler, beyefendi,” derken hafifçe gülümseme çabası onu acı çekiyormuş gibi gösteriyordu. “Önemli bir hususta bana yardım edeceğinizi umuyordum.” Şık takımının koyu renkli iç kısmından kenarları dantelli bir mendil çıkarıp dışarıdaki buz gibi havaya rağmen alnında biriken ter damlacıklarını sildi. Sonuçta kasım ayının ortasıydı.

Üç Numaralı Postacı olarak görevini yerine getirmeye hazır olan Norbert, “Tabii efendim,” diye cevapladı. “Memnuniyetle.”

Adam dışarıyı işaret etti. “Dehşet verici, değil mi?”

Norbert buz tutmuş camdan dışarı baktı ama tek gördüğü karla kaplı sokaklar ve soğuktan kurtulmak için aceleyle yürüyen, kat kat giyinmiş birkaç kişiydi. “Dehşet verici olan nedir, efendim?”

Adam ofladı. “Asa aşkına, bu yer, *bu yer!*” Mendilini kaldırıp kollarını önünde birleştirerek abartılı bir hareketle ürperdi. “Siz-

ler buna nasıl dayanabiliyorsunuz? Bu sert soğuşa, kısa günlere, keskin rüzgâra?”

Norbert güldü. “Anladığım kadarıyla buraya yalnızca ziyaret amaçlı geldiniz?”

“Ziyaret mi?”

Jilet gibi giyinmiş olan adam kahkaha ile homurtu arası bir ses çıkardı. “Ziyaret olmayacak, dostum. Bu mektuplar gönderildiği anda yeniden okyanusa döneceğim. Sizi temin ederim ki *anında*.”

Okyanusa mı? Norbert onu süzdü. Adamın, Norbert’in hayatı boyunca dışına çıkmadığı şehri sevmemesine biraz alınmıştı. “Peki, ne kadar zamandır buradasınız?”

“Ne kadar zamandır mı?” Adam altın cep saatine baktı. “*Ne kadar zamandır?* Tam olarak yedi dakikadır ve bu bile yeterince uzun. Sizin için bir mahsuru yoksa yoluma devam etmek istiyorum.” Pul pul olmuş kafatasını kaşdı. “Bu arada aklıma gelmişken... donmuş nehir kıyısındakinden daha yakın bir mezarlık var mı buralarda?”

“Mezarlık mı?”

“Evet, evet, mezarlık. Hani kalbi durmuş zavallıları gömdükleri yer?” Norbert ona bakakalınca adam iç geçirdi. “Ah, her neyse.”

Norbert bir keresinde televizyonda *feleği şaşmak* deyimini duyduğunu hatırladı. Ne anlama geldiğinden asla emin olamamıştı ama içinden bir ses şu an tam olarak böyle hissettiğini söylüyordu. Çenesini kaşdı ve gözlerini kısıp adama baktı. “Efendim, isminizi öğrenebilir miyim?”

“Hayır, öğrenemezsiniz, Bay Postacı. Ama illa ki bir şey diyecerseniz, Efendi George diyebilirsiniz.”

“Peki öyleyse,” dedi Norbert endişeyle. “Şey, Efendi George, Macadamia’ya yedi dakika önce geldiğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Bu doğru. Lütfen...”

Norbert onu duymazdan geldi. “Ve bunca yolu sırf bu mektupları göndermek için geldiğinizi ve sonrasında hemen döneceğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Tanrım, evet!” Efendi George, ellerini sıkıca birleştirek öne arkaya sallanmaya başladı. “Tabii siz lütfedip...” İnce kaşlarını kaldırarak mektuplarla dolu kutuyu işaret etti.

Norbert başını iki yana salladı. “Peki buraya nasıl geldiniz?”

“Şeyle... ee, uçakla. Neden bu kadar çok soru soruyorsunuz?”

“Kendi uçağınız mı var?”

Efendi George eliyle tezgâha vurdu. “Evet! Burası postane mi yoksa mahkeme mi? Şimdi lütfen, çok acelem var!”

Norbert kutuyu kendisine doğru çekerken gözlerini Efendi George’dan hiç ayırmadı ve dişlerinin arasından tısladı. Ardından istemeyerek de olsa bakışlarını aşağı indirdi; sanki göz temasını keserse adam her an kaybolabilirmiş gibi.

Kutu ağzına kadar yüzlerce sararmış ve üzerinden bufalo sürüsü geçmiş gibi buruşmuş zarfla doluydu. Kırışmış kâğıtların üzerindeki mavi mürekkeple yazılmış adresler dağılmıştı. Her zarfta farklı ve bazıları epey ender ve çok para edecek gibi görünen birer pul vardı: Amelia Earhart, Yankee Stadyumu, Wright Kardeşler.

Norbert yeniden adama baktı. “Yani bu mektupları göndermek için kendi uçağınıza atlayıp kasım ortasında Alaska’nın ortasına geldiniz... ve tekrar evinize döneceksiniz?..”

“Evet ve dedektif ihtiyaçları varsa sizi derhal Emniyet Müdürlüğü’ne önereceğim. Şimdi, kibar beyefendi, yapmam gereken başka bir şey var mı? Bu mektupların sorunsuzca gönderildiğinden emin olmak istiyorum.”

Norbert omuz silkip hepsinin üzerinde adres ve pul olduğunu teyit etmek için mektup yığınıni karıştırdı. Mektupların Maine’den Kaliforniya’ya Fransa’dan Güney Afrika’ya kadar her yere gönderilmeleri amaçlanmıştı. Japonya. Çin. Meksika. Tüm dünyaya gönderileceklerdi. Ve görünüşe bakılırsa adam masrafları da önceden hesaplamıştı.

“Şey, her birini tartıp konumu bilgisayara girmem gerekiyor ama şöyle bir bakıyorum da sorunsuz görünüyorlar. Ben bunları kontrol ederken burada beklemek ister misiniz?”

Efendi George ceketinin cebinden şişkin bir cüzdan çıkardı. “Ah, sizi temin ederim ki gerekli ücretin hepsi burada ama emin olmalıyım. Buyurun.” Birkaç yüz dolar çıkarıp tezgâha bıraktı. “Ek masraf gerekirse bu fazlasıyla yeterli olacaktır. Kalanını da değerli hizmetiniz karşılığında bahşiş olarak düşünün.”

Norbert boğazındaki kocaman yumruyu yuttu. “Şey, efendim, o kadar tutmayacağını söyleyebilirim. Kesinlikle bu kadar çok değil.”

“Eh, öyleyse eve kafam çok rahat bir şekilde döneceğim demektir.” Başıyla resmi bir selam vermeden önce gözlerini kısıp Norbert’in yaka kartına baktı. “Elveda, Norbert, umarım her şey gönlünüzce olur,” dedi.

Ve Efendi George yeniden dondurucu soğuğa çıktı.

Norbert’in içinde bu adamı bir daha görmeyeceğine dair şüphe vardı.

Norbert tuhaf mektupların olduğu kutuyu alıp rafın altına tam koymuştu ki iyi giyimli İngiliz beyefendisinden daha da tuhaf biri içeri girdi. Kadın kapıdan girdiğinde Norbert’in ağzı açık kaldı.

Kadının üzerindeki her şey sarıydı: yere kadar uzun olan elbisesi, kalın paltosu, sivri burunlu ayakkabıları, sıkı eldivenleri... Paltosunun kapüşonunu geriye attığında krom top gibi parlayan kel kafası, burnunun ucunda duran kemik çerçeveli gözlüğü ve ateş saçan zümrüt gözleri ortaya çıktı.

Şeytani büyücüye dönüştürülmüş bir limona benziyordu. Norbert, kadın daha tek kelime etmeden sesli gülerek kendisini bile şaşırttı. Kadının gözlerinin kısılarak yeşil lazer ışığına dönüşmesine bakıp zekice bir şey yapmamış olduğunu fark etti.

“Postacı, komik bir şey mi var?” diye sordu kadın yumuşak ve baştan çıkarıcı fakat bir şekilde tehditkâr bir tonda. Norbert, Efendi George’un aksine, kadının İngiliz aksanı olmadığını fark etti; Alaska’nın bir şehrinden olabilirdi. Gerçi ortada ayaklı bir muza benzediği gerçeği vardı.

Cevapsız geçen uzun bir dakikanın ardından kadın devam etti: “Hanımefendi Jane’in kendisiyle dalga geçenlere karşı pek de nazik davranmadığını öğreneceksiniz.”

“Şey,” diye kekeledi Norbert. “Ee... Hanımefendi Jane kim acaba?” Bunu söyler söylemez aptal gibi görüldüğünü anladı.

“Benim, seni sersem. Salak mısın?”

“Hayır, hanımefendi, sağır değilim. Kulaklarım gayet iyi duyuyor.”

“Sağır değil, seni karla kaplı moron, *salak*. Ah, her neyse.” Bir adım yaklaştı ve eldivenli ellerini Norbert’in önündeki tezgâha koydu. Gözlerinde sanki Norbert’i takip eden ışınlar vardı ve onu transa geçiriyordu. “Postacı, şimdi beni dinle, Çok dikkatli dinle. Anladın mı?”

Norbert anladığını dile getirmek istedi ama ağzından yalnızca tiz bir ciyıklama çıkarabildi. Konuşmak yerine başını onaylarcasına salladı.

“Güzel.” Kadın dikleşip kollarını önünde birleştirdi. “Ufak tefek bir adam arıyorum; kırmızı suratlı, çirkin, peynir fabrikasındaki açgözlü bir fareden daha sinir bozucu. Birkaç dakika önce buraya geldiğini biliyorum ama doğru gerçeklikte olup olmadığını *bilmiyorum*. Onu gördün mü?”

Norbert yüzünü sabit tutup her türlü ifadeyi saklamak için o çelimsiz, küçük bedenindeki tüm iradesini topladı. Gözlerini ayağının dibindeki mektup kutusuna değil, Leydi Limon’un kel kafasına odaklamak için kendini zorladı. Bu iki yabancının neyin peşinde olduklarına dair en ufak fikri yoktu ama içgüdüleri ona Efendi George’un iyiliğe, Hanımefendi Jane’in ise kelliğe –gözlerini kırptı– ah, *kötülüğe* denk olduğunu söylüyordu.

Ayrıca doğru gerçeklikte olmak da ne demektir? Norbert böylesine tuhaf iki yabancının yarım saat içinde küçük postanesine gelmesine hayret etti.

Hanımefendi Jane, "Dilini kutup ayısı mı yuttu?" diye sorarken sırtarak yaka kartına baktı. "Norbie? Orada kimse var mı?"

Norbert hızlı atan kalbini yok sayarak yalnızca, "Hayır," dedi. "Neye hayır?" diye tersledi sarı kadın. "Hayır, burada değilsin mi yoksa hayır, aradığım adamı görmedin mi?"

"Hanımefendi, bugün ilk müşterimsiniz ve hayır, tarif ettiğiniz gibi birini hayatımda hiç görmedim."

Hanımefendi Jane kaşlarını çatıp bir parmağını çene hizasında kaldırdı. "Hanımefendi Jane yalancılara ne yapar, biliyor musun, Norbie?"

"Yalan söylemiyorum, hanımefendi," diye cevapladı Norbert, sakın görünmek için elinden geleni yaparak. Böyle korkunç bir kadına yalan söylemekten hoşlanmamıştı ve kadın öğrenirse tezgâhın altında birleştirdiği parmakları da hiçbir işe yaramazdı fakat bu şeytani kadın, Efendi George'u her ne yapıyorsa ondan alıkoymak istiyorsa o mektupların ne olursa olsun gönderilmesi gerektiğini biliyordu. Hepsi de Norbert Johnson'ın elindeydi.

Kadın bir sonraki hamlesini düşünmeye dalmış gibi uzaklara baktı. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. Sesi belli belirsiz duyuluyordu ve artık Norbert'la konuşmuyordu. "Ama hangi gerçeklikte... hepsine bakacak vaktim yok..."

"Bayan Jane?" diye seslendi Norbert. "Ben..."

"*Hanımefendi* Jane, seni Alaskalı buz kafa."

"Ah, şey çok üzgünüm... sadece herhangi bir posta hizmetine ihtiyacınız olup olmadığını soracaktım."

Kötü kadın hiçbir şey söylemeden ona uzun uzun baktı. "Yalan söylüyorsan, bir şekilde öğrenir ve geri gelirim, *Norbie*." Paltosunun cebine uzanıp gizlediği ağır bir şeyle oynadı. "Ve bunun doğuracağı sonuçlardan hoşlanmazsın, seni temin ederim."

"Hayır, hanımefendi, eminim..."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Fakat Norbert cümlesini bitiremeden günün son ve şimdiye kadar ki *en* tuhaf şeyi gerçekleştirdi.

Hanımefendi Jane ortadan kayboldu.

Hanımefendi Jane yok oldu; tıpkı o deyim gibi sırta kadem bastı. Sihir numarası gibi *puf* diye. Bir saniye oradayken ardından yoktu.

Norbert tezgâhın arkasından boş alana bakakaldı. Şu an hissettiklerini açıklamak için *allak bullak olmaktan* çok daha güçlü bir deyime ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonunda başını iki yana sallayarak içinde Efendi George'un mektuplarının olduğu kutuya uzandı.

İçeride onu duyacak kimse olmamasına rağmen, "Bunlar *bu gece* gönderilecek," dedi.

ÇOK TUHAF BİR MEKTUP

Atticus Higginbottom –anaokulundaki ilk gününden beri takma adı “Tick”ti– kendi dolabında karanlığın içinde iki büklüm, klostrofobik halde oturuyordu. Kapının mandalını açıp dışarı çıkmayı her şeyden çok istiyordu ama beş dakika daha beklemesi gerektiğini biliyordu. Ferman, Washington, Deer Park’taki Jackson Ortaokulu’nun Patronu tarafından verilmişti. Ve “Keçi” Billy Cooper’ın emirlerine herkes uymak zorundaydı; Tick de aksini yapmaya cesaret edemezdi.

Kapının metal çıtalarının arasından baktı ve yalnızca koridorun pis beyaz fayanslarını görebileceği şekilde aşağı baktıkları için sinirlendi. Çıkış zili çalalı çok olmuştu ve Tick artık çoğu öğrencinin dışarı çıkıp otobüslerini beklediklerini ya da çoktan evlerine yürümeye başladıklarını biliyordu. Birkaç serseri hâlâ koridorlarda geziniyordu ve içlerinden biri sırtarak Tick’in hücresinin önünde durdu.

“Umarım akşam yemeğinden önce çıkarsın, Tikli Bitli Pislilik,” dedi çocuk. Ardından dolabı tekmeleyerek metalin Tick’in kulaklarında korkunç bir şekilde çınlamasına neden oldu. “Keçi

kaçmadığından emin olmak için beni gönderdi; neyse ki hâlâ içeridesin. O boncuk gibi küçük gözlerini görebiliyorum.” Bir tekme daha. “*Ağlamıyorsun, değil mi?*” Dikkatli ol yoksa kusmuk atkına sümük bulaşabilir.”

Tick gözlerini sımsıkı kapayarak kendini bu geri zekâlıyı görmezden gelmeye zorladı. Sessiz kalırsa zorbalara sonunda hep giderlerdi. Cevap verirse...

Çocuk tekrar kahkaha atıp uzaklaştı.

Aslında Tick *ağlamıyordu* ve uzun zamandır da ağlamamıştı. Kaderinin, herkesin uğraştığı çocuk olmak olduğunu kabullendiğinden beri hayatı çok daha kolaylaşmıştı. Gerçi Tick’in bu tavrı da Billy’yi sinirlendiriyordu. *Belki gelecek sefer ağlama numarası yapmalıyım*, diye düşündü. *Keçi’ye kendisini yüce kötü kralmış gibi hissettiririm.*

Koridor tamamen sessizliğe büründüğünde Tick uzanıp kapının mandalını kaldırdı. Yüksek bir sesle açılan kapı yandaki dolaba çarptı. Tick dışarı çıkıp kramp girmiş kol ve bacaklarını gerdi. O an Billy ve o aptal zorbalardan oluşan çetesini daha az önemseyemezdi; günlerden cumaydı ve annesi ile babası on üçüncü yaş günü hediyesi olarak ona son model oyun konsollarından almıştı ve şükran günü tatiline çok az kalmıştı. Kendini gayet mutlu hissediyordu.

Birilerinin ona daha fazla işkence yapmayacağından emin olmak için etrafına bakınan Tick boynundaki iğrenç mor lekeyi saklamak için sürekli taktığı kırmızı-siyah atkısını düzeltti. Boynunda bardak altlığı büyüklüğünde, şekilsiz, paslanmış gibi görünen doğum lekesi vardı. Vücudunda en nefret ettiği şey bu lekeydi. Ailesi onu atkıyı takmamaya ikna etmek için ne kadar uğraşırsa da her günün her saati takıyordu; yazın ter içinde kalsa bile. Artık kış intikamını almak üzere yavaş yavaş gelirken insanlar da atkısına tuhaf tuhaf bakmayı kesmişlerdi. Yani ona Kusmuk Atkısı diyen seraseriler dışında.

Evine giden sokağa en yakın olan kapıdan çıkmak üzere yürümeye koyuldu; okula yürüme mesafesinde oturuyordu, ki bu konuda şanslıydı çünkü otobüsler çoktan gitmişti. Köşeyi döndüğünde fen dersi öğretmenini Bay Chu'yu elinde evrak çantasıyla öğretmenler odasından çıkarken gördü.

“Ah, bu bizim Bay Higginbottom değil mi?” dedi sırık gibi adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Hâlâ burada ne işin var? Yoksa daha fazla ödev mi istiyorsun?” Düz, siyah saçları neredeyse omuzlarına geliyordu. Tick annesinin Bay Chu'nun saçını kestirmesi gerektiğini düşüneceğini biliyordu ama Tick'e göre gayet havalı duruyordu.

Tick hemen güldü. “Hayır, bence yeterince ödev verdiniz; pazartesiye kadar yarısını bitirebilirsem şanslıyım.”

“Hımmm,” diye karşılık verdi Bay Chu. Uzanıp Tick'in sırtına hafifçe vurdu. “Seni tanıyorsam bugün öğle arasına kadar çoktan bitirmişsindir.”

Tick nedense öğretmenin haklı olduğunu itiraf etmeye utanarak yutkundu. *İneğim işte*, diye düşündü. *Bir gün inanılmaz zengin olmamı sağlayacak.* Tick en azından inek gibi görünmediği için mutluydu. Kahverengi saçları yağlı değildi; gözlük takmıyordu; yapılıydı. Tek kusuru doğum lekesiydi. Belki bir de tek bacaklı bir sarhoş gibi sakar olmasıydı. Ama babasının her zaman dediği gibi; yaşlılarından hiç farkı yoktu ve birkaç sene içinde sakarlığı da geçecekti.

Sebebini bilmiyordu ama yaşlılarıyla bir türlü anlaşılamıyordu. Onlarla arkadaş olmak şöyle dursun, konuşmakta bile güçlük çekiyordu. Ama arkadaşları olmasını *istiyordu*. Hem de çok. *Zavallı küçük ben*, diye düşündü.

“Bu hiç de akıllıca olmayan cevabını ve elinde kitap olmayışını haklılığımın kanıtı olarak alıyorum,” dedi Bay Chu. “Yedinci sınıf için fazla zekisin, Tick. Sana gerçekten de sınıf atlatmalıyız.”

“Sonra benle *daha da çok* uğraşsınlar diye mi? Hayır, teşekkür-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Bay Chu kaşlarını çatıp yere baktı. “O çocukların sana yaptıklarından nefret ediyordum. Elimde olsa...”

“Biliyorum, Bay Chu. Şu sinir bozucu davalar açılmayacak olsa onları döverdiniz.” Öğretmeni yeniden gülümseyince Tick rahatladı.

“Doğru, Tick. Yanıma kalacağını bilsem o serserilerin hepsini hastanelik ederdim. İşe yaramaz aylaklardan başka bir şey değiller. On beş yıl sonra sana *patron* diyecekler. Bunu unutma, tamam mı?”

“Evet efendim.”

“Güzel. Haydi eve koş o zaman. Eminim annen kurabiyeleri fırına atmıştır. Pazartesi görüşürüz.”

“Tamam. Görüşürüz, Bay Chu.” Tick el salladı ve eve gitmek üzere koridorda koşturdu.

Yalnızca bir kez takılıp düştü.

“Ben geldim!” diye bağırdı Tick ön kapıyı kapatırken. Dört yaşındaki kız kardeşi Kayla salonda çay setiyle oynuyordu. Kıvrıkcık sarı saçları her hareketiyle yukarı aşağı zıplıyordu. Ablası Lisa’nın korkunç bir şarkı çaldığı ve suçu akorduna atacağı piyanonun hemen yanında oturuyordu. Tick sırt çantasını yere atıp montunu kapının yanındaki askıya astı.

“Nasıl gidiyor, kaplan?” diye sordu annesi bir tutam kahverengi saçını kulağının arkasına atarak koridorda yürürken. Zayıf yüzünün yanakları mutfakta sarf ettiği çabadan kızarmıştı ve alnındaki ter damlacıkları son bir çabayla akmamaya çalışıyorlardı. Lorena Higginbottom yemek yapmayı çok severdi, ciddi anlamda *çok severdi* ve Deer Park’taki herkes bunu bilirdi. “Ben de tam fırına kurabiye atmıştım.”

Haklıymışsınız, Bay Chu.

“Anne,” dedi Tick, “ben doğmadan çok uzun zaman önce insanlar birbirlerine kaplan demeyi bıraktı. Neden bana sadece Tick demiyorsun? Herkes öyle yapıyor.”

Annesi abartıyla iç geçirdi. “Bu duyduğum en berbat takma ad. Tick¹ *ne yapar* haberin var mı?”

“Evet, onu öldürmeden hemen önce insanın kanını emer.” Tick başparmağını pantolonunun üzerinden bacağına bastırdı ve yüzünde hain bir gülümsemeyle çevirdi. Kayla çay takımından başını kaldırıp kıkırdadı.

“Harika,” dedi annesi. “Yani böyle bir yaratığın adını almaktan rahatsız değilsin?”

Tick omuz silkti. “Her şey Atticus’dan iyidir. Atticus yerine... *Wilbur* denmesini tercih ederdim.”

Annesi kahkaha attı ama Tick onun aslında kendini tutmaya çalıştığını biliyordu.

“Babam ne zaman gelecek?” diye sordu Tick.

“Sanırım her zamanki saatinde,” diye karşılık verdi annesi. “Neden?”

“Football 3000’de bana bir maç borcu var.”

Annesi şakayla kollarını kaldırdı. “Ah, madem öyle, arayıp acil durum olduğunu söyleyeyim de hemen eve gelsin.”

Lisa’nın piyano çalmayı kesmesi Tick’i rahatlattı, hatta yarım kilometre çapında yaşayan herkesin de rahatladığını düşünüyordu. Lisa mükemmel dişlerini gösteren şeytani bir gülümsemeyle piyano taburesinde dönüp Tick’e baktı. Dalgalı kahverengi saçları ve sanki bebeklik kilolarını bir türlü atamamış gibi hafif tombul bir yüzü vardı. Kollarını önünde birleştirip, “En son babam seni beş *touchdown*’la mahvetmişti,” dedi tatlı bir ses tonuyla. “Neden pes etmiyorsun?”

1 İngilizce: Kene (ç.n)

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Sen her gün o zavallı piyanoya işkence etmeyi bıraktığında ben de pes edeceğim. Sanki kolları olmayan bir goril çalışıyormuş gibi.”

Lisa cevap vermek yerine taburesinden kalkıp Tick’in yanına gitti. Öne eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum, küçük kaydeşim.”

“Anne, galiba kusacağım,” diye homurdandı Tick yanağını silerken. “Biri yüzümü silmem için bir şey getirebilir mi?”

Lisa kollarını önünde birleştirip başını iki yana sallarken gözlerinde onaylamayan bir bakış vardı. “Oysa eskiden altını değiştirirdim...”

Tick sahte bir kahkaha attı. “Of, benden sadece iki yaş büyüksün; altımı hiç değiştirmedikten eminim.”

“Yaşıtlarıma göre hızlı olgunlaştım. Yaşımdan beklenmeyen yeteneklerim vardı.”

“Evet ya, aslında Mozart’sın; tabii müzik olayı dışında.”

Annesi ellerini beline koydu. “Gördüğüm en şapşal çocuklarsınız...” O sırada çalan alarmin sesi sözünü kesti. “Ah, kurabiyeler hazır.” Dönüp mutfağa koştu.

Kayla anlaşılmayan bir şeyler bağırp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle annesinin peşinden koşarken çay fincanlarını yere devirdi.

Tick, Lisa’ya bakıp omuz silkti. “En azından bir şeyleri yakmıyor.” Kayla daha önce en az üç kez salondaki şöminede önemli birtakım nesneleri yakarken yakalanmıştı. Tick merdivenlere yöneldi. “Hemen dönerim; tuvalete gireceğim.”

“Bu heyecan verici haberi paylaştığın için teşekkürler,” dedi Lisa, Kayla’nın peşinden mutfağa giderken.

Tick elini tırabzana koymuştu ki annesi arkasından seslendi. “Ah, az kalsın unutacaktım. Bugün sana bir mektup geldi. Yatağının üzerinde.”

“Ooo, belki aşk mektubudur,” dedi Lisa ve ona öpücük gönderdi.

Tick annesini duymazdan gelerek üst kata koştu.

Tick yıpranmış, sarı zarfın yanındaki yastığına atlayınca yatak gıcırdadı. Zarfın üzerine kargacık burgacık bir yazıyla tam adı -Atticus Higginbottom- ile adresi yazılmıştı. Pul, eski bir Eyfel Kulesi resmiydi ama üzerindeki posta mühründe "Macadamia, Alaska" yazıyordu. Sol üst köşede gönderenin adresi yazmıyordu. Zarfı alıp ters çevirdi ama o tarafına da bir şey yazılmamıştı. Bir süre gizemli mektuba merakla bakıp üzerinde kafa yordu. Kim ona Alaska'dan mektup göndermiş olabilirdi? Aklına kimse gelmiyordu.

Parmağını arkadaki mühürlenmiş kapağın altına sokup zarfı açtı. İçine zar zor sığmış beyaz kâğıdın bir tarafında eski bir daktiloyla yazılmış benzeyen uzun bir mesaj vardı. Tick şaşkına dönmüş bir halde okumaya başladı.

Sevgili Efendi Atticus,

En çok ihtiyaç duyduğum bu zamanda bana yardım etme cesaretine ve gücüne sahip olduğunu umarak sana bu mektubu yazıyorum. Her şey gerçek anlamda kontrolden çıkmış durumda ve ben de birtakım ciddi meselelerde bana yardım edebilecek birilerini bulmalıyım.

Kabul edersen bugünden başlayarak (15 Kasım) seni önemli fakat aynı zamanda tehlikeli bir kadere yönlendirecek bir dizi mesaj ve ipucu göndermeye başlayacağım. Aslında hayır, tehlikeli yeterince etkili bir kelime olmayabilir. Kuşkusuz ve alçakça ölümcül... evet, bu daha iyi.

Daha fazlasını söylemeyeceğim. Ah, tabii birkaç şey dışında. Bu çılgınlığın sona ermesini istiyorsan bu mektubu

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

yakman yeterli. Yaktığında haberim olur ve anında durdururum.

Fakat bu mektup, eline geçtikten bir hafta sonra hâlâ yakılmamış olursa bana yardım etmeyi seçtiğini anlamış olacağım ve On İki İpucu almaya başlayacaksın.

Kararını vermeden önce şunu bil, dostum: Bir sürü ama bir sürü hayat tehlikede. Çok fazla. Ve hepsi de tamamen senin alacağın karara bağlı. Zor olanı seçmeye cesaretin var mı?

Çok dikkatli ol. Bu mektup yüzünden yoluna çok korkunç şeyler çıkacak.

En içten saygılarımla,
E.G.

Not: Muhtemelen sen de birçok genç gibi şekerli süt ve nane şekeri seviyorsun. Ne yazık ki hoş geldin hediyesi olarak bunları gönderecek ne vaktim ne de ulaşım gerecim var. Lütfen kaba olduğumu düşünme. İyi günler.

Tick kimin böyle bir numara yapmış olabileceğini merak ederek on dakika boyunca mektuba baktı, tekrar tekrar okudu. Ablası Lisa mı? Hayır; onun “kuşkusuz” ve “alçakça” kelimelerini kullanabileceğini sanmıyordu. Annesi ya da babası mı? Kesinlikle hayır. Neden yapsınlardı ki? Tick’in gerçekten arkadaşım diyebileceği hiç kimse yoktu, yani geriye kalan tek seçenek okuldaki zorbalardı. Ama yine de böyle bir fikir çok saçmaydı. Ayrıca tanıdığı insanlar zarfa nasıl Alaska mührü bastırabilirdi ki?

Babasının oralarda bir yerlerde yaşayan bir teyzesi vardı ama Tick hatırladığı kadarıyla onunla hiç tanışmamıştı ve kadının, kendisinin varlığından haberdar olduğundan bile şüpheliydi. Ayrıca isminin baş harflerinin E.G. olduğunu sanmıyordu.

13. GERÇEKLİK

Kapısı çalındığında dikkati dağıldı; annesi neden kurabiye yemek için aşağı inmediğini merak etmişti. Tick kendini iyi hissetmediğine dair bir şeyler geveledi ki bu kabullenmek istemese de doğruydı.

Gerçek olamazdı. Bir numara ya da şaka olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Alacakaranlığın mor ve turuncuları karanlıkta kaybolurken Tick açlığını yok sayarak hâlâ yatağında yatıyor, mektubu düşünüyordu. E.G.'nin mektubu onu hipnotize etmiş gibi hissediyordu. Sonunda olan biteni anlamaya bir adım bile yaklaşmadan, merkezi ısıtma sisteminin hafif uğultusu eşliğinde uyuyakaldı.

Ama rüyasında, perili bir otelin ışıklı tabelası gibi, aynı kelimeleri görüp durdu.

Yoluna çok korkunç şeyler çıkacak.

3. BÖLÜM

BİR ÇOCUĞUN EN KÖTÜ KÂBUSU

Tick cızırdayan pastırmanın müthiş kokusunun eşliğinde dağdan kayarak düşmenin verdiği rahatsız edici hisle uyandı. Başını sallayıp kendine gelmeye çalışırken babasının yatağın kenarında oturduğunu ve yatağın hafifçe o yöne eğildiğini fark etti.

Gülümsememeye çalıştı. Edgar Higginbottom iriyarı bir adamdı. Soluk teni, dağınık saç ve Rhode Island büyüklüğündeki burnu ile kesinlikle dünyanın en yakışıklı erkeği sayılmazdı ama görünüşündeki eksiklikleri iyiliği ve espritüelliği ile fazlasıyla kapatıyordu. Tick, babasının dünyanın en havalı insanı olduğunu düşünürdü.

“Günaydın, Profesör,” dedi babası pürüzlü sesiyle. Tüm aile, Tick’in evin en zekisi olabileceğiyle ilgili şakalaştığı için babası uzun zaman önce ona *Profesör* lakabını takmıştı. “Tanrım, dün akşam seni yine Football 3000’de yeneceğim diye geldim ama bir de baktım ölü gibi uyumuşsun. Hasta mısın?”

“Hayır, sadece dün akşam pek iyi hissetmiyordum.” Tick yan dönüp gizemli mektubu çaktırmadan yastığının altına itti. Neyse ki babası görmedi. Annesi mektubu sorduğunda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sabahın parlak ışığında neredeyse rüya ya da şakaymış gibi hissediyordu. Gerçi bir yandan da yeniden okumak için sabırsızlanıyordu.

“İşin aslı, üç günlük yolculuk yapmışsın gibi görünüyorsun,” dedi babası. “İyi olduğundan emin misin?”

“Evet, iyiyim. Saat kaç?”

“On buçuk.”

Tick doğruldu. “Ciddi misin?” En son ne zaman bu kadar çok uyuduğunu hatırlayamıyordu. “Gerçekten on buçuk mu?”

“Hayır.”

“Ah.” Yeniden yatağa uzandı.

“On *otuz altı*,” dedi babası kendine has göz kırpmasıyla.

Tick homurdanarak ellerini gözlerine bastırdı. Abartılacak bir şey değilmiş gibi geliyordu ama nedense Alaska’dan gelen mektubun beynini bu kadar yorarak on iki saatten fazla uyumasına sebep olması onu rahatsız etmişti.

“Oğlum neyin var?” Babası Tick’in omzunu sıktı. “Polisi arayıp oğlumu uzaylıların kaçırdığını ve yerine daha tam oluşmamış bir klon bıraktıklarını söyleyeceğim şimdi.”

“Baba, çok fazla bilimkurgu filmi izliyorsun. İyiyim, cidden.”

“*Yanımda sen olmadan* film izlemeyeli en az yedi sene olmuştur, koca adam.”

“Doğru.” Tick kenarları yeni yağan karla kaplanmış pencereden dışarı baktı. Görüntü karşısında ürperdi.

Babası ayağa kalkıp elini uzattı. “Haydi, kahvaltı için çok geç sayılmaz. Annen o meşhur fırında pankekinden yaptı. Kayla onları tekrar şömineye atmaya çalışmadan inelim.”

Tick başını onaylarcasına sallayıp babasının onu kaldırmasına izin verdi, ardından onun peşinden odadan çıktı ama

aklında yalnızca o mektup vardı ve birilerine anlatmayı delicesine istiyordu.

Henüz değil, diye düşündü. Deli olduğumu sanabilirler.

“Ee, mektup neyin nesiymiş?” diye sordu annesi. Tüm aile mutfak masasında oturuyordu ve Tick’in yanında oturan Kayla’nın elleri daha bir lokmanın ardından yapış yapış olmuştu bile.

Sıcacık akçaagaç şuruplu ilk pankek dilimini ağzına götüren Tick’in eli yolun yarısında donakaldı. Annesinin gizemli mektubu bir şekilde unutmasını ummuştu; ne diyeceğiyle ilgili henüz bir şey düşünmemişti.

“Ah, bir şey değil,” dedi ve lokmasını ağzına atıp çiğneyerek zaman kazandı. Soğuk sütünden koca bir yudum aldığı sırada zihni hâlâ cevap arayışındaydı. “Bir süre önce şu mektup arkadaşı sitesine üye olmuştum hani, hatırlıyor musun?”

“Ah, evet!” diye cevapladı annesi çatalını indirirken. “Nasıl gittiğinden hiç bahsetmemiştin; sonunda birini buldun mu?”

Mektup arkadaşlığı sitesi tüm dünyadan bir sürü çocuğun bilgisini alarak yaş ve ilgi alanlarına göre onları eşleştirirdi. Tabii veli onayı da gerekiyordu ve Tick’in annesi de şirkete her türlü bilgiyi verip milyonlarca form doldurarak bunu yapmıştı. Mektup arkadaşlarından birinin e-posta göndermek yerine normal yollardan mektup göndermeyi seçmesi çok uzak ihtimal değildi belki de.

“Olabilir,” diye mırıldandı Tick, bir başka koca lokmayı çiğnerken. Annesinin, kız kardeşlerinden birini başka bir konu hakkında sıkıştırmasını umarak tabağına baktı.

“Alaska’dan hem de...” diye devam etti annesi. “Kız mı erkek mi?”

“Şey... aslında bilmiyorum. Sadece E.G. diye imzalamış.”

“Alaska mı?” dedi babası. “Aa, belki mektup arkadaşın Anchorage’taki yaşlı Mabel teyzeyi tanıyordur. Müthiş olmaz mıydı?”

“Pek ihtimal vermiyorum,” diye karşılık verdi annesi. “O kadın muhtemelen son on senedir evinden dışarı adımını atmamıştır.”

Babası onu onaylamayan bir bakış attı.

Tabağındakileri çoktan bitirmiş olan Lisa konuşmaya dâhil oldu. “Tick, kim olduğunu nasıl *bilmezs*in? Başta adresini vermen gerekmiyor mu?”

Kaşlarını endişeyle çatan babası, “Önce biz kontrol etmeden bunu yapmamamı söylemiştik,” dedi. “Dünya ne hale geldi, görüyorsun. Daha önce onayladığımız biri mi bu?”

Bir anda Tick’in tüm iştahı kaçtı. “Bilmiyorum, baba, evet sanırım. Pek bir şey yazmamış zaten, hatta biraz saçma sayılır.” Onlara gerçeği söylemek istiyordu ama mektupta onu rahatsız eden bir şey vardı bu yüzden dilini ısırarakla yetindi.

Kahvaltısının kalanını zorla da olsa bitirirken endişeyle konuşmanın nasıl devam edeceğini merak ediyordu. Birkaç dakika boyunca çatal bıçakların tabaklara hafifçe vurması, bardakların masaya bırakılması ve Kayla’nın en sevdiği çizgi film hakkında konuşması dışında ses çıkmadı. Sonunda babası gazetede gördüğü, Huskyler ve Trojanlar’ın büyük maçından bahsetti.

Tick rahatladı. Tabağını lavaboya bırakmak üzere ayağa kalktığı anda annesi kolundan tuttu.

“Kayla’yla kartopu oynar mısın? Sabahtan beri istiyor.”

“Ee... tabii,” diye cevapladı Tick. Kardeşine gülümsese de düşünceleri milyonlarca kilometre uzaktaydı. “Haydi, gel bakalım.”

O akşam babasının aldığı filmi izledikten sonra –kahramanın, aynı canavarın farklı versiyonlarıyla savaşmak için boyut değiştirmek zorunda kaldığı tuhaf bir bilimkurguydu– tek başına yatağında yatıp mektubu bir kere daha okudu. Çoktan akşam olmuştu ve karanlık sanki buz tutmuş camdan sızıyor, başucundaki lambadan

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

yayılan loş ışığı emiyordu. Her şey gölgede kalıyordu ve Tick'in zihni, karalıkta saklanabilecek tüm korkunç şeyleri hayal ediyordu.

Bunu neden yapıyorsun ki? diye sordu kendi kendine. *Tüm bunlar bir şaka olmalı.*

Ama kendine engel olamıyordu. Yüzüncü kez kelimeleri okudu. Her defasında aynıları dikkatini çekiyordu.

En çok ihtiyaç duyduğum bu zamanda.

Kuşkusuz ve alçakça ölümcül.

Yoluna çok korkunç şeyler çıkacak.

Zor olanı seçmeye cesaretin var mı?

Kim ona böyle bir mektup...

Odanın diğer tarafından gelen ses düşüncelerini böldü. Bakmak için dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda omurgasından aşağı hızla bir ürperti yayıldı. Sanki metalin ahşaba vurma sesi ve onu takiben gelen hızlı bir uğultuydu; bilgisayar fanının sesini andırıyordu ama ondan daha keskin ve güçlüydü ve yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Ne oluyor...

Yerde şifoniyeri ile dolabı arasındaki karanlık gölgeye baktı. Orayı aydınlatmak için lambasına uzandı ama sesi yeniden duyunca donakaldı. Aynı mekanik uğultuydu fakat bu kez arkasından halıda ona doğru ilerleyen hafif patırtılar duyuldu. Baktığında bir şey göremedi. Donakaldı. Sanki küçük bir hayvan, odasında hızlıca koşup yatağının altına girmişti.

Tick bacaklarını göğsüne çekip kollarıyla sararak tortop oldu. *Neydi o? Sincap mı? Fare mi? O garip ses neydi peki?*

Gözlerini kapadı. Koca bir bebek gibi davrandığını biliyordu ama umurunda değildi. Her çocuğun kâbusu olan olay başına gelmişti. Yatağının altında... *bir şey* vardı. Muhtemelen iğrenç bir şeydi. Sinmiş, bekliyordu ve Tick yatağın altına bakmak için cesaretini topladığı anda onun üzerine atlayacaktı.

Gözlerini açmaya korkarak bekledi. Kulak kesildi ama hiçbir şey duymadı. Bir dakika, ardından iki dakika geçti. İçinde bir yerlerde mucizevi bir şekilde biraz cesaret birikmesini diliyordu ama hiç şansı yoktu. Tam anlamıyla ödü patlıyordu.

Bir anda aklına eski bir filmde bir sahne geldi: Azman gibi korkunç bir gremlin yatağını ucundan başlayarak şiltesine kadar yiyordu. Isırıyor, çiğniyor, hırlıyordu. Tick'in tek ihtiyacı olan buydu.

Hayal bile edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek yataktan fırlayıp kapıya koştu. Arkasından, küçük ayakların halıda koşturma sesini duyduğu sırada kapıyı hızla açtı. Odasından çıkıp kapıyı çabucak kapadı.

Diğer tarafta bir şey pat diye kapıya çarptı.

Beş dakika sonra babası üzerinde sabahlığı ve terlikleri, elinde feneriyle kapalı kapısının önünde, Tick'in yanında duruyordu. "Emin misin?" diye sorarken yeni uyandığı için sesi hâlâ boğuk ve çatallıydı. "Onu gördün mü?"

"Hayır ama gayet net bir şekilde duydum." Tick sesi hatırlayınca ürperdi.

"Fare miydi?"

"Bilmiyorum. Şey gibi... makine falan gibi bir sestir." Tick yüzünü buruşturdu. Babasının onu sonunda akıl hastanesine yollayacağından emindi; önce kahvaltıdaki tuhaf davranışı ve şimdi de bu.

"*Makine mi?* Tick, uyumadan önce ne okuyordun? Stephen King falan mı?"

"Hayır."

"İzlediğimiz filminden mi etkilendin?"

"Hayır, baba. Yemin ederim ki hayal etmedim. Büyük bir şey olmalı... köpek falan gibi." Tick kendisini aptal gibi hissederek gevelemeyi bıraktı.

“Eh, öyleyse tek yapmamız gereken kapıyı açmak.”

Tick babasına bakınca onun da yüzünde korkmuş ve gergin bir ifade olduğunu gördü ve babasının da kendisi kadar paniklemesi onu tuhaf bir şekilde rahatlattı. “Haydi yapalım, baba.”

Babası gülümseyerek el fenerini açtı. Koridorun ışığı da yanıyordu ama Tick yatağın altını yiyen ve sonra da üzerinde yatan çocuğu mideye indiren mekanik iblisleri arama esnasında fazla ışıktan zarar gelmeyeceğini düşündü.

Birkaç saniye geçti; ikisi de pirinç kapı koluna bakıyordu.

“Ee?” diye sordu Tick.

“Ah... evet.” Babası biraz sersemlemiş halde kolu çevirip itti ve sonra sanki bir trol fırlayıp ısıracaktı gibi elini hemen geri çekti.

Kapı, evin içinde yankılanan gıcirtıyla açılırken koridordan gelen ışık dalgası da yükselen akıntı gibi halının üzerine yayıldı. Tick, o tuhaf şeyin ilk fırsatta içine cin kaçmış porsuk gibi yerde koşturarak üzerlerine atlayacağından emin olarak gerildi. Ama tuhaf bir şey görmedi.

Babası kapı pervazından içeri uzanarak odanın ışığını açtı. İçerideki bütün gölgeler bir anda kaybolarak her şeye bambaşka bir hava verdi.

Tick korkusunun biraz azaldığını hissetti. Sadece biraz. “Belki tekrar yatağın altına girmiştir.”

Babası iç geçirerek ağır yorganın neredeyse yere düşerek altını gizlediği yatağın yanına gidip diz çöktü. “Bak Tick, sana yalan söylemeyeceğim; ben de en az senin kadar korktum.”

“Gerçekten mi?”

“Şöyle söyleyeyim, üzerime atlayan bir şey olursa küçük bir kız gibi bağırarak annene koşacağım.”

Tick güldü. “Ben de.”

Babası hızlıca yorganı kaldırıp feneri yatağın altına tuttu ve güneş ışığı kılıcı gibi yukarı aşağı salladı. Tozlu halının üzerine atılmış birkaç kitap dışında bir şey yoktu. “Burada yok,” dedi rahatlamış bir ifadeyle. Ayağa kalkmak için yatağa yaslandı, ki

bu Edgar Higginbottom cüssesinde biri için hiç de ufak bir çaba değildi.

“Peki ya dolap?” dedi Tick kurumuş dudaklarını yalayarak.

“Doğru, dolap. Çocuk yiyen her canavarın yaşadığı yer. Harika.”

Artık Sahra Çölü kadar geniş gibi gelen odada ilerlediler. Tick babasının parmak ucunda yürüdüğünü görünce güldü ama sanki üç aç aslan tarafından köşeye sıkıştırılmış sırtlan gibi paniklemiş bir ses çıktı ağzından.

“Ne?” diye sordu babası yeniden topuklarını yere basarken.

“Hiç. Devam et.” Tick kapısı birkaç santim aralık olan dolabı işaret etti.

Babası uzanıp kapıyı ardına kadar açtı ve hızla bir adım geri çekildi. Kirli kıyafetlerin, topların, frizbilerin ve diğer ıvır zıvırların içinde hareket eden hiçbir şey olmadı. Köpek büyüklüğünde, mekanik canavara yetecek kadar yer yoktu.

Tick öne çıkıp ayağıyla kıyafet yığınına dürttü. Hiçbir şey olmadı. İlk baştaki korkuları giderek azalmıştı ve sonraki on dakikayı odayı tepeden tırnağa arayarak geçirdiler ama bir şey bulamadılar.

“Buralarda bir yerde olmalı, baba. Diyorum sana, hayal etmiş olamam. Korkudan ölecektim.”

“Endişelenme, oğlum. Sana inanıyorum. Ama bazen bazı rüyalarından uyanırsınız ve çok... *gerçek* hissettirirler. Anlıyor musun?”

Tick karşı çıkmak istiyordu ama böyle bir şey söylediği için babasını tekmelemek istemesine rağmen bu olasılığı da göz önünde bulunduracak kadar akıllıydı. Gerçekten uzun süredir yatağındaydı; belki de farkında olmadan uykuya dalmıştı. Peki ya kapıya çarpan o şey?..

Hayır, gerçek olduğundan emindi. Ama zavallı babasını daha fazla endişelendirmesinin ne anlamı vardı ki? Başını onaylarcasına salladı. “Evet, belki de...”

“Haydi,” dedi babası feneri kapayıp kolunu Tick’in omuzlarına atarak. “Bizim odadaki küçük koltukta yatabilirsin. Eskiden

13. GERÇEKLİK

rüzgârlı gecelerde pencerenin önündeki ağacın dalından korktuğun zamanlardaki gibi. Pijama partisi yapmayalı yıllar oldu.”

Tick sersem gibi hissediyordu ve utanmıştı ama hiç duraksamadan yastığını ve battaniyesini alıp babasının peşinden odadan çıktı. Koridorda bakıştılar, ardından babası Tick’in kapı kolunu tutup mandalın o rahatlatıcı *tıkırtısı* duyulana kadar çekti.

5. BÖLÜM

HİÇ DE HOŞ OLMAYAN BİR DUMAN TABAKASI

Ertesi hafta cumartesi akşamüzeri hâlâ şükran günü tatilinin etkisinde ve kalan hindili sandviçlerle karnını doyurmuş olan Tick salonda pencerenin önünde oturmuş kar yağışını izliyordu. Ailesi ormanlık alanda yaşıyordu ve Washington'ın doğu yakasında kışın çok kar yağardı. Kasabadaki çoğu kişi bu durumdan yakınırdı ama Tick memnundu.

Soğuğu seviyordu, karı seviyordu ve bunlarla birlikte gelen şeyleri seviyordu: şükran günü, Noel tatili, futbol finalleri, ardından her sene düzenlenen Jackson County Satranç Turnuvası, ki üç yıl üst üste kendi yaş grubunda şampiyon olmuştu. Dahası Tick evinin önündeki çam ağaçlarının üzerine konan yumuşacık soğuk beyaz tozun görüntüsünü seviyordu.

Sokağın başından bir gürültü duydu ve postacının kamyonetinin zincirli tekerlerinin kalın kar tabakasının üzerinde yavaşça ilerlediğini gördü. Kendi posta kutularının önünde durmasını, postacının uzanıp içine bir yığın mektup bırakmasını izledi. Zarf

yığınının arasındaki sarı görüntü Tick'in kalp atışlarının bir anda aşırı hızlanmasına sebep oldu. Daha iyi görebilmek için eğildi ama çok geçti. Kamyonet tekerleklerinin arasından etrafa kar sıçratarak uzaklaştı.

Tick koltuktan fırlayıp kapının önünde montunu ve kar botlarını hızlıca giydi. Ailesindeki herkes kendi işleriyle meşgul olduğundan kimse onun o sarı zarf karşısında verdiği endişeli tepkiyi fark etmedi.

Alaska'dan mektup geleli bir hafta olmuştu ve mektubu yakmayı her gün ciddi ciddi düşünmüştü. Dolabındaki tuhaf şeyin, uyarıldığı o "çok korkunç şeylerle" ilgili olması gerektiğini biliyordu. Mektubu alevlerin arasına atıp başka bir şey olmayacağını garantilemek çok kolay gelmişti.

Fakat Tick'in satrancı, bilmeceleri ve bilimi seven yanı "On İki İpucu'nun" ne olduğunu çok merak ettiği için mektubu yakmamıştı ve o bir hafta Noel'den önceki haftadan bile yavaş geçmişti.

Ve şimdi görünüşe bakılırsa mektubu *yakmama* tercihinin karşılığını alıyordu.

Posta kutusuna kadar karla kaplı yolda güçlkle yürüdü. Babası bu sene kışın ne kadar erken geldiğinden yakınaparak sabah yolu temizlemişti ama şimdi hiç temizlememiş gibiydi. Bitmek bilmeyen fırtınalardan biriydi. Her yer beyaza bürünmüştü; Tick bu kış temalı harikalar diyarının en aksi huysuzu bile tatil moduna sokacağını biliyordu.

Tuğla posta kutusunun yanına gidip kapağını açtı ve henüz birkaç dakika önce bırakılmış yığını çıkardı. Mektupları teker teker üstten alıp alta koyarak kendisininkini arıyordu: mobilya kataloğu, elektrik faturası; Liz teyzeden erken gelen Noel kartı, gereksiz postalar, gereksiz postalar, gereksiz postalar...

Ve işte ön tarafında mavi mürekkeple, kargacık burgacık bir yazıyla Tick'in isminin ve adresinin yazılı olduğu; gönderen

adresinin bulunmadığı; dağın zirvesindeki egzotik bir tapınağın resmi olan pulun yapıştırıldığı buruşmuş, sarı zarf. Söz verildiği gibi, bir sonraki mesajı gelmişti.

Ve bu defa Kitami, Japonya damgası basılıydı.

Tick şansına inanamıyordu; ikinci mektuptan kimsenin haberi olmaması gerekiyordu. Bir yanı ailesine söylemeyi çok istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Daha fazlasını bilmeden, daha fazlasını *anlamadan* olmazdı. Yapbozu çözmeden olmazdı. Heyecan ve paniğin delice karışımıyla odasının kapısını kilitleyip terli elleriyle tuttuğu sarı zarfla yatağına oturdu.

Dolabındaki tuhaf şeyi son kez düşünerek duraksadı. Hâlâ vazgeçebilir, iki mektubu da yakabilir ve arkasına bakmayabilirdi.

Ya, tabii...

Zarfı yırtarak açtı. İlk defa kullanılmış tek beyaz kartı çıkardı ama bu seferki ilkinin yalnızca yarısı kadardı. İlk mektupta olduğu gibi bunun da bir tarafı boştu, diğer tarafına ise daktiloyla mesaj yazılmıştı:

En iyisi takvimine not al. Bugünden altı hafta sonraki altı aydan sonradan üç hafta önceki dünden sonraki günden önceki günden bir hafta sonradan kırk dokuz gün artı beş yarın ve bir hafta sonra çıkınca gelen günde gerçekleşecek.

Hayatının akışını değiştirebilecek bir gün. Seni orada görmeyi umduğumu belirtmeliyim.

Son cümlelerin hemen altına "E.G." harfleri karalanmıştı ve not olarak "Bu, 12 İpucu'nun birincisi" yazılmıştı.

Tick duvara yaslandı, şaşkınlığa ve dehşete kapılmıştı.

Mesajların çok ciddi bir konuda olduğundan ve ipuçlarının oldukça önemli bir şeye çıktığından artık şüphe duymuyordu. İlk mektupta herkesin hayatının tehlikede olduğuyula ilgili cümlelerin şaka olmadığından emindi ve bu onu korkutuyordu. Kaynağı her ne olursa olsun, Tick işin aslını öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Ve ilk ipucunu çözmek için müthiş bir istek duyuyordu. Takvimine baktı ve mektupta yazan kelimeleri gözden geçirmeye başladı. Bahsedilen o günü bulmaya çalışıyordu ama aklı o kadar farklı yönlerle kayıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu. *Bir bakalım... bugünden sonra bir hafta... altı hafta önce... altı ay... eksi kırk dokuz gün... OFFF!*

Başını iki yana sallayan Tick E.G'den gelen ilk mektubu da ikincisiyle birlikte katlayıp kotunun cebine soktuktan sonra koşarak aşağıya indi. Artık ciddileşmenin vakti gelmişti. Her şeyin bir sırası vardı.

Çabucak montunu ve eldivenlerini giyerken, "Anne, ben kütüphaneye kaçıyorum!" diye bağırdı ve annesi daha cevap veremeden dışarıya çıkmıştı bile.

Tick mahalleden çıktığında kar durmuştu, hava açılıyordu ve güneş incelen bulutların arasından sızmaya çalışıyordu.

Deer Park küçük bir kasabaydı ve merkezi Tick'in evinden yalnızca birkaç kilometre uzakta olduğu için hep yürüyerek giderdi. Kitap kurdu ve çalışkan öğrenci olduğu için de varış noktası çoğu zaman kütüphane oluyordu. Özellikle de internete girmek istediğinde. Evde ailesinin de interneti vardı ama kütüphanedeki kadar hızlı değildi ve ne zaman bilgisayarın başına geçse nedense Kayla da o anda *Winnie the Pooh* oyu-

nunu oynamak istiyor ve sonunda Tick pes edene kadar onu rahatsız ediyordu.

Kent meydanında, yaz aylarında büyük fıskiye'nin su fışkırttığı yerden geçti. Şimdi ise meydan dümdüz bir beyazlıkla kaplıydı ve karın üzerinde şehirde koşuşturan insanların sayısız ayak izi vardı.

Kütüphane şehrin en eski binalarından biriydi; onlarca yıl önce inşa edilmiş gri taş bir binaydı. Tick oraya giderken her zaman itfaiye ile eczane arasındaki ancak omuzlarının genişliğinde olan kestirme yolu kullanırdı. Patika boyunca yükselen taş duvarlar ona ortaçağ kalelerini hatırlatırdı.

Yolun sonuna varmak üzereydi ki sol kulağının dibinden hızlı bir esinti geçti, arkasından ise sanki yalnız bir hayalet, mezarına gitmeden önce son kez bağıríyormuşçasına tüyler ürpertici bir inleme sesi yükseldi. Tick hızla arkasına döndü ve orada ne olduğunu görünce geriye doğru tökezledi.

Girdap gibi dönen, dalgalanan gri duman bulutu patıkada süzölüyor, her iki üç saniyede bir kabarıp iniyor, şişiyor ve yeniden küçölüyordu. Sanki... *nefes alıyordu*.

Ve sonra duman bir surata dönuştü.

Biraz duman bir araya gelip sertleşerek oldukça net yüz hatları oluşturdu. Kalın, gri kaşların altında koyu renk gözler. Siyah delikli eğri bir burun. Dişsiz ağzının derinliğini ortaya çıkaran, kötücül bir gülümsemeyle kıvrılmış ince dudaklar. Darmadağın, hırpani saç ve sakal.

Tick kendini hareket etmeye zorladı ama tek yapabildiği karşısında süzülen inanılmaz şeye afallamış bir halde bakmaktı.

İnleme sesi tekrarlandı; derinden gelen alçak sesli homurtuda keder ve acı vardı. Ses her yönden geliyor; dar, taş duvarlarda yankılanarak daha da yükseliyor ve daha da ürkütücü bir hal alıyordu. Tick tüm tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, ürperti dalga dalga teninde yayılıyordu.

13. GERÇEKLİK

“Sen ne... kimsin?” diye sordu, konuşacak cesareti bulduğuna şaşırarak.

Cevap vermek yerine daha yüksek sesle homurdanan duman-dan suratın gözleri iyice büyüdü.

Ardından Tick’in üzerine atıldı ve Tick kaçmaya başladı.

6. BÖLÜM

AĞAÇLARIN ARASINDAKİ KADIN

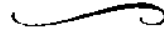
Tick hızla koşarak patikadan çıkarken oradan geçen bir adama çarptı ve ikisi birden birbirlerine dolanmış halde yere kapaklandılar.

Tick adamın kalkmasına yardım ederken, “Özür dilerim, özür dilerim!” diye bağırdı. Dumandan görüntünün yeniden belirmesini bekleyerek patikaya baktı ama hiçbir şey olmadı ve o tuhaf ses de tamamen kesilmişti.

Adam üzerindeki tozları silkelerken, “Sorun değil,” diye cevap verdi. “Bu ne acele böyle?”

Tick sonunda düşürdüğü adama odaklandığında onun okul bekçisi Bay Wilkinson olduğunu gördü. “Ah, kütüphaneye gidiyordum da. Üzgünüm.” Patikayı daha iyi görebilmek için tereddütle üç adım attı. Yol boştu, korkutucu hayalet surattan eser yoktu. “Neyse, gitmem gerek. Çalışma vaktimi boşa harcamak istemiyorum!”

Tick cevap beklemeden eski kütüphane binasına koşarken Bay Wilkinson'ın, kendisini korkunç bir kaderden bir şekilde kurtarıp kurtarmadığını merak etti.

Beş dakika sonra iki büklüm halde, elleri dizlerinde kütüphanenin lobisinde durup her nefesi sonmuşçasına soluklanıyordu. Patikadaki şeyin kaybolup onu kovalamamasına rağmen eski binanın küf kokulu girişinde güvende olana dek olabildiğince hızlı koşmuştu.

Belki de hayal görüyordumdur, diye düşündü. Gördüğümü sandığım şeyi görmemin imkânı yok.

Tick soluklanırken masanın arkasındaki kütüphaneci ona kötü kötü baktı. Keyfi yerinde olsaydı kadının tüm kütüphaneci klişelerine uymasına gülerdi: burnunun ucunda duran ve boynuna doğru düşen zinciri olan gözlük; küçük çocuklara günde otuz kitap okumazlarsa asla yetişkin olamayacaklarını söyleyen keskin gözler... Bu kütüphaneci yeni olmalıydı; diğer çalışanlar Tick'i kendi çocuklarıymış gibi iyi tanırdı.

Belgesel bölümünün başında duran Bayan Sears'ı gördü ve ondan kaçınmaya çalışarak hızlıca bilgisayarlara yürüdü. Havadan sudan konuşmak şu an en son ihtiyacı olan şeydi.

Ama kadın onu gördü.

"Merhaba, Tick," diye seslendi. Neşeli gülümsemesi Tick'in sinirlerini biraz olsun yatıştırdı. Bayan Sears'ın, çilli başının tepesine temizleme süngeri yapıştırılmış gibi duran kıvrıkcık, gri saçları vardı. "Bugün ne yapacaksın bakalım? Satranç stratejini çalışmaya mı geldin? Yoksa mektup arkadaşı mı arayacaksın?"

Tick başını iki yana sallayıp kemiklerine yağlı çamur gibi yapışan ağır hissi üzerinden atmaya çalıştı. "Hayır, sadece internette takılmak istedim. Evde biraz sıkıldım da."

"Baban yine karaoke setini kurmadı, değil mi? Kurduysa umarım camları kapamıştır." Tick'e göz kırptı.

“Hayır, şarkı söylerken sesinin yaralı keçi gibi çıktığını sanırım sonunda anladı.” Sesinin gergin çıktığının farkındaydı ve Bayan Sears’ın bunu fark etmemesini umdu. Kafası sorularla öylesine dolmuştu ki boşaltmak için ameliyata ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

“Ah, Tick, dua et de babana bunu söylemeyeyim,” diye karşılık verdi kadın. “Bu arada duydum ki o saçma Amerikan futbolu oyununda onu yenemiyormuşsun.”

Tick zoraki de olsa kahkaha attı. “Siz nereden duydunuz?”

“Burası küçük bir kasaba, evlat.”

“Evet... sanırım öyle.” Tuhaf bir sessizlik oldu ve Tick omuz silkti. “Neyse, ben bilgisayarın başına geçeyim.”

“İyi eğlenceler. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.” Dönüp içinde kitapların olduğu arabayı diğer koridora itti.

Tick rahatlayarak sıra sıra bilgisayar masasının olduğu koridora girdi ve boş bir tane bulunca sonunda oturup dinlenebileceğine sevindi. Kütüphane kartını çıkarırken gergin bir şekilde etrafına bakındı ama neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. *Biraz paranoyaklık yapmıyor musun?* diye kendi kendini azarladı. *Tüm bunların gayet mantıklı bir açıklaması olmalı. Bir şey olmalı.*

Kartı elektronik okuyucudan kaydırdı ve ekranda beliren kısma şifresini yazdı. Birkaç saniye sonra açılan pencere onu internete bağladı. Sanki casusları arayan üst düzey CIA ajanıymış gibi kütüphane raflarının arasında göz gezdirdikten sonra gizemli mektupları çıkarıp açtı ve dümdüz durmaları için bastırarak klavyenin yanına koydu.

İnternette ilk olarak aratmak istediği şeyin ne olduğunu bilmesine rağmen, önce ikisini de yeniden okudu. Başka insanların da benzer mektuplar aldıklarını ve bloglarda ya da forumlarda bundan bahsetmiş olmalarını umuyordu. İşe yarar bir şey bulmayı delicesine dileyerek “E.G” yazıp ARA butonuna bastı. Bir saniye sonra bilgisayar ekranı ona kaç sonuç bulunduğunu gösterdi: 2.333.117.

Harika.

E.G markasıyla, elementlerle, E.G Finans Şirketi'yle ilgili sonuçlar çıkmıştı ama mektupları kimin göndermiş olabileceğiyle ilgili ipucu veren tek bir site bile yoktu. Farklı kelime gruplarını denedi: "korkunç şeyler"; "alçakça ölümcül"; "kırk dokuz gün artı beş yarın".

İşine yarayacak hiçbir şey çıkmadı.

Cesareti kırılmış bir halde arkasına yaslanıp ekrana baktı. Kendisi gibi başkalarının da olmasını ne kadar çok istediğini itiraf etmeye korkuyordu. Bu delilikte tek başına olmak istemiyordu. İlk mektupta "Sevgili Efendi Atticus," diye hitap edilmişti ama Tick mektubun yazım şeklinden, birden fazla mektup gönderildiğini düşünmüştü. Yardım çağrısı.

Eh, belki de başkalarının bulması için ilk ipucunu onun bırakması gerekiyordu.

Bu fikirle kendine gelerek mektup arkadaşı sitesini açıp kendi profiline giriş yaptı. Durumdan kısaca bahsetti, iki mektuptan da birtakım anahtar kalıpları yazdı ve ardından benzer mektup alan başka birilerinin olup olmadığını sordu. GÖNDER'e bastı ve arkasına yaslanıp kollarını önünde birleştirdi. Dünyada başka birileri de aynı araştırmayı yapıyorsa bir şekilde mektup arkadaşı hesabına ulaşip kendisine e-posta göndereceğini umuyordu.

Sonuçta ilk adımı atmıştı

Kar yeniden başlamıştı; koca pofuduk kar taneleri havada girdap gibi dönüyordu. Tick kütüphaneden çıkarken kırmızı-siyah atkısıyla kulaklarını ve ağzını kapayıp eve yöneldi. Gelirken kullandığı yolun tam tersi yönde gitti; perili patikadan geçmemek için uzun yoldan gitmeye razıydı. Ürperdi, ancak bunun soğuk havadan mı yoksa tuhaf dumandan hayaletin anısından mı olduğundan emin değildi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Kalabalık yerlerde kalabilmek için elinden geleni yaparak şehir merkezinin etrafından dolandı. Gökyüzü mat gri rengini almıştı, beyaz kar taneleri sallanıp bırakılmış kar küresinin içindeymişçesine etrafında dans ediyordu. *Belki de bulunduğum yer burasıdır*, diye düşündü. *Gerçek dünyadan alınıp uzaylının tekinin sehpa süsünün içine yerleştirilmişimdir.*

Sonunda kendi mahallesine çıkan yolun hizasındaki küçük ormanlık alana geldiğinde ani bir rahatlama yaşadı. Tek istediği eve gidip ısınmak ve belki babasıyla biraz Football 3000 oynamaktı...

Gözucuyla yolun sol tarafındaki ağaçların arasında bir şey kıpırdadığını gördü. Geyik ya da ayı gibi devasa bir şeydi. Meraklanarak dönüp daha dikkatli baktı. Küçük bir kasabada yaşasa da büyük hayvanlar mahalleye yakın ormana nadiren inerlerdi. Birkaç metre önünde karla kaplı kalın bir ağacın arkasında görünen bir gölge vardı ve gölgenin sahibi belli ki ondan saklanmaya çalışıyordu. *Hayvanlar saklanmaz*, diye düşünen Tick'in beyninde uyarı alarmları çalmaya başlarken kendini koşmaya hazırladı.

Fakat sonra o şey ağacın arkasından çıktı ve Tick olduğu yerde donakaldı.

Devasa boyutları ve tuhaf görüntüsünün aksine aslında bir "şey" değildi.

İnsandı. Bir kadın.

Ve boyu iki buçuk metreydi.

7. BÖLÜM

MOTHBALL

Tick'in, odasındaki tuhaf şey ile patikadaki hayalet surat deneyimlerinden sonra bir de ormandan çıkan devasa, sıska bir kadın görmesi kaygı bozukluğuna hiç de iyi gelmedi. Kesik bir çığlık atıp evine koşmaya başladı ama yalnızca iki adım atıp birinin bahçesine düşen buz parçasına takıldı. Suratını yeni yağmış kara çarptı ama neyse ki kar yumuşaktı.

Yerden kalkarken devasa kadın boğazını parçalamak yerine yanında durmuş kalkmasına yardım ediyordu. Tick'in bu kadar korktuğunu gördüğüne üzülmüş gibi kaşlarını çatmıştı. Kadının ifadesini görünce Tick hemen kaçtığı için kendini suçlu hissetti.

"Merhaba," dedi kadın boğuk sesi ve tuhaf aksanıyla. "Görünüşümü bağışla. Biraz zorlu bir yolculuk oldu." Geri çekildi. Gözlerinde gergin ve tereddütlü bir ifade vardı ve devasa elleriyle oynaması Tick'e Kayla'nın huzursuz olduğu zamanları hatırlattı. Hareketleri dev kadını o kadar... *masum* gösteriyordu ki Tick rahatlayarak kendini tuhaf bir şekilde huzurlu hissetti.

Kadının kalın telli, siyah saçları şal gibi omuzlarına dökülüyordu; kare şeklinde, cana yakın bir yüzü ve parlak mavi gözleri vardı. Islak ve yıpranmış gri kıyafetleri ahşap askıya asılıp sarkmış çarşaflar gibi inanılmaz zayıf vücutuna yapışmıştı. Zavallı kadın bu soğuk havada çaresiz görünüyordu ve omuzlarındaki hafif kambur da bu etkiyi artırmaktan başka işe yaramıyordu. Ama sonra devasa sarı dişlerini ortaya çıkaran koca bir gülümsemeyle bu izlenimi sildi.

Tick ona bakakaldığını biliyordu ama gözlerini ondan ayıramıyordu. “Sen... kocamansın,” dedi kendine engel olamayarak.

Kadın yüzünü hafifçe buruşturunca gülümsemesi birazcık azaldı. “Biraz sırık gibi olduğumu kabul ediyorum,” dedi. “Ama bu, küçük adamın dalga geçmesi için bir sebep değil, öyle değil mi?”

“Hayır... öyle demek istemedim,” diye kekeledi Tick. “Sadece... çok *uzunsun*.”

“Evet, sanırım bu konuya açıklık getirmiştik.”

“Ve...”

“Sırık gibi. Artık anlaştık, öyle değil mi?” Kadın işaretparmağıyla onu gösterdi. “Küçük adam kısa ve çirkin. Mothball² uzun ve sırık gibi.”

Tick onu doğru duyduğundan emin olamadı. “Mothball mı?”

Kadın kemikli omuzlarını silkti. “Benim adım. Biraz talihsiz olduğunu kabul ediyorum. Buggaboo askerleri zorla içeri girmeye çalışırken annemin karnından fırladığım için babamın düşünmeye pek vakti olmamış. Gerçi ikizimden daha şanslıyım. Hayatını Toejam³ ismiyle geçirmeni izlemek isterdim.”

Tuhaf bir şekilde Tick’in kahkaha atası geldi. Bu dev kadının inanılmaz sempatik bir yanı vardı. “*Bugga-ne* askerleri?”

2 (İng) Güve ilacı. (ç.n.)

3 (İng) Ayak parmakları arasında birikmiş kir. (ç.n.)

13. GERÇEKLİK

"Beşinci'de doğdum ama bir sezon boyunca On Birinci'de yaşadım. Lanet olasıca herbat zamanlardı. Cücelerin ayaklarına basıp dizlerime yumruk atmalarından başka bir şey yaşamadım. İnan bana hiç eğlenceli değildi. Ama en azından orada arkadaşım Rutger'la tanıştım."

Kadının ağzından çıkan her kelime Tick'in kafasını yalnızca daha çok karıştırıyordu. Karşısında duran kadının boyutlarına inanmak ne kadar güçse, konuşması da bir o kadar tuhaftı.

"Beşinci mi?" diye sordu Tick. "Nedir o? Adresin mi? Nerede? On Birinci nerede?"

Mothball devasa ellerini kalçasına koydu. "Sayabildiğim kadarıyla bana arka arkaya birkaç soru sordun, küçük adam ve cevaplamak için zaman tanımadın. Beynim seninkinden büyük olabilir ama biraz fazla zorlamıyor musun?"

"Peki o zaman," dedi Tick. "Sadece birine cevap ver."

"Sabır erdemdir' sözü Temel'de söylenmiyor muydu? Görünüşe bakılırsa sen bu faydalı tavsiyeyi atlamışsın."

Tick durumun çılgınlığına rağmen güldü. "Mothball, her konuştuğunda kafam daha da karışıyor. Bana sadece ne istediğini söyleyen ve ben de çenemi kapayıp dinlesem nasıl olur?" Sürekli başını kaldırıp ona bakmaktan yorulan boynunu ovdu. Atkısı karla kaplanmıştı.

"Böylesi daha iyi ama itiraf etmeliyim ki şimdi ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Mothball kollarını önünde birleştirip Tick'e bakarken ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Senin Temel'den olduğunu söylememde bir sakınca olmadığından eminim. Ben de Beşinci'denim ve az önce bahsettiğim Rutger da On Birinci'den. Minik centilmen, yaşlı Rutger... ekmek hamurundan yapılmış top gibi kafası var. Zavallı adam domuz kadar kısa ve iki katı şişko. İşiniz olursa onunla da tanışacaksın."

"Bir dakika," dedi Tick sessiz kalma sözünü unutarak ve Mothball gözlerini devirdi. "Kim olduğumu biliyor gibi konuşuyorsun. Bu aldığım o mektuplarla ilgili, değil mi?"

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Başka neyle ilgili olacaktı, küçük adam? Efendi'den mektup almadan *önce* hayatında hiç iki buçuk metrelik bir kadın görmüş müydün?”

“Efend...” Tick duraksadı. Zihnindeki çarklar, vücudunun etrafında dönen kar taneleri gibi hızla dönüyordu. “Bak, Mothball, belki de bana her şeyi en başından anlatabilsen?..”

Kadın başını sertçe iki yana salladı. “Yapamam, küçük adam. Kesinlikle yapamam.”

“O zaman niye geldin? Benimle konuşmak için neden ormandan çıktın?”

“Seni biraz sarsıp sana biraz güven vermek için, anlarsın ya. Beni patronum gönderdi. Yardım etmem için bir sürü yere gönderiyor.”

“Neye yardım etmen için?”

“Açıkçası ben de pek emin değilim. Mektuplar hakkında konuşamayacağımı biliyorum ve sana Efendi'den, Bariyer Asası'ndan, Geçekliklerden, Kufi'den ya da Chi'karda'dan ya da bunlarla alakalı şeylerden de bahsedemem.” Bu tuhaf kelimeleri sıralarken sanki kendisine önceden bir liste verilmiş gibi bir parmağını kaldırdı. “Bunların dışında sorularını rahat rahat sorabilirsin çünkü ben de seninle başka ne konuşabilirim hiç bilmiyorum.”

Tick hayal kırıklığına uğradığını hissederek gözlerini ovdu. Mothball'un söylediği her tuhaf kelimeyi daha sonra araştırmak üzere ezberlemek için elinden geleni yaptı. “Bayan Mothball, artık resmileşti. Bu, hayatımda yaptığım en delice konuşma.”

“Üzgünüm, küçük adam. Gerçekten üzgünüm.” Ayağıyla karları tekmeleyip koca bir çukur açtı. “Bazı şeyleri kendi kendine öğrenmen önemli. Aksi takdirde işe yaramaz. Ama şey, o mektupları aldığından beri belki birtakım *garip* şeyler görmüşsündür?”

13. GERÇEKLIK

Tick anında meraklandı. “Evet, gördüm. Daha birkaç saat önce biraz duman surata dönüştü ve korkunç bir ses çıkardı. Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?”

Korkutucu konuya rağmen Mothball’un gözleri parladı. “Ah! Ürperti Hayaletleri! Sol ayakkabıma bahse girerim ki gördüğün şey onlardı. Korkunçlar. İşte *bunu* anlatabilirim.”

“Ne olduklarını biliyor musun? Nereden geldiklerini?”

“Tabii ki de! Daha geçen kış az kalsın arkadaşım Rutger’i öldürüyorlardı. Ölüm Sireni başladığında omurgandan aşağı bir ürperti hissettin mi? İsimlerini bundan alıyorlar.” Duraksadı. “Bilirsin, *ürperti*. Omurgandan aşağıya doğru. Ürperti Hayaleti. Anladın mı?”

“Ohoo, anlamaz mıyım?” Kadın, Tick’in sarkastik davranışını anladıysa bile belli etmedi. “Ama onlar tam olarak nedir?”

“Duyduğun o korkunç ses Ölüm Sireni ve ne yazık ki daha da yükseliyor. Yüzleri oluştuktan sonra en fazla bir metre ilerleyebiliyorlar ama o korkunç çığlıklarını duyduğun sürece bunun bir önemi yok zaten. Başladıktan sonra yalnızca otuz saniyen var.”

“Nasıl yani?”

Mothball ona parmağını sallarken kaşlarını çattı. “Bir kadın, erkek ya da çocuk Ölüm Sireni’ni otuz saniye boyunca aralıksız duyarsa beyinleri pelteleşir. Berbat bir ölüm şekli. Bir keresinde yaşlı bir adamın başına geldiğini görmüştüm. Lanet olası kafası sağa sola düşerek tavuk gibi yığıldı. Zavallı karısı sonunda onu acısından kurtardı. Çaydanlıkla kafasına vurdu, evet.”

“Ciddi misin?”

“Sence yaşlı bir kadının tatlı kocasını başına çaydanlık vurarak öldürmesiyle ilgili şakalar yapabilecek biri gibi mi görünüyorum?”

“Şey... sanırım hayır.”

“Üzücüydü.” Bir süre Tick’in omzunun üzerinden boşluğa baktı, ardından bakışlarını çocuğun gözlerine çevirdi. “Sana bir

şey olmayacak. Koşabildiğin sürece, seni asla yakalayamazlar. Sadece mümkünse onlardan uzak dur.”

“Endişelenme, uzak dururum.”

Uzun bir duraksamanın ardından Tick, Mothball başka bir şey söylemeden gidecek diye panikledi. “Ee... ne yapacağım? Mesajlar ne için? E.G. kim? İlk ipucunda bahsettiği gün ne olacak?” Kadının cevabını bilmesine rağmen sorular ağzından çıkıverdi.

“Üzgünüm, bir şey söyleyemem. Efendi’nin emirleri.”

Tick çılgılık atmak istiyordu. “Eh, o zaman konuşacak pek bir şeyimiz kalmadı, değil mi?”

“Pek bir şey kalmadı, haklısın, küçük adam.”

Tick etraflarını saran beyaz dünyaya dalgın dalgın bakarken ürperdi. “Pekiii... Şimdi ne yapacağız?”

“Ben yola koyulsam iyi olur.” Mothball da Tick kadar tuhaf hissediyormuşçasına başıyla selam verdi. Birkaç saniye sonra parmaklarını şıklatıp yukarı baktı. “Ah, bir an beynim durmuş olmalı. Bir şey unuttum.” Cebinden küçük bir not defteri ile kalem çıkardı. “İsmin nedir? Tabii sormamda bir sakınca yoksa?..”

Sorusu Tick’i şaşırttı. “Bilmiyor musun? O zaman beni nasıl buldun...”

“Sadece teyit etmem gerekiyor.” Kalemmini hazırda tutarak Tick’in cevabını bekledi.

“Atticus Higginbottom. Ama herkes bana Tick der.”

Kaleminin ucuyla sayfaya göz gezdirdi. “Ah, işte buradasın.” Kalemin durduğu yere büyük bir tik işareti attı, ardından diğer cebinden buruşmuş sarı bir zarf çıkarıp Tick’e uzattı. “Al bakalım, küçük adam. Efendi’nin ilk mektubunu yakmayarak oldukça akıllıca ve cesur bir davranışta bulunduğun için tebrikler. Bu seni kısa süreliğine oyalayacaktır.”

Zarfin ön yüzünde hiçbir şey yazmıyordu ama Tick onun ikinci ipucu olduğunu biliyordu. Neden bu kadar şaşırdığını ise

bilmiyordu. E.G. *bütün* mektupların posta yoluyla geleceğini söylememiştir. Ama aynı günde iki tane almak tuhaf gelmişti. Belki de E.G. başka bir mesaj göndermişti: *Hiçbir varsayımda bulunma. Beklenmeyeni bekle.*

Tick zarfı katlayıp cebine koydu, bir an önce eve gidip okumak için sabırsızlanıyordu. “Teşekkürler. Sanırım bununla ilgili soru sorma zahmetine girmeyeceğim.”

“Hızlı öğreniyorsun.” Mothball gülümsedi. “Peki öyleyse, daha sonra görüşürüz. Sana iyi şanslar.”

Tick, kadın giderse neler olduğunu asla anlayamayacağına dair bir hisse kapıldı. Kalmasını, konuşmasını, yardım etmesini o kadar istiyordu ki... Ama daha yeni tanıştıkları için ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyordu. “Gerçekten gitmek zorunda mısın?” diye sordu büyükannesinin biraz daha kalmasını isteyen küçük bir çocuk gibi.

Mothball’un yüz ifadesi Tick’in hayatında gördüğü en tatlı ve kibar şekilde yumuşadı. “Korkarım evet, küçük adam. Ziyaret etmem gereken başkaları da var, biliyorsun. Bacaklarımı çok yoruyor ama şu durumda pek seçeneğim de yok zaten. İyi olacaksın; içgüdülerim bana öyle söylüyor.”

“Seni bir daha göreceğim miyim?”

“Umarım, Efendi Tick. Umarım görürsün.”

Bunu söyledikten sonra uzun boylu kadın yeniden kalın ağaçların arasına yürüdü. Geniş omuzları, değdiği dallardaki karları çığ gibi düşürüyordu.

Tick sihirli bir şekilde bir anda ortadan kaybolmasını bekleyerek bir süre onu izledi ama hiçbir şey olmadı. Mothball ağaçların arasında gözden kayboldu.

Tick’in yaşamı bir anda çılgın bir seyir almıştı ve nedense bu onu uzun zamandır hissetmediği kadar heyecanlandırıyordu.

Yüzünde gülümsemeyle evine doğru yola koyuldu.

Mothball saklandığı kalın ağacın arkasından çıkmak için çocuğun karla kaplı yolda köşeyi dönmesini bekledi. Gençliğin coşkusuna ve masumiyetine inanamayarak başını iki yana salladı. Atticus Higginbottom iyi biriydi ve Mothball bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde tüm bu karmaşanın içinde kimi destekleyeceğine karar vermişti.

Ormanın derinliklerinde belirlenen alana gitmek için bir kilometre yürüdü. Bu bölgede yaşayan muhtemelen hiç kimse bir zamanlar mezarlık olan bu yeri hatırlamıyordu. Mezar taşları çoktan çürüyüp toza dönmüştü.

Zavallı ölüler, diye düşündü. Kimse saygı göstermeye gelmiyor.

Nano-yer bulucu sinyali Efendi George'a gönderip patronun navigasyon hünerlerini sergilemesini bekledi. Komik bir küçük adamdı. İyi bir adamdı aslında. Kurbağaya yakalanmış bir sinek gibi telaşlıydı fakat özünde kibar ve hoşgörülü biriydi. Mothball'un hayatını kurtarmıştı ve kadın ona borçluydu.

Uzun birkaç dakika geçti. Mothball ayaklarının üzerinde sallanırken huzursuz adam Bariyer Asası'nda bir zımbırtıyı yanlış mı yaptı diye merak ediyordu. Oldukça titiz bir adamdı ve genellikle birkaç saniye içinde cevap verirdi. Özellikle de şu an olduğu gibi nano-yer bulucu sinyali beklediği zamanlarda. Mothball programa göre ilerliyordu.

Küçük bir geyik karın üzerinde minik ayak izleri bırakarak yakınlarda zıplaya zıplaya ilerliyordu. Sıradışı uzunluktaki ziyaretçiyi incelemek için durunca Mothball sevinçten uçtu. Bu yaratıkları korkutup kaçırmaya o kadar alıştı ki ilk defa bir şeyin dönüp ondan kaçmamasını görmek iyi geldi.

"Küçük adama dikkat et, olur mu" dedi, etrafında onun geyikle konuştuğunu görececek kimsenin olmamasına mutlu ola-

13. GERÇEKLİK

rak. “Önünde zor zamanlar var. Senin gibi bir dosta ihtiyacı olabilir.”

Hayvan cevap vermedi ve Mothball kahkaha attı.

Birkaç saniye sonra ensesinde o tanıdık gıdıklanmayı hissetti. Ormandan *ışınlanıp* aniden ortadan kaybolduğu sırada geyiğin böyle bir görüntü karşısında ne düşündüğünü merak etti.

8. BÖLÜM

ÇOK ÖNEMLİ BİR TARİH

Tick, tuhaf kadının verdiği zarfı onun görüş açısından çıkar çıkmaz yırtarak açtı. Bunu yapmak için eldivenlerini çıkarması gerekti ve soğuk, ellerine iğne gibi battı. Zarfın içinden diğerlerinin aynısı, tek bir kart çıktığında hiç de şaşırmadı. Parmakları dondurucu havada giderek uyuşurken, kartta yazan tek paragrafı okudu.

Fakat zamanı geldiğinde gözlerini kapayıp sihirli kelimeleri söylemelisin. Aynı anda hem gözlerini kapayıp hem konuşamıyorsan, bir hastaneye gitmelisin. Sihirli kelimelere gelince, onların ne olduğunu sana söyleyemem ve asla söylemeyeceğim. İlk mektubu dikkatlice incele, kelimeleri çözeceksin.

Mesajı üç defa okudu, ardından zarfla birlikte cebine tıktı. Titreyerek eldivenlerini giyerken hem heyecanlı hem de ürkek hissediyordu.

13. GERÇEKLİK

Sihirli kelimeler mi? Gözler kapalı mı? Ne bu, Oz mu?

İşler giderek tuhaflaşıyordu. Atkısını daha sıkı saran Tick kollarını ovarak karların arasından evine yürüdü.

Eve tam yemek vaktinde girdi ve kardeşi çalmadan tüm Cadılar Bayramı şekerlerini yemek isteyen çocuk gibi yemeği mideye indirdi. Masada konuşulanları doğru düzgün duymadı bile ve neredeyse üç lokmalık spagettinin hepsini tek seferde ağzına atarak kalkmak için izinlerini istedi.

İpuçlarını çözmek için ciddi ciddi kafa yormaya kararlı bir şekilde koşarak odasına çıktı. Karlı bir günde ormandan iki buçuk metrelik bir kadının çıkması, nasıl olduysa her şeyin *gerçek* görünmesini sağlamıştı. Nedenler, nasıllar ya da nelerle ilgili en ufak fikri olmasa bile artık kendini oyuna adamıştı.

Tick ilk mektubu ve ipuçlarını masasının üzerine koyup lambasını doğruca siyah kelimelerin üzerine tuttu. E.G'den gelen ve çoğunlukla konuya girme amaçlı yazılmış gibi görünen ilk mektubu tekrar okudu. Son mesajda özel bir günde söylemesi gereken "sihirli kelimeler" olduğu yazıyordu ama bunu sonra halledecekti. Her şeyin bir sırası vardı.

İlk ipucu açıkça ona o özel günün tarihini söylüyordu; diğer ipuçlarını da çözmesi gereken tarihi. Paragrafa odaklanıp birkaç defa okudu.

Takvimine not al. Bugünden altı hafta sonraki altı aydan sonradan üç hafta önceki dünden sonraki günden önceki günden bir hafta sonradan kırk dokuz gün artı beş yarın ve bir hafta sonra çıkınca gelen günde gerçekleşecek.

Hayatının akışını değiştirebilecek
bir gün. Seni orada görmeyi umduğumu
belirtmeliyim.

Okurken mesajdaki zamanları zihninde canlandırmaya çalıştı
ve bir yandan da günleri ekleyip çıkardı. Ama sona geldiği her
defasında kelimeler de düşünceleri gibi karmakarışık olup dağılı-
yordu. Cümleye matematik problemi gibi yaklaşması gerektiğini fark
etti. Sonunda her şey bir araya gelene kadar bölümlere ayıracaktı.

Tek başına ele alabileceği tarihleri parantez içine aldı. Ar-
dından mantıklı bir şekilde sıralayabilmek için başlarına harf
koydu. Bu süre içerisinde Pasifik Okyanusu'nun bu kıyısındaki
en büyük ahmak olduğunu düşünüyordu ama umurunda değildi.
Eğlenmeye daha yeni başlamıştı.

İpucunu önce baştan sonra doğru çözmeye çalıştı, sırayla gelen
her cümleyle toplama ya da çıkarma yapıyordu. Ama cümlelerin
ortasındaki "önce" ve "bugünden altı hafta sonra" gibi kalıplar
yüzünden her defasında çıkmaza giriyordu. Cümleler sanki bu
zaman dilimini iki parçaya bölüyordu ve Tick başından sonuna
değil de bu iki parça üzerinde çalışması gerektiğini anladı.

Birçok kez silip baştan başlayarak geçirdiği yarım saatin so-
nunda cümleleri ve onlara verdiği harfleri farklı bir kâğıda yazdı.
Ardından yatağının yanında asılı olan Seattle Seahawks takvi-
mini kullanarak (tek sayfada bu yılı ve gelecek yılı gösteriyordu)
tarihleri çözdükçe yuvarlak içine aldı. Bitirdiğinde sandalyesinde
arkasına yaslanıp kâğıda baktı.

Başlangıç tarihi: bugün, 26 kasım

Bugünden 6 hafta sonra = 7 ocak

A'dan 6 ay sonra = 7 temmuz

B'den 3 hafta önceki dünden önceki günden önceki gün = 3

hafta artı bir gün = B'den 22 gün önce = 15 Haziran

C'den 1 hafta sonra = 22 haziran

13. GERÇEKLİK

D eksi 49 gün = 4 Mayıs

E + 5 yarın ve bir hafta = E + 12 gün = 16 Mayıs

Doğru yaptığından emin olmak için hesaplamasının üzerinden geçti ve kendinden emin bir şekilde takvimi tam kaldıracaktı ki ipucunun en kolay ve en önemli kısmını atladığını fark etti. Başlangıç tarihi.

Seni salak, diye düşündü.

E.G. her kimse, insanların bu şifreli mesajları ne zaman alacaklarını, hatta o önemli tarihi bulmak için ilk ipucunu çözmeye ne zaman başlayacaklarını bilmesi imkânsızdı. İlk mektuptan bir satırı tekrar okudu:

Bugünden başlayarak (15 Kasım) seni önemli fakat aynı zamanda da tehlikeli bir...

15 Kasım. E.G., mesajları daha göndermeye başlamadan bu gizemin ilk ipucunu vermişti: Birinci İpucunu çözmek için gereken başlangıç tarihi.

Tick takvime hızlıca yeniden göz atıp yeni başlangıç tarihine göre yeni tarihin ne olduğunu üç defa hesapladı. Sonunda çözüldüğüne emindi ve bu defa farklı bir sonuç elde etmişti:

6 Mayıs

Başta, başlangıç tarihlerinin arasında *on bir* gün olup sonuçta çıkan tarihlerin arasında sadece *on* gün olmasından endişelendi ama takvime üç defa baktıktan sonra bunun sebebinin haziran ayının otuz çekmesinden olduğuna karar verdi.

Altı mayıs. Çok önemli tarih. Beş ay sonrası.

Tick tarihi büyük harflerle ilk ipucunun altına yazdı, ardından takvimin tek sayfasını yırtıp kartın arkasına zımbaladı.

İkinci ipucunu da bir süre inceledi ama “sihirli kelimelerin” kodu olarak ilk gelen mektuba yönlendirmekten başka bir işe yaradığı söylenemezdi. Bir saat boyunca mesaja bakmasının ardından beyni vorulduğu için bıraktı. Her şeyi katlayıp masasının çekmecesine tıktırdı.

Akşamın geri kalanı boyunca Tick ilk ipucunu bir türlü aklından çıkaramadı. E.G. olarak bilinen yabancıya göre gelecek sene 6 Mayıs’ta çok önemli bir şey olacaktı.

Ama ne?

İlerleyen saatlerde annesi ve Lisa’yla *Scrabble* oynadıktan (Tick’in en iyi kelimesi: çift sözcük puanıyla 34 puanlık galaksi oldu), babasıyla spor kanalı izleyip bir paket Doritos’un üçte ikisini yedikten (bir daha cips yemeyeceğine hayatı üzerine yemin etti fakat en fazla bir gün tutabileceği bir söz olduğunu biliyordu), ipuçlarını biraz daha inceledikten (sihirli kelimelerle ilgili hâlâ bir gelişme yoktu), ardından da yatağında bir saat kitap okuduktan sonra (kütüphaneden aldığı on sekiz santim kalınlığındaki kurgu) sonunda uyudu.

Gecenin bir yarısı Dünyanın En İyi Satranç Oyuncusu ödülünü kazandığı ve kalabalıkların çılgınca ismini haykırdığı rüyasından yine o sesleri duyarak uyandı: metalik uğultu, kazıma sesi, hızlı hızlı hareket eden minik adımlar. Hepsi de kapısı kapalı dolabından geliyordu.

Bir şey kapıya çarptı.

Tick aniden gayet uyanık bir biçimde doğruldu.

9. BÖLÜM

SİVRİSİNEK FARESİ

Tick'in ilk içgüdüğü yine babasına koşmaktı; sesleri ilk duyduğu gece hissettiği buz gibi ürperti son hız geri dönmüştü. Ama seslerin gerçek olduğundan emin oluncaya dek bebek gibi kaçmamaya karar vererek sakinleşti. Dolabında gezinen şey her neyse fazla büyük olamazdı ve mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Belki de duvarı ısırarak delik açmış bir sincaptı; o gece babasıyla fark edemeyecekleri kadar küçük bir hayvandı.

Peki ya o mekanik fan sesi, diye düşündü. Kendi kendine belki de küçük sincabın kazara babasının tıraş makinesini yediğini söyledi ama sonra kendi kendine bu şekilde konuştuğu ve bu konuda şaka yaptığı için akıl hastanesine gönderilmeye çok yaklaşmış olduğunu fark etti. *Git bir bak,* dedi içinden sertçe.

Gözlerini dolaptan ayırmadan karyolanın başlığına uzanıp lambasını yaktı. Sıcak parıltı karanlık gölgeleri def ederek posterlerle ve gelişigüzel bantlanmış spor bayraklarıyla dolu kapıyı aydınlattı. Işık açıkken kendini daha cesur hisseden Tick bacaklarını yatağından sarkıtarak ayağa kalkarken bir yandan da dolabın

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

kapısının aniden açılmamasını diliyordu. Hiç kısırtı olmadı. Ses tamamen kesildi.

Belki de sadece hayal etmişimdir. Uyandığımdan beri sesi duymadım.

İstedığı kadar düşünsün, kendini ikna edemiyordu. Keskin bir korku kalbini yararak daha da hızlı çarpmasına sebep oluyor, damarlarına sıcaklık dalgası gönderiyordu. Elleri terledi, omuzlarındaki ve sırtındaki ürperti patikada gördüğü dumandan hayaletle ilgili Mothball'un söylediklerini hatırlattı. Ürperti Hayaleti. Ama onun sesi çok daha farklıydı ve Tick dolabında onlardan bir tane görmeyi beklemiyordu.

Hayır, bu farklı bir şeydi; bir şey varsa tabii...

Minik adımlarla kapının önüne giderken yer ile dolap kapısının altı arasındaki küçük boşluğa bakıyordu. O çatlaktan bir şey fırlarsa Tick kalp krizinden öleceğini biliyordu. Kapıdan birkaç adım uzakta durdu ve yumruklarını sıkıp gevşetti.

Aç gitsin işte, ödle sen.

Babasının da geçen hafta aynısını yapıp hiçbir şeyle karşılaşmadığını bilerek uzanıp kulpu çevirdi.

Kapıyı açıp kenara çekildi.

Kirli kıyafet yığınının tepesinde çok garip bir şey duruyordu.

Tick'in daha önce hiç görmediği bir şey.

Edgar Higginbottom'un uykusu çok hafifti ve bu durumdan nefret ederdi. Onu her şey uyandırabilirdi. Dışarıdaki arabalar, havlayan köpekler, çocuk ağlaması... Kendi çocukları bebekken, Edgar en ufak bir ağlamada hemen uyanırdı. Çoğu zaman yatakta uzanır, Lorena'nın da bir şekilde seslerini duyup onları kontrol etme ya da yemek verme işini sırayla yapmalarını teklif etmesini umardı. Ama her defasında bu kadar bencil olduğu için kendini suçlu

13. GERÇEKLİK

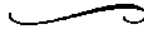
hissederek kalkardı; sonuçta karısı da daha en başında çocukları dünyaya getirmek için neler çekmişti.

Bu kez onu uyandıran, aniden açılan ışık ve onu takiben evin içinde yürüyen birinin çıkardığı hafif gıcırtı sesiydi. Bir dirseğinin üzerinde kalkıp aralık bıraktığı kapıya baktı. Işığın yarattığı gölgelerin açısına ve sesin geldiği yöne bakılırsa Tick bir nedenden ötürü kalkmıştı.

Edgar saatine baktı. *Sabahın üçünde ne yapıyor?*

Sırtüstü dönüp tavanı izlerken esnedi. Ardından homurdanarak battaniyeyi üzerinden attı ve yatağın kenarında oturup ayağıyla terliklerini bulmaya çalıştı.

Terlikleri buldu, ayaklarına geçirdi ve ayağa kalktı.

Tick karşısındaki nesneye bakarken zihni sanki iki bölüme ayrılmış gibiydi. Bir yanı kaçmasını istiyordu çünkü dolabında sihirli bir şekilde beliren bir şey iyi olamazdı. Diğer yanı ise onu incelemek istiyordu çünkü tamamen zararsız görünüyordu. Mücadeleyi ikincisi kazandı; merakı bir kere daha sağduyusuna galip gelmişti.

Bir adım yaklaşp dizlerinin üzerine çöktü ve öne eğildi.

Tuhaf metal bir makineydi; yaklaşık otuz santim uzunluğunda, on beş santim genişliğinde ve yirmi santim boyundaydı. Işıl ışıl, tertemiz parlak gri yüzeyinde herhangi bir leke yoktu; yan tarafında yuvarlak, dişli çark gibi şeyler vardı. Kutunun üzerine ince bir kol yerleştirilmişti ve uçlarına hortum gibi görünen burun ile kıvrımlı, metalik kuyruk eklenmişti. Alt kenarlara eşit aralıklarla yerleştirilmiş on çubuk yere doğru hafifçe kıvrılıyor, madeni para büyüklüğünde düz metal bir parçayla son buluyordu. Tick'in aklına gelen ilk düşünce bunun yürümeye hazır, paslanmaz çelik akordeona benzediğiydi.

Ama ne hareket etti ne de ses çıkardı.

Kutunun kenarında bir şey yazdığını fark etti fakat odanın ışığında gölgede kalıyordu. Biraz daha yaklaşıp gözlerini kıstı. Birkaç saniyesini alsa da sonunda ne yazdığını çıkarabildi.

SİVRİSİNEK FARESİ

Chu Endüstrileri tarafından üretilmiştir

Bu da ne...

Tick'in aklına fen dersi öğretmeni Bay Chu geldi ama onun bununla bir ilgisi olmadığı ortadaydı. En sevdiği öğretmenin kendine ait bir şirketi ya da şirket ortağı olsaydı bilirdi. Tesadüf olmalıydı.

Ama...

Zihni bomboştu, dolabında duran bu tuhaf şeye bir açıklama getirmek için çabalıyordu. E.G.'den gelen mektuplarla, Ürperti Hayaleti'yle ve Mothball'la alakası olmalıydı ama nasıl ya da neden?.. Hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca Sivrisinek Faresi de neyin nesi? Bir parmağını yumuşak, gri metal kutunun sırtında gezdirdi.

Metal şey yerinde zıpladı.

Sivrisinek Faresi doğru düzgün kıpırdamamıştı bile –en fazla iki santim oynamıştı– fakat Tick bir an nefessiz kalarak geriye doğru düştü. Annesinin alt kattaki fırın zamanlayıcısının sesini andıran, hafif bir vızıltı başladı. Bu şey her ne ise az önce açılmıştı ya da çalışmaya başlamıştı.

Mekanik klik sesi geldi ve on metal bacak ileri geri hareket ederek yavaşça Sivrisinek Faresi'ni kıyafet yığınının üzerinden indirdi, dolaptan çıkardı ve Tick'e doğru ilerletti. Tick'in fal taşı gibi açılan gözleri, oyuncağa benzeyen bu şeyin kendisine yaklaşmasına odaklanmıştı. Ne yapacağını bilemeyerek ayağa kalktı. Herhangi bir indirim mağazasında bulabileceğiniz, tamamen zararsız ucuz bir robota benziyordu.

Ama sonra o gece koridora çıkıp kapıyı kapadığında arkasından kapıya çarptığını hatırladı. İsmi düşündü: Sivrisinek Faresi. Ve sonunda, bir şekilde *ortadan kaybolup* sonra yeniden sihirliymişçesine ortaya çıkmasını düşündü. Tüm bunlar tek bir sonuca çıkıyordu.

Sivrisinek Faresi kötü.

Tick tam kaçacaktı ki tetiği çekilen tabanca sesini andıran yüksek sesli bir *klik* duydu. Şoke olmuş bir halde bu uğursuz oyuncığa baktı. Tuhaf makinenin sırtında yavaşça küçük bir kapı açıldı.

Ardından küçük *şeyler* uçarak dışarı çıktı.

Işık olsun olmasın; çocuğu uykusuzluk problemi çekiyor olsun ya da olmasın, Edgar doğanın çağrısını yok sayamazdı. Tuvalette ellerini yıkadıktan sonra ışığı kapayıp odaya döndü. Lorena uyanmasın diye elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak koridora çıktı. Gerçi dizlerinde büyük zillerle dans edip trompet çalsa bile karısı derin uykusundan uyanmazdı.

Tahmin ettiği gibi Tick'in odasının ışığı açıldı ve içeriden koridorda yankılanan tuhaf mekanik bir uğultu geliyordu. *Benden habersiz yeni bir alet mi aldı?*

Edgar daha sadece birkaç adım atmıştı ki çocuğun çığlığını duydu.

Sivrisinek Faresi'nin içinden düzinelerce kanatlı, küçük sinek çıktığı sırada Tick haykırdı. Hepsi de doğruca ona atılıp Tick daha karşılık veremeden vücudunun etrafına doluştular. Saldırıyor, ısırıyor, *sokuyorlardı*.

Tick onları elleriyle uzaklaştırmaya çalışırken kendi vücuduna vuruyor, dans ediyor, tekme savuruyor, yardım çığlıkları atıyordu. Kıyafetlerinin altından tenine, saç diplerine iğneler batıyordu; mekanik sinekler açtı ve Tick de oldukça lezzetli görüntüver olmalıydı. Panik, adrenalin dalgasıyla birlikte bedenini ele geçiriyor; zihni kapanarak ne yapması gerektiği hakkında ona yardımcı olmuyordu.

Odasının kapısının sertçe açılıp duvara çarptığını duydu.

"Atticus!" diye bağırdı babası.

Ama Tick ona bakamıyordu. Sineklerin kendisini kör etmelerinden korktuğu için gözlerini sımsıkı kapamıştı. Sinekler acımasızdı, ona tekrar tekrar saldırıyor, keskin iğneleri korkutucu bir rahatlıkla canını yakacak yeni yerler buluyordu. Tick acı ve korkuya daha fazla dayanamayarak yere yığıldı.

Babasının, kollarından tutup onu yerde sürükleyerek odadan çıkardığını hissetti. Koridordan banyoya geldiler. Küvete dolan suyun sesini duydu.

Baba, diye düşündü. Onu uyarmak istiyordu ama ağzını açmaya korkuyordu. Seni de canlı canlı yiyecekler.

Canı o kadar yanıyordu ki ağlayamıyordu bile. Sanki akupunktur okuluna götürülmüştü ve aşırı hevesli öğrenciler küçük iğneleri boş verip onun yerine bıçak kullanmaya karar vermişlerdi. Tüm dünyası koca bir acıya dönüşmüştü. Kendini daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Babası Tick'i yerden kaldırıp küvete bıraktı ve pijamasının üzerini, tenini, saçını ıslattı. Tick, tüm vücudu acılar içinde kıvrıyor olsa bile daha suyun içine girmeden, sineklerin sürü halinde ondan uzaklaştığını hissetmişti.

Onlar makine, diye düşündü belli belirsiz. Elektrikle çalışıyorlar. Su onları öldürür.

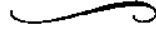
Banyoyu öfkeli bir vızıltı sesi kapladı fakat Tick gözlerini açamadı. Havada savrulan havlunun sesini duydu. Babası sinekleri kovalayıp dışarı çıkarmaya çalışıyor olmalıydı. Saldırgan sinekle-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEŚİ

rin kardeşlerine ya da annesine gidebileceğini fark eden Tick'in midesi korkuyla kasıldı.

Şişmiş ağzıyla, "Baba!" diye hağırarak geveledi. "Kayla! Lisa! Anne!"

Ve bayıldı.

"Neydi onlar?" diye sordu doktor. "Nereden geldiler?"

Edgar'ın konuşası yoktu. Olsa bile adama verecek cevabı yoktu.

Acil servisin perdeyle ayrılmış bölmesinde duruyorlardı; etrafları medikal aletlerin bip sesleri, konuşma uğultuları ve koridorda itilen sedyelerin gıcirtısıyla sarılıydı; uzakta bir çocuk ağlıyordu. Her şey amonyak ve dezenfektan gibi kokuyordu. İnanılmaz kasvetli bir ortamdı.

Edgar yatakta gözleri kapalı yatan oğluna baktı. Vücudunun her yeri siyah izlerle kaplanmış, kızarmış ve şişmişti. Lorena ile Lisa bir köşede ağlıyor, ikisi birlikte Kayla'ya sarılıyorlardı. Edgar kalbinin iki parçaya ayrıldığına ve yavaşça midesine indiğine emindi.

Tick her zaman şanslı bir çocuk olmuştu. Edgar onun, elinde dört yapraklı yoncayla doğduğuyula ilgili dalga geçerdi. Tick beş yaşındayken ailesiyle Spokane'e alışverişe gitmişlerdi ve Tick kalabalık yolun ortasına fırlamıştı. Edgar fark edene kadar kaldırımından iki adım ilerlemişti bile. Edgar oğlunu kurtarmak için koşarken bile devasa tırın frenlerine asılıp korna çalarak Tick'in üzerine ilerlemesini dehşetle izlemişti. O an boğazından kopan çığlığı asla unutamıyordu ve bazen hâlâ kâbuslarında görüyordu.

Fakat tır geçtiğinde Tick caddenin ortasında burnu bile kanamadan duruyordu. Mucizeden başka bir şey değildi bu.

Birkaç sene sonra yazın ailecek sahile gitmişler, Washington Kumsalı'nda nadir görülen sıcak ve güneşli günün tadını çıkarıyorlardı. Tick yeni keşfettiği sörf yeteneğini sergilerken aniden

13. GERÇEKLİK

gelen koca bir dalgayla sürüklenerek denize çekilmişti. Akıntı, zavallı çocuğu kumlardan alıp doğruca sivri kayalıklara çekmişti. Edgar ile Lorena, Tick'in bir kayaya yaslanmış, yüzünde koca bir gülümsemeyle kendilerine el salladığını gördüklerinde olanların şokunu ve korkusunu doğru düzgün algılayamamışlardı bile.

Bir keresinde de Su Dünyası Park'taki su kaydıracağından, yemek yiyen bir ailenin kenara bıraktığı şişme minderlerin üzerine düşmüştü.

Bu hikâyelerden çok vardı. Ailecek bu konudan hiç bahsetmezlerdi çünkü Edgar uğursuzluk getirmek istemiyordu ve Tick'in sıradışı bir şeyler olduğunu fark edip etmediğinden bile emin değildi. Çocuklar bunu nadiren fark ederlerdi ve büyüyünceye kadar anlamazlardı.

Ama Tick'in tüm bu ucuz atlatmalarına rağmen Edgar göğsünde artan paniğe engel olamıyordu. Çocuğun şansı sonunda dönüyor muydu? Odasına gitmeseydi bunu...

"*Ne oldu?*" diye tekrarladı doktor.

"Bilmiyorum," diye geveledi Edgar. "Böcek, arı ya da sinek gibi bir şeyler sürü halinde ona saldırdı. Tick'i küvetin içine bırakıp havluyla onları kovaladım. Birbirlerinden ayrılmıyorlardı ve camı açınca hemen çıktılar."

Doktor kaşlarını kaldırıp şüphe ve endişe dolu ifadeyle Edgar'a baktı. "*Siz mi* onları kovaladınız?"

"Evet, ben." Edgar adamın endişesinin sebebini daha o söylemeden biliyordu.

"Ama siz..."

"Biliyorum, doktor, biliyorum." Duraksadı. "Beni sokmadılar. Bir kere bile."

10. BÖLÜM

ALEVLERİN CAZİBESİ

Tick tüm vücudunun, bacakları olan şeytani beslenme kutusundan çıkan mekanik sivrisinekler tarafından sokulmasındansa milyonlarca başka şeyi tercih ederdi. Kaynayan sirke tenekesine atılmak ve sıcak kerpetenle ayak tırnaklarının çekilmesini de içeren uzun bir listeydi bu. Saldırıdan iki gün sonra hastaneden eve döndüğünde çok daha iyi görünüyordu ama yaşadıkları zihninde hâlâ oldukça canlıydı ve sürekli kendini hatırlıyordu. Sivrisinek Faresi'nin ve sokan böceklerinin başına gelen en kötü şey olduğunu hiç şüphesiz biliyordu. Ve buna Keçi Billy Cooper'ın kızlar soyunma odasının önünde Tick'in neredeyse kolunu kıracağı zaman da dâhildi.

Tick geçmek bilmeyen korkusuna rağmen Sivrisinek Faresi'nin nereden geldiğini aşırı derecede merak ediyordu. Ve nereye gittiğini. Kutu şeklindeki tuhaf mekanizma böceklerini saldıktan sonra ortadan kaybolmuş olmalıydı çünkü duvarlarda ya da döşemede ne bir yuva ne de delik görmüştü. Tick odasında onun tam yanına düştüğü için gözden kaçırılması imkânsızdı. O şey resmen yok olmuştu ya da yaşadığı sihirli deliğine geri dönmüştü. Ne olursa

13. GERÇEKLİK

olsun Tick dünyaya bir daha asla aynı gözle bakamayacağını biliyordu ve bu bilgi onun aynı anda hem midasını bulandırıyor hem onu büyütüyor hem de korkutuyordu.

Doktorlar onun ebeveyninden eziyet gördüğünü düşündüklerini gizlemeden onu tekrar tekrar muayene ettiler. Ama tıpkı bölgede sıkça görülen yabancısınıninkiler gibi onlarca arı iğnesi buldular. Bu bulguya ek olarak Edgar ve Lorena Higginbottom'ın Deer Park'ın, hatta belki de dünyanın gelmiş geçmiş en iyi iki insanı olduğu gerçeği doktorların aileye karşı şüphelerini çabucak ortadan kaldırdı.

Arıların kış ortasında neredeyse hiç saldırmadıkları gerçeğinin yanı sıra yalnızca Tick'i hedef almış olduklarını da yüzlerce kez tekrarlamalarının ardından doktorlar sonunda üstelemeyi bırakıp Tick'i eve gönderdiler.

Tick kollarını kaplayan bandajları çekiştirirken, *Kanım çok tatlı olmalı*, diye düşündü.

Tek kurban olmasından ve Sivrisinek Faresi'nin ortadan kaybolmasından daha şaşırtıcı olan tek şey Tick'in iyileşme hızıydı. Okula birkaç günden fazla devamsızlık yapamayacak olması onu neredeyse üzecekti. Neredeyse.

Salı gecesi yatağında yatmış tavanı izlerken uyuyamıyordu. Hayatında ilk defa bu kadar *korkuyordu*. Hayatı tehlikedeydi. Üstelik ne uğruna?

Ailesine numara yaparak cesur davranmış, şakalar yapmıştı ama bunu herkesten çok kendisi için yaptığını biliyordu. Yaşadıklarının dehşetini ve daha kötü olaylar yaşayabileceği ihtimalini kabullenmek istemiyordu. Fakat yemekten sonra korku onu ele geçirdi, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

İç geçirerek yatağında doğrulup masa çekmecesinden mektup ile ipuçlarını aldı ve bir dakika boyunca onlara baktı. Bunu yaparken içinde kalan son cesaret kırıntılarının da uçup gittiğini hissediyordu. Sessizce odasından çıkıp mektuplarla birlikte salona indi.

Evde şömine olan tek yer burasıydı.

Yirmi dakika sonra gazlı şöminenin sıcaklığı tüm odayı ısıtmıştı. Köriğünden çıkan sıcak ve rahatlatıcı hava, tam karşısında oturup alevleri izleyen Tick'in yüzüne yayılıyordu.

Ailesi çoktan uyumuştı ve uykusu saçma derecede hafif olan babasını uyandırmamak için fazladan çaba göstermişti. Bu, Tick için kader anıydı ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

İlk mektubu sağ eliyle sıkıca tuttu ve buruşmuş kartın etrafında yumruğunu sıktı. Nasıl çalıştığını bilmiyordu ama gizemli kişi E.G.'nin söylediklerine güveniyordu. Bunları sona erdirmek isterse mektubu yakması yeterliydi ve her şey durdurulurdu. Tick'in bunun doğruluğundan şüphesi yoktu, tıpkı Sivrisinek Farelerinin, Ürperti Hayaletlerinin ve Mothball isimli iki buçuk metrelik kadının da gerçekten var olduklarından şüphesinin olmadığı gibi.

Mektubu yak, çılgınlığa son ver.

Vahşi saldırıdan sonra bilinci yerine geldiğinden beri bunu binlerce kez düşünmüştü. Sadece iki ipucu gelmişti –daha on tane vardı– ve bırakmak istiyordu. *Çaresizce* bırakmak istiyordu. Sivrisinek Faresi'nden daha kötü şeyler ona saldırabilecekken nasıl devam edebilirdi ki? O, Atticus Higginbottom, oldukça düzgün bir beyne sahip fakat on üç yaşında olan çocuk bilinmeyen bir düşman tarafından kendisine yöneltilen güçlerle nasıl savaşabilirdi? Bunu nasıl başarabilirdi?

Ateşin karşısına oturup bacaklarını altına aldı. Mektubu bir metreden daha yakın olan ateşe atmanın, buruşup küçülerek siyah küllere dönüşmesini izlemenin, hayatının normale dönmesinin vereceği müthiş rahatlığı düşündü. Bunu yapabilir, her şeye son verebilirdi. Sonsuza dek.

Ama sonra kafasına dank etti: Midesinin derinliklerinde bir yerde başlayan ve göğsüne çıkan tuhaf bir his, ellerinden ayaklarına yayılıyordu.

İlk mektupta birçok insanın hayatının tehlikede olduğu yazıyordu. On kişiden mi yoksa on bin kişiden mi bahsediliyor, bilmiyordu. Yabancı birinin şifreli mesajlar halinde kendisine göndereceği on iki ipucunun, insanların hayatını kurtarmakla nasıl bir ilgisi olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ama bunu gerçekten riske atabilir miydi? Bu kadar hayat tehlikedeysen korkaklık ederek bu zorlu görevi alevlere atabilir miydi?

Sadece bir kişi olsa bile?

Ya o bir kişi Kayla olsaydı ve hayatı başkasının elinde olsaydı? Bu düşünce Tick'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Kayla'nın kocaman dişleriyle sırtışını, bilgisayarda oyun oynarken yüzündeki odaklanmış ifadeyi, Tick onu gıdıkladığında girdiği gülme krizlerini düşündü. Gözleri yaşlarla doldu. Küçük kardeşinin başına kötü bir şey geleceği düşüncesi içine derin ve kasvetli bir üzüntü yayıyordu.

O anda, gecenin karanlığında sıcak alevlerin karşısında oturup çocukları aşan bir konuda kafa yoran Tick kararını vererek kendisini her ne olursa olsun asla tereddüt etmeyeceği şeye adadı.

Ve o anda E.G. denen kişinin sorduğu soruyu cevapladı.

Zor olanı seçmeye cesaretin var mı?

"Evet," diye cevap verdi Tick alevlere. "Cevabım evet."

Mektubu katlayıp alevlere sırtını döndü.

Atticus Higginbottom'ın evinden çok uzaklarda, Efendi George aniden uyandı. Kendisini uyandıran şeyin ne olduğundan emin değildi ama buna pek memnun olduğu söylenemezdi. Huzurlu uykusunu tercih ederdi ve güzellik uykusuyla ilgili söylenen atasözlerine çok inanırdı. (Gerçi Mothball ya da Rutger yanında olsaydı onun bir gram güzellik için kırk sene uyuması gerektiğine dair imalı laflar edeceklerini biliyordu.)

Tiğ ile işlenmiş kırmızı çorabından çıkmış, yemek arayan küçük fareleri andıran ayak parmaklarına baktı. Battaniyeyi fazla yukarı çekmişti ve kendisini uyandıran şeyin gecenin soğuğu olup olmadığını merak etti.

Hayır, diye düşündü. Uşümüyorum. Bu ondan çok farklı bir şey. Bir şey beni sarstı.

Sonra hızla oturma pozisyonuna geçti, uykusundan eser kalmamıştı. Battaniyeyi üzerinden atıp kadife terliklerini giydi ve her türlü uğuldayan makinenin ve yanıp sönen, çınlayan ıvır zıvırın bulunduğu yan odaya geçti. Büyük bir bilgisayar ekranı sol duvarın tamamını kaplıyordu. Ekranda yüzlerce isim alfabetik düzende sıralanmıştı, her ismin parlak yeşil harflerinin yanında çeşitli semboller ve renkler vardı.

İsimlerden birinin yanındaki mor tik işaretini gören Efendi George soluksuz kaldı ve özel siparişe yaptırdığı, manyetik olarak ayarlanabilen, ergonomik gelişmiş döner sandalyesine oturmak zorunda kaldı. Parmak uçlarını kullanarak dans ediyormuş gibi sandalyesinde üç tur döndü. Ve güldü. Uzun ve yüksek sesli kahkahalar attı. Kalbi gurur ve neşeye doluydu.

Bir sürü hayal kırıklığının ardından sonunda birisi Seçim yapmıştı. O kadar güçlüydü ki Komuta Merkezi'ni sarsmıştı. Gülmeye devam ederek, *Sonuçları muazzam olabilir*, diye düşündü neşeye.

Ve sonra onu tamamen şoke edip iliklerindeki tüm mantıklı düşünceleri altüst eden bir şey oldu: Neredeyse aynı anda ekranda iki mor tik daha belirdi.

Üç mü? Hem de birbirlerine bu kadar yakın zamanda? İmkânsız!

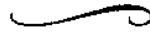
Ayağa kalkıp dizlerinin arkasıyla sandalyesini geri itti ve yanlış görmediğinden emin olmak için gözlerini kısarak baktı. Ama oradaydılar: üç mor işaret.

Büyük büyükbabasından öğrendiği eski İrlanda dansını yaparak tekir kedisi Muffintops'ı aramaya koyuldu. Onu süt dolabının arkasında uyurken buldu ve kollarına alıp sıkıca sarıldı.

13. GERÇEKLİK

“Sevgili Muffintops,” dedi onu okşayarak. “Derhal naneli çay ve kurabiyecyle kurtlama yapmalıyız!” Kediye bırakıp temiz çaydanlık bulmak için çanak çömlekleri karıştırmaya başladı. Çaydanlığa biraz su koyduktan sonra ellerini beline koyup bıyıklı dostuna baktı.

“Tanrım, hayretler içindeyim,” dedi. “Birkaç dakika arayla üç Seçim birden mi? Yapacak çok işimiz var.”

Geç saate rağmen Tick odasında uyanıktı.

Gökyüzü siyahtan mora çalana ve alacakaranlığın ilk izleri penceresinin dışında sönük bir parlaklık oluşturunca dek E.G.’nin ilk mektubunu inceledi. Rüzgâr şiddetlenmişti ve çocukken kâbuslarına giren ağaç dalı yine yapraksız, ürkütücü pençeleriyle evin yan tarafını tırmalıyordu ama Tick okumaya, araştırmaya, düşünmeye devam etti.

Sihirli kelimeler.

Onların ne olduklarını, onlara neden ihtiyacı olduğunu ya da onları söylemesi gereken 6 Mayıs’ta neler olacağını bilmiyordu ama çok önemli olduklarını ve bu şifreyi çözmesi gerektiğini biliyordu. Ve görünüşe bakılırsa en baştaki, yani ilk mektupta bunun için gereken her şey yazıyordu.

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. İpucu olabilecek kelimeleri bulmak için cümleleri, paragrafları okudu. Harfleri karıştırmayı denedi, dikey yazılmış olabilirler diye sözcükleri inceledi, bir yerlere gizlenmiş “sihir” kelimesi var mı diye baktı. Hiçbir şey çıkmadı.

Yüzüklerin Efendisi’nde Moria Madenleri’nin girişindeki meşhur bilmece olan, “Söyle dost, öyle gir” sözünü hatırladı. Kişinin “dost” kelimesini Elf dilinde *söylemesi* gerekiyordu ve kapılar ancak böyle açılıyordu. Ama Tick ipucu ararken bu tarz bir şey fark etmedi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

İlk ipucundaki tarihi çözmek bunun yanında çocuk oynacağıydı. Bir de tüm gece uyumamanın etkilerini hissetmeye başlamıştı: ani bir yorgunluk çöktü ve başını yastığa koyup gözlerini kapadı.

Annesi okula gitmesi için onu uyandırdığında, kadının daha birkaç gün önce canlı canlı yenmiş oğluna karşı gelemeyeceğini bilerek bir gün daha evde kalmak için yalvardı.

Lorena sanki üç yaşında, hasta bir çocukmuş gibi Tick'in üzerini örtüp başını okşadıktan sonra Tick gece şöminenin başında verdiği kararı düşündü: devam etmek, korkuyla savaşmak, bilmeceyi çözmek. Ne olursa olsun.

Ya gerçekten çok cesurum ya da gerçekten çok aptalım.

Sonunda penceresinden sızan güneş ışığına karşın, uykuya daldı.

2. KISIM

GÜNCE

11. BÖLÜM

ESKİ VE TOZLU

Ocuma günü artık tamamen iyileşmiş ve okulda kaçırdığı dersleri telafi etmiş olan Tick fen sınıfında oturmuş, fizik alanında hâlâ keşfedilmeyi bekleyen bir sürü gizem olduğundan bahseden Bay Chu'ya dikkatini vermeye çalışıyordu. Genelde Tick'in en sevdiği ders bu olurdu ama o an ikinci ipucunu aklından çıkaramıyordu ve ilk mektuptaki şifreyi hâlâ çözemediği için kendine kızıyordu.

"Bay Higginbottom?" diye sordu Bay Chu.

Tick'in dikkati anında gerçek dünyaya geri döndü ve aniden panikleyerek öğretmenine baktı. Bay Chu'nun ona neden seslendiği hakkında en ufak fikri yoktu. "Affedersiniz, soru neydi?"

"Soru sormadım," diye cevap verdi öğretmeni, kollarını önünde birleştirip. "Neden dışarıda gösteri varmış gibi camdan bakıyorsun? Seni sıkıyor muyum?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, ben sadece... dışarıda oynanan direktopunun fizik kanunlarını düşünüyordum."

Sınıftan sessizce gülme sesleri duyuldu ama Tick şakasını komik buldukları için gülmediklerini biliyordu. Sınıftakilerin

bazıları artık söylediklerini dinlemiyordu bile; sadece her konuştuğunda otomatik olarak gülüyorlardı çünkü Kusmuk Atkısı takan inek Tikli Bitliyle dalga geçerek havalı olduklarını sanıyorlardı. Kahkahalar Tick'i biraz olsun etkilemiyordu; çok uzun zaman önce zihninde bu insanların varlığına son vermişti.

"Pekâlâ," dedi Bay Chu. "Belki tahtaya gelip düşüncelerinin şemasını çizerek bize anlatmak istersin?" Tick, kırmızı-siyah atkılı zeki çocuğun, favorisi olduğu göze batmasın diye Bay Chu'nun arada sırada onun üzerine gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Hayır, efendim," diye karşılık verdi Tick. "Henüz tam çözmedim."

"Bitirince haber ver. Ve bu arada lütfen bana dikkatini verme şerefini bahşet."

Tick başını onaylarcasına sallayarak oturma pozisyonunu düzeltti ve doğruca karşıya baktı. Arkasından biri kafasına kâğıttan top attı; kâğıt sekip yere düşerken Tick bunu görmezden geldi. Bay Chu ders anlatmaya devam etti ama birkaç dakika sonra arkadan biri bilimin ne kadar sıkıcı olduğu hakkında homurdanınca duraksadı.

"Ah, öyle mi?" diye sordu Bay Chu alaycı bir tonda. "Tüm bunların çok daha büyüleyici bir sonuca yöneldiğini anlamıyor musun? Sonrasında eğlenebilesin diye sağlam bir temel oluşturmamız gerekiyor."

Karşılık olarak kendisine boş boş bakan gözleri gördü.

"Ciddiyim! Size bir örnek. Kaçınız kuantum fiziğini duydu?"

Tick ve birkaç kişi daha el kaldırdı. Bir keresinde babasıyla birlikte bu konuyla ilgili Discovery Channel'da çok ilginç bir program izlemişlerdi. Sonrasında ikisi de kuantum fiziğini, Mr. Spock'ın her gün ortalama kaç kere tuvalete gittiğini tartışmak dışında bir konudan bahsetmek için *Uzay Yolu* hayranlarının uydurduğuna karar vermişlerdi.

"Kim bir tahminde bulunmak ister?" diye sordu Bay Chu.

Az önce derste hayal kurmasını telafi etmek isteyen Tick, sınıfta elini kaldıran tek kişiydi. Bay Chu başını onaylarcasına salladı.

“Gerçekten çok küçük şeylerle –atomdan bile küçük– ilgili ve normal fizik kurallarına uymuyor gibi görünen bir sürü özelliği var.”

“Vay canına, cidden zekisin SüngerBob,” diye fısıldadı birisi arkadan. Tick bunun Keçi Billy olduğunu düşünüyordu ama emin değildi. Onu duymazdan geldi.

Bay Chu bu ukala yorumu ya duymayarak ya da duymazdan gelerek, “Ne gibi mesela?” diye devam etti.

“Şey, televizyonda izlediğim programın tamamını hatırlamıyorum ama asıl ilginç olan olay, bir şeyin aynı anda iki ya da daha fazla yerde olabileceğini kanıtlamış olmalarıydı.”

“Çok iyi, Tick, bu da özelliklerinden biri.” Bay Chu ellerini arkada birleştirip öğrencilerinin karşısında ileri geri yürürken Çok Zeki Profesör kalıbına uymak için elinden geleni yapıyordu. “Bu derste bu konuya pek giremeyiz ama liseye geçtiğinizde daha üst seviye derslerde bunu öğrenirken çoğunuzun heyecanlanacağını düşünüyorum. Eski çalışma gruplarımla dediğimiz şekilde K.F. ile ilgili benim en sevdiğim kısım bir nesneyi yalnızca gözlemleyerek onun *konumunu* etkileyebilmeniz. Diğer bir deyişle, onu inceleme şekliniz sonucu değiştirir, bu da aynı anda birden fazla sonuç olması gerektiği anlamına gelir. Anlıyor musunuz?”

Tick kolay konuları bırakıp bu konunun derinlerine inmeyi dileyerek heyecanla başını salladı. Sınıfa göz gezdirme zahmetine girmedi çünkü diğerlerinin öğretmenlerine bir kez daha boş boş baktıklarını biliyordu.

“Yani temel olarak,” diye devam etti Bay Chu, “şimdiki zamanın farklı versiyonları her an var olabilir ve sizin hareketleriniz, gözlemleriniz, *seçimleriniz*, hangisini göreceğinizi belirleyebilir. Diğer bir deyişle, evrenin belki de milyonlarca farklı versiyonundan birinde yaşıyoruz. Bazıları buna çoklu evren diyor.” Kollarını önünde birleştirdi ve güzel bir anısını hatırlamış gibi gülümseyerek

13. GERÇEKLIK

başını hafifçe iki yana sallayıp yere baktı. "Hiçbir çalışmam beni kuantum fiziği kadar büyülemedi."

Duraksadı. Ailesine helikopter böceği gördüğünü söyleyen ve cevap olarak, "Kimin umurunda? Haydi ellerini yıka, yemek yiyeceğiz," tepkisi almış bir çocuk gibi hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturarak sınıfa baktı.

"Şey... her neyse, sanırım bu konu hakkında bu kadar konuşmamız yeterli. Zil çalmak üzere. Aylık araştırma ödevinizin teslim tarihi yarın, unutmayın."

Tick ödevle ilgili endişe duymadan eşyalarını toplayıp sırt çantasına koydu; zaten ödevini Sivrisinek Faresi saldırısından önce bitirmişti.

Bay Chu yanına gelip bir elini omzuna koydu. "Tick, fırsat bulduğunda kuantum fiziği üzerinde daha detaylı çalışmayı düşünmelisin. Tam senlik bir konu. Çılgın bir dünyada yaşıyoruz, sence de öyle değil mi?"

"Bana mı söylüyorsunuz..." diye mırıldandı Tick. "Şey... Bay Chu?"

"Evet?"

"Ailenizin... Yani... Daha önce hiç Chu Endüstrileri diye bir şirket duyduunuz mu?"

Bay Chu'nun yüzü kafa karışıklığıyla buruştu. "Hayır, hiç duymadım. Ama dünyada bir sürü Chu var. Neden sordun?"

"Ah, öylesine. Bir yerde bir reklamını gördüm de. Sizin bir alakanız var mı diye merak etmiştim."

"Keşke. Görünüşe bakılırsa beni zengin edebilirdi."

"Evet, belki. Neyse, pazartesi görüşürüz." Tick sırt çantasını omzuna atıp bir sonraki dersine gitti.

Tick o gece E.G. ve Mothball'dan aldığı mektuplar ile ipuçlarını daha iyi bir şekilde düzenlemesi gerektiğine karar verdi. Özellikle

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

de artık ilk mektubu yakmama kararıyla birlikte daha fazlasının geleceğini bildiği için.

Bodruma inip üzerinde kendi ismi ve geçen senenin tarihinin yazılı olduğu kutuları karıştırdı. Her sene ya da iki senede bir Lorena Higginbottom bütün evi baştan aşağı temizlemekte ısrar ederdi ve bir numaralı kuralı şuydu: Bir seneden uzun zamandır kullanılmayan şeyler ya atılmak ya da bodruma indirilmek zorundaydı. Bu kutular geçen bahar Tick'in dolabında yaptığı mayın temizleme operasyonunun sonucuydu.

İki ya da üç sene önce büyükannesi Mary'nin ona Noel hediyesi olarak bir günce hediye ettiğini hatırladı. Jackson Ortaokulu'nun dâhi olarak maceralarını her gün düzenli yazacağına söz vermişti ama ilk resmi günce yazısını yazmak için oturduğu akşam aklına ilginç hiçbir şey gelmemişti. Günceyi bir kenara bırakmadan önce ön kapağına adını yazmıştı. Büyükannesinin bunu asla öğrenmemesini umuyordu. Hediyesine ne olduğunu bilse kadın yıkılırdı.

Ama isminin kapakta ne kadar havalı görüldüğü aklından hiç çıkmamıştı ve bu günce şu an tam da ihtiyacı olan şeydi. Hayatı artık sıkıcı ya da yavan değildi.

Günceyi, *Hardy Kardeşler* kitaplarının altında buldu. Daha büyük ve güzel romanları yazılmadan önce basılan tüm kitaplarını birkaç defa okumuştı. Günceyi alıp kapağına baktı. Kahverengi mermer renginde cildi vardı ve açık denizlerdeki bir maceracının eski güncesiymiş gibi görünüm vermek için kenarları özellikle yıpratılmış ve hafifçe yakılmıştı.

Mükemmeldi.

Kapağın orta kısmında, birkaç sene önce ismini yazdığı, yedi santim genişliğinde, koyu turuncu renkli bir dikdörtgen vardı. Yanında getirdiği keçeli kalemle başlığa birkaç kelime daha ekledi. Bitirdiğinde kaldırıp gururla baktı:

13. GERÇEKLİK

TICK HIGGINBOTTOM'IN GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Ardından E.G.'den gelen ilk mektubu elinden geldiğince ortalayarak güncenin ilk sayfasına yapıştırdı. Notları ve hesaplamaları için birkaç boş sayfa bırakıp ilk ipucunu, çözümünü ve 6 Mayıs'ı işaretlediği takvimden kopardığı sayfayı yapıştırdı. Son olarak da ikinci ipucunu yapıştırdı. Her şeyin kurduğundan emin olduktan sonra defteri kapadı.

Çabalarından memnun bir halde ve ihtiyacı olan her şeyi tek defterde toplayabilmenin verdiği mutlulukla güncesini alıp üst kata çıktı.

Ertesi gün, gizemli E.G. Tick'in organize ve hazır olduğunu biliyormuş gibi, üçüncü mektup geldi.

12. BÖLÜM

E.G.'NİN SESİ

Günlerden cumartesiydi ve Tick birkaç hafta önce yaptığı gibi posta kutusunu gözetliyor, postacının gelmesini bekliyordu. Hava açıktı ama keskin bir soğuk vardı ve güneş hâlâ karla kaplı yerden yansıdığı için neredeyse kör edici parlaklıktaydı. Tick sıcak çikolatasını yudumlarken son anlarını yaşayan buz saçaklarından damlayan suların ağaçlardan yere düşüşünü izliyordu. Annesi ve babası Noel alışverişine çıkmışlardı, Lisa yukarıda Kayla'yla evcilik oynuyordu ve Bing Crosby'nin *White Christmas* şarkısının yumuşak melodisi evde yankılanıyordu. Tick hayatının bundan daha güzel olamayacağını düşündü.

Kamyonet öğlene doğru sonunda evinin önünde durduğunda Tick sarı zarf var mı diye bakmadı. Botlarını ve montunu giydi ve postacı daha yandaki eve geçmeden kapıdan çıkmıştı bile. Kamyonet gittiğinde Tick zarfları çoktan çıkarmıştı.

En üstte yine aynı elyazısının olduğu Güney Afrika damgalı, buruşuk sarı zarf duruyordu. Bir köşesindeki şişkinlik dışında zarf ince ve düzdü. Meraklanan Tick, heyecanla ürperen sinir uçlarını

13. GERÇEKLİK

hissederek hemen eve, odasına, *Gizemli Mektuplar Güncesi*'nin durduğu yatağına koştu.

Zarfı yırtarak açıp içine göz attı ama başta hiçbir şey göremedi. Ters çevirip salladı ve parlak, kare bir şey yatağın üzerinden yere düştü. Tick onu yerden aldı. Küçük bir kasetti. Babasının Georgia'daki büyükanne ve büyükbabasına göndermek için herkesi kendileri hakkında konuşturup seslerini kaydettiği türden bir kasetti. (Babası birkaç sene önce sonunda video kamera kullanmaya başlamıştı ama ara sıra hâlâ kasetçaları da kullanırdı.)

Kasetin üzerine hiçbir şey yazılmamıştı ama sonuçta E.G.'nin, bu ipucuyla yapmasını istediği şeyi anlaması için de bilimsani olması gerekmiyordu. Babasının küçük kasetçalarını o meşhur "ıvır zıvır çekmecesinde" bulması on dakikasını aldı; soket anahtarlarının arkasına saklanmıştı. Tick odasına giderken kendini zor tutuyordu. Kapısını kilitleyip kaseti yerleştirdi ve OYNAT tuşuna bastı.

Birkaç saniye boyunca arka planda cızırtı sesleri duydu, ardından yüksek sesli bir çınlama geldi. Elinde kalemiyle, her kelimeyi güncesine aktarmaya hazır olan Tick, mesaj başladığında yalnızca büyülenmiş bir şekilde dinleyebildi.

Tuhaf sesli, İngiliz aksanlı bir adam konuşuyordu. Morhball'un aksanı gibi değildi; hayır, bu adamın sesi çok daha sofistike ve gergindi: Bir İngiliz malikânesinde düzenlenecek olan ve yüzlerce önemli kişinin katılacağı büyük Noel balosunun akşamında tüm çalışanların grip olduğunu yeni fark etmiş bir başkâhya gibiydi.

En azından bir gizem çözülmüştü: E.G. bir erkekti.

Kısa mesaj bittiğinde Tick kahkaha atıp yeniden dinlemek için mesajı başa sardı. Ardından başka mesaj olmadığından emin olmak için çabucak ileri sardı. Dördüncü dinleyişinde tüm kelimeleri güncesine yazmıştı:

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

En sonunda o gün geldiğinde sihirli kelimeleri söyle, ardından belirli bir nesneyle olabildiğince sert bir şekilde yere on defa vur. Biraz çıkmazda bir durum çünkü bu nesnenin ne olduğunu sana söyleyemem. Sadece şunu söyleyeyim, umarım ayan benimkinden güçlüdür çünkü bu görevde istisna yok. Ayrıca nesne ölünün zıttı olmalı fakat diri değil.

Ah, bu işi de hallettiğime sevindim. Şimdi önce lavaboya gitmem gerekiyor... Ah, üzgünüm, cihazı kapadığımı sanıyordum. Nerede bu kahrolası düğme? Ah! İşte...

Klik.

Tick, bu E.G. denen adamın ne kadar deli biri olduğunu düşünerek DUR düğmesine bastı. İlk mektupta şekerli süt ve nane şekerinden bahsedişinden beri Tick ipuçları ve uyarılarındaki kasvetin aksine adamda ince bir espri anlayışı olduğunu sezmişti. E.G.'yle tanışıp tanışmayacağını merak etti. Şimdiden ona güvenebileceğini hissediyordu.

Tick kendi elyazısına bakıp kelimeleri ezberlemeye kararlı bir şekilde tekrar tekrar okudu. Zihninin gerilerinde bir şey ona bu seferkinin kolay olduğunu söylüyordu ama tam olarak çıkarmıyordu. Gizem, nesnenin ne olduğunu çözmekti. Bunu bulursa yapması gereken şey zaten belliydi: sihirli kelimeleri söyledikten sonra yere on kere vurmak.

Tick işin şu iki cümlede bittiğine karar verdi:

Sadece şunu söyleyeyim, umarım ayan benimkinden güçlüdür

Ve

nesne ölünün zıttı olmalı fakat diri değil

13. GERÇEKLİK

Tick not almak beyin fonksiyonlarını çalıştırabilir mi, görmek için düşünceli bir şekilde günlüğünde boş sayfa açtı. Sayfanın boş satırlarına bakarken aniden, Mothball'un o gün ormanda bahsetmesi yasak şeyleri sıralarken söylediği tuhaf kelimeleri yazmadığını hatırladı. Bunu daha önce yapmadığı için kendine kızıp kadının söylediklerinin neon kelimeler halinde karanlıkta belireceğini umarak gözlerini sımsıkı kapadı. Bir ya da iki tanesi anında aklında belirdi ve birkaç dakika sonra dördünü hatırlayıp sayfanın sol tarafına yazdı.

Efendi

Bariyer Asası

Gerçeklikler

Kufi

Tam hatırlayamadığı bir kelime daha vardı. Aklına başka bir şey gelmedi ve gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Beyni akşamüstü uykusuna hazırdı. E-postalarına bakmak istediği için –ve kendine gelmek için biraz temiz havaya ihtiyaç duyuyordu– güncesini sırt çantasına koyup Lisa'ya birkaç saate döneceğini söyledi ve kütüphaneye doğru yola koyuldu.

Daha kütüphane bilgisayarına ulaşamadan, Bayan Sears onu durdurup, "Tick, şu atkıyı hiç çıkarmaz mısın sen?" diye sordu. *Gizemli Mektuplar Güncesini* incelemiş, aynı zamanda kalan son ödevlerini de bitirmişti ve e-postasını kontrol etmek istiyordu. Gerçi mektup arkadaşlığı sitesine ipucu cümleleri yazdığından beri hiç posta gelmemişti.

"Boynum çok çabuk üşüyor," dedi ürperir gibi yapıp omuz silkerek. Bayan Sears doğum lekesini biliyordu elbette ama kendi-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

sinden utanmama konusunda nutuk dinlemek istemiyordu. "Son zamanlarda güzel kitap geldi mi?"

Kadın düşünürken kaşları çatıldı ve kaşlarının olduğu yer şiddetli bir deprem yüzünden sarp kayalıklara dönüşmüş gibi göründü. "Savage'ın yeni kitabı var ama senin için sanırım fazla korkunç olur," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

Tick gözlerini devirdi. "Şansımı deneyeceğim."

"Tamam ama kâbus görürsen annene seni uyardığımı söyle." Gülümsedi. "Senin için ayırırım."

"Teşekkürler, Bayan Sears." Bilgisayarlara doğru bir adım ilerleyince kadın mesajı aldı.

"Tamam öyleyse, iyi eğlenceler," dedi.

Tick başını salladı ve kadın gider gitmez bilgisayarın başına oturdu. E.G.'nin ipuçları beyinde karmakarışık haldeydi. Kesin olarak bildiği birkaç şey vardı ve çözmesi gerekenlerin ne olduğunu da biliyordu. Bir nedenden dolayı 6 Mayıs'ta gözlerini kapayıp ne olduklarını bilmediği sihirli kelimeleri söylemesi ve henüz çözemediği bir nesneyle yere on keré vurması gerekiyordu. Çocuk oynucağıydı.

E-posta hesabına girdikten sonra GELEN KUTUSU'na tıklamadan önce bir an tereddüt etti. Haftalardır her gün bakıyordu ve her gün hiçbir şey bulamayarak hayal kırıklığına uğruyordu. *Ne kadar şansım var?* diye düşündü. Başka birinin de diğerlerini bulmak için araştırma yapması şöyle dursun, başkalarının da böyle mektuplar alıp almadığını kim bilebilirdi? Ama Tick fikir ve görüşlerini paylaşacağı birini bulamazsa patlayacağını hissediyordu.

Linke tıkladı.

Gelen kutusunun açılması sadece birkaç saniye sürdü ve büyük harflerle yazılmış konu satırı anında dikkatini çekti. Nefesi boğazında düğümlendi. Heyecanla ayağa kalkınca sandalyesi metalik çarpma sesiyle yere devrildi. Sandalyeyi kaldırırken etrafındaki diğer kütüphane müdavimlerinin sert bakışlarını fark etti ve otur-

13. GERÇEKLİK

duğunda yüzü alev alevdi. Yerleştikten sonra, gözlerinin beynine yalan söylemediğini umarak ekrana tekrar baktı.

Ama işte oradaydı. Beyaz arka planın üstünde büyük, siyah harflerle yazılıydı:

Kimden: SOFIA PACINI

Konu: E.G.'NİN MESAJLARI

13. BÖLÜM

SOFIA'YLA KONUŞMAK

Tick e-postayı açarken kalbi öylesine şiddetli atıyordu ki su altında nefes almaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. İnanmakta güçlük çekiyordu; kendisiyle aynı gizemleri yaşayan birinden e-posta almak her şeyi kesin olarak gerçek kılacaktı. Mothball'la tanışmaktan ya da Sivrisinek Faresi'nin saldırısına uğramaktan bile gerçek...

Gözlerini yavaşlamaya zorlayıp her kelimeyi teker teker algılayarak e-postayı okudu:

Sevgili Atticus Higginbottom,

Büyük ihtimalle yalnızca Amerikanca konuşan tipik bir Amerikalı olduğun için sana kendi dilinde yazacağım, zaten İngilizcem, şey, mükemmel. Adım Sofia Pacini ve İtalya ülkesinde güzel Alpler'de yaşıyorum. İtalya'nın nerede olduğunu biliyor musun? Muhtemelen hayır. Dünya coğrafyası yerine Big Mac ve Örümcek Adam çalışmakla çok

13. GERÇEKLİK

meşgulsündür. Belki Sofia'dan öğrenerek akıllı biri olabilirsin. Sadece şaka yapıyorum, lütfen ağlama. :)

Mektup arkadaşlığı sitesinde yazdıklarını gördüm ve az kalsın ayakkabımı yutacaktım. Hayır, ağızımda ayakkabı yok, sadece komik Amerikanyalı erkeklerin söyleyeceği türden bir şey gibi geldi.

Tick duraksadı. Kütüphanedekilerin önünde kendini yeterince utandırdığı için kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Ama bu İtalyan kız... *gerçek miydi?* Okumaya devam etti.

Kasım ayında E.G. isimli birinden bir mektup aldım. Sen de mi aldın? Başta gülüp geçtim ve arkadaşım Tony'nin şaka yaptığını düşündüm ama mektup Alaska'dan gönderilmiş, yani bilmiyorum. Sonra birkaç mektup daha geldi ve Mothball adında çok çok uzun bir kadınla tanıştım. Sen de onunla tanıştın mı? Kıyafet giymiş, yürüyen bir ağaç gibi ama onu sevdim.

Peki ne düşünüyorsun? Sence bu gerçek mi? O gün neler olacak? Bilmeceleri çözdün mü? Başkalarını buldun mu? Bana yaz.

Yeni arkadaşın,
Sofia

Not: Bu arada ismin çok tuhaf.

Tick e-postanın bitmesine sinir oldu. Kızın ona sayfalarca ne düşündüğünü, ne hissettiğini ve sihirli kelimeleri ya da diğer bilmeceleri çözüp çözmediğini yazmasını dilerdi. YANITLA butonuna bastı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Sevgili Sofia,

Kıza ne yazması gerektiğini bilemeyerek duraksadı. Belki de ona güvenmemesi gerektiğine dair ürpertici bir hisse kapıldı. Belki de kız ona Ürperti Hayaleti'ni ya da Sivrisinek Faresi'ni gönderen kişinin ya da her ne ise onun tarafındaydı. Belki onu çözüme ulaştırmak yerine ondan uzaklaştıracak bilgiler verecek bir casustu.

Ama bu almam gereken bir risk, diye düşündü. Endişesini üzerinden atarak mesajını yazmaya başladı.

İsmimin tuhaf olduğunu biliyorum. Herkes bana Tick der, sen de öyle diyebilirsin.

Görünüşe bakılırsa aynı durumdayız. Şimdiye dek üç ipucu aldım, bir tanesi kaset olarak gönderildi. Ya sen? Mothball'la ben de tanıştım. Bana ikinci ipucunu verdi. Belki birbirimize yardım edebiliriz?

Az kalsın ona çözdüğü ve takıldığı ipuçlarının neler olduğunu yazacaktı ama öncelikle kızın ona cevap yazıp yazmayacağını beklemeye karar verdi. Kızdan gelecek bir e-posta daha onun iyi olduğundan emin olmasına yardımcı olurdu. Bir dakika düşündükten sonra mesajını tamamladı.

Bizim gibi başka kaç kişi var merak ediyorum. Umarım başkaları da bana yazar. Sana yazan biri olursa haber ver, olur mu?

Büyükbaba suratına dönüşen dumandan bir hayalet gördün mü? Peki ya Sivrisinek Faresi? O şey yüzünden hastanelik oldum ama şimdi iyiyim. Kaç yaşındasın? Ben on üç yaşındayım ve Washington'da yaşıyorum, gerçi

13. GERÇEKLİK

zaten biliyorsundur çünkü mektup arkadaşlığı hesabımı görmüşsündür.

İtalya'da mı yaşıyorsun? Bu harika. Keşke buluşup bu konuları yüz yüze konuşabilseydik. Tüm notlarımı Tick Higginbottom'ın Gizemli Mektuplar Güncesi ismini verdiğim bir defterde tutuyorum. Baya havalı, değil mi?

Görüşürüz,
Tick

GÖNDER'e bastı ama Sofia'nın bunu muhtemelen yarına kadar okumayacağını biliyordu çünkü İtalya'da çoktan gece olmuştu. Ondan en az bir gün boyunca haber alamayacağı düşüncesiyle baştaki heyecanı azaldı, bilgisayardan çıkış yapıp sırt çantasını aldı.

Kütüphaneden çıkarken Bayan Sears onun için ayırdığı kitabı hatırlattı ve Tick sırf kibarlık olsun diye kitabı aldı. Hayatında bunca olan bitenin arasında bir de yeni kitaba başlamak oldukça sıkıcı geliyordu. Başını iki yana salladı; *bunu* söyleyeceğini asla düşünmezdi.

Kitabı çantasında, güncesinin yanına yerleştirip kütüphaneden çıktı ve eve doğru yola koyuldu.

Yolun yarısında üçüncü ipucunu çözdü.

Çözüm aklına kaldırımın ortasındaki büyük dala takıldığında geldi. Soğuk kaldırımda oturup dizini ovarken ayakkabılarının siyah çamurla kaplanmış tabanlarına baktı. Nerede bu kadar kirden-diklerini merak ederken eriyen kar yüzünden oluşan çamurlardan olduğunu düşündü ve bu sırada üçüncü ipucunda yazan cümleler adeta kendi kendilerini çözmeye başladı. Ani bir farkındalıkla zihninde birtakım kelimeler öne çıktı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Ölünün zıttı ama diri değil.

Ölünün zıttı ama diri kelimesi değil. Sağ kelimesi!

Umarım ayan benimkinden güçlüdür.

Aya kelimesini ayak tabanı anlamında kullanmıştı.

Ayakkabısının tabanı.

Sağ ayakkabısının tabanı.

Kaldırımından kalkmadan çantasından güncesini çıkardı ve ses kaydında söylenenleri yazdığı sayfayı açtı. E.G.'nin, Tick'in ayasının kendisinininkinden güçlü olduğunu umduğunu söylemesini yanlış anlamıştı. Adam "aya"yı avuç içi anlamında değil, ayağını koruması için taban anlamında kullanmıştı. Yere on defa vuracağı *sağ* ayağını.

Tick düşüncelerini deftere aktarıp ayağa kalktığı anda kanı damarlarından taşıyordu adeta. Hâlâ hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissetmesi gülünçtü; sonuçta küçük bir ilerleme kaydetmişti. Altı Mayıs'ta Tick henüz bilmediği sihirli kelimeleri söylemeli, ardından sağ ayağıyla yere on kere vurmalıydı.

Yola devam ederken elinde olmadan bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğine hayret etti.

Sofia'dan üç gündür cevap gelmemişti ve Tick onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen kızın başına korkunç bir şey gelmesinden korkuyordu. Ya da belki vazgeçerek E.G.'nin mektubunu yakmıştı ve her şeye son vermişti. Tick başka bir şey düşünemiyordu, derslere dikkatini veremiyordu; hatta edebiyat sınavından seksen alarak öğretmenine tarif edilemez bir şaşkınlık yaşatmıştı. Her sabah ve akşam evde e-postalarına bakıyordu ve her fırsatta kütüphaneye gidiyordu.

Bir hafta boyunca ses çıkmayınca ondan ümidini kesmek dışında başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

13. GERÇEKLİK

Noel tatilinin başlamasından önceki perşembe günü başını öne eğmiş, yağan karın arasında ilerleyen ayaklarına bakarak okuldan eve yürüyordu. Kar birkaç hafta durmuştu ama bir önceki gece yine tüm şiddetiyle başlamıştı. Tick tabii ki şikâyet etmiyordu, yoğun karı çok severdi. Ama neşesi yerine gelmiyordu; Sofia'ya ve gizemli yabancından başka ipucu gelmemesine üzülüyordu.

Mothball'la karşılaştığı ormandan geçerken yolun karşısında bir şey gözüne takıldı. Sivri bir sopanın üzerine aceleyle çivilenip yere çakılmış ahşap bir tabela. Dağınık, mavi boyayla üzerine birtakım kelimeler yazılmıştı ve boyaları kan gibi damlıyordu. Durduğu yerden yazıların çoğunu çıkaramıyordu ama iki kelime, hamster kafesindeki iki cüce gibi öne çıkıyordu.

Atticus Higginbottom

14. BÖLÜM

AYAKKABILAR VE ELDİVENLER

Tick koşarak tabelanın yanına gitti ve uçuşan karların arasında, isminin altında yazanları okuyabilmek için gözlerini kıstı. Anlam veremeyerek kaşlarını çatı. Tabelayı tekrar okudu, ikincisinde neredeyse kelimelerin değişmesini umuyordu. Tam da hayatının ne kadar tuhaf bir hal aldığına alışmaya başladığını düşünürken, kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen bu mesajı almıştı.

Atticus Higginbottom

Bulut benimle gündüzün zıttında

Ben bir erkeğim, bakınma kadına

Güzel olur verandanın basamakları

Ama getirme yanında örümcekleri, domuzları, yılanları

Senin için önemli bir haberim var

Karşılığında isterim çocuk ayakkabıları

13. GERÇEKLİK

Bir şey daha, küserim yoksa

Bir çift yumuşak eldiven getirmeyi unutma

Tick o sabah uyandığında binlerce şey tahmin etme şansı olsa, ona özel yapılmış ve kendisinden çocuk ayakkabısı ile eldiven isteyen bir tabela bu listenin içinde yer almazdı. Başka ne yapacağını bilemediği ve başkalarının bu tabelayı görmesini istemediği için yerden söküp eve taşıdı. Bir yandan da mesajı çözmeye çalışıyordu. Şiirde çok fazla ipucu yok gibiydi, yalnızca verandasının basamaklarında buluşma teklifiydi.

Buluş benimle gündüzün zıttında.

Tick bunu neredeyse anında çözdü. Gündüzün zıttı geceydi, yani bu yabancı gece yarısı kendisini verandanın basamaklarında beklemesini istiyordu; muhtemelen o gece yarısı. Tick saatine bakıp da gece yarısına neredeyse yedi saat olduğunu gördüğünde omurgasında o tanıdık ürpertiye hissetti.

Ne kötü, diye düşündü. Uzun bir akşam olacaktı.

O akşam Tick ailesiyle birlikte yemekte dalyan köfte yiyordu. Evrende annesinin pişirdiği ve kızarmış ayak tırnağıymışçasına tiksindiği tek yemektir. İkisi arasında seçme şansı verilse oldukça zor bir karar olurdu. Dalyan köfteden gerçekten nefret ediyor, tiksiniyor, iğreniyordu.

Güçlkle bir-iki parça aldı, ardından çok yemiş gibi görünsün diye gri-yeşil etleri küçük bir yuvarlak haline getirdi. Kayla kendisinininkini silip süpürdü ama gerçi neredeyse yediği kadarını da yere döküyordu.

“Okulda son gelişmeler nedir?” diye sordu babası patates püresine uzanırken.

"Pek bir şey yok. İdare eder." Tick son zamanlarda zihni çok meşgul olduğu için ailesiyle daha az vakit geçirdiğini fark etti. Buna dikkat edecekti. Sonuçta Bay Chu dışında onlar hayattaki tek arkadaşlarıydı.

Ve Mothball, diye düşündü. Ve Sofia. Belki.

"Sadece iyi mi?" dedi Lisa. "Ne oldu? Küçük Einstein kötü not falan mı aldı?"

"Ah, lütfen," diye güldü annesi sanki bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi.

"Şey... son edebiyat sınavından en yüksek notu alamadım."

Aslında uzaylı olduğunu ve Mars'ta erkekler hamile kaldığı için çocuk doğurmak üzere olduğunu açıklamışçasına masada ölüm sessizliği oldu. Kayla bile çatalını bırakmış, ifadesiz gözlerle ona bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Tick, cevabı gayet iyi bildiği halde.

"Oğlum, seni tanıdığımdan beri hiç düşük not almadın. Ve seni doğduğundan beri tanıyorum," dedi babası.

Lisa, "Evet," diyerek onu onayladı. "Sanırım dünya tersine dönmeye başladı."

Tick omuz silkip ağzını bezelyeyle doldurdu. "Ah, bir şey değil. Belki de o gün gazım vardı."

Kayla kahkaha attı ve ardından şarkı söylercesine, "Tick'in gazı var! Tick'in gazı var!" dedi.

Bunun üzerine herkes kahkahalara boğuldu ve yemek normal seyrine döndü.

"Mektup arkadaşı sitesinde bir gelişme oldu mu?" diye sordu annesi.

Tick bir an için annesinin onun e-posta hesabına girerek Sofia'nın mesajını gördüğünden endişelenerek neredeyse patatesi boğazına kaçırıyordu. Ama sonra abarttığını ve sorusunun gayet masumane olduğunu fark etti. Mektup arkadaşlığı sitesine birkaç senedir üyeydi ama arada sırada gönderilen birkaç mektup

13. GERÇEKLİK

dışında kimseyle ciddi bir iletişim kurmamıştı. Şimdiye kadar hiç kimseyi iletişimi devam ettirmek isteyeceği kadar ilgi çekici bulmamıştı. Ya da belki tam tersiydi.

"Pek sayılmaz. İtalyan bir kızdan e-posta aldım ama biraz psikopat gibi."

"*Psikopat mı?*" diye sordu babası. "Ne yazmış ki?"

"Bana Amerikanyalı erkek dedi ve bir sürü saçma soru sordu."

Annesi onu kınadı. "En son baktığımda dilimizi iyi konuşmamak ve meraklı olmak psikopatlık sayılmıyordu. Ona bir şans ver. Belki satrancı seviyordur."

"Belki güzeldir," diye ekledi Lisa. "Onunla evlenip mafyaya katılabilirsin."

"Tatlım," dedi babası, "Her İtalyan mafya üyesi değildir."

"Evet, muhtemelen sadece yarısı falan öyle," dedi Tick. Lisa'nın bu şakaya gülmesini bekliyordu ama kızın, bunu ciddi söylediğini sandığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Lisa.

"Şakaydı, abla."

"Ah. Evet, tabii, biliyordum zaten."

"Her neyse," diye devam etti babası. "Bence bu haftasonu hep birlikte sinemaya ya da bovlinge falan gitmeliyiz. Kimler gelir?"

Hepsi birden alışkanlıktan ellerini kaldırdı. Kayla iki kolunu da kaldırırken sevinçle çığlık attı.

"Tamamdır o zaman. Cumartesi saat on ikide burada buluşalım."

Nedense tam o anda Tick, babasına her şeyi anlatması gerektiği düşüncesine kapıldı. Her şeyi sır olarak saklamak onu içten içe yiyip bitiriyordu ve şimdi de Sofia'nın sessizliği bu hissi iyice kötüleştiriyordu. Birine anlatma düşüncesi bile omuzlarından sanki on beş kiloluk bir yük alıyordu.

Annem alışverişe çıktığında babama anlatacağım, diye düşündü. Belki her şeyi çözmemde bana yardımcı olur. Tabii inanırsa.

Tick bulaşıkları makineye koyduktan sonra ailesiyle birlikte televizyonda saçma bir yarışma programı izledi. Bu süre boyunca aklı yalnızca tek bir şeydeydi.

Gece yarısı.

Yatma vakti gelmişti fakat Tick e-postasını bir kez daha kontrol etmek istiyordu. Sürekli Sofia'nın kendisine cevap yazdığını umarak hesabını kontrol ettiği için kendini takıntılı gibi hissediyordu.

Salondaki bilgisayardan e-posta hesabına girdiğinde bir yandan da sıcak çikolatasını içiyordu ki gelen kutusunda Sofia'nın adını görünce az kalsın içeceğini dökecekti. Kupasını bırakıp öne eğildi ve mesajı açtı.

Sevgili Tick,

Birilerinin sana sorulara nasıl cevap vermen gerektiğini öğretmesi gerekiyor. Sana bir sürü soru sordum ve tek yaptığın bana daha fazlasını sormak olmuş. Amerika'da yaşasaydım gelip zıplama çubuğuyla kafana vururdum. Ben iyi ve akıllı bir İtalyan olarak sorularını düzgünce cevaplayacağım.

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki oldukça zor bir hafta geçirdim. Bir şey peşimde ve çok korkuyorum. Mektubu neredeyse beş defa yakacaktım. Şey, aslında hayır. Bir Pacini kararını verdiğinde asla geri adım atmaz. Seçimimi yaptım ve ona tereyağının fıstık ezmesine tutunduğu gibi bağlı kalacağım ya da siz çılgın Amerikalılar nasıl diyorsanız öyle işte.

Neyse, şimdi sorularını cevaplayacağım.

13. GERÇEKLİK

Şu an elimde dört ipucu var. Sonuncusunu dün akşam aldım. Belki sen de almışsındır. Ölü insanlarla ilgili, ki kulağa hiç de hoş gelmiyor.

Birbirimize kesinlikle yardım etmeliyiz.

O hayaleti gördüm ama fareyi görmedim. Bunu konuşmak istemiyorum.

On iki yaşındayım, neredeyse on üç.

Günlük fikrin hoşuma gitti. Ben de kendime bir tane yaptım. Umarım başlığını çalmamda sorun yoktur. Benimki de Sofia Pacini'nin Gizemli Mektuplar Güncesi. Hatta seninkine benzesin diye İngilizce yazdım.

Ben çok şaka yaparım ve tanışsak deli olduğumu düşünürsün. Geçen yaz on yedi erkeği dövdüm. Arkadaş olabileceğimize sevindim.

Ciao (Bu Italiano, zeki çocuk)

Sofia

Tick e-postayı okumayı tam bitirmişti ki babası bilgisayarın kapayıp yatmasını söyledi. Sofia'ya cevap yazmak için yarına kadar beklemek zorunda olmaktan hiç hoşlanmayarak babasının dediğini yaptı. Ailesi uyuduktan sonra gizlice aşağıya inmeyi düşündü ama "Uykusu Hafif" Edgar Higginbottom'ın, bilgisayarın fanının hafif uğultusunu duyar duymaz onu yakalayacağını biliyordu. Zaten gece yarısı onu uyandırmadan evde parmak ucunda yürüyerek verandaya çıkması yeterince zor olacaktı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Dişlerini fırçalayıp herkese iyi geceler dedikten sonra yatağına girdi ve kitap okumak için başucundaki lambayı yaktı. Okuduğu kurgu romana biraz ara verip Savage'ın kitabının ilk bölümünü açtı.

Yirmi dakika sonra yapabileceği en kötü şeyi yaptı.
Uyuyakaldı.

15. BÖLÜM

KÜÇÜK HAMUR TOPU

Tick gece yarısından yarım saat sonra aniden uyandı. Saati, yaptığı hatanın affedilmez olduğunu belirtmek istercesine şeytani kırmızı rakamlarla parlıyordu.

Homurtuyla yatağından fırlayarak ziyaretçisinden bir iz var mı diye bakmak üzere pencerenin önüne koştu. Bulunduğu açıdan verandanın tamamını göremiyordu ama bulutların arasından sıızan parlak ay ışığında basamaklar net bir şekilde görünüyordu. Kimse yoktu. Tick'in morali bozuldu.

Tam bir aptalım!

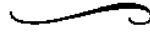
Belki de her şeyi mahvetmiş ve E.G.'nin ona olan güvenini kaybetmişti. Tabelaya o mesajı kimin yazdığını bilmiyordu ama bunun E.G. gizemiyle bir ilgisi olduğundan hiç şüphesi yoktu, hatta Mothball ya da arkadaşı Rutger olabileceğinden şüpheleniyordu. Mothball, Rutger'in onu ziyaret edebileceğini söylemişti. Sofia da mesajında dördüncü ipucunu aldığını yazmıştı ama Tick henüz kendisinininkini almamıştı. Ya bu gece yarısı buluşması bunun için planlandıysa?

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Hayal kırıklığı ve öfkesine güçlükle karşı koyarak dışarı çıkıp ziyaretçisini aramaya kararlı bir şekilde üzerine kalın kıyafetler geçirdi.

Yılların deneyimiyle, gıcırdayan döşemelere basmaktan kaçınarak sessizce aşağıya inip kapıya gitti. Sessizce montunu ve botlarını giyip atkısını boynuna sıkıca doladıktan sonra anahtarı dikkatlice çevirip kapı kolunu döndürdü. Kapıyı yavaşça açarsa ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle gıcırdayacağını bildiğinden, tek bir hamlede hızla açarak ses çıkmasını önledi.

Kalbi hızla çarparak keskin soğuğa çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Bütün bahçeyi arayıp hiçbir şey bulamayınca verandanın basamaklarına oturup başını ellerinin arasına aldı ve kendine kızarak gözlerini kapadı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Kitap okumaya hiç başlamamalıydı; bunun bir numaralı uyku getirme tekniği olduğunu bütün dünya biliyordu. Arkasına yaslanırken bıkkın bir şekilde iç geçirip kollarını önünde birleştirdi ve gökyüzüne baktı. Arkalarına saklanan ayın ışığıyla kenarları hafifçe aydınlanmış olan koyu bulutlar korku filmlerindeki gibi anormal bir hızla gökyüzünde ilerliyor gibi görünüyordu.

Tick ürperdi ve bunun sebebinin yalnızca soğuk hava olmadığına biliyordu.

Ayağa kalkmak üzere tam öne eğilmişti ki sağ şakağına bir şey çarptı ve arkasından basamaklardan yuvarlanan taşın tıkırtısı duyuldu. Tick ceviz büyüklüğündeki çakıl taşının, birkaç adım ötede durduğunu gördü.

Taşın nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafına bakınırken, biraz geç kalmış bir şekilde, "Ah," dedi. Karanlıkta tek bir kıpırtı bile yoktu, yalnızca hafifçe esen rüzgârın yapraksız ağaca çarpan fısıltısı ve evin önündeki karla kaplı çalıların üzerindeki

uğultusu duyuluyordu. Bir çalının diğerlerini hareket ettirmiş olabileceğini düşünerek tam bakınacaktı ki bir taş daha bu kez sağ omzuna çarptı. Taşın şüpheli çalılardan geldiği ortadaydı. Üzerindeki kar tabakası neredeyse tamamen dökülmüştü.

Tick, "Kim var orada?" diye sorarken daha fazla korkmadığına şaşırdı. "Bebek gibi taş atmayı bırak da ortaya çık."

Çalılık yeniden hışırdadı, ardından dalların arasından ufak bir silüet belirdi. Loş ışıktaki ayrıntıları çıkarması imkânsızdı ama karşısındaki kişi kat kat giyinmiş altı-yedi yaşlarında bir çocuk gibi görünüyordu. Kolları, bacakları ve kafası olan koca bir top gibiydi.

"Kimsin sen?" diye sordu Tick, ayağa kalkıp ona yaklaşıırken. "Bana tabeladaki o notu yazan sen misin?"

Küçük insan, kilolu bir ördek gibi paytak paytak ona doğru ilerledi. Ziyaretçisi Tick'in birkaç adım önünde durduğunda ay ışığı huzmesi bulutların arasından sızarak çocuk sandığı kişiyi tüm detaylarıyla ortaya çıkardı.

Bir adamdı. Çok kısa ve çok şişman bir adam.

Baştan aşağı siyah giyinmişti: siyah eşofman, siyah sweatshirt, siyah tenis ayakkabısı, siyah palto ve kulaklarının üzerine çektiği siyah bere. Tick'in babası bir keresinde eşofmanların spor yapan insanlar için olduğu ama onları giyenlerin yalnızca kendisi gibi şişmanlar olduğuyla ilgili espri yapmıştı.

Dalga geçilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bilen Tick bunu başkalarına yapmamaya her zaman özen gösterirdi. Tuhaf, küçük şişko adam ona doğru yürürken Tick tüm şişko şakalarından uzak duracağına dair kendi kendine söz verdi.

"Ben *iriyim*, tamam mı?" dedi adam. Tick'in sadece beline kadar geliyordu. Sesi aksanlı ya da tuhaf değil, gayet normaldi. Tick buna neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu ama sonra adamın sesinin *Oz Büyücüsü*'ndeki Munchkinler gibi olmasını beklediğini fark etti.

İyi ki insanları dış görünüşlerine göre yargılamayacaktım...

Kısa boylu adam devam etti: "Ve tanıştığın en aptal şişko olabilirim çünkü *karda* kamufle olmak için baştan ayağa siyah giyindim."

Tick ne cevap vereceğini bilemeyerek bakakaldı.

"Adım Rutger," dedi yabancı elini Tick'e uzatarak. "Elim senin ayak parmağın büyüklüğünde olabilir ama sıkmaktan korkmana gerek yok. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tick uzanıp kibar bir biçimde Rutger'in elini sıktı.

"Bu da ne?" diye sordu Rutger. "Sanki yumuşak bir balığı tutuyor gibiyim. Benim porselenden falan mı yapıldığını sanıyorsun? Elimi sıkacaksan doğru düzgün sık!"

Tick adamın elini daha sıkı kavrayıp sıkarken ondan adeta büyülenmişti. Sonunda konuşabildi. "Üzgünüm. Ben sadece biraz şaşırdım. Şey beklemiyordum..."

"Ne? Çekmiş sumo güreşçisi gibi görünmemi mi? Haydi oturup biraz konuşalım. Kilom, ince bacaklarımı mahvediyor." Rutger cevap beklemeden verandanın basamaklarına yürüdü ve en alt basamağa oturdu. Buna rağmen ayakları yere zar zor değiyordu.

Tick sonunda rahatlayarak gülümsedi ve Rutger'in yanına oturdu. "Sen Mothball'un arkadaşıysın, değil mi?"

Rutger yuvarlak karnına vurdu. "Kesinlikle! O uzun dal yığını bir adamın sahip olabileceği en iyi arkadaş. Benim üç katım olsa da. Yani uzunluk olarak." Bir şeyin boyunu tahmin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Ah, Mothball'u tanısan çok komiktir. Ama benden sana tavsiye, ona sakın ikiziyle doğdukları günü sorma; tabii yaklaşık yedi gün boyunca yapacak hiç işin yoksa bilemem."

Tick güldü. "Aklımda tutarım. Neden bana taş attın?"

"Neden geç kaldın?"

"Şey... iyi noktaya değindin. Uyuyakaldım."

13 GERÇEKLIK

Rutger, bir şey arıyormuş gibi dikkatle Tick'e baktı. "Görünüşe bakılırsa ödevini de unutmuşsun."

"Öyle mi? Ne..." Tick o anda şiiri ve adamın istediklerini hatırladı. Bodrumda eski ayakkabı ve eldiven arayacağını sözde. "Ah, tamam haklısın, unuttum. Özür dilerim."

Rutger, Tick'in omzuna vurdu. "Sorun değil, bekleyebilirim."

"Ne? Yani?.."

"Evet, dostum. İsteklerimle gel, belki konuşurum."

Tick cevap vermeden önce duraksayarak Rutger'in göz kırıp şaka yaptığını söylemesini bekledi. "Sen... ciddi misin?"

Rutger öne yuvarlanan koca bir top gibi ona yaklaştı. "Son iki haftada hayatın boyunca gördüğünden daha fazla yere gittim, çocuk. Ayakkabılarım artık son zamanlarını yaşıyor ve her an çekip gidebilirler. Ve ellerim... üşüyor, genç adam, *üşüyor*."

"Yani ayakkabı ve eldivenler *senin için* miydi?"

"Başka kimin için olacak, çocuk? Sence peşimde çocukla gerçeklikler arasında gezinir miyim? Tabii ki benim için!" Sesi belirgin biçimde yükselince Tick babasının duymasından endişelendi.

"Bu kadar yüksek sesle konuşma. Tüm mahalleyi uyandıracaksın."

Rutger abartılı bir iç çekişle cevap verdi. "Elimde bir çift ayakkabı ve kek sıcaklığında eldiven olmadığı sürece benden tek bir ses daha duymayacaksın." Başını sertçe salladı ve kollarını kavuşturdu.

Tick ayağa kalktı. "Gidip getireceğim... ama *gerçeklik* derken neyi kastettin?"

"Ah, haydi ama çocuk. Tamamen kufiyle ilgili; Chi'karda, Bariyer Asaları!"

Tick daha önce bir soru Rutger'in cevapladığı kadar yetersiz cevaplandı mı diye merak ederek ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Rutger iki parmağını birleştirip dudaklarının üzerinden geçirerek evrensel, ağzını kilitleme hareketini yaptı.

“İyi,” diye homurdandı Tick. “Hemen dönerim.”

Basamakları çıkıp kapıyı açtı. Tam kapayacaktı ki Rutger’in ürkütücü cümlesini duydu.

“Güzel. Çünkü döndüğünde ölü insanlardan bahsetmemiz gerekiyor.”

16. BÖLÜM

ARASINDA DEĞİL

Tick beş dakika boyunca bodrumda annesinin, atmaya kıymadığı eski kıyafetlerinin olduğu kutuyu aradı. Sonunda kutuyu gördü ve farklı numaralarda ayakkabıları bulana dek içindeki neredeyse her şeyi çıkardı. Rutger'in numarasına en yakın görünen üç çifti seçti, ardından kutuyu yeniden karıştırarak eldiven aradı ama bulamadı.

Ses çıkarmamak için olabildiğince dikkatli bir şekilde yukarı çıkıp kışlık kıyafetlerinin olduğu dolaba daldı. Sonunda büyükannesinin uzun zaman önce ördüğü pamuklu sarı eldivenleri buldu. Bir zamanlar onundu ama kendi eldivenlerini şöminede yaktığından beri Kayla takıyordu. Tick bunların Rutger'a tam olacağını düşünürken kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Ön bahçemde bir hobbit olduğuna inanamıyorum.

Gülmesini bastırarak dışarı çıktı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Ah, bunlar harika olur. Harika! Teşekkür ederim." Rutger aceleyle eldivenleri eline geçirdi, ardından yıpranmış ayakkabılarını Tick hızlı büyüdüğü için çok giyilmemiş gibi hâlâ yeni görünen spor ayakkabılarıyla değiştirdi.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi Tick yeni arkadaşının yanına otururken. Soğuktan ürpererek atkısını boynuna daha sıkı sardı. "Pekâlâ, sanırım bana anlatacak çok şeyin var. Ölü insanlarla ilgili konu nedir?"

Küçük adam eldivenli ellerini birbirine sürterek arkasındaki basamağa yaslandı. "Ah, evet, ölü insanlar. Bir cümle vardır, Ef..." Devam etmeden susup suçlu bir ifadeyle Tick'e baktı.

"Ne?" diye sordu Tick.

"Ah, bir şey yok... bir şey yok. Sadece iyi bir arkadaşımın hep söylediği sözü söyleyecektim: Her zaman der ki, 'Bu dünyada yaşam ile ölüm arasındaki farkı en iyi anlatan şey seçim gücüdür'."

"Bunun benimle ne alakası var?"

Rutger ona dikkatlice baktı. "Adın ne, evlat?"

"Atticus Higginbottom. Ya da Tick."

"Evet, doğru." Rutger cebinden not defteri ile kalem çıkarıp Mothball'un yaptığı gibi sayfaya göz gezdirdi. "İşte buradasın, tamam." Tick'in isminin yanına tik işareti koydu ve ardından kalemle defteri tekrar cebine soktu. Elini cebinden çıkardığında bu defa sarı bir zarf tutuyordu. "Sanırım bunu bekliyordun."

"Dördüncü ipucu mu?"

"Kaptın."

Zarfı Tick'e uzattı ve Tick anında yırtarak açıp içinden E.G.'nin karta yazılı yeni mesajını çıkardı. Fakat okuyamadan önce Rutger tombul elini ipucunun üzerine koydu.

"Ölü insanlarla ilgili söylediğim şeyi unutma, genç adam."

"Ne dedin ki?"

"Şey, şimdi sen öyle deyince... aslında bir şey söylemedim. Zaten pek bir şey de söyleyemem. Senin çözmen gerek."

"Beni çok aydınlattın, Rutger, teşekkür ederim."

13. GERÇEKLİK

Şişko adam gözlerini kıstı. "Burada biraz dokundurma mı seziyorum?"

Tick kahkaha attı. "Biraz değil." Mesajı Rutger'in elinin altından çekti. "Şimdi okuyabilir miyim, lütfen?"

Rutger elini salladı. "Oku bakalım."

Loş ay ışığında, yazıları görebilmek için gözlerini kısıyan Tick mektubu okudu.

Neresi olacağına sen karar vereceksin, kendi mahallen de olabilir. Tek istediğim yerin adının A'dan sonra ve Z'den önce gelen bir harfle başlaması. Ama arasında değil. Yanına birilerini almakta serbestsin ama sihirli kelimeleri söyleme vakti geldiğinde ölü olmaları şartıyla. Fakat Asa aşkına, kendin ölmediğinden emin ol. Yoksa planlarımız suya düşer.

Tick, Rutger'a baktı. "Yanıma birilerini alabilirim ama sihirli kelimeleri söylemeden önce ölmeleri mi gerekiyor? Hiç mantıklı değil."

Kısa boylu adam gülümsedi ve omuz silkti. "Hey, kuralları ben yazmadım."

"Ayrıca bir harf nasıl A'dan sonra ve Z'den önce gelir de ikisinin arasında olmaz? Bu bütün harfleri elemek anlamına gelmiyor mu?"

"Kimim ben, Sherlicken Holmestotter mi? Kendin çözeceksin, evlat." Eldivenli elleriyle kol ve bacaklarını ovdu.

"Sherlicken kim? Sherlock Holmes mü demek istedin?"

Rutger onu anlamamış gibi baktı. "Hayır, gelmiş geçmiş en iyi dedektif Sherlicken Holmestotter diyorum."

Tick buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Peki, bana işime yarayacak bir bilgi verecek misin vermeyecek misin?"

"Aslında *vermemeye* daha yakınım."

“Tanrım, Mothball ve sen cidden çok yardımcı oluyorsunuz. E.G. neden bu mektupları diğerlerini gönderdiği gibi postayla göndermedi ki?” Tick yeniden ürperince kalın kıyafetleri ile atkısının dondurucu soğuğu engellemeye yetmediklerini fark etti.

“Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum.” Rutger yere, büyük ayaklarına ve devasa göbeğine baktı. “Sanırım gelmemi istemedin, değil mi?”

“Hey, sadece şaka yapıyordum.” Tick adamın omzuna hafifçe vururken gülmemeye çalıştı. Belki de sebebi adamın boyuydu ama kendisini bir çocuğu teselli ediyormuş gibi hissetti. “Tanıştığımıza sevindim. Sadece keşke olan biten hakkında daha fazla şey anlatabilsen.”

“İnan bana her şeyi anlatmak için deliriyorum ama bu, olayın asıl amacını bozar.”

Tick hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı. “*Amaç ne ki?*”

Rutger ciddileşti. “Bence biliyorsun, Tick. Bu işe devam etme ve ne olursa olsun sonuna kadar gitme kararı aldın. O özel güne kadar gelmeyi ve o zaman neler olacağıyla ilgili bilmeceleleri çözmeyi başarırısan muhtemelen hazır olacaksın...” Duraksayıp montunun düğmeleriyle oynadı.

“Neye hazır olacağım?”

“Söyleyemem.”

“Ne sürpriz ama.” Tick kızmak istiyordu ama bunun yerine hayal kırıklığı ile her şeyi bir anda çözme isteği arasında kalmıştı. Her zaman böyleydi; bazen bir şeyleri bilmek isterdi, ki okulda bu kadar başarılı olmasının sebebi de muhtemelen buydu. Merakının sabırsızlığını tetiklemesiyle sık sık kitaplarda sonraki sayfaları okurdu ve bu da Evrenin En İnek Öğrencisi unvanını güçlendiriyordu.

“Şunu söyleyeyim,” dedi Rutger. “Umarım başarırısan, Tick. Son noktaya geldiğimizde seni görmek istiyorum.” Tık naz vücuduyla dönüp Tick’in gözlerine baktı. “Orada olacaksın, buna eminim.”

“Deneyeceğim.”

13. GERÇEKLİK

Rutger homurdandı. “*Denemek* kalbi olmayan mankafalar içindir. Sen *yapacaksın*, genç adam, *yapacaksın*.”

“Kimsin sen, Yoda mı?”

“Ne?”

“Boş ver.”

Rutger yüksek sesle homurdanarak ayağa kalktığında boyu sanki hâlâ oturuyormuş gibiydi. “Uzak diyarlara gitmek için yola koyulsam iyi olacak. Üç haftadır yemek yememişim gibi hissediyorum.” Karnına hafifçe vurdu. “Arada sırada ben de güzel yemekler yemeyi seviyorum, çocuk.” İpucu vermek istiyormuşçasına yüksek sesle boğazını temizledi.

“Nerelisin?” diye sordu Tick; adamın kilosuyla ilgili her türlü konudan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu.

“Ben, genç adam, On Birinci’denim; görüp görebileceğin en güzel yer.”

“On Birinci mi?”

“Orada her şey biraz farklı gelişti, anlarsın ya.”

“Hayır, anlamıyorum.”

“Ah, doğru. Eh, bir gün anlayacaksın.”

Tick iç geçirdi. “Daha önce söylediğin o sözcükler neydi? Kufi, Bariyer Asaları, chika-bir şey?”

Rutger karşılık olarak yalnızca kaşlarını kaldırdı.

“Dur tahmin edeyim, söyleyemezsin.”

“İşte benim oğlum, geçen her dakika daha da akıllı oluyor.” Rutger gerinerek esnedi. “Neyse, seninle tanışmak güzeldi, Tick. İkram konusunda daha cömert birini bekliyordum gerçi ama ne yapalım...”

Tick gözlerini devirdi. “İstedığın bir şey...”

“Hayır, hayır, belki *bir sonraki sefere* iyi bir ev sahibi olursun,” diye cevap verdi Rutger kurnazca. “Haydi, içeri gir de küçük, yaşlı Rutger evine doğru uzun bir yolculuğa çıkarken sen de kendini hindi ve fasulyeyle şımart.”

Küçük mü? diye düşündü Tick ama akıllılık ederek sesini çıkarmadı. “Ah, bekle biraz. Berbat bir oyuncusun.” İçeri girip biraz ekmek, bir poşet dolusu kurabiye ve birkaç muz elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak alışveriş torbasına doldurdu. Kapıya doğru attığı her adımda ekstra dikkatli davranıyordu. Babasının uyanıp da gecenin bir yarısı onu kapının önündeki küçük şişko adama yemek verirken yakalamasını istemiyordu.

Torbayı Rutger’a verdiğinde adamın gözleri sevinçle parladı. “Ah, sana yedi kere teşekkürler, genç adam! Gerçekten çok teşekkürler!”

Tick gülümsedi. “Bir şey değil. Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

Rutger kaldırımından ilerlerken omzunun üzerinden baktı. “Yarınlarda, diye umuyorum, yarınlarda... Hoşça kal, Efendi Atticus!”

“Görüşürüz!” Tick el salladı ve adamın yolda ilerleyişini izlerken yüreği cız etti.

Edgar üst katta koridor penceresinden olanları izlerken karışık duygular içindeydi: Oğluyla arkadaşlık kurmuşa benzeyen ufak, şişko adam karşısında hayretler içindeyken bir yandan da Tick çok tuhaf bir şeye bulaştığı ve babasına bunu anlatmadığı için üzgündü. Tick’le aralarında hep özel bir bağ olmuştu, her şeyi paylaşırlardı. Bu kadar mı değişmişti? Oğlu büyümüştü de babasını artık yaşadıklarından haberdar etmiyor muydu?

Şimdi her şey bir anlam kazanmıştı. Tick son zamanlarda çok tuhaf davranıyordu ve bunun arkasında yatan sebepler Edgar’ın hayata bakış açısını değiştirebilirdi. İkisinin verandanın basamaklarında konuşmalarını izlerken ilk tehlike sinyalinde dışarı koşmaya hazırdı. Ama adam, Tick’in arkadaşı gibi duruyordu ve Edgar oğluyla yüzleşmeden önce biraz beklemeye karar verdi.

13. GERÇEKLİK

Kendi kendine, neden beklemek istediğini bilmediğini söyledi ama kalbi gerçeği biliyordu. İçinde bir yerlerde, oğlunun neler olduğunu kendisine anlatmaya karar vermesini umuyordu. Edgar birazcık daha bekleyebilir –belki bir ya da iki gün– ve bu sırada onun her hareketini izleyebilirdi.

Tick karanlık yolda gözden kaybolan kısa boylu arkadaşına el salladı.

Edgar çabucak odasına döndü.

17. BÖLÜM

DUMANLI TUVALET

Ertesi gün cumaydı; iki haftalık tatilden önceki son gündü ve Tick'e hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Sadece dört saat uyuduğu için derslerde sürekli uyuyakalıyordu ve birden fazla sefer çenesinden akan salyayla uyandı. Bu yüzden üzerine giden tek öğretmeni Bay Chu oldu ama onu da atlatmayı başardı.

Sonunda son zil çaldı.

Tick dolabının başında, tatil heyecanıyla biraz olsun ayılmışken bela omzuna hafifçe vurarak geldi. Arkasını döndüğünde Keçi Billy Cooper kollarını önünde birleştirmiş, devasa vücudunun arkasında toplanmış destekçileriyle ona pis pis sırtıyordu.

Bu da bitecek, Tick. Bu da bitecek.

"Bakın burada kim varmış," dedi Billy, kırılan bilyeleri andıran sesiyle. "Görünüşe bakılırsa Tikli Bitli ve evcil hayvanı Kusmuk Atkısı eve gidip Noel Baba'yı beklemek için sabırsızlanıyor. Bu sene sana ne hediye edecekler, *Atticus*? Yeni bir oyuncak ayı mı?"

13. GERÇEKLİK

“Evet,” dedi Tick sert bir ifadeyle. Bunun Keçi’yi hazırlıksız yakalayacağını biliyordu.

Billy, Tick’in hayır demesini ya da çekip gitmesini beklediği için bu cevap karşısında bocaladı. “İyi... o zaman... umarım kötü kokuyordur.”

Tick imalı bir şey söylemeyi çok istiyordu –*o bir oyuncak ayı, Keçi Billy oyuncak değil*– ama sağduyusu ağır bastı. “Evet, şansına, muhtemelen öyle olacak.”

“Evet, öyle *olacak*. Tıpkı ayakların gibi.” Billy homurtuyla gülerken çetesi de ona katıldı. Tick bu çocuğun aptallık seviyesine inanamıyordu ama ifadesiz duruşunu koruyarak hiçbir şey söylemedi.

“Sana erken Noel hediyesi, Ticky,” dedi Billy ve çetesinin zorlama kahkahaları aniden kesildi. “Dolabında her zamanki gibi on dakika yerine üç dakika kalacaksın. Sonra tualete gidip başını klozete sokacaksın. Bunları yaparsan Noel tatilinden dönene kadar seni rahatsız etmeyiz. Anlaştık mı?”

Tick moralinin bozulduğunu hissediyordu çünkü dediklerini yaptığından emin olmak için Billy’nin casus göndereceğini biliyordu. “Islak saçla bu havada eve dönerken hasta olabilirim.”

Billy, Tick’i dolaba yapıştırırken koridorda metalik çarpma sesi yankılandı. “Eh, iki haftalık tatil olması iyi bir şey öyleyse, değil mi?” Tick’i bırakıp geri çekildi. “Haydi çocuklar, gidelim.”

Onlar uzaklaşırken Tick de başını eğerek dolabına girip kapısını kapadı.

Birkaç dakika sonra erkekler tuvaletindeki küflenmiş, eğri aynada darmadağın olmuş görüntüsüne bakıyordu. Atkısını indirip iki parmağıyla her zamanki gibi çirkin görünen doğum lekesini inceledi. Zorbaların hayatını yönlendirmesine izin vermeyi kesmeye

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

karar vermeden önce ara sıra kendini kaptırdığı depresyon haline yaklaştığını hissediyordu.

Ama sonra Mothball ve Rutger'i, mektupları ve ipuçlarını ve tüm bunların kendini nasıl da *önemli* hissettirdiğini düşündü. Karamsar ruh halinden çıkarak aynada kendine gülümsedi.

O moronları boş versene. Casus gönderirse göndersin, kafamı klozete sokmayacağım.

Aniden aynadaki yansımasında hareket eden bir karaltı belirdi. Giderek yayılan siyah yosun gibiydi. Tick şaşkınlıkla uzanıp ona dokundu ama tek hissettiği camın soğuk sertliği oldu. Birkaç saniye içinde tüm ayna karardı. Tick aniden panikleyerek bir adım geri çekildi.

Karaltı büyüdü, duvara ve lavaboya yayılarak her yöne ilerlemeye başladı. Maddeleşerek siyah pamuk gibi kabarıp tüm tuvaleti kapladı. Tick arkasını dönünce bütün duvarların ve tavanın kaplandığını gördü, siyah duman her yerdeydi. İçeride sanki büyük bir yangın çıkmıştı ama Tick ne alev görüyordu ne de öksürüyordu.

Ardından vın diye bir sesle tuhaf dumansı madde arkasında siyah lekeler bırakarak koridora çıktı ve orada bir araya gelerek büyük bir top halini aldı. Tick çıkış ile arasında süzülen şeyin ne olduğunu anladığında neredeyse kalbi duracaktı.

Ürperti Hayaleti.

Koşmak üzere harekete geçti ama aniden durdu. Hayalet, tuvaletin tek çıkışını tamamen kapamıştı ve dumanı çoktan birkaç hafta önce patikada gördüğü o sakallı, yaşlı suratı oluşturmaya başlamıştı. Mothball'un bu yaratıkla ilgili söylediği sözleri hatırlayınca sendeledi.

Bir kadın, erkek ya da çocuk Ölüm Sireni'ni otuz saniye boyunca aralıksız duyarsa beyinleri pelteleşir. Berbat bir ölüm şekli.

Tick bir başka çıkış yolu için etrafına bakındı. Küçük bir pencereden gün ışığı sızıyordu ama onun dışında içeride yalnızca

pisuarlar ile klozetler vardı. Küçük pencereye koşup camı açmak için kolu tuttu. Kolu saat yönünde çevirdi ve cam yavaşça kenara kayarken korkunç bir metal sürtünme sesi çıktı. Zihninin gerilerinde bir yerde, hayaletin çok geçmeden ölümcül çıığına başlayacağını biliyordu. Omzunun üzerinden arkasına bakınca ağzının açılarak geniş, siyah bir boşluk halini aldığını gördü.

Tick hızlanarak pencereyi olabildiğince sertçe itti. Yarısına geldiğinde pencere takıldı. Tick itiyor, çekiyordu ama kol kıpırdamıyordu. Cama yumruk atmaya başladı ama kirli cam yine de açılmadı ve eklemleri yara olduğuyla kaldı. Çaresizce bir kolunu dışarı çıkarıp pencerenin açıldığı kadarına sığmaya çalıştı. İmkânsız olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Çok dar bir aralıktı.

Klozetlere koşup tavan levhalarından birini kaldırıp yukarı tırmanıp tırmanamayacağına bakmak için birinin üzerine çıktı. Ama yetişemiyordu.

Ve o anda sesi duydu, kulak zarlarına çarpan en korkunç sest; kâbus gibi bir inleme. Savaş meydanında can veren askerin sesi. Kaybolan çocuğunu arayan annenin çıığı. İdam sehpasında asılmayı bekleyen suçluların sesi. Hepsi birbirine karışarak tek bir korkunç uğultu halini almıştı.

Ölüm Sireni.

Otuz saniye.

Geçen her saniye hayaletin çıığı yükselirken Tick ağırlığıyla gıcırdayan tuvalet bölmesine çıktı. Bir eliyle tutunup diğeriyle de uzanarak tavana değmeyi denedi. Parmak uçları tavana sürttü ama o kadardı.

Korkudan çılgına dönmüş bir halde yere inip bölmeden çıktı ve tuvalette geniş bir daire çizerek çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Ölüm Sireni'nin sesi giderek artıyor, her saniye daha da korkunçlaşıyordu. Tick sesi bastırmayı umarak iki eliyle birden kulaklarını kapadı ama duyduğu boğuk inilti çok daha kötüydü. Daha korkunç. Daha ürkütücü. Beyni bu yüksek sesli çıılık yüzünden

13. GERÇEKLİK

erimeden önce sadece birkaç nefes daha alacağını, bitmesine çok az kaldığını biliyordu.

Ürperti Hayaletine baktı. Onun siyah dumandan, uzun, yaşlı ve üzgün suratına, bu korkunç sesi çıkaran ağzına bakarken tek bir seçeneği olduğunu fark etti.

Ellerini kulaklarından çekti, gözlerini kapadı ve doğruca dumandan hayaletin üzerine koştu.

İki kolunu da önünde birleştirip koçbaşı gibi sağlam tuttu ve ileri atıldı. İki saniyede geçerken ilk olarak sıktığı yumrukları temas edecekti. Ne beklemesi gerektiğini bilmeyerek otuz saniyenin dolmasına çok az kaldığını bilmenin verdiği hafif çılgınlıkla kol ve bacaklarının tüm gücüyle kendini öne attı.

Siyah dumandan oluşan hayaletin içinden koşarken ellerini, kollarını ve sonra tüm vücudunu soğuk, keskin bir ürperti sardı. Ölüm Sireni'nin tonu değişti; artık daha alçak sesli daha kasvetliydi. Tick buz gibi havuza dalmış gibi hissediyordu; her şey boğuk, soğuk ve karanlıktı.

Ama sonra hayaletin içinden geçip diğer taraftaki duvara çarptı. Şoka girmek üzereydi. Tuvaletin kapısını hızla açıp kendini koridora attı ve kapıyı arkasından sertçe kapadı.

Okul sessizliğe gömüldü ama kulaklarında hâlâ ölüm çanları gibi sessiz çınlamayı duyabiliyordu.

18. BÖLÜM

BİLGE EDGAR

Tick birkaç dakika boyunca koridorda oturup soluklandı. Bitkin düşmüştü ve bir adım daha atacak hali yoktu. Tuvaletin kapısının altındaki aralığa bakıp duruyordu. Ürperti Hayaleti'nin kendisini kovalayacağından emindi ama bir şey çıkmadı. Mothball bu hayaletlerin şekil aldıktan sonra fazla kıpırdayamadıklarını söylemişti. Asıl silahları Ölüm Sireni'ydi.

Sonunda gerginliği geçip nabızı normale döndüğünde rahatlayarak ayağa kalktı. Yaratığın gittiğinden emindi. Hayaletin *içinden* geçerken hissettiği o korkunç hissi hatırlayınca başını salladı ve ne yapacağına karar vererek eve doğru yola çıktı.

Babasıyla ufak bir konuşma yapmasının vakti gelmişti.

Sonraki birkaç saat sanki birkaç gün gibi geldi. Tick normal davranmak için elinden geleni yaptı: Ürperti Hayaleti'nin iğrenç hissini üzerinden atmak için banyoya girdi, annesi ve Lisa'yla şakalaştı, Kayla'yla oyun oynadı, kitap okudu. Sonunda babası

13. GERÇEKLİK

işten geldiğinde Tick onu hemen odasına çıkarıp her şeyi anlatmak istiyordu. Bunu tek başına daha fazla yapamazdı. Desteğe ihtiyacı vardı ve Sofia çok uzaktaydı.

Ama Tick'in biraz daha beklemesi gerekti çünkü yemekten sonra babası ona Scrabble'da meydan okudu. Tick normalde bu oyuna bayılırdı ama bu akşam sanki oyun her zamankinden yavaş ilerliyordu. Ortamı canlandırmak için "kufi" kelimesini yazdı ve babası çılgına dönerek ona meydan okudu. Tick eli kaybedip kelimeyi kaldırırken gülümsemesini bastırdı. Yine de kırk üç puan farkla oyunu kazandı.

Sonunda oyunu kaldırırken Tick olabildiğince sıradan bir şekilde babasından biraz odasına gelmesini istedi.

Edgar bir bacağına altına alıp Tick'in yatağına oturdu ve "Neler oluyor, oğlum?" diye sordu. "Son zamanlarda çok tuhaf davranıyorsun."

Tick duraksayarak kararını bir kez daha düşündü. Artık geri dönüş yoktu. Bu gece babasına her şeyi anlatıp yarın sadece şaka yaptığını söyleyemezdi.

Ya hep ya hiç, ya şimdi ya da hiçbir zamandı.

"Hep" ve "şimdi"yi seçti.

"Baba, bu kadar tuhaf davranmamın bir sebebi var." Uzanıp sabah yatağının altına sakladığı *Gizemli Mektup Güncesi*ni aldı. "Birkaç hafta önce aldığım mektubu hatırlıyor musun? Alaska'dan gelen?"

"Evet. Dur tahmin edeyim: Mektup arkadaşından değildi?"

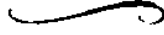
"Hayır, bir yabancıdan geldi. Önemli bir şeyi çözerek bir sürü insanı kurtarmam ümidiyle bana birtakım ipuçları göndereceğini yazmıştı." Babasının bir şey söylemesini bekleyerek duraksadı ama adamın yüzünde daha fazlasını duymaya hazır, boş bir bakış vardı. "Başta şaka olduğunu sandım ama sonra tuhaf şeyler olmaya başladı -Sivrisinek Faresi gibi- ve ipuçlarını almaya başladım, çok tuhaf insanlarla tanıştım ve inan bana hepsi gerçek, baba. Gerçek olduğunu biliyorum."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick onun kahkaha atmasını, ceza vermesini, on üç yaşında artık böyle oyunlar oynamaması gerektiğiyle ilgili nutuk çekmesini bekledi. Ama babasının bir sonraki sözleri onu umutlandırdı.

“Bana her şeyi anlat. En başından.”

Ve Tick her şeyi anlattı.

Yaşadıklarını anlatması yarım saatini aldı ve hiçbir şey saklamadan babasına günlüğün her sayfasını gösterdi, Mothball ve Rutger’la konuşmalarını hatırladığı kadarıyla kelimesi kelimesine aktardı. Hepsini anlattı ve bitirdiğinde göğsünden tonlarca beton kaldırılmış gibi hissetti.

Babası defteri alıp bir dakika boyunca kapağına baktı. Tick gergin bir şekilde onu beklerken babasının kendisine inanmasını ve yardım teklif etmesini tüm kalbiyle umuyordu.

“Tick, benim oğlumsun ve seni her şeyden çok seviyorum. Evrende en çok önem verdiğim şey ailem ve sizin için her şeyi yaparım. Ama bunu sindirmem için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?”

Tick başını onaylarcasına salladı.

“Günceni alacağım. Bu akşam biraz inceleyeceğim ve anlattığın her şeyi uzun uzun düşüneceğim. Yarın akşam yine burada buluşalım. Bu sırada başına tuhaf ya da tehlikeli bir şey gelirse beni bul, ara, ne yapman gerekiyorsa yap. Anlaştık mı?”

“Anlaştık. Ama önce dördüncü ipucunun bir kopyasını alayım, böylece defter sendeyken üzerinde çalışabilirim.”

İşini bitirdiğinde ona sarıldı ve babası odasından çıktıktan sonra Tick kolayca uykuya daldı.

13. GERÇEKLIK

Ertesi akşam Tick babasının gelmesini beklerken lambasının yumuşak sarı ışığında masasında oturmuş, bir kâğıda karaladığı dördüncü ipucunu inceliyordu. Tekrar okuyup her kelime üzerinde dikkatlice düşünürken bir şey ona bilmecenin başta sandığı kadar zor olmadığını düşündürüyordu.

Neresi olacağına sen karar vereceksin, kendi mahallen de olabilir. Tek istediğim yerin adının A'dan sonra ve Z'den önce gelen bir harfle başlaması. Ama aralarında değil. Yanına birilerini almakta serbestsin ama sihirli kelimeleri söyleme vakti geldiğinde ölü olmaları şartıyla. Fakat Asa aşkına, kendin ölmediğinden emin ol. Yoksa planlarımız suya düşer.

Tick gözlerini kapayıp düşündü.

İki ipucu vardı: yerin isminin başladığı harf ve ölü insanlarla ilgili bir şey. Ölü insanları düşündüğünde aklına gelen tek bir kelime vardı: *mezarlık*. İpucuna tam uyuyordu; orada bir sürü insan vardı ve hepsi de ölüydü. E.G.'nin cümlesi sanki Tick birilerini öldürmek zorunda kalacakmış falan gibi anlaşıyordu ama adamın bunu kastetmediği ortadaydı. Sadece dili zekice kullanmıştı. 6 Mayıs'ta gitmesi gereken yer mezarlık olmalıydı.

Peki ya harfler? A'dan *sonra* ve Z'den *önce* ama aralarında değil...

"Oğlum?"

Tick dünyaya geri döndü ve arkasına bakınca babasının kapının önünde durduğunu gördü. "Selam, baba." Sandalyesinden kalkıp dün akşamki aynı pozisyonda yatağa oturdu. Göğsüne endişe yayıldı; babasının kararını beklerken umut ve korku tüm duygularıyla çarpışıyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Babası da ciddi bir ifadeyle yanına oturup sıkıca tuttuğu *Gizemli Mektuplar Güncesine* baktı. "Tick, bunu yüzlerce kez okudum ve bütün gün üzerinde düşündüm." Sonunda oğluna baktı.

"Ve deli olduğumu düşünüyorsun." Babasının ona ne düşündüğünü söylemesini hem istiyor hem istemiyordu.

"Hayır, hiç de değil. İnanıyorum. Hepsine."

Tick yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmasına engel olmadı. "Gerçekten mi?"

Babası başını onaylarcasına salladı. "Dün akşam sana söylemediğim bir şey var. Şey, ee, seni isminin Rutger olduğunu söylediğin o küçük adamla konuşurken gördüm. Kendi gözlerimle onun gerçek olduğunu gördüm. Ve şu sinek olayı... onu aklımdan çıkaramıyorum. Bir de Alaska'dan gelen mektup var. Orada tanıdığın kimse olmadığını biliyorum." Başını iki yana salladı. "Ortada bir sürü kanıt var, evlat. Bir sürü."

"Yani sen..."

Babası elini kaldırarak Tick'in sözünü kesti. "Ama ikna olma sebebim bunlar değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Babası öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Tick, seni on üç senedir tanıyorum ve bana bir kere bile yalan söylediğini hatırlamıyorum. Yalan söylemeyecek kadar zeki ve iyi bir insansın. Sana güveniyorum ve bana bu çılgınca hikâyeyi anlatırken gözlerine baktığımda doğru olduğunu anladım. Evet, düşünmek için biraz zaman istedim ama doğru olduğunu biliyordum."

Tick sıradan ve içten bir şeyler söylemek istedi ama ağzından çıkan tek kelime, "Süper," oldu.

Babası güldü. "Evet, süper. İçten içe bunun önemli olduğunu ve senin yardım etmen için seçildiğini biliyorum. Çünkü özel bir cocuksun. Senle ilgili her zaman neredeyse büyüleyici bir şeyler vardı, Tick ve bir gün hayatının benzersiz bir yöne gideceğini biliyordum. Bunu hiç konuşmadık ama hep senin bir koruyucu

meleğin ya da özel bir yeteneğin olduğunu düşünürdüm. Bu mektuplar, ipuçları ve tüm o tuhaf şeyler bir şekilde ilişkili olmalı.”

Tick’in babasının neden bahsettiğine dair pek bir fikri yoktu ama umurunda değildi; sonunda yakınında, olan bitenleri bilen birinin olmasına fazlasıyla heyecanlanmıştı. “Yani çözmemde bana yardım edecek misin?”

“Arada belki bilmecelere yardım edebilirim ama,” bir parmağını kaldırdı, “dünyanın en sert koruması olacağımdan hiç şüpheli olmasın. Tüm bu tehlikeli şeyler beni de korkutuyor.” Uzanıp kendine has bir şekilde Tick’e sarıldı ve ardından geri çekildi. “Peki, elimizde ne var?”

Tick omuz silkti. “Sanırım ipucu almaya devam edeceğiz ve 6 Mayıs’a kadar her şeyi çözmeyi umacağız.”

Babası derin düşüncelere dalarak çenesini kaşıdı. “Evet...” Şüpheli ya da sıkıntılı gibi görünüyordu.

“Ne?”

“Belki de bu E.G. denen adam senin biraz daha proaktif olmanı bekliyordur diye düşünüyordum. Bilirsin, olan biteni anlamak için biraz daha derin araştırma yapmanı falan...”

“Baba, şu an fazla derinlemesine düşündüğünü görebiliyorum çünkü damarın patlayacak gibi duruyor.”

Babası şakasını duymazdan geldi. “Noel tatili iki hafta, değil mi?”

“Evet.”

“Benim de bir sürü tatilim var...” Duraksadı. “Ama anneni ne yapacağız? Onun da dâhil olmasını istemiyorum. Endişeden ölmesi, bir tepsi fıstık ezmeli kurabiye yapmasından daha hızlı olur.”

“Baba, neden bahsediyorsun?”

Babasının gözleri Tick’e odaklandı. “Bence biraz inceleme yapmalıyız.”

“İnceleme mi?”

“Evet.” Uzanıp Tick’in omzunu sıktı. “Alaska’da.”

Ertesi akşam Edgar zekâsı ve kurnazlığı sayesinde her şeyi planlamıştı. Macadamia, Alaska'nın Mabel teyzesinin yaşadığı Anchorage'tan arabayla üç saat uzaklıkta olduğunu öğrenince her şey yerli yerine oturmuştu. Edgar, teyzesini yıllardır görmüyordu ve bir süre önce annesi, Mabel'in sağlığının pek iyi olmadığını söylemişti. Balıkçı kocası on seneden uzun süre önce öldüğünde kadın zayıf kalbinin, hemoroidinin ve ciddi derecede nasırlı ayaklarının taşınmasını imkânsız hale getirdiğinde ısrar ederek Alaska'da kalmıştı.

Plan yapılmış, biletler alınmış, kiralık araba ayarlanmıştı.

On gün sonra, Noel'in hemen ardından Edgar ile Tick üç gülüşüne Mabel teyzeyi ziyaret etmek için Anchorage, Alaska'ya uçacaklardı.

Lorena bu kadar kısa sürede yolculuğa çıkmanın ne kadar delice olduğuyla ilgili Edgar'ın başının etini yedi ama Edgar sakin kalarak Tick'e Alaska'dan mektup geldiğinden beri teyzesini düşündüğünü iddia etti. Sömestr tatili de bunun için mükemmel fırsattı.

Ayrıca biletler pahalı olduğu için parasının ancak iki kişiye yeteceği bahanesini kullandı. Hem Tick büyük teyzesini son gördüğünde daha bebekti, bu yüzden onu tanımıyordu. Kayla bu gezi için fazla küçüktü ve Lorena ile Lisa da kışın ortasında güneşin günde sadece birkaç saat yüzünü gösterdiği karlı, buzlu ve soğuk Alaska'ya gitmediklerine fazlasıyla sevinmiş görünüyordu. Sonunda Edgar tüm şartları zorlayarak Lorena'ya Mabel'in ona hayatı boyunca yaptığı en büyük elli yanlışı saymasını gerçekten çekecek havada olup olmadığını sordu.

Lorena onu öperek iyi vakit geçirmesini söyledi.

Edgar telefonda teyzesine haber verdiğinde kadın heyecanlı çığlıklarıyla az kalsın Edgar'ın sol kulak zarını patlatacaktı. Tabii ki kadın sakinleştikten sonra ona bir sürü kalın kıyafet getirme-

13. GERÇEKLİK

sini, diş fırçasını unutmamasını, bebek Atticus için yün kulaklık almasını söyledi ve yaklaşık yüz tavsiye daha verdi.

Sonuç olarak planları kusursuzca işledi.

Edgar, Alaska'ya gittiklerinde Mabel'in konuşmaya bir süre ara vererek Macadamia kasabasını araştırmalarına izin vermesini umuyordu.

Biri o ilk mektubu göndermişti.

Ve Edgar onun kim olduğunu bulmayı planlıyordu.

19. BÖLÜM

TUHAF BİR NOEL HEDİYESİ

Tick, babası hikâyesine inanıp ona yardım etmek istediği için o kadar rahatlamıştı ki ertesi gün babası biletleri aldığını söyleyene dek Alaska seyahatini tam olarak algılayamamıştı. Babası ilk mektubu ona kimin gönderdiğini bulabileceklerini, o kişiden daha fazla bilgi alabileceklerini düşünüyordu. Tick ise Alaska seyahatinin başlı başına heyecanlı olduğunu düşünüyor ve on gün daha bekleme fikrine güçlkle katlanıyordu.

Noel tatilinin her günü Tick ile Sofia e-postalaştılar, sonunda soru cevap rutinine girdiler ve birbirleri hakkında daha çok bilgi edindiler. Tick, Sofia'nın cesur ve özgüvenli olduğunu düşünüyordu; bacağına tekme yemek ya da daha kötüsünün olmasını istemiyorsanız bulaşmamanız gereken bir tipti. Ayrıca çok da akıllıydı ve Tick dil sorunu hissetmedi bile. Birçok açıdan benziyorlardı ve ondan giderek daha çok hoşlanmaya başladı. İnternet üzerinden satranç bile oynadılar ama zaman farkı sebebiyle bir oyunu bitirmeleri neredeyse bir haftalarını aldı.

Dördüncü ipucunu –özel yerle ilgili ilk ipucu– ilk çözen Sofia oldu. Tick başta birbirlerine yardım ederek birtakım kural-

13. GERÇEKLİK

ları çiğnediklerinden endişelendi ama Sofia mektuplarda bunun yasak olduğuna dair bir şey yazmadığını söyledi. Ona göre bu şeyin başındaki adamın onların başkalarını arayıp birlikte çalışma girişimlerinden etkilenmesi gerekirdi.

Sofia cevabı söylediğinde Tick kendini aptal gibi hissetti.

Tek istediğim yerin adının A'dan **sonra** ve Z'den **önce** gelen bir harfle başlaması. Ama aralarında değil.

Tick ipucunun onlara mezarlığı işaret ettiğinden zaten şüphelenmişti ama Sofia mezarlık kelimesinin "M" harfiyle başladığını, yani A'dan sonra ve Z'den önce geldiğini açıkladı. *Ayrıca bu harf "aralarında" kelimesinin içinde bulunmuyordu.* Cümlenin anlamı buydu ve şimdi Sofia söyleyince Tick bunun gerçekten de çok açık olduğunu düşündü.

Hangi mezarlığa gideceklerini düşündüler çünkü normal boyutlardaki bir kasabada birden fazla mezarlık olurdu. Ama ipucuna bakılırsa mezarlık olduğu sürece gittikleri yerin bir önemi yoktu. Sofia vakti gelince kendi mahallesinde bir yer seçecekti, Tick de öyle.

Elbette ikisi de mezarlığa gitmek zorunda olmalarının ama belirli bir mezarlık olması gerekmemesinin ne kadar tuhaf olduğunun farkındaydı. Ama içinde bulundukları durum düşünüldüğünde zaten her şey tuhaftı, bu yüzden artık buna alışıyorlardı.

Tick, Sofia'yı bulduğu için çok mutluydu; uzun zamandır ilk kez bir arkadaşı olduğunu hissediyordu. Evet, İtalya'da yaşıyordu ve erkekleri dövmekten hoşlanıyordu ama misafir umduğunu değil bulduğunu yer atasözünü hatırladı. Bir sonraki ipucunu alıp Sofia'yla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Noel günü, dileği gerçekleşti.

Birkaç gün mükemmel geçti. Milyarlarca yumuşak kar tanesi düşerek bahçeyi ve evi beyaza bürüdü, birkaç haftadır kar yağmadığı için kendini göstermeye başlayan kirliliğin üzerini yeniden örttü. Bing Crosby ve Frank Sinatra'nın klasik şarkıları, şömineden yayılan sıcak hava gibi evin içinde süzülüyordu. Tick'in annesi kendini mutfığa kapamış, ballı jambondan hiber dolmasına, peynirli patatesten meyve salatasına, çikolata kaplı fıstık ezmesi toplarından Hindistan cevizi, karamela, ceviz ve daha bir sürü lezzetli malzemeden oluşan meşhur Noel kurabiyelerine kadar bir sürü şey hazırlamıştı.

Tick'in midesi tıka basa dolmuştu ve Noel tatilinin neden yılın en sevdiği zamanı olduğunu bir kez daha hatırlayarak mutlu oldu. Ve birkaç gün sonra Alaska'ya gidecek olması durumu daha da güzelleştiriyordu. Hayat güzeldi.

Noel sabahının telaşı ve kahkahalarının ardından Tick yırtılmış renkli paket kâğıtlarının arasında koltukta oturmuş, yeni hediyelerine bakıyordu: üç tane konsol oyunu, kitaplar, birkaç hediye çeki ve bir sürü şeker. Genelde tüm hediyeler açıldıktan sonra bir sonraki Noel'e daha üç yüz altmış beş gün olduğu için üzülürdü. Ama bugün öyle hissetmiyordu. Memnun, hevesli, heyecanlı ve mutluydu.

E.G.'nin gizemi ve On İki İpucu hayatına yeni bir hareket katmıştı ve mektuplarla birlikte gelen tehlikelere rağmen yaşadığını daha önce hiç bu kadar hissetmemişti.

Süsledikleri ağaca, kırmızı metal topların ve gümüş rengi simlerin üzerine yansıyan düzinelerce beyaz parlak ışığa baktı. Kocaman fındikkıran süsünün arkasına sıkıştırılmış büyük, kare bir şey dikkatini çekti. İki metrelik ağaca geçen aydan beri binlerce kez baktığı için dalların arasına yerleştirilmiş şeyin daha önce orada olmadığını biliyordu.

Aniden dikkat kesilerek ailesinin ne yaptığına baktı. Annesi kitabına gömülmüştü, babası mutfaktaydı, Lisa kulağında kulak-

13. GERÇEKLIK

lıkla yeni CD'lerini dinliyordu ve Kayla da mutfak setiyle oynuyor pankek ve yumurta pişiriyormuş gibi yapıyordu.

Üzerinde periler, cüceler ve ejderhalar olan eski bir hediye paketiyle sarılmış bir kutu iki dalın arasına sıkıştırılmış, ışığın kablosuyla tutturulmuştu. Kutunun üzerine mavi mürekkeple "E.G.'den" yazılmıştı. Tick açılmamış hediye almadan önce bir kez daha etrafına bakındı ve gizlice diğer hediyelerinin içine karıştırdı. Ardından gizemli kutu da dâhil, bir sürü şeyi alıp odasına çıktı.

Yatağına oturup tuhaf paket kâğıdına baktı. Hediye oldukça hafifti ve Tick içinde bir sonraki ipucunun olduğundan emindi. Ama onu oraya kim, ne zaman koymuştu? Paketi yırtarak açınca karşısına beyaz kutu çıktı. Kapağını açtığında içinde tam da beklediği şeyi gördü.

Beşinci ipucu. Kalın kartı çıkarıp mesajı okudu.

Doğru söylemezsen sihirli kelimeleri,
her şey bozulur. Hatırlatmak isterim
ki sana bu kelimelerin ne olduğunu
söyleyemem ve bana yapacağın her türlü
baskı altındayken bile söylemeyeceğim.
Tabii kim olduğumu bilmediğin ve senin
gidemeyeceğin bir yerde yaşadığım için
bunu yapman da oldukça zor.

Bol şans, eski dost.

Tick ipucunu birkaç defa daha okudu, ardından günlüğüne yapıştırdı. Dördüncü ipucunda *arasında* kelimesinde yaptığı oyunu düşündü. Bunda da ona benzer bir şey olabilirdi.

Doğru söylemezsen sihirli kelimeleri,
her şey bozulur.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Sihirli kelimeleri doğru söylemek. Acaba “doğru” sihirli kelimelerden biri olabilir miydi? Bunun aptalca bir cevap olacağını düşündü, ayrıca özel kelimelerin sonraki ipuçlarında değil, E.G.’nin başta gönderdiği mektupla çözüleceğini biliyordu.

Sinirle günlüğü kapadı. Yeni mesaj ona bilmediği bir şey söylemiyor, sadece özel gün geldiğinde bir şey söylemesi gerektiğini, *sihirli* bir şey söylemesi gerektiğini bildiriyordu. Bunun dışında E.G. ona kelimelerin ne olduğunu söylemeyeceğini tekrar tekrar söyleme ihtiyacı duymuş gibi görünüyordu.

Tick hayal kırıklığına uğradı. Yine açıkça ortada olan bir şeyi kaçırıp kaçırmadığını merak ederek ve hediyenin ailesinin çam ağacına nasıl geldiğine hâlâ şaşkın bir halde aşağıya inip Sofia’ya beşinci ipucuna dair bir e-posta attı. Kızın muhtemelen bir süre cevap yazmayacağını bildiğinden mutfağa babasının yanına gidip gördüğü her şeyi ağzına atarken bir yandan da onu son gelişmeden haberdar etti.

Sofia o gece Tick’e cevap yazdı, ki İtalya saatiyle sabahın erken saatleri olmalıydı. Gelen kutusunda onun adını görünce Tick heyecanlandı ve çabucak mesajı açtı.

Sevgili Tick,

Beşinci İpucunu ben de aldım. Pek bir şey yazmıyor, değil mi? Bence sihirli kelimelerden birinin “doğru” olduğuyla ilgili fikrin tıpkı söylediğin gibi. Aptalca. Olacak şey değil, fazla kolay.

Eminim babanla çıkacağın Alaska gezisi için çok heyecanlanıyorsundur. Muhtemelen kaybolursun ve bir kutup ayısı seni yer. Cenazeni açık tabutla yapamazlar çünkü geriye

13. GERÇEKLİK

yalnızca serçeparmağın kalmış olur. Şaka yapıyorum. Umarım canlı çıkarsın.

Sanırım dün beni gözetleyen bir adam gördüm. Kötü birine benziyordu ama ben doğru düzgün bakamadan ortadan kayboldu. İyiye işaret değil.

Buzlar diyarında iyi eğlenceler. Döner dönmez bana yaz.

Ciao,

Sofia

Tick, onu gözetleyen adamla ilgili cümleleri tekrar okudu. Sofia bu tür şeyleri sanki yeni bir çift çorap aldığını söyler gibi yazıyordu. Ürkütücü görünümlü bir adam onu izliyorsa muhtemelen Tick'in peşine de düşecekti. Tabii adam o fark etmeden Tick'i çoktan gözetlemediyse. Ensesindeki o tanıdık ürpertiye hissetti; bir kez daha ona E.G.'nin gizemli işlerinin yalnızca eğlenceden ibaret olmadığını hatırlatıyordu.

Sofia'ya kısa bir cevap yazarak dikkatli olmasını ve Alaska'dan döner dönmez ona tekrar yazacağını söyledi. Bilgisayarı tam kapayacaktı ki e-posta hesabının gelen posta bildirimini duydu. Yeni e-posta görüldüğünde kalbine buz gibi bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Kimden: ÖLÜM

Konu: (Konu yok)

Midesi bulanık Tick mesajı açtı. Tek bir cümleden oluşuyordu.

Alaska'da görüşürüz.

20. BÖLÜM

BUZ VE KAR DİYARI

İki gün sonra Tick ile Edgar yerden otuz bin fit yükseklikte uçakta oturmuş, gazoz içip kraker yiyor ve Anchorage'a indiklerinde daha iyi bir yemek için sabırsızlanıyorlardı. Tick pencere kenarında, iri babası ise bir kamyonete zar zor sığdırılmış kocaman bir balon gibi koridor tarafında oturuyordu. Uçağın motorlarının sürekli uğultusu yüzünden Tick kulaklarına pamuk tıkanmış gibi hissediyordu.

Baba-oğul beşinci ipucunu ve "Ölüm"den gelen e-postayı tekrar tekrar tartışmış ancak bir ilerleme kaydedememişlerdi. Tick her şeyi çözme konusunda kendisinin mi yoksa babasının mı daha kararlı olduğundan emin değildi. Her geçen gün daha da cesaretlenmişlerdi —ya da aptallaşmışlardı—, hem de e-postayla gelen bariz bir uyarıyı yok sayacak kadar...

Ağzı krakerle dolu olan babası, "Etrafımızı çok iyi gözetmeliyiz," dedi. "Birimizden biri şüpheli bir şey görürse hemen bağırarak. İkilemde kalırsak koşacağız. Ve kalabalık yerlerde kalmaya olabildiğince gayret etmeliyiz."

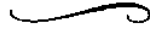
13. GERÇEKLİK

"Baba, paranoyak bir ucube gibi konuştuğunu söylemek isterdim ama sana tamamen katılıyorum," diyen Tick içeceğiinden bir yudum aldı. "Sanırım hem heyecanlıyım hem de korkudan ödüm patlıyor."

"Hey, kendimizi bu işe adadık, değil mi? Artık geri dönüş yok."

"Şerefe." Plastik bardaklarını tokuşturdular.

İki saat sonra Alaska'da olacaktı.

Yedi sıra geride uzun boylu, siyah saçlı ve incecik kaşları olan bir adam küçük koltuğa güçlkle sığmış, reklam ve asla gitmek istemeyeceği yerlerle ilgili aptalca yazılarla dolu olan saçma sapan uçak dergisini okuyordu. Bu casusluk işi ölümcül derecede sıkıcıydı ve bundan nefret ediyordu. Hiç hareket yoktu, sonuç yoktu, sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

Ama çok yakında tüm bunlar değişecekti. Casus, Avcı olacaktı.

İsmi Frazier Gunn'dı ve yirmi seneyi aşkın bir süredir Hanımefendi Jane için çalışıyordu. Kadından nefret ediyor, hatta *iğreniyordu*. Tanıdığı en gaddar, en bencil, iğrenç, korkunç yaratığın tekiydi ama yine de ona olan bağlılığı sarsılmazdı. Karmaşık duygular içindeydi ama tüm gerçeklikleri ele geçirmeyi planlayan birine hizmet ediyorsanız, böyle olması gerekiyordu. Onun gibi acımasız ve vicdansız bir lidere ihtiyaçları vardı. Frazier onu sevmek zorunda değildi; yalnızca seviyormuş gibi yapması gerekiyordu.

Çünkü bir gün kadının yerine geçmeyi planlıyordu.

Tabii görevlerinden birini bile yerine getiremezse kadın onu hiç acımadan Lemon Fortress'ın yanındaki Corc Loch'a yem ederdi. Fakat şimdilik güvendedi ve Efendi George'un dünyanın dört bir yanındaki çocuklara gönderdiği tuhaf mektuplarının arkasındaki sırrı açığa çıkarırsa büyük bir ödül sözü verilmişti. Mektupları alanların kimliğini daha yeni öğrenebilmişti ve araştırmasına

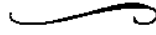
gizlilik ve dikkatle devam ediyordu. Ama sonunda tehditlere ve harekete geçmesine az kalmıştı.

Atticus denen çocuğa “Ölüm” e-postasını göndermek eğlenceli bir oyun olmuştu, hatta oldukça zekiceydi. İnternete mektuplarla ilgili bilgi koymak aptal çocuğun kendi suçuuydu. Atticus’un korkup Alaska’ya gitmeme riski de vardı, bu durumda Hanımefendi Jane için daha fazla bilgi edinme şansını da kaçırmış olurdu ama Frazier bu tehdit planına karşı koyamamıştı.

Cebine uzandı ve planladığı önemli görevi yerine getirmek için kullanacağı özel *şeyin* güven verici şişkinliğini hissetti. Onu çalıştırmak için sabırsızlanıyordu; Dördüncü Gerçeklik’ten aldığı cihazlar oldukça eğlenceli, fütüristik ve ölümcüldü. Sonunda sergileyeceği şov, dünyanın çevresinde bu veletleri gözetleyerek geçirdiği tüm o saatlere değecekti.

Ve işe yaramazsa her zaman B, C ya da D planı vardı.

Dergiyi okumaktan vazgeçen Frazier Gunn arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Çocuk ve babası uçakta ortadan kaybolacak değillerdi ya?

Tick sonunda valizlerini bagaja atıp kiraladıkları arabayla donmuş otobandan Mabel teyzenin evine doğru yola çıktıklarında oldukça rahatladı. Daha akşamüstü olmasına rağmen hava kararmıştı, güneşin ufuktaki kısa yolculuğu bir saat önce sona ermişti.

Tick haritayı kucağına sererek babasını yönlendirdi. Mabel, Anchorage’ın eteklerinde, bulması kolay gibi görünen ufak bir banliyöde yaşıyordu. Yolun çoğunda önlerinde uçsuz bucaksız uzanan otobandan gideceklerdi; şeritlerin sarı çizgileri aniden belirip sonra arabanın altında yok oluyor gibi görünüyordu.

“Haydi bakalım, Profesör,” dedi babası. “Mabel teyzeni görmeye hazır ol. Nevi şahsına münhasır biridir ve hayatını kurtarma

konusunda duymak isteyeceğinden daha çok fikre sahiptir. Sadece niyetinin iyi olduğunu bil ve sık sık başını onaylarcasına sallı.”

“Onunla tanışacağım için heyecanlıyım.”

Babası kahkaha attı. “Öyle de olmalısın zaten. İnan bana, eğlenmek istiyorsan, doğru yere gidiyoruz.”

Havaalanından çıkmadan önce bir fast food restoranında yemek yemişlerdi ve Tick hâlâ elinde tuttuğu içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Sence Macadamia’da keşfe çıkmamıza bozulur mu?”

“Bozulacağına emin olabilirsin ama ne yapalım? Evi olarak gördüğü bu güzel yeri keşfetmek için böyle müthiş bir fırsatı kaçırmak istemediğimizi söyleriz. Bu onu yatıştırır diye umuyorum.”

“Oraya ne zaman gideriz? Yarın sabah mı?”

“Bana uyar. Böylece bu akşamın tamamını Mabel’la geçirip yarın sabah kahvaltısını da birlikte yapabiliriz; yumurta ve pastırma müthiş bir tabak hazırlar. Umarım yarın bir şeyler bulunuz da akşam tekrar evine dönebiliriz.”

“Umarım Macadamia gezimiz boşa çıkmaz.”

Babası Tick’in bacağına hafifçe vurdu. “Hayır, bir şey bulacağız. Mektubu bir hayalet göndermiş olamaz sonuçta, değil mi?”

“Son zamanlarda gördüklerim düşünülürse, bilemiyorum.”

“O da doğru.”

Tick haritayı inceledi. “Mabel teyzenin mahallesi için ileriden sağa döneceksin.”

Edgar yavaşlarken sağa sinyal verdi.

Yaklaşık iki kilometre gerideki Frazier Gunn yakalanma riski almak istemediği için kenara çekip durdu. Bir saat kadar bekledikten sonra evi izleyebileceği bir park yeri buldu. Çocuk ve babası muhtemelen geceyi burada geçirecekler ve Macadamia seyahatine yarın çıkacaklardı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Frazier planını hayata geçirmeden önce ne keşfedeceklerini görmek istiyordu. Efendi George'la ilgili en ufak bilgi bile Hanımefendi Jane'in işine yarayabilirdi ve Frazier da mümkün olan her şeyi bulmaya kararlıydı. İki maceraperest, araştırmalarının ardından Anchorage'a döndükten sonra Frazier işe koyulmaya hazır ve istekli bir şekilde cebindeki cihazı yerleştirecekti.

Bu düşünce üzerine gülümsedi.

Tick ve babası Mabel teyzenin kapısının önünde durup yirmi ya da otuz senedir oradaymış gibi görünen plastik çiçekli çelenge baktılar; her milimi tozla kaplıydı. Evin kendisi soğuk ve bitkin beyaz tuğla yığını gibi görünüyordu fakat pencerelere asılı renkli perdelerin arasından sızan sarı ışık dünyanın en sıcak ve rahat evi izlenimi veriyordu. Yine de Higginbottom'lar henüz zili çalmamışlardı.

"İşte geldik," dedi babası. Etraflarındaki bahçe kalın kar tabakasıyla kaplıydı; bu donmuş arazi yıllardır güneş görmemiş gibiydi.

"İşte geldik," diye tekrarladı Tick, valizini sıkıca tutarak.

"Şimdi, son uyarı." Edgar, oğluna baktı. "Mabel teyze en az yüz elli yaşında, sırtlan gibi kıs kıs gülüyor ve yeni sıkılmış üç tüp vücut merhemi gibi kokuyor."

Tick sırıttı. "Benim için yeterince iyi. Antik dönemleri ve doğa programları izlemeyi severim ve mentol kokusundan rahatsız olmam."

Babası başını onaylarcasına salladı. "İşte bu. Haydi yapalım şu işi." Uzanıp zile bastı.

Üç saniye sona Mabel teyze kapıyı açtı.

21. BÖLÜM

YAŞLI. KOMİK VE KÖTÜ KOKULU

Mabel teyze, kavga eden kedilerin çıkardıkları sesi andıran bir tonda, “Küçük Edgar!” diye haykırdı. Sıcak havayla birlikte evin içinden yayılan mentol ve kurabiye kokusu üzerine Tick kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Mabel teyze babasının söylediği kadar tarihi görünüyordu; kırış kırış ama ince derili yüzünde en az beş kilo makyaj vardı, kırmızı ruju sanki o sabah ip atlarken sürmüş gibi dudaklarından çok kenarlarına yayılmıştı. Küçük bedeni Edgar ile Tick’e sarılırken ciğerlerinden çıkardığı yüksek sesli selamlamalar için fazla narin görünüyordu.

“Sizi görmek ne güzel! Sağ salım geldiğinize sevindim! Yaşlı teyzenizi ziyaret etme vaktiniz gelmişti!”

Aniden kendini çok rahatlamış ve evdeymiş gibi hisseden Tick de ona sarıldı. Sonuçta aileden biriydi ve bu ziyaretleri yalnız yaşayan kadın için belli ki dünyalara bedeldi. Buz gibi soğuğa rağmen Tick kendini sıcacık hissetti ve büyük teyzesi Mabel’i

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

daha iyi tanımak için sabırsızlandı. Gerçi kadının onu *birazcık* korkuttuğunu da itiraf ediyordu.

"İçeri girin!" dedi Mabel. Yüzü neşeli bir palyaço gibi sevinçle aydınlanırken takma dişleri parlıyordu. "Oturmam lazım, ayağımdaki şişliklere inanamazsınız. Montlarınızı falan çıkarın; özellikle de şu korkunç atkıyı, genç adam." Montlarını ve çantalarını bırakmaları için sağ tarafı işaret etti. Tick alışkanlıktan, kadının uyarısına rağmen atkısını çıkarmadı. Ardından Mabel onları turuncu kadife örtüyle kaplanmış iki koltuğun olduğu küçük oturma odasına geçirip oturmalarını söyledi. Ahşap sehpanın üzerinde duran boncuklarla süslü, tozlu lambadan içeriye loş, sarı ışık yayılıyordu. Evin dekoru eski bir televizyon dizisinin setinden çıkan parçalarla düzenlenmiş gibiydi.

Yerlerine oturduktan sonra Mabel teyze üç fincan bitki çayı getirdi; çayın tadı kaynatılmış karton gibiydi ama Tick'i hemen ısıttı. Yumuşak koltukta arkasına yaslanıp bir ayağını dizinin üzerine koydu. Mabel'in doğal halini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Ah, sizi burada görmek harika çocuklar," diye başladı. "Size yalnızca buz saçakları ve on yedi battaniyenin arkadaşlık ettiği Kuzey Kutbu'nda yaşamak, bir kadını normalden daha hızlı yaşlandırıyor. Ve size şunu söyleyeyim; çoğu komşunuzun *büyükannelerinden* bile önce doğduysanız arkadaşlarınızı iskambil oynamaya ya da *Andy Griffith*'in tekrarlarını izlemeye davet etmeyi unutabilirsiniz." Mabel uzunca bir nefes almak için duraksadı. "Köşede oturan bir çocuk var, yılan gibi sinsidir. Son fırtınadan sonra gelip garaj yolumu temizledi ama buzların erimesi için kaldırımı *tuzlamamış*. Küçük baş belasının terbiyesizliğine bakar mısınız..."

Kış havasından çıkıp sıcacık eve gelmenin ve seyahatle geçen uzun günün ardından, Mabel teyze tüm komşularının hatalarından ve suçlarından yakınmaya devam ederken Tick gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Ayılmak için kaslarını esnetti.

"... ve yolun sonunda oturan Johnson Hanım... onun Ulusal Güvenlik Uluslararası Casusluk ve İstihbarat'tan bir *casus* olduğuna

13. GERÇEKLİK

eminim. Sürekli hafiye gibi her şeye burnunu sokuyor, sorular soruyor. Daha geçen gün çöplerimi çıkardığımda o da buradan geçiyordu. Bana ne dedi biliyor musunuz?” Cevap vermelerini beklemedi. “Bana *sağlığımın* nasıl olduğunu sorma cüretini gösterdi. Bakın size söylüyorum, bahse girerim ben ölüp de şehir çöplüğündeki kirli kıyafet yığını gibi gömüldükten sonra bu evde bir operasyon düzenlemek istiyor. Ve köşedeki Bay King... Onun *on üç* çocuğu olduğunu biliyor muydunuz? Her biri de şeytan değilse benim adım da Mabel Ruth Gertrude Higginbottom Fredrickson değil.”

Bu böyle yaklaşık yirmi dakika daha devam etti ve Tick sonunda uyanık kalmak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı. Babası halinden olabildiğince memnun görünüyor, gülümsüyor, sürekli başını sallıyor ve arada sırada “Hımm” ve “Aa” gibi tepkiler veriyordu. Sonunda Mabel teyze narin bedenindeki ses tellerinin kapasitesini zorlamış gibi konuşmayı kesip arkasına yaslandı.

“Ah, vay canına,” dedi babası, kadının aniden söylenmeyi bırakması karşısında hazırlıksız yakalanarak. “Görünüşe bakılırsa hayatın tahmin ettiğimden çok daha ilgi çekiciymiş, Mabel teyze. Seni ziyaret ettiğimize gerçekten de çok memnun olduk.” Tick’e bakıp kaşlarını kaldırdı.

Tick oturduğu yerde dikleşti. “Evet, sonunda sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım.” Kadeh kaldırırcasına fincanını kaldırdı ve anında kendini aptal gibi hissetti.

“Siz çocuklar benimle kafa bulmuyorsunuz, değil mi?” diye sordu Mabel gözlerini kısarak.

“Hayır!” diye karşı çıktı Tick ve babası aynı anda.

“Güzel. Haydi yemek yiyelim.” Koltuğunda kıpırdandı ama ayağa kalkamadı. “Atticus, canım, iyi bir çocuk ol ve büyüklerine yardım et.” Bir elini uzattı.

Tick hemen yerinden fırlayıp kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve ardından dar ama şirin mutfağına kadar ona eşlik etti.

İçeri girdiklerinde ağız sulandıran koku bombardımanına uğradılar ve Tick hayatının en nefis yemeğini yedi ki annesinin ne kadar iyi bir aşçı olduğu düşünülürse bu çok şey anlatıyordu. Yeni pişirilmiş yağlı ekmekler, limon soslu kızarmış tavuk, mısır, sarımsak parçacıklı patates püresi vardı ve hepsi de lezzetli.

Mabel teyze yemek boyunca konuştu. Konular batık tırnağından, sonunda son kalan dişinin de çürümesine kadar çeşitlilik gösteriyordu ama Tick onu doğru düzgün dinlemiyor, bu enfes yemeklerden aldığı üçüncü tabağın tadını çıkarıyordu.

Frazier avının arabasına gizlice ilerledi, gözleri yaşlı kadının evindeydi. Gölgelerinin oturma odasından çıkarak evin derinliklerine, muhtemelen yemek yemek üzere mutfığa gitmesini izledi. Bu düşünceyle karnı guruldadı ve görevini tamamlar tamamlamaz gidip yiyecek bir şeyler bulmaya karar verdi. Kendisi gibi uzman casusların bile ara sıra bir şeyler yemesi gerekirdi.

Arabanın kendisi ile evin arasında kaldığından emin olarak sol ön lastiğin arkasında çömeldi. Cebinden özel cihazı çıkardı: yirmi santim uzunluğunda, sekiz santim genişliğinde, ortasında ince bir şerit olan, oval, metal bir kutuydu. Bir tarafında birkaç düğme ve kadran vardı. Frazier diğer taraftaki tanıdık etikete baktı; Dördüncü Gerçeklik'ten alınan cihazların etiketi böyle olurdu:

Chu Endüstrileri Tarafından Üretilmiştir

Küçük cihazı iki parçaya ayırdı ve kontrol tuşlarının olduğu kısmı yeniden cebine attı. İçinde saldırıya hazır zehirli yılanlar gibi dizilmiş düzinelerce kablo ve kısa olan diğer yarısı aslında olduğu kadar sihirli görünmüyordu; özellikle de Frazier onun araba büyüklüğünde bir şeye yapabileceklerini bildiği için. Hatta

13. GERÇEKLİK

daha da net olması gerekirse, arabanın *içindekilere* dolaylı yoldan ne yapacağını bildiği için.

Frazier kıs kıs güldü, ardından lastiğin altına uzanıp Chu cihazını motorun olabildiğince yakınına yerleştirdi. Ortadaki küçük düğmeye basınca cihazın minik kelepçelerini çıkararak kendini arabaya yapıştırırken çıkardığı vızıltıyı ve metalik sesi duydu. Makine gitmesi gereken yere ilerlerken minik klik sesleri geliyordu.

Akıllı küçük cihazlardı bunlar. Dakikalar içinde güzel ama ölümcül oyuncak tam olarak ihtiyacı olan şeyi bulacaktı.

Yerine yerleştikten sonra canlanmak için ihtiyacı olan tek şey Frazier'ın sinyaliydi.

Mabel teyze benim üç yaşında olduğumu sanıyor galiba, diye düşündü Tick.

Her şey yatma vakti geldiğinde başladı. Mabel, Tick'in peşinden banyoya girerek tozlu dolaptan diş ipini çıkardı. Bir metre uzunluğunda diş ipini kesip Tick'e uzattı.

"Pekâlâ, şimdi her bir köşesini temizle," dedi Tick ipi iki ön dişi arasına sokarken. "Dişetlerinde ne tür küçük canavarlar ziyafet çekiyor asla bilemezsin."

Tick işini bitirip ipi çöp kutusuna atarken Mabel'in onu rahat bırakmasını diliyordu. Aynaya bakarken kadın da kıpırdamadan arkasında duruyordu. Tick diş macunu ile diş fırçasını aldı. Dikkatlice Mabel'a bakarak sonunda suyu açtı ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Mabel teyze birkaç saniye sonra, "Dur, bir de ben yapayım," dedi. Tick'in omzunun üzerinden uzanıp diş fırçasını elinden aldı ve sertçe dişlerini fırçalamaya başlarken bir eliyle de çocuğun başını öne eğdi. Tick böylesine yaşlı ve narin bir kadının kollarının

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmezdi. “Azı dişlerini de temizlemek gerek!” dedi heyecanla.

Ardından pijamaları giyme vakti geldi. Tick yanında pijama altı ile tişört getirmişti ama bunlar Mabel teyze için yeterince iyi değildi. Bodruma inip kutularını karıştırıp Noel Baba’nın iç çamaşırını andıran, ruju gibi kıpkırmızı eski bir içlik getirdi. Tick, ertesi günkü gezi planları bozulmasın diye babasının yaşlı kadını mutlu etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerektiği uyarısını dinleyerek istemeyerek de olsa pijamayı giydi. Mabel takması için kaşındıran bir yün şapka verdiğinde Tick az kalsın sözünü bozacaktı. Fakat zorla gülümseyerek kadının kendisi için hazırladığı yatağa girdi.

Mabel onu en az yedi kat battaniyenin altına soktukten sonra alnına bir öpücük kondurup ninni söylemeye başladı ki bu daha çok yarı ölü bir akbabanın kardeşlerini az önce yediği kuşun zehirli olduğu hakkında uyarması gibi bir sestir. Tick, kadın onun uyuduğunu zannederse ninniye tekrar etmez diye umarak gözlerini kapadı. Mabel teyze taktığı gece lambası düzgün çalışıyor mu diye kontrol ettikten sonra memnun bir şekilde parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı.

Tick yan dönüp büyük teyzesinin aynı şeyleri babasına da yapıp yapmayacağını merak etti. Mabel’in, babasının dişlerini fırçalarkenki görüntüsüne gülmeyi sonunda bırakıp uykuya daldı.

Ertesi sabah yumurta, pastırma, sosis, peynirli kek ve taze sıkılmış portakal suyundan oluşan mükemmel kahvaltı ile özellikle de elinde tabanca olan ya da eksik dişli yabancılarla *konuşmamanın* ne kadar önemli olduğuyla ilgili uzun bir nutuktan sonra Tick ve babası “Alaska’nın güzelliklerini keşfe çıkmak” için kaçabildiler. Mabel teyze çabalarından bitkin düşmüş görünüyordu ve

13. GERÇEKLİK

çocuklarla ilgilenme işine bir gün ara vereceği için neredeyse rahatladığı gerçeğini saklayamadı.

Arabayı benzin ve abur cuburla doldurmalarının ardından aralarında duran *Gizemli Mektuplar Güncesi*'yle üç saatlik yolculuklarına başladılar.

Bir sonraki durak: Macadamia, Alaska.

22. BÖLÜM

DELİ POSTACI

Tick'in hayatı boyunca gördüğü en düz yoldan giderek –her iki tarafında da büyük kar kütleleri dışında bir şey yoktu– öğlene doğru küçük Macadamia kasabasına vardılar. Sonradan yapmak zorunda kalmamak için ilk iş olarak benzin aldılar. Donmuş sokaklar bomboştu, ana yoldaki köhne dükkânların ve kirli mola tesislerinin önüne park etmiş birkaç arabadan başka bir şey yoktu.

“Geri dönmeden önce yaklaşık altı saatimiz var,” dedi Tick'in babası arabayı yeniden çalıştırırken. “Ya da bugün bir şey bulamazsak Mabel teyzeyi arayıp burada mahsur kaldığımızı ve yarın döneceğimizi söyleyebiliriz. Riske girmemizi istemez.”

“Evet,” dedi Tick. “Ama ben pis bir otelde kalırsam ve o da akşam dişlerimi fırçalamak için yanımda olmazsa çok sinirlenebilir.”

Babası kahkaha attı. “Çok şakacısın, Profesör. Artık annenin ve Lisa'nın bizi buraya yalnız yollamalarının sebebini anlamışsındır.” Arabayı vitese alıp benzin istasyonundan çıktılar. “Burada

çalışan kadın postanenin anacade üzerinde olduğunu söyledi. İlk durağımız orası olacak.”

Beş dakika sonra Tick babasının peşinden buzlanmış cam kapıdan postaneye girdiğinde ne beklemesi gerektiğinden emin olamayarak arkasını gevşetti. Fakat E.G.'den gelen ilk gizemli mektubun buradan gönderildiğine dair içinde tuhaf bir his vardı. Adeta doğduğunuz hastane odasını ya da atalarınızın inşa ettiği evi görmek gibiydi. Hislerine rağmen, burası bir araştırmamanın başlaması gereken yerdi; sadece burada bitmesini umuyordu.

Postane sıkıcı bir yerdi; gri duvarlar, gri yerler, gri tezgâhlardan başka bir şey yoktu ve bu monotonluğu bozan tek şey dallarından sarkan altı ya da yedi tane süsün olduğu köşedeki çam ağacıydı. Görünürde herhangi bir çalışan yoktu.

“Merhaba?” diye seslendi babası boşluğa. Ana tezgâhın üzerindeki küçük zili çaldı.

Birkaç saniye sonra çalı gibi kaşları, yanaklarında ve çenesinde beyaz kirli sakallı olan yaşlı bir adam arka taraftan çıktı. Müşteri geldiği için hiç de memnun olmuşa benzemiyordu. Zoraki bir şekilde gülümsemeden önce, “Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Ee, şey, evet, bir sorumuz olacaktı.” Babası kendinden emin değilmiş gibi duraksayarak konuşuyordu. “Geçen ayın ortasında buradan gönderilmiş bir mektup aldık. Kasım ayında. Ve şey, onu gönderen kişiyi arıyoruz ve ee, bu yüzden de buradayız.” İki eliyle birden gözlerini ovarak homurdandı. “Tick, sıra sende.”

“Ah, evet.” Tick güncenin arasından ilk mektubu çıkarıp tezgâha koydu. “İşte burada. Size tanıdık geliyor mu? Elyazısı falan?”

Adam öne doğru eğildi ve nedense zarfı kokladı. "Bana bir şey ifade etmiyor. İyi günler." Dönüp arka taraftaki ofise gitmek üzere bir adım attı.

Tick moralinin bozulduğunu hissediyordu. Babası ona endişeyle baktı, ardından adama hızlıca, "Bir dakika! Burada çalışan başka birileri var mı? Onlarla konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Yaşlı adam arkasını dönüp kötü kötü baktı. "Burası küçük bir kasaba, beni duyuyor musun? Uzun zaman önce emekli oldum ama geçen ay çalışanlardan biri deli olduğuna karar verip ayrılınca geri dönmek zorunda kaldım. Onunla konuşmak istiyorsanız, buyrun konuşun."

"İsmi ne?" diye sordu Tick. "Nerede yaşıyor?"

Emekli postacı iç geçirdi. "Norbert Johnson. Anacaddenin sonundaki evde yaşıyor. Sizi benim gönderdiğimi söylemeyin."

Caddenin çıkmaz sokağına arabayı park edip soğuk, üzgün ve kalbi kırık gibi görünen küçük eve baktılar. Tick onun perili ev tanımına tam olarak uyup uymadığından emin değildi ama yaklaşmıştı; iki katlıydı, kırık panjurları son bir hamleyle ahşaba tutunuyordu, beyaz boyası soyulmuştu. Sönen ateşi andıran loş ışıklar pencerelerden sızıyordu. Onlarca yıldır filizlenmemiş gibi görünen iki solmuş ağaç kısa garaj yolunun iki tarafında iyi beslenmemiş nöbetçiler gibi duruyordu.

"Evlat," dedi babası, "belki de bu kez konuşmayı sen yapmalısın."

"Baba, grubumuzun yetişkini sen olmalıydın."

"İşte ben de bu yüzden kas gücü sağlayarak seni kötülüklerden koruyacağım. Sen takımın beynisin, konuşmayı sen yap." Oğluna göz kırpıp arabadan indi.

Tick günlüğünü alıp babasının peşinden buzlu yoldan yürüyüp karla kaplı verandanın gıcırdayan ahşap merdivenlerini çıktı ve üzgün görünen, menteşelerinde güçlkle duran kahverengi kapının önünde durdu. Babası hiç tereddüt etmeden kapıyı çaldı.

Uzun bir süre ne kapıyı açan oldu ne de içeriden ses geldi. Tick buz gibi havada ürpererek kollarını ovdu. Babası kapıyı bir kere daha çaldı, ardından zar zor görünen zili bulup ona bastı ama çalışmıyordu. Yarım dakika daha geçti ve içeriden tek bir gıcırta bile duyulmadı.

Babası homurdandı. "Bu kadar yol geldik; konuşmamız gereken adam Florida'da tatilde değildir umarım."

Tick boynunu uzatıp ikinci kattaki pencereye baktı. "İçeride ışık yanıyor. Biri evde olmalı."

"Bilmiyorum, biz de tatile giderken hep bir ışığı açık bırakıyoruz; hırsızları kaçırıyor." Bir kez daha gönülsüzce kapıya vurdu. "Haydi, gidelim."

Moralleri bozulmuş bir şekilde basamaklardan inmeye başladılar. Kaldırımın yarısına gelmişlerdi ki arkalarından önce bir gıcırta, ardından da kısık, yorgun bir ses duydular. "Ne istiyorsunuz?"

Tick darmadağınık gri saçlı bir adamın üst kat penceresinden başını çıkarıp bahçenin her yerine dikkatlice göz gezdirdiğini gördü.

"Norbert Johnson'ı arıyoruz," diye seslendi Tick. "Buradan gönderilmiş bir mektupla ilgili ona soracaklarınız var."

Adam hafifçe haykırmadan önce anlaşılmaz bir şeyler söyledi. "Siz... siz... Efendi George ya da Hanımefendi Jane için mi çalışıyorsunuz?"

Tick ile babası şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Efendi George..." dedi babası kısık sesle, ardından penceredeki adama baktı. "İkisini de daha önce hiç duymadık ama oğluma E.G. adlı birinden mektup geldi. Aynı kişi olabilir diye düşünüyorum."

13. GERÇEKLİK

Adam duraksadı, kıstığı gözleriyle adamı ve arkasındaki çocuğu inceliyor, sorun çıkaracak tipler olup olmadıklarını değerlendiriyordu. “Daha önce Hanımefendi Jane diye bir kadını hiç duymadığınıza yemin ediyor musunuz?”

“Hiç duymadık,” dedi Tick ile babası aynı anda.

“Koca Ayak ne kadar kıllıysa bu da o kadar kel olan, baştan ayağa sapsarı giyinmiş kadını hiç görmediniz ya da onun için hiç çalışmadınız mı?”

Tick konuşmanın böylesine tuhaf bir noktaya geldiğine inanmıyordu. “Hayır.”

Adam tek kelime daha etmeden pencereyi kapayınca Tick bu Norbert denen adamın gerçekten de yaşlı postane çalışanının söylediği gibi kafayı üşütüp üşütmediğini merak etti.

Ön kapı açıldı ve Norbert ince, gri saçlarını düzelterek başını dışarı çıkardı. Yine bahçeye bakınarak, “İçeri gelin,” dedi telaşlı, gergin bir ses tonuyla. “Size vermem gereken bir şey var.”

Frazier sokağın sonundakinden iki ev geriye park etmiş, Tick ile babasının orada yaşayan adamdan ne öğreneceklerini merak ediyordu. Görünüşe bakılırsa yalnızca mektubu kimin gönderdiğini öğrenmek istiyorlardı ama içlerinde bulundukları duruma bakılırsa şüpheli bir şeyler vardı.

Casus ekipmanı sayesinde –konik ses kapanı, termo-manyetik güçlendirilmiş mikrofönlar ve kulak içi kulaklıklar– postanede konuşulan her kelimeyi duymuş ve oldukça ilgi çekici bulmuştu.

Norbert Johnson. İsim herhangi bir çağrışım yapmadı ama zaten Hanımefendi Jane de ona seyahatleri sırasında tanıştığı herkesten bahsetmiyordu. Belki bu konuyla ilgili Johnson’ı sorguya çekmişti. Norbert’in kendi evindeki davranışları –iki yabancıyı içeri almadan önceki gergin ve paranoyak tavırları– bu “deli” teorisini destekliyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Frazier dinleme cihazını alıp eve doğrulttu, ardından kulaklıklarını yeniden taktı. Elinden geldiğince iyi bir yer bulması birkaç saniyesini aldı ama sonra arkasına yaslanıp dinledi. Duyduğu ilk cümle gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Norbert denen adamın sesiydi.

“Alın. Cüsseli kadın bunun altıncı ipucu olduğunu söyledi.”

23. BÖLÜM

NORBERT'LA ARKADAŞLIK

“Cüsseli kadın mı?” diye sordu Tick, sarı zarfı hayatı ona bağıymışçasına sıkıca tutarken. “Size bunu kim verdi?”

Mobilyaların hiçbiri takım olmayan, dağınık salona geçtiler. *En azından sıcak*, diye düşündü Tick. Babasıyla birlikte ortası çökmüş demode koltuğa oturdular. Norbert da karşılarında eski, sallanan sandalyesinde ellerini birleştirerek oturmuş, öne arkaya sallanıyordu.

“Acayip, uzun boylu kadın. Epey çirkin bir şeydi,” diye cevap verdi Norbert neredeyse fısıldayarak. “Evimin arkasındaki mezarlıktan çıkarak ödümü patlattı.”

Mezarlık kelimesini duyan Tick kulak kesildi. *Tesadüf olmaz...* Bir şekilde dördüncü ipucuyla ve 6 Mayıs'ta gitmesi gereken yerle ilgisi olmalıydı.

“Başka bir şey söyledi mi?” diye sordu babası. “Sizinle hiç konuştu mu?”

“Pek sayılmaz.” Norbert'in sallanması Tick'in başını döndürüyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Çok zeki bazı çocukların beni aramaya geleceklerini ve onlara mektubu vermem gerektiğini söyledi. Birkaç kopya bıraktı. Sizi bilmem ama iki buçuk metrelik bir kadın canavar bana bir şey yapmamı söylediğinde onu yaparım. Yani, alın bakalım."

Norbert konuşmaya devam ederken Tick de başparmağını zarfın kapağının altına sokarak açtı.

"Bu zarf da o İngiliz adamın gönderdikleriyle aynı olduğu ve Leydi Muz'un İngiliz adamın düşmanı olduğunu anladığım için görevimin iyi niyetli olduğunu düşündüm."

Tick altıncı ipucunun yazılı olduğu beyaz kartı tam çıkarmaya çalışırken durdu. "İngiliz mi? Kim İngilizdi?"

Babası öne eğilmek gibi şaşırtıcı derecede zor hareketi yaparken zavallı koltuk tuzağa düşmüş bir bal porsuğu gibi inledi. "Bay Johnson, kafam Noel partisine katılmış Paskalya tavşanından daha da karışık. Bize Alaska'dan gönderilen mektupla ilgili bildiğiniz her şeyi ve kimin gönderdiğini anlatır mısınız? Belki en başından?"

"Noel partisindeki Paskalya tavşanı..." diye başladı Tick, yüzünde pis bir sırıtışla.

"Sessiz ol, oğlum."

Norbert sonunda sandalyesinde arkasına yaslandı ve bu konuşmaya nasıl devam edeceğiyle ilgili direktif aldığına rahatlamış gibi görünerek hikâyesine başladı. Tick bir sonraki ipucunu okumayı çok istese de onu günlüğünün arasına sokup Alaskalı tuhaf adamı dinledi.

"Macadamia'daki postanede yirmi seneden fazla çalıştım ve gayet mutluydum. Yani ellilerinde, bekâr ve haşlanmış lahana gibi kokan bir adam ne kadar mutlu olabilirse o kadar." Tick bu cümlesine kendine engel olamayarak burun kıvrırdı ama sonra burnunu kaşıyormuş gibi yaparak çevirmeye çalıştı. Norbert fark etmeden konuşmasına devam etti.

"Sonra *onlar* gelip hayatımı mahvettiler. Soğuk bir kasım günüydü. Tabii burada yaşıyorsanız kasım ayında her gün zaten

soğuk olur, anlıyorsunuz ya. Neyse, ilk olarak isminin Efendi George olduğunu söyleyen telaşlı, ufak tefek, iyi giyimli İngiliz bey içi size verdiğim gibi mektuplarla dolu bir kutuyla geldi." Tick'in kucağındaki günceyi işaret etti. "Onların derhal gönderilmesi gerektiğinden bahsetti, falan filan."

Tick son sözlerinin adamın "vesaire" deme şekli olduğuna karar verdi.

"Adama, mektupları halledeceğimi söyledim ve sonra gitti. Yarım saat geçmemiştii ki hayatımda gördüğüm en korkunç kadın içeri girdi. Baştan ayağa sarı giymişti. Ayrıca keldi; kafasında tek bir saç teli bile yoktu. Kendisini Hanımefendi Jane olarak tanıttı ve kötü biriydi. Söylüyorum size, *kötüydü*. Kötülüğün adeta dalgalar halinde üzerinden yayıldığını hissedebilirdiniz." Norbert ürperdi.

"Ne istiyordu?" diye sordu Edgar.

"Efendi George'u arıyordu, bundan hemen İngiliz adamın iyi biri olduğuna kanaat getirdim çünkü Limonlu Jane kesinlikle iyi biri değildi."

Tick muhteşem bir kitabın son sırrını öğrenmiş gibi hissediyordu. Mektupları gönderenin bir anda ismi olmuştu, bir tanıdı. Artık baş harflerden oluşan bulanık bir görüntü değildi. E.G., Efendi George olmuştu. İngiltere'den. Ve iyi biriydi.

"Beni tehdit etti," diye devam etti Norbert. "Acımasızdı. Ve onu aklımdan bir türlü çıkaramadım. Hâlâ çıkaramıyorum. O günden beri sürekli rüyalarım giriyor ve kendisine yalan söylediğimi öğreneceğini söylüyor."

"Yalan mı söylediniz?" diye tekrarladı Edgar.

"Evet, bayım. Ona Efendi George diye biriyle hiç tanışmadığımı söyledim ve o göremeden mektupları tezgâhın altına sakladım. Düpedüz yalan söyledim ve yalan söylediğimi anlarsa başıma kötü şeyler geleceğini söyledi. Ve ben yalan söyledim."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Yani...” diye başladı Tick, “ondan korktuğunuz için mi işinizi bıraktınız?”

Norbert kendinden utanıyormuşçasına ayaklarına baktı. “Beni çözdün, çocuk. Zavallı Norbert Johnson o sarı şeytanla tanıştı-ğından beri eskisi gibi değil. İşimi bıraktım, yardıma muhtaç oldum, borç aldım. O günden beri evde saklanıyorum. Uzun boylu kadınla tanışmamın tek sebebi arka bahçede bir ses duymamdı.”

“Onun mezarlıktan çıktığını söylediğinizi sanıyordum,” dedi Edgar.

“Evet. Dediğim gibi, evimin arkasında çok çok eski bir mezarlık var. Hatta o kadar eski ki şehir merkezine yakın bir yere yeni bir tane yaptılar.”

“Mothball,” dedi Tick sessizce.

“Hı?” diye karşılık verdi Norbert.

“Adı Mothball. Sana mektubu veren kadın.” Tick mektubu güncesinin arasından çıkarıp elinde tuttu.

Norbert kafası karışmış gibi bakıyordu. “Bu nasıl saçma sapan bir isim böyle.”

“Dediğine göre babasının ona ismini koyarken acelesi varmış, askerler onları kaçırmaya mı ne çalışıyorlarmış.”

Norbert göz kırpmakla yetindi.

“Her neyse.” Tick babasına döndü. “Altıncı ipucunu *ona* neden vermiş ki?”

Babası bir an için derin düşüncelere dalarak kaşlarını çatı. “Şey, belki de dediğim gibi, bilgi almayı beklemek yerine daha aktif olup aramamızı istiyorlardır. Belki de mektupları gönderdikleri her şehre gidip ipuçlarının birer kopyasını onlarla işbirliği yapacak çalışanlara dağıtmışlardır. Biraz araştırma yaparsak, mektubun kaynağına gitmenin en mantıklı adım olacağını biliyorlardır.”

Tick biraz düşündü. “Baba, sanırım başardın.”

“Harikayım, evlat. Harika.” Göz kırptı.

Norbert boğazını temizledi. “Böldüğüm için kusuruma bakmayın ama Kurbağa Kermit aşkına, siz neden bahsediyorsunuz?

13. GERÇEKLIK

Buraya bana soru sormaya geldiniz ama görünüşe bakılırsa benden daha çok şey biliyorsunuz.”

Babası uzanıp Tick'in omzuna hafifçe vurdu. “Mektuplar oğluma geliyor ve o da arkasında yatan gizemi çözmeye çalışıyor. Sanırım size gelip gelmeyeceğimizi de görmek istediler, bu yüzden altıncı ipucunu size verdiler.”

Norbert başını onaylarcasına salladı. “Ah, anlıyorum.” Gözlerini devirip omuz silkti.

“Efendi George’la, Hanımefendi Jane’le ya da Mothball’la ilgili bildiğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu Tick.

Norbert hayır dercesine başını iki yana salladı.

“Peki öyleyse,” dedi Tick. “Sanırım amacımıza ulaştık. Baba, artık gitsek iyi olur. Sen arabayı sürerken ben de ipucunu okuyabilirim.” Tick, Norbert’in evinde pek de rahat edemediğini elinden geldiğince ima etmeye çalıştı.

“Bir dakika.” Babası, ev sahibine baktı. “Bay Johnson, bize çok yardımcı oldunuz, size şey, cesaretinizi toplayıp işe dönmeniz konusunda yardım edebileceğimiz bir şey var mı?”

Norbert uzunca bir süre cevap vermedi. Ardından, “Bilmiyorum,” dedi. “Bunu teklif etmeniz çok kibar bir davranış. Sanırım kadının geri dönüp beni çiroz gibi ipe dizmesinden korkuyorum.”

“Bakın ne diyeceğim,” dedi babası bir parmağını kaldırıp. “Size yüzde yüz katılıyorum. Bence de bu Hanımefendi Jane denen kadın şeytani biri olmalı; E.G.’nin –Efendi George’un– yaptığı işin yüce bir amacı olduğuna tüm kalbimle inanıyorum çünkü oğlumun yardımını istiyor. Ve biz de gördüğünüz gibi kendimizi tamamen bu işe verdik.”

“Kesinlikle görüyorum. Ama ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Şey, bu... sarı elbiseli, kel, kötü kadın size işinizi bırakarak bence tüm dünyaya karşı zafer kazanmış oldu. Büyük Norbert Johnson’ı yendi ve sonraki kurbanının peşine düştü.”

Babasının bu zavallı adama yardım etmesi Tick’in hoşuna gitti ve kendisi de buna dâhil olmaya karar verdi. “Evet, Norbert,

tam da senden istediği şeyi yapıyorsun: Pes edip üzülüyorsun. İşine dön, ona kendi hayatının patronunun sen olduğunu göster.”

Norbert kuşku dolu bir ifadeyle bir Tick’e bir babasına baktı. “Peki ya geri dönerse? O zaman ne olacak?”

“O zaman tabii ki ona karşı koyacaksın. Patronun kim olduğunu göster ona.”

“Ve bizi ara,” diye araya girdi Tick. “O zamana kadar belki her şeyi çözmüş ve size nasıl yardım edeceğimizi öğrenmiş oluruz.”

Norbert başını kaşdı. “Şey, bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek.”

Edgar gülümsedi. “Dinle, birbirimize telefon numaralarımızı verelim ve iletişimi koparmayalım, olur mu? Buna ne dersin?”

Norbert uzun süre cevap vermeyince Tick ters giden bir şey olup olmadığını merak etti. Fakat sonra adamın gözlerinde biriken yaşları gördü ve ağlamaktan konuşamadığını fark etti.

Sonunda yeni arkadaşları cevap verdi. “Numaranızı verecek kadar beni önemsemeniz benim için ne kadar değerli olduğunu size anlatamam. Keşke Alaska’da yaşasaydınız. Sizin gibi arkadaşlarım olsun isterdim.”

“Haydi ama,” dedi Edgar. “Artık internet falan var, sürekli iletişim halinde olabiliriz.”

Yeni arkadaşlıklarının temeli böylece atılmış oldu ve Tick kendisiyle gurur duydu.

Frazier, Tick ile babasının evden çıkıp küçük yeni arkadaşlarıyla el sıkışıp sarılmalarını izledi. Tıpkı içerideki gibi birkaç duygusal söz daha söylediler ve araçlarına ilerlediler.

Ne bu böyle, pembe dizi mi? Yaşlarımı silmek için mendile ihtiyacım olabilir.

13. GERÇEKLİK

Kendi şakasına güldü ve onları takip etmek üzere arabayı vitesine taktı. Öğle vaktinin alacakaranlığı yerini çoktan akşamüzerinin karanlığına bırakmıştı.

Frazier özel cihazının kendisindeki yarısını çıkarıp parlak gri yüzeyinin ortasındaki büyük düğmeye dokundu.

Sadece birkaç dakika, diye düşündü. Sadece birkaç dakika sonra gösteri başlayacak.

24. BÖLÜM

TAM GAZ

Norbert buz tutmuş camdan dışarı bakıp Tick ile babasının kiralık arabalarına binip yeniden Anchorage'a doğru yola çıkmalarını izledi. Norbert haftalardır hiç bu kadar iyi hissetmemişti, sanki *doğru* bir şey yapıyordu ve sonunda kâbuslarına giren sarı cadiya karşı duracaktı. Tam olarak açıklayamıyordu ama çocuk ve babası sanki güçlü, manyetik bir kuvvet yayıyordu. Norbert kendini yenilenmiş hissediyordu; sanki eski pilleri yeni ve daha güçlü olanlarla değiştirilmiş ve dünyayla yüzleşmesi için hiç olmadığı kadar cesaret verilmişti.

Yeni yıl yeni bir yaşam da getirebilirdi. İşe geri dönerdi...

Edgar ile oğlu yanından geçtikten sadece birkaç dakika sonra başka bir arabanın da peşlerinden yola çıktığını görünce düşünceleri bölündü. Siyah Honda kaldırıma park etmişti ve bir evin değil, karla kaplı çalıların önündeydi. Tuhaf bir şeyler vardı sanki. Hem de çok tuhaf.

Ve sonra Norbert neler olduğunu anladı.

Siyah arabadaki kişi yeni arkadaşlarını *takip ediyordu*. Bu iyi bir şey olamazdı. *Hayır efendim, bu hiç de iyi bir şey olamaz.*

Yeni Norbert, eski Norbert onu vazgeçirmeden önce harekete geçti. Üzerine kalın kıyafetler ve yün şapkasını geçirip rengi solmuş ve hava şartlarından dolayı yıpranmış botlarını giydi. Te-laşla anahtarlarını aradı; kasabaya son gidişinin ardından nereye koyduğunu unutmuydu. Şifoniyerde değildi, mutfak tezgâhında değildi; hiçbir yerde bulamıyordu. Birkaç dakikalık arayışın ardından tam pes edecekti ki masanın altında, yerde durduğunu gördü ve hemen alıp garaja yöneldi.

Kapının çalmasıyla kanı dondu.

Cesur kalmaya çalışarak üst kata, her zamanki gözetleme penceresine koştu. Gelenlerin küçük bir kız ile Efendi George'a inanılmaz benzeyen –şık takım elbiseli, parlak ayakkabılı– bir adam olduğunu görünce rahatladı. Ama bu adam Efendi George'dan daha uzun boyluydu ve daha çok saçı vardı; parlak kumral saçlarını geriye yatırmıştı.

Mektuplarını arayan o zeki çocuklardan biri olmalı.

Koşarak aşağıya indi, Mothball'un sarı zarflarından birini kapı (ismi *gerçekten* bu olabilir miydi?) ve hızla kapıyı açtı. Mektubu tam kızın eline bırakıp kapıyı kapayacaktı ki garaj yoluna park ettikleri arabayı gördü. Kendisinininkinden çok daha güzel ve... hızlıydı. Aklına bir fikir geldi.

"E.G.'nin ipuçları için mi geldiniz?" diye sordu.

Allak bullak olmuş (Norbert'in yeni favori deyimiydi) yabancılar aynı anda başlarını onaylarcasına salladılar.

"Birilerinin başı belada; Mothball'un arkadaşları," dedi ve zarfı önlerinde salladı. "Bu, altıncı ipucu. İstiyorsanız, onları kurtarmamda bana yardım etmek zorundasınız."

Deposu benzin dolu arabada anacaddeden yavaşça ilerleyen Edgar kendini Mabel teyzenin evine olan uzun yolculuğa hazırlamıştı. Altıncı ipucunu zarftan çıkaran Tick'e baktı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Okusana, oğlum!" diye bağırdı neşeyle. "Sabırsızlanıyorum. Ne yolculuk ama, değil mi? Ne yolculuk!" Bir şey başardıkları için kendini çok iyi hissediyordu; yalnızca bir sonraki ipucunu almakla kalmamış, aynı zamanda Norbert'in hayatını yoluna sokmasına da yardım etmiş olabildikleri. Bunu itiraf etmeye cesaret edemese de Edgar Alaska seyahatlerinin boşa çıkacağından ve ona her şeyi söyleme cesareti gösteren Tick'in gözünde değerini kaybedeceğinden çok korkmuştu.

Tick beyaz kartı kucığına bıraktı. "Yok ya da Washington'a dönene kadar bekleyelim. Ne acelemiz var ki?" Numaradan esneyip gerindi.

"Profesör, bu camlar *açılabiliyor* ve *ben de* seni dışarı atabilecek kadar güçlüyüm."

"Tamam, tamam, madem ısrar ediyorsun." Tick, Edgar arabayı sürerken bir yandan da göz atabilsin diye mektubu yukarı kaldırıp sesli bir şekilde okudu.

İstisnasız, saat tam gece yarısından önceki altıyı çeyrek gece artı on yedi dakika artı yüz altmış altı dakika eksi yedi çeyrek saat artı bir dakika çarpı yedinin en yakın yarım saate yuvarlanması artı üç yarım saatte sihirli sözleri söyle. Ne bir saniye önce ne üç saniye sonra.

(Evet, sihirli kelimeleri söylemenin yalnızca birkaç saniyeni alacağının farkındayım ama onu söylemeye başlayacağın tam saatten bahsediyorum. Bu kadar kibirli olma.)

"Ah, Tanrım," dedi Edgar. "Bunu çözecek havada olduğum söylenemez. Neyse ki senin sorunun."

Tick ipucunu kucığına bırakırken kafasında her kelimeyi irdelemeye başlamıştı bile. "Tuvalete girip biraz daha Doritos

13. GERÇEKLİK

alman için mola verdiğimizde çözmüş olurum.” Güncesini açıp ipucuyla ilgili fikirlerini ve hesaplamalarını yazmaya başladı.

“Çok komik,” diye karşılık verdi Edgar onu dirseğiyle dürterek. “Biliyor musun, sana gönderilen şu ‘ölüm’ e-postasıyla ilgili çok endişeliydim ama şimdi kendimi karnım tok ve sırtım pek hissediyorum.”

“Karnının aç, kıyafetinin de ince olmasından iyidir,” dedi Tick.

Edgar kahkaha attı. *Ne müthiş bir çocuğum var*, diye düşündü. *Ne müthiş.*

Frazier avları ile kendisinin kasabadan uzaklaşıp Anchorage’a giden çift şeritli otoyola çıkana kadar bekledi. Kuzeyde günlerin bu kadar kısa olmasından nefret ediyordu. Yaklaşan kargaşayı karanlıkta izlemek o kadar da eğlenceli olmayacaktı. Dikiz aynasına bakınca uzaktan gelen ışıkları gördü ama endişelenmesini gerektirmeyecek kadar geride gibiydi. Cihazı çalıştırdığında eğlenip işi bitirmesi uzun sürmeyecekti.

Chu kumandasını avucunun içine alıp başparmağının ucuyla düğmeye dokundu.

Ve bastı.

Tick altıncı ipucunu düşünürken uzun, boş yola bakıyordu. Farlar çatlak asfalt ile kenarlarda toplanmış kirli kar yığınlarından başka bir şey göstermiyordu. *Ay bir yerlerde olmalı*, diye düşündü. Bu akşam kar bile siyah görünüyordu.

“Eyvah,” diye fısıldadı babası endişeyle.

Tick ona bakınca adamın yüzündeki panik ifadesini gördü. Göğsünde bir ürperti hissetti. “Ne?”

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Babasının iki eli de sıkıca direksiyona yapışmış, çevirmeye çalışıyordu. "Direksiyon dondu!" Bacakları yukarı aşağı oynuyor, pedalın plastik yay gibi sesi arabayı doldururken gaza ve frene basıyordu.

"Baba, sorun nedir?"

Babası direksiyona asılıp frene basmaya devam etti. "Olmuyor, hiçbir şey olmuyor! Hiçbir şey yapamıyorum!"

"Nasıl yani..."

"Oğlum, araba kontrolden çıktı; ben bir şey yapamı..." Her şeyi yeniden denerken sesi giderek alçaldı. Yüzündeki paniğin yerini inanamayan bir ifade alıyordu. "Bu da ne..."

Tick onu izlemekten başka bir şey yapamıyordu ve boğazında ve midesinde safra birikiyordu. Korkunç derecede ters giden bir şeyler vardı ve yeni düşmanlarıyla ilgili olmalıydı. "Durduramıyor musun?"

Babası çileden çıkmış bir halde ona baktı. "*Hiçbir şey yapamıyorum!*"

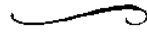
Aynı anda ileriye baktılar. Görebildikleri kadarıyla yol dümdüz devam ediyordu ama karanlıkla son buluyordu. Karanlıkta ise kontrolden çıkmış bir arabanın çarpabileceği her şey olabilirdi.

"Direksiyon kıpırdamıyor mu?" diye sordu Tick cevabı bilmesine rağmen.

Babası kemerini çözüp koltukta arkasına döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Tick.

Babası dönüp onun kemerini de çözdü. "Biri bize kazık attı, evlat. Bu arabadan çıkmamız gerek."

Norbert arabanın arka koltuğunda önlerinde giderek hızlanan iki arabayı izliyor, içten içe korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Tick'in olduğu arabada çılgına dönmüşçesine hareketleri hissediyor –karanlık gölgeler eğilip kalkıyordu– ve onları takip eden

araçtaki kişinin sakin halini görüyordu. Yabancıнын neredeyse dibine girmişlerdi.

“Ya şimdi ya hiç,” dedi Norbert ve arabayı kullanan adamın omzuna hafifçe vurdu. “Gaza bas, dostum.”

Kız, adamın annesiymiş gibi, “Ne diyorsa yap,” dedi.

Bu krizden çıkmanın bir yolunu ararken arabanın içinde çırpınan çocuk ile babasını gören Frazier kahkaha attı. Kumandasına bakıp öndeki arabanın daha da hızlı gitmesini sağlayacak düğmeyi aradı. Sonunda düğmeyi buldu ve bu oyunun her bir dakikasından zevk alarak hızı birazcık artırdı.

Sonunda yeniden yola baktığında, bir araba solundan hızla geçtikten sonra sağa kırıp önünü kestiğinde şaşkınlıkla bağırdı. Aşırı tepki vererek frenlere asılıp direksiyonu kırıncaya yoldan çıktı ve lastiklerden çıkan korkunç bir gıcırtyla devasa kar kütlesine çarptı.

Hava yastığı açılarak kollarını yaktı ve Chu cihazını arka koltuğa fırlattı.

Tick kendini batan bir denizaltıdaki denizci gibi hissetti. Kapılar açılmıyordu; bir tür kilit sistemi onları içeri hapsedmişti.

“Bunu ne yapıyor olabilir ki?” diye bağırdı Edgar, iri cüssesiyle koltuğun arkasına uzanıp arka kapıları kontrol ederken. Kapı kolunun çekilip bırakılma sesinden Tick onların da kilitli olduğunu anladı. Babası yeniden koltuğuna geçtiğinde homurdandı.

Araba açıklanamaz bir biçimde birkaç dakika öncesine göre hızlanmıştı ve onları bilinmeyene doğru hızla götürüyordu. Şimdilik düz yolda ilerliyorlardı –kaymaya başladıklarında çarptıkları yolun kenarındaki sarp kar kütleleri arabayı yeniden şeride so-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

kuyordu— ama bu fazla uzun sürmezdi. Bir dönemece gelirlerse başları beladaydı.

Tick midesine buz kütlesi oturmuş gibi hissediyordu; çarpmadan önce muhtemelen bir ya da iki dakikaları vardı. “Camlardan birini kırmalıyız!” diye bağırdı.

“Doğru!” diye karşılık verdi babası. “Koltuğuna iyice yaslan ve benim işaretimle ön camı tekmele, tamam mı?”

Çaresizlik, Tick’in korkusuna baskın çıkarak zihninin açılmasını sağladı. “Tamam,” dedi, pozisyon alıp güncesini pantolonuna sıkıştırdı.

İkisi de ayaklarını kaldırıp vurmaya hazırды. Edgar, Tick’in elini tuttu. “Üç deyince... Bir... iki... üç!”

Aynı anda bağırarak ikisi birden tüm güçleriyle camı tekmeledi. Cam kımıldamadı bile.

Frazier sinirini buz gibi havaya haykırıp ağzından donmuş buhar çıkarırken kilitli arka kapıyı açmaya çalışıyordu. Kapı inatla açılmayınca Chu kumandasını aramak için eğilip pencereden baktı. Hiçbir şey göremedi.

Her şey nasıl altüst oldu böyle? Nasıl?

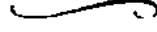
Yola hızla göz atınca iki arabanın gözden kaybolan arka lam-balarının kırmızı ışığını gördü. Cihaz birkaç saniye içinde kapsama dışına çıkacaktı ve sonra arabanın üzerinde hiçbir kontrolü kalmayacaktı. Araba ya delirmiş bir makine gibi benzini bitene kadar ilerlemeye devam edecek ya da bir şeye çarpacaktı.

Tabii direksiyonu hareket etmediği için kesin gerçekleşecek olan ikinci seçenektir. Çarpma ve patlama. Bu düşünce üzerine duraksadı, ardından gülümsedi. Sonuçta görevini bir şekilde tamamlayacaktı. Hanımefendi Jane’in tüm detayları bilmesine gerek yoktu.

13. GERÇEKLİK

Kumandayı ya da pert olan arabasını daha fazla umursamadan kasabaya doğru döndü.

Bir mezarlık bulması gerekiyordu.

Tick ile babasının beşinci tekmelerinde, kırılan buzulların sesini andıran bir sesle birlikte camda koca bir çatlak oluştu. Tick kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu, aşırı adrenalin nedeniyle bir sonraki tekmesi sanki iki kat daha güçlüydü. Ön camda donmuş örümcek ağını andıran birkaç çatlak daha belirdi. Tick koltukta o kadar eğilmişti ki önünü göremiyordu ama büyük olasılıkla bir viraja ilerlediklerinden emindi. Bir şekilde çok geçmeden her şey bitecekti.

“Bir kez daha!” diye bağırdı nefes nefese kalan babası. “Bir... iki... ÜÇ!”

Tick iki ayağıyla birden bir tekme daha atıp da cam korkunç bir sesle kırılırken az kalsın yere düşüyordu. Birkaç minik cam parçası rüzgârla birlikte arabanın arkasına savruldu ama plastikle tutturulmuş camın büyük kısmı havaya uçup arkalarından takla atarak yuvarlandı.

“Haydi!” diye bağırdı babası, Tick’i yeniden oturma pozisyonuna getirirken.

Saçlarını ve kıyafetlerini uçuran rüzgâr o kadar soğuktu ki Tick derisini donmuş kauçuk gibi hissediyordu. Gözlerini kısınca birkaç kilometre ileride yolda keskin bir viraj olduğunu gördü. Ardında ne olduğunu bilmiyordu, uçurum da olabilirdi tarla da fakat tek gördüğü karanlıktı; katran gibi simsiyah bir duvar...

“Acele etmeliyiz!” diye bağırdı babası rüzgârı bastırmaya çalışarak. “Haydi birlikte!”

Tick vücudundaki son cesaret kalıntılarını da toplayarak babasının peşinden, ön panelden arabanın kaportasına çıkan delikten geçti.

“İşte oradalar!” diye bağırdı Norbert, panikle tizleşen sesiyle.

“Önüne çek, atarlarsa ölürlər!”

“Çabuk!” diye bağırdı kız.

Sarışın, iyi giyimli şoför anında emirlere uyarak araçları kontrolden çıkmış arabayla aynı hizaya gelene kadar gazı kökledi. Sadece birkaç metre ötede, Norbert’in sağında, Tick ile babası rüzgâr onları paramparça etmeye çalışırken kaportanın yarısına kadar çıkmışlardı.

“Tamam, olabildiğince yaklaş,” dedi Norbert camını açarken.

“Arabanın çiziklerine kadar görebilmek istiyorum!”

Şoför bir kez daha emirlere uyan asker gibi kendisine söyleneni yaptı.

Tick gözlerine inanamıyordu. Bir anda sol taraflarında bir araba belirmişti. İlk düşüncesi, başlarına bu belayı açan her kimse onun başladığı işi bitirmek için geldiği oldu. Ama sonra arka koltuğun camı açıldı ve Norbert Johnson’ın aynı anda hem gülümseyen hem bağırarak hem de ağlayan komik suratını görünce umutlandı.

“Norbert sizi kurtarmaya geldi!” diye bağırdı gürleyen rüzgârda. Sizi camdan çekeceğim!”

Tick’in babası hemen ayağını sağlam basabilmek için arabaya girdi, ardından Tick’i iki kolundan tutup Norbert’in açık penceresine doğru hızla sürükledi. “Önce sen!” diye bağırdı.

Tick hiç vakit kaybetmeden buz gibi parmaklarıyla metali kavrayıp kaportanın üzerinde dikkatlice ilerlemeye başladı, babası da onu sıkıca tutarak yardım ediyordu. Diğer araba çılgıncasına drag yarışı yapıyorlarmış gibi sadece otuz santim uzaklıktaydı. Aniden Norbert, Tick’e uzanıp onu yakaladı ve pencereden kendi arabasına çekti. Tick homurdanarak Norbert’in üzerinden arka

13. GERÇEKLİK

koltuğa yuvarlandı ve bir anda kendini güvende ve sıcak hissetti. Defterin sert köşeleri vücuduna batıyordu.

Koltukta doğrulup ani bir dehşet hissiyle babasına baktı. Babası kısmen emekleyerek kaportaya çıkmış, bir koluyla kapının kenarını tutarken diğeriyle de Norbert'a uzanıyordu. Babasının yüzündeki ifade Tick'in kalbini acıttı. Normalde hep neşeli ve pozitif tavırlı olan, dünyada en sevdiği insanın yüzünde daha önce hiç görmediği kadar korku, panik ve saf dehşet vardı. Adam tıpkı bir çocuk kadar korkmuş görünüyordu ve bu Tick'i de korkutuyordu.

"Babamı al!" diye haykırdı. "Lütfen babamı kurtar!"

Fakat Norbert'ın talimata ihtiyacı yoktu. Dizlerinin üzerinde, camdan sarkmış, iriyarı adamı iki eliyle birden tutmuştu. Tick babasının kendisinden üç kat daha ağır olduğunu biliyordu ve onu diğer arabadan çekmek kolay olmayacaktı. Nefes alamayarak yola baktı.

İleride keskince sağa kıvrılıyordu, bulundukları yerden sadece otuz metre uzaklıktaydı.

"Çabuk!" diye bağırdı.

Norbert aniden arabaya girdi, kolları Tick'in babasına olabildiğince sıkıca sarılmıştı. Tick babasının ellerinin, kollarının, başının, ardından da omuzlarının camdan içeri girdiğini gördü. Norbert sarf ettiği çabayla bağıırıyordu.

"Sıkıştım!" diye bağırdı babası. "Şişko karnım sıkıştı!"

"Hayır!" diye bağırdı Tick. Öne uzanıp babasını gömleğinden tutarak elinden geldiğince sert bir şekilde içeri çekmeye çalıştı. "Yapabilirsin baba, göbeğini içine çek!"

"Oğlum... yapamıyorum, sıkıştım!"

Norbert ve Tick uğraşmaya devam ettiler; çekiyor da çekiyorlar ardından kaldırıyorlardı. Tick bakmaya cesaret edemese de sadece birkaç değerli saniyeleri kaldığını biliyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Diğer arabadan uzaklaş ve yavaşla!” diye bağırdı Norbert şoföre. “Endişelenmeyin, Bay Higginbottom. Sizi bırakmayacağız. Ayaklarınızı kaldırın!”

Şoför yavaşça frene basarken sola kaydığını ama Tick sanki dünyanın en berbat hız trenine binmiş gibi hissediyordu. Babası camdan kayarsa yolda ölürdü.

Babası gülümseyerek, “Baba Ayı’yı bırakma,” diye fısıldadı Tick’e. “Lütfen beni bırakma.”

Tick konuşamıyordu, onu daha da sıkı tuttu.

Araba artık iyice yavaşladığı sırada diğer arabanın göremedikleri bir yere çarpmasının metalik sesini duydular. Korkunç bir patlama şiddetle havaya yayıldı ve parlak ışık geceyi aydınlattı.

Araba tamamen durduğunda ve babası dâhil herkes sevinç çığlıkları attığında bile Tick onu bırakamadı. Norbert’in üzerinden atlayıp babasını sanki on senedir görmüyormuş gibi gözyaşlarına boğularak kollarına, omuzlarına ve başına sarıldı. Oldukça uzun gelen bir dakikanın ardından babası sonunda konuştu.

“Profesör, acaba beni itebilir misin? Şey, biraz sıkıştım da.”

25. BÖLÜM

SİYAH SAÇLI KIZ

Frazier karla kaplı mezarlıkta oturmuş titreyip ellerini birbirine sürterken Hanımefendi Jane'in onu On Üçüncü Gerçeklik'e ısınlamasını bekliyordu. Nano-yer bulucunun sinyalinin göndereli birkaç dakika olmuştu ama kadın bu konuda her zaman ağırdan alıyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu herkesin bilmesini isterdi; *kendisi* isterse başkalarına yardım ederdi, onlar istediğinde değil.

Karlı mezarlıkta arkasından gelen ayak seslerini duyunca bekleme yerine izinsiz girenin kim olduğunu görmek için hızla döndü. Karşısında duran şeyi gördüğünde az kalsın kusacaktı.

Nereden çıktı? O...

Devasa kadın kötü kokulu kumaş parçasıyla burnunu ve ağzını kapayınca düşüncesini tamamlamaya vakti olmadı.

Frazier'ın zihni kapanırken Hanımefendi Jane'in kendisini özleyip özlemeyeceğini merak etti.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCESİ

Tick güncesini sağ elinde sıkıca tutuyordu ve ölümü olabilecek bu şeye inanamayarak bakıyordu.

Yanında duran babası başını iki yana salladı ve küçük vadeden aşağı baktı. "Sigortaya on dolar ödediğim için gerçekten mutluyum. Kiralık araç şirketi bu rezaletin parasını ödeyebilir."

Yolun kenarında yanlarında Norbert'la durmuş, kontrolden çıkan arabanın alevlerini izliyorlardı. Araba yoldan çıktığında dik setten fırlayıp kayalık hendeğe çarpmış ve kırık metal ve cam parçaları halinde yanmıştı.

Soğuğa rağmen, Tick hâlâ son anda kaçmanın gerginliğiyle terliyordu. Kendilerini kurtaran araba durduğunda ve babasını camdan çıkardıklarında buraya koşmuşlardı. Norbert sadece birkaç saniye geç gelse aşağıdaki o enkazın içinde bir yerlerde yanıyor olacaklarına inanamıyorlardı.

"Norbert, sana nasıl teşekkür..." diye başladı babası.

Postane çalışanı sinekleri kovalıyormuşçasına elini salladı. "Tek kelime daha etmeyin, Bay Higginbottom, tek kelime daha etmeyin. Bu şartlar altında her iyi vatandaşın yapacağını yaptım. Siz yeniden eski ben gibi hissetmemi sağladınız. Bu yeterli bir teşekkür."

Tick sonunda gözlerini yanan arabadan ayırarak Norbert'a baktı. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu nasıl anladın? Ve o arabadakiler kim?" Sürücü ve kızı henüz arabadan inmemişlerdi, muhtemelen az önce gördükleri sebebiyle hâlâ şoktalar. "Neden bizi kurtarmak istediler?"

Norbert'ın gülümsemesi hâlâ panik ifadesi olan yüzünde belli belirsiz bir çatlak gibiydi. "Gerçekten de iyi sorular soruyorsun, çocuk, çok iyi sorular. Sanırım onlar da baban ve seninle benzer durumdalar. Siz çıktıktan sonra sizi takip eden şüpheli bir araba olduğunu fark etmiştim ki bu şık giyimli adam ile küçük kızı geldiler; sizinle aynı şeyi arıyorlardı. Haydi gidip onlarla konuşalım." Parçalanmış arabayı işaret etti. "Orayı izlemek bir şey değiştirmeyecek. Olan oldu artık. Haydi."

13. GERÇEKLİK

Arabaya, hayatlarını kurtaran insanların yanına gittiler. Arabaya hâlâ birkaç metre uzaklıktaydılar ki şoför kapısı açıldı ve uzun boylu, iyi giyimli adam inerken arkaya yapıştırdığı kumral saçlarını düzeltti.

Yaklaştıklarında başıyla hafifçe selam verip bir saniyeliğine gözlerini kapadı. "İyi akşamlar, baylar." Belirgin bir aksanı vardı, belki de Almandı. "Resmi olarak tanışmadığımız için özür dilerim; müsaade ederseniz."

Tick'in babası adamın elini sıkmak üzere ilerledi ama yabancı adam aceleyle arabanın etrafından dolanarak yolcu kapısını açıp içerideki kişiye başıyla selam verince şaşkınlıkla geri çekildi. Tick, arabadan kendisiyle aynı yaşlarda bir kız indiğinde afalladı. Babasını kurtardıkları o saniyeler sırasında aralarında sadece birkaç santim vardı ama Tick o ana dek kıza bakmamıştı. Arabanın karanlıkta parlayan farları sayesinde kıızı şimdi gayet iyi görebiliyordu.

Esmer teni, kahverengi gözlerini ve ince yüzünü çevreleyen uzun, siyah saçları vardı. Tick'ten birkaç santim kısaydı ve üzerindeki kıyafetler sıradan görünüyordu; Tick kumral adamın hareketleri sebebiyle neredeyse prenses falan beklemişti.

"Merhaba," dedi bakışlarını Tick'e odaklayarak.

Kızın da aksanı vardı ama adamınki gibi belirgin değildi. "Selam," diye karşılık verdi Tick. "Şey, bizi kurtardığınız için sana ve... babana teşekkür ederiz."

Kız kahkaha attı. "Ah, o babam değil. Kâhyam."

Adam başını bir kez daha sertçe salladı. "Memnun oldum. İsmim Fruppenschneiger ama bana Frupey diyebilirsiniz."

Tick gülmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. *Frupey mi?*

Araba işkencesinin ardından bacaklarının hâlâ ağrıdığı belli olan babası öne atılıp sertçe Frupey'nin ve kızın ellerini sıktı. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Hâlâ tüm bunların nasıl olduğuna inanamıyorum. Bizi kurtardığınız için teşekkürler."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Frupey resmi ses tonuyla cevap verdi: “Bayan Pacini’nin altıncı ipucunu alabilmesi için seve seve yaptık.”

Tick midesinin normal yerinden çıkıp boğazına yükseldiğini hissetti. “Ne?” diye sordu boğuk bir sesle. “Siz demin...” Kainat Güzeli seçilmiş gibi gülümseyen siyah saçlı kıza baktı.

“Merhaba, Amerikanyalı çocuk,” dedi elini uzatıp. “Artık yüz yüze tanışmamızın vakti gelmişti, değil mi?”

Tick buna inanamıyordu.

Sofia.

26. BÖLÜM

ZAMAN KISITLAMALARI

Tick ile Sofia'nın tuhaf durumu atlatmaları sadece birkaç saniyelerini aldı; sonuçta e-postalardan birbirlerini gayet iyi tanıyorlardı. Norbert'in evine dönerken arabanın arka koltuğunda hiç durmaksızın konuştular. Tick'in babası da arka koltukta onların yanına sıkışmıştı ve arada sırada birkaç soru soruyordu.

Sofia e-postalarında Tick'e zengin bir ailesi olduğundan hiç bahsetmemişti ve görünüşünden de hiç belli olmuyordu. Başından beri Tick'e Alaska'da sürpriz yapmayı planladığını söyledi. Yanında Kâhya Frupey olduğu sürece yolculuğun maliyeti ailesi için sorun değildi, zaten çoğu zaman Sofia'nın istediğini yapmasına izin verirlerdi.

"İyi de nasıl bu kadar zengin oldunuz?" diye sordu Tick, kasabaya ulaştıklarında.

"Atalarım spagettinin tarifini bulmuş."

Tick kahkaha attı ama Sofia ona ciddi bir ifadeyle bakınca gülmeyi kesti. "Bir dakika... ciddi misin?"

Sofia gülerek Tick'in omzuna vurdu. Sertçe. "Hayır ama seni iyi kandırdım, değil mi? Aslında büyükbabam kendi babasının

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCESİ

gerçekten de tarifini bulduğunu söyler ya da en azından mükemmelleştirdiğini. Pacini Spaghetti'yi hiç duydun mu?"

"Şey... hayır, üzgünüm."

Sofia ofladı. "Amerikalılar. Siz anca hamburger ve patates kızartması yersiniz." Sağ elinin beş parmağını bir araya getirip her kelimesinde sallıyordu; tıpkı Tick'in bir süre önce bir İtalyan çete lideri hakkında izlediği filmde yaptıkları gibiydi. Hatta Sofia bazı kelimeleri hafif vurgulu söylüyordu.

"Hey, ben sürekli spagetti yerim bir kere," diye itiraz etti Tick. "Orijinal Ragu sosuyla."

"Orijinal..." Sofia dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyleyse sanırım Pacini Sos'u da hiç duymadın. Bu Rag-oo denen şey nedir? Hastalık ismi gibi."

"Tadı çok güzel ama bak ne diyeceğim... sen bana kendi sosundan gönder, ben de tadına bakayım," dedi Tick.

Sofia, arabayı kullanan kâhyasına, "Frupey!" diye seslendi.

"Evet, Bayan Pacini?" dedi adam dikiz aynasından bakarak.

"Lütfen bu zavallı Amerikalılara bizim makarna ve soslarımızdan üç koli gönder."

"Döner dönmez gönderirim, hanımefendi."

"Teşekkür ederim." Tekrar Tick'e baktı. "Çok iyi bir kâhyadır. Sen de bir tane edinmelisin."

"Ya, tabii," dedi Tick, babasıyla birlikte gülerek. "Ailemin tarifini bulduğu tek şey Edgar Yahnisi ve inan bana," numaradan fısıldar gibi yaptı, "satmaz."

"En azından annen iyi aşçı," diye araya girdi babası, Tick'in olumsuz yorumunu duymazdan gelerek.

"Nasıl yani, hamburger ve patates kızartmasını güzel mi yapıyor?" diye dalga geçti Sofia.

"Gerçekten sadece bunları yediğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu Tick.

"Ah, pardon, unutmuşum. Sosisliyi de iyi yapıyor mu?"

13. GERÇEKLİK

Hep birlikte kahkaha atarlarken bile Tick hâlâ tüm bu olanların çılgınlığının etkisindeydi. Alaska'da, kontrolden çıkmış bir arabadan daha yeni kurtulmuştu ve şimdi İtalyan bir kızla, kâhya tarafından kullanılan arabanın arka koltuğunda oturmuş şakalaşıyordu.

Hayatı kesinlikle sonsuza dek değişmişti.

Norbert'ın evine döndüklerinde Edgar, Mabel teyzeyi arayıp ertesi gün geleceklerini söyledi, ardından polisi arayıp uzun uzun kazayı açıkladı. Frupey ve Norbert herkese yiyecek bir şeyler bulabilmek için mutfağın altını üstüne getirdiler. Karnı guruldayan Tick, *Görünüşe göre araba takibi insanları acıktırıyor*, diye düşündü.

Tick ile Sofia salondaki acınası halde olan koltuğa oturmuş, aldıkları son ipucunu tartışıyorlardı. Sofia'daki mektubu kullanmak zorunda kaldılar çünkü Tick'inki kiralık arabada kalmıştı; telaştan ipucunu güncenin arasına sokmayı unutmuştu. Salon-daki tek ışık eski lambadan geliyordu, çıplak ampule doğrudan baktığınızda adeta kör oluyordunuz.

"Bu da bariz bir şekilde ilk ipucu gibi," dedi Tick, Sofia kelimeleri yeniden gözden geçirirken. "Sadece bu gün yerine saat söylüyor."

"Siz Amerikalılar ne kadar akıllısınız," diye karşılık verdi Sofia. "*Nasıl da* bildin?"

"Tanrım, zengin bir İtalyan kızına göre kesinlikle fazla ukalasın."

"*Kız mı?*" diye sordu gözlerini kısıp. "Oradan küçük oyuncak bebek gibi mi görünüyorum?"

Tick güldü. "Gerçek hayatta e-postalarından *daha korkunç* olacağını hiç tahmin etmezdim."

Sofia midesine sertçe dirsek attı. "Sana söylediğim şeyi unutma yeter: Geçen yaz on yedi erkeği dövdüm. Asla bir Pacini'ye bulaşma."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Sorun değil, ben de zaten spagetti şirketleri olan kız... yani genç kadınlara sataşmam.”

“Böylesi daha iyi, Amerikanyalı çocuk. Şimdi şu ipucunu çözelim, olur mu?”

“Kulağa iyi geliyor, İtalyan... yalı... Kadın.” Tick Sofia kendisine çocuk derken, o neden ona kız diyemiyor anlamamıştı. Tekrar gülmek istedi –nedense kendini onun yanında çok rahat hissediyordu– ama midesine bir dirsek daha yemek istemiyordu. Bunun yerine kız boşluğa dalıp düşünürken o da altıncı ipucunu ondan aldı.

İstisnasız, saat tam gece yarısından önceki altıyı çeyrek geçe artı on yedi dakika artı yüz altmış altı dakika eksi yedi çeyrek saat artı bir dakika çarpı yedinin en yakın yarım saate yuvarlanması artı üç yarım saatte sihirli sözleri söyle. Ne bir saniye önce, ne üç saniye sonra.

(Evet, sihirli kelimeleri söylemenin yalnızca birkaç saniyeni alacağının farkındayım ama onu söylemeye başlayacağın tam saatten bahsediyorum. Bu kadar kibirli olma.)

E.G.’nin espri anlayışı bir kez daha kendini mesajda gösteriyordu ve Tick, Norbert’in çoktan tanıştığı bu adamla tanışmayı çok istediğini fark etti. En azından artık gerçek adını biliyorlardı.

Efendi George. Yıldız Savaşları *karakteri sanki*.

“İlk ipucunu çözmen ne kadar zamanını aldı?” diye sordu Tick.

“Sende ne kadar zaman aldı?” diye karşılık verdi Sofia. Arada sırada dili yanlış kullanabiliyordu ama çoğu zaman mükemmel konuşuyordu.

“Başına oturduktan sonra belki bir saat falan.”

“O zaman benim *yarım* saat.”

"Ya, tabii."

Sofia ona şeytani bir gülümsemeyle bakıp kaşlarını kaldırdı. "Yarışalım mı? Şey gibi olur... Efendi George Olimpiyatları."

Tick ipucunu birlikte çözmeye çalışırlar diye düşünmüştü ama aniden kızın fikri çok eğlenceli geldi. *Eskiden ineksem, şimdi ineklik kulvarında geri kaldım*, diye düşündü.

"İşe koyulalım," dedi çekişmeye hazır bir şekilde.

"Neri nereye koyalım?" diye sordu Sofia. "Düzgün konuş, lütfen."

Tick gözlerini devirdi. "Tamam, ipucunu ikimizin de görebileceği bu küçük sehpanın üzerine koyacağız, tamam mı? İkimizin de dokunması yasak. Ben senin için Norbert'tan kalem kâğıt alayım." Ayağa kalktı.

"Ya sen?" diye sordu.

Tick güncesini kaldırdı. "Ben buna yazacağım. Sen neden kendininkini getirmedi?"

Sofia omuz silkti. "Her yere taşımaktan sıkıldım. Ona kimin ihtiyacı var ki?" Parmağıyla başına hafifçe vurdu. "Zaten her şey burada. Peki, ödül nedir? Kazanan ne alacak?"

"Hımm, güzel soru." Tick boynunu kaşırken atkısını takmadığını fark edip duraksadı. Arabanın üzerine çıktıklarında rüzgârda uçmuş olmalıydı.

"Sorun nedir?" diye sordu Sofia.

"Hı? Bir şey yok." Duraksadı. Atkısı yoktu ve Sofia doğum lekesiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Belki atkı olmadan da... Hayır. Evde bir tane daha vardı ve içten içe, okula döndüğünde atkının yine boynunda olacağını biliyordu.

"Tick," dedi Sofia ona dikkatle bakarak. "Beynin mi dondu?"

"Hayır, hayır, sadece... boş ver." Parmaklarını şıklattı. "Buldum: Kazanan gelecek yaz diğerinin evine ziyarete gidecek. Ama her türlü sen karşılamak zorundasın çünkü zenginsin."

"Vay canına, ne anlaşıma ama."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Kalem kâğıdı alıp hemen geliyorum."

Birkaç dakika sonra elinde kalemlerle geldi ve yarış başladı.

Tick ilk ipucunda yaptığı gibi cümleleri mantıklı gelen şekilde sıraladı. Bunu yaptıktan sonra hesaplama sırasını belirlemek için her birine bir harf verdi. Daha önce de aynı işlemi yaptığı için şimdi daha kolay geliyordu.

Tek sorun ipucunun hangi gece yarısını kast ettiğiydi. Altı Mayıs gününü *başlatan* gece yarısı mı yoksa sonlandıran mı? Sonra sonunda hangi zaman çıkarsa çıksın muhtemelen gece yarısı *olmayacağına* karar verdi, yani çok da önemi yoktu.

Gergince Sofia'ya baktı. Kız yazmaktan çok düşünüyor, ipucuna bakarken kalemi hafifçe alnına vuruyordu.

Ondan öndeyim, diye düşünen Tick karalamalarına devam etti. Birkaç dakika sonra sayfa şöyle görünüyordu:

BAŞLANGIÇ ZAMANI: Gece yarısı

Gece yarısından altı saat önce = 6.00

A'dan on beş dakika sonra = 6.15

B'den 17 dakika sonra = 6.32

C+166 dakika = 9.18

D eksi 7 çeyrek saat = 7.33

E artı 1 dakika çarpı 7 = 7.40

F'nin en yakın yarım saate yuvarlanması = 7.30

G artı üç yarım saat = 9.00 6 Mayıs

"Oley be!" diye bağırdı ve bulduğu saati söylemek üzere Sofia'ya döndü. Sofia'nın, cevabı yazdığı kâğıdı kaldırıp sırtarak kendisine baktığını görünce kelimeler boğazına dizildi.

“Kahretsin!” diye mırıldandı Tick. “Ama not bile almadın!”

“Benim beynim var; notlara ihtiyacım yok.”

Tick kollarını önünde birleştirdi. “Geri alıyorum, sen kadın değil, *kızısın*. Ve ben spagettiden nefret ederim.”

“Sanırım bu durumda sana... mızıkçı denebilir.”

“Öyleyim sayılır.”

Sofia ellerini başının arkasına koyup tavana bakarak galibiyetin tadını çıkarırcasına uzun uzun iç geçirdi. “Washington’daki küçük evinize gelmek için sabırsızlanıyorum. Annen bana sosisli sandviç yapar mı?”

Tick sehpanın üzerindeki altıncı ipucunu alıp ayağa kalktı. “Şanslıysan. Ayrıca evimizin *küçük* olduğunu nereden çıkardın, zengin kız?”

Sofia kollarını kucağına indirip Tick’i baştan ayağa inceledi. “Kıyafetlerine baktım ve kendi kendime, *küçük bir evde yaşıyor olmalı*, dedim.” Göz kırpıp Tick’in bacağına yumruk attı. Sertçe.

“Ah!” diye bağırdı Tick, vurduğu yeri ovarak. “Bu nedendi?”

“Şaka yaptığımı anlaman için.”

Tick başını iki yana salladı. “Tuhaf bir çocuksun.”

“Ah, evet. Tava dibin kara benimki senden kara.”

Tick karnını tutup koltukta geriye doğru yatarak kahkaha-lara boğuldu.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Öncelikle ters söyledin. Ayrıca *tava* değil, *tencere*.”

“Her neyse. Sizi ziyarete geldiğimde sana İtalyanca öğreteceğim ki akıllı insanlar gibi konuşabilelim.”

“Sanırım bilmem gereken tek İtalyanca kelime spagetti, teşekkürler. Bir de pizza.”

Sofia ona yeniden vurmaya çalıştı ama Tick daha hızlı davrandı; hemen kalkıp odadan çıktı. Sofia da hemen arkasından koştu. Neyse ki yemek hazırды: erişte ve fıstık ezmeli sandviç.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Ertesi gün önce Norbert'a, ardından onları araç kiralama şirketine bırakan Frupey ile Sofia'ya –zengin kız ile kâhyasının uçağa yetişmeleri gerekiyordu– veda ederken Tick'in içi acıdı. Sadece bir günde akraba gibi olmuşlardı ve onları bir daha görememe olasılığını düşünmekten nefret ediyordu. En azından Sofia'dan e-posta bekleyebilirdi ve gelecek yaz gerçekten de ziyaretine gelmesini umdu.

Tabii o zamana dek sihirli gün gelmiş geçmiş olacaktı ve kim bilir o günden sonra neler değişecekti...

Mabel teyzenin ona kişisel bakımını yapması ve hayatının detaylı bir planının kendisi için çıkarmasıyla geçen eğlence dolu iki günün ardından Tick ve babası Washington'a doğru yola çıktı.

Eve döndüklerinde Tick'in hayatının en uzun üç ayı başladı.

3. KISIM

SİHİRLİ KELİMELELER

27. BÖLÜM

1 NİSAN

Tick suratından sadece birkaç santim ötedeki pis su birikintisine bakarken acınası görüntüsü karşısında dehşete düştü. Ödlek çocuklar gibi, gözleri korku doluydu. Atkısının yere sarkan yassılaştırmış uçları ölü balık gibi çamurlu suyun üzerinde süzülüyordu. Keçi Billy Cooper kollarını bir kez daha arkasına çekip acı artık dayanılmaz bir hal alıncaya kadar sırtının daha üst kısmında birbirine bağladığında Tick yüzünü buruşturdu.

Tek kelime etmeyi reddetti.

“Haydi, Kusmuk Atkılı Adam,” diye kükredi Keçi, dizini Tick’in omurgasına bastırıp kıvrıdığı kolunun altından sıkıştırdı. “Tek yapman gereken, ‘Nisan Bir! Lütfen beni ıslat,’ diye bağırmak. Bunu yapabilirsin, kocaman adamsın.”

Tick acıya, etraflarında daha fazla insan toplandıkça artan aşağılanmaya rağmen sessizliğini korudu. Birkaç ay önce olsa pes eder, Keçi’nin istediklerini söylerdi. Bir an önce bitmesini sağlar ve hayatına devam ederdi. Ama artık öyle yapmayacaktı. Bir daha asla.

Bily, Tick'in yüzünü suya bastırıp birkaç saniye bekletti. Tick, Keçi'nin onu orada tutmaya cesaret edeceğinden çok daha uzun süre nefesini tutabileceğini bildiğinden, sakinliğini korudu. Sonunda elini Tick'in başından çektiğinde Tick başını yavaşça sudan kaldırdı, tükürdü ve ardından derin nefes aldı.

Billy sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramayarak, "Söyle, çocuk!" diye bağırdı. Tick'i konuşturamazsa utanç verici yenilgiyi *kendisi* yaşayacaktı. "Söyle yoksa bu rezil atkını başının etrafına sarar seni nefessiz kalana dek suda tutarım."

Tick ani bir özgüven hissederek kendine engel olamadan konuştu. "Haydi yapsana, Billy. En azından bir daha o Frankenstein keçi suratına bakmak zorunda kalmam."

Etraflarındaki kalabalık gülünce morali biraz olsun düzeldi. Birkaç çocuk alkışlayıp ıslık çaldı.

"Frankenstein Keçi Surat!" diye bağırdı bir çocuk. "Frankenstein Keçi Surat Billy!"

Bunun üzerine daha fazla kahkaha atıldı, ardından konuşma uğultusu ve insanlar yeterince izlediklerine kadar vererek uzaklaşırken çıkan ayak sesleri duyuldu.

"Onu rahat bırak, Keçi Surat," diye bağırdı bir kız omzunun üzerinden.

Tick, Billy'nin onu en azından bir kez daha suya batıracağını ve bu defa çok daha uzun tutacağını bildiğinden gözlerini kapayıp derin nefes aldı. Ama kolunun bırakıldığını ve Billy'nin dizinin sırtındaki ağırlığının kalktığını hissettiğinde şoke oldu. Sağ tarafı, kanın ait olduğu yere gitmesiyle birlikte sızlamaya başlarken su birikintisinden uzaklaştı ve yere oturup Billy'ye baktı.

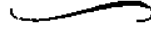
Keçi yüzünde tuhaf bir ifadeyle Tick'e bakıyordu. Öfke ya da nefret değildi. Şaşkın görünüyordu.

"Tuhafsın adamım," dedi Billy. "Zaten sıkılmıştım senden. Evine git de Kusmuk Atkı'na sarıl." Tick'in bacağına tekme attı ve serseri arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick o an yaşadığı duygu fırtınasını tam olarak anlamadı ama sonunda gözünden yaşlar gelene kadar gülerek kendini bile şaşırttı.

Eve giderken Billy'yi aklından çıkarıp geçmek bilmeyen son üç ayı düşündü. Gerginlik ve heyecanın, ölüm tehlikesinin ve Alaska'daki maceralarının ardından eve döndüğünde dinlenecek zaman bulamayacağını, ipuçlarının peş peşe gönderileceğini, kapısına birbiri ardına yabancıların gelip onu bir maceradan diğerine sürükleyeceğini beklemişti.

Ama hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir şey.

Sofia'yla sürekli e-postalaşılıyor, birbirlerine tuhaf bir şey görüp görmediklerini ya da tuhaf biriyle tanışıp tanışmadıklarını soruyorlardı. Cevap her defasında hayal kırıklığıyla dolu koca bir hayırdı.

İpuçları neredeydi? Mothball ile Rutger'a ne olmuştu? Postalarda bir karışıklık mı olmuştu? Bir şekilde bu işe layık olmadıklarını mı göstermişlerdi? Başlarındaki adam bu sorumluluğu daha çok hak eden başka çocuklarla mı görüşmeye karar vermişti? Sorular zihinlerinden e-postalarına dökülüyordu ama hiç cevap gelmiyordu.

Tick cesaretinin kırılmasından bıkmıştı.

Tek yapabildiği ocak ve şubat ayları boyunca bahçesinde karların birikmesini izlemektir. Meteoroloji uzmanı, izleyicilerine bu yıl tarihin en kötü kışının yaşandığını hatırlatmaya bayılıyordu; kar istatistiklerini sanki lotoyu kazananları açıklıyormuş gibi, sık grafiklerle büyük bir heyecanla veriyordu. Kar sonunda erimeye başlayıp da bahar ayına hasret kalmış ölü çimleri ufak ufak ortaya çıkardığında artık mart ayındaydılar.

Tick üç ay boyunca okula bir gün bile devamsızlık yapmamıştı ve bu süreç içinde Efendi George'dan haber alamadığı için endişelenirken dikkatinin fazla dağılmaması için elinden

13. GERÇEKLİK

geldiğince çaba sarf ediyordu. Fakat mart ayı ortasındaki Jackson County Satranç Turnuvası bile aynı değildi ve Tick kendi yaş grubunda beşinci oldu. Birinciliği kaybettiği için ailesi şoke olmuş görünüyordu ama Tick'in aklı başka yerdeydi. Üç senedir süren birincilik serisi büyük bir patlamayla değil sessizce sona ermişti.

Babası onu sürekli neşelendirmeye çalışıyor, yakın zamanda bir şey geleceğine dair heveslendiriyordu ama birkaç ay sonra o bile ümidini yitirmiş görünüyordu. Tick bir sonraki yemeğine doğru aksayarak ilerleyen yaralı bir salyangoz gibi her gün Efendi George'dan mektup alma umuduyla yaşıyordu.

Posta kutularına tuhaf bir şey gelmişti aslında: Kâhya Frupey'den bir kutu spagetti ve sos. Sofia'nın dediği gibi tadı gerçekten harikaydı ve Tick bundan böyle ucuz makarna ve sosları asla yiyemeyeceğini biliyordu.

Ama üç aylık durgunlukta bile Tick ile Sofia asla pes etmediler. Zihinlerini açık tutmak için ve önceden dikkat etmedikleri yeni bir şey fark etme umuduyla günlükleri üzerinde her gün birkaç dakikalığına bile olsa çalışma sözü verdiler. Karşı taraftan ses çıkmasa da kendilerini oyunda aktif kalmaya zorladılar. Ve her gün ne olursa olsun birbirlerine e-posta gönderdiler.

Tick eve geldiğinde e-postasını kontrol edip Sofia'nın mesajını açarken moralinin dibe vuracağından emindi.

Tick,

İtalya'dan merhaba.

Ciao

Sofia

Homurdanarak hızla cevap yazdı:

Sofia,

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Amerika'dan selam.

Görüşürüz.

Tick

Morali bozulan Tick bilgisayarı kapayıp yemek saatini beklemek üzere yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra oyuncak ayıya sarılır gibi *Gizemli Mektuplar Güncesi*'ne sarıldı ve uyuyakaldı.

Altı Nisan günü cumartesiye denk gelmişti ve güneş bulutların en ufak kalıntılarını bile eriterek aylardır hissedilmediği kadar çok sıcaklık yayıyordu. Tick her zamanki gibi e-postalarını kontrol etti, güneşin tadını çıkararak içinde bulunduğu duruma rağmen keyiflendi. Devasa kar kütlelerinin erime hızı artarak her geçen gün giderek kaybolurken her yerden akan su sesleri geliyordu. Annesinin kış gelmeden yaptığı itinalı ekiminin sonucu olarak çok geçmeden tüm bahçe şık şapkalar takmış askerler gibi görünen lalelerle dolu olacaktı.

Çiçek uzmanı olmayan Tick bile her bahar annesinin saçma derecede fazla ektiği lalelerden keyif alırdı.

Sıcak kaldırıma giden Tick derin nefes alarak eriyen karla birlikte geri dönen ormanın güçlü kokusunu içine çekti. Nemli toprak ve ağaç kabuklarının, kış boyunca karın altında çürüyen yaprakların kokusu burun deliklerini doldurdu ve kendini aylardır hissetmediği kadar iyi hissetti. Baharın insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

Fakat bu iyi hali kısa sürdü. Postacının Efendi George'dan bugün de bir şey getirmediğini görünce yeniden küçük zavallı Tick moduna dönerek içeri girdi.

Akşamüzeri masasında oturup önceki gün canı çok sıkkın olduğu için bitiremediği matematik ödevinin başına geçti. Camını açtı ve ölümüne donmadan bunu yapabildiğine minnettar kaldı; kış sanki on sene sürmüştü. Son problemi bitiriyordu ki telefonun çaldığını ve ardından merdivenden çıkıp odasına gelen ayak seslerini duydu.

"Tick, kız arkadaşın arıyor."

Lisa telefonu uzatmış, kapıda duruyordu.

"Ne?"

"Telefon sana. Bir kız arıyor."

Tick'in ilk aklına gelen Sofia oldu; onu başka kim arayacaktı? Telefonu almak üzere masasından fırladı. Son saniyede Lisa telefonu arkasına saklayıp sırttı.

"Vay, çok heyecanlı görünüyorsun," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ablamızla paylaşmadığımız bir ilişkimiz mi var yoksa?"

"Ver şunu, muhtemelen, şey, proje arkadaşımdır."

Lisa kıkırdadı. "Seni şapşal çocuk, bir erkek arıyor." Telefonu Tick'e verip odadan çıktı.

Tick kapıyı kapayıp yatağına oturdu ve telefonu kulağına götürdü. "Merhaba?"

Başta tek duyabildiği parazit ve bip sesleriydi... ya da arka plandaki bir makinenin sesi. Ardından yüksek sesli bir patırtıyı takiben daha yumuşak bir ses duyuldu ve onun peşinden metal klikler geldi. Sanki birisi lastiğe kalın bir zincir geçiriyormuş gibiydi. Sonunda uzaktan gelen bir kedi miyavlaması duyunca şaşırdı.

"Alo?" diye tekrarladı. "Kimse var mı?"

Diğer taraftaki kişi telefonu alırken hışırtı duyuldu. Parazit sesinin arasından aksanlı bir ses konuşmaya başladı. "Bir bakalım... ah, Bay Atticus Higginbottom'la mı görüşüyoruz?"

"Evet... ben Atticus."

"Ah, bayım, bugün yürüyüşe çıkmanız gerekiyordu. Yani, sizce de yürüyüş için ideal bir hava değil mi? Duyduğum ka-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

darıyla olağanüstüymüş.” Adam öksürdü. Kedi tekrar miyavladı ve yabancı, eliyle ahizeyi kapatıp konuşurken Tick onun boğuk sesini duydu. “*Biraz bekle, Muffintops. Sabırlı ol, sevgili kedicik!*”

“Bayım, sizi tanıyor muyum?”

“Hayır, hayır, hayır, henüz değil. Ama kesinlikle ortak tanıdıklarımız var, anlarsınız ya. Hatta onlardan bilgi aldım.”

“Bilgi mi?”

“Evet, evet, çok doğru. *Yürüyüşe çıkmanız* gerekiyor. Sizi aramamı istediler.”

“Yürüyüşe mi? Nereye?”

“Her zamanki yer, sanırım. Hem zaten sizin gibi genç birinin tüm gün evde ne işi var? Nezle mi oldunuz yoksa?”

“Hayır, ben sadece...” Ama yabancı haklıydı. Tick yılın bu ilk güzel gününde dışarıda olmalıydı.

“Eh, haydi öyleyse, çıkın. Boşa harcayacak bir dakikanız bile yok.”

“Ama... nereye gitmem gerekiyor? Kim...”

“Hoşça kal, genç adam. Sadece bir ay kaldı, ah yani bir ya da iki ay, evet.”

“Bir dakika,” diye üsteledi Tick.

Telefon kapandı.

28. BÖLÜM

ORMANDAKİ BULUŞMA

Tick annesine kütüphaneye gitmesi gerektiğini söyleyip evden çıktı. Monta ihtiyaç duymasa da içgüdüsel olarak atkısını boynuna doladı ama daha garaj yolundan çıktığında sıcaklayıp kaşınmasına sebep oldu.

Aptal atkı. Biraz gevşetti ama çıkaramadı.

Bulutsuz gökyüzü dünyanın üzerini örtmüş mavi bir battaniyeyi andırıyordu. Üzerinde tek bir leke bile yoktu. Tick kış aylarını ve karı ne kadar sevse de artık havaların biraz ısınmasının vaktinin geldiğini itiraf etmek durumundaydı.

Mahallesinden çıkıp merkeze giden ormana çıkan yola girdiği sırada, aldığı telefonu düşündü. İçinden çok güçlü bir ses ona arayan kişinin Efendi George olması gerektiğini söylüyordu; hatta o sesi daha önce de duyduğunu hatırladı. Üçüncü ipucunun kasetinde.

Vay canına, diye düşündü. *Az önce Efendi George'la konuştum.*
Efendi George!

Tick ani bir heyecan hissederek adımlarını hızlandırdı. İşkence gibi geçen üç ayın sonunda her şey yeniden normale dönüyor gibi

görünüyordu. Yürümek için doğru yolu seçtiğini umdu. Gerçi "her zamanki" diye sınıflandırılacak başka bir yol da aklına gelmiyordu.

Tam Rutger'in aptal şiirinin yazıldığı ahşap tabelanın durduğu yere gelmişti ki sağ omzuna bir şey çarptığını hissetti. Bir taş kaldırıma düştü ve Tick sokağın karşısından ormana baktı. En son biri ona taş attığında...

Bir taş daha ağaçların arasından uçtu ama Tick'i ıskaladı.

"Rutger, sen misin?" dedi Tick sesini yükseltmek için ellerini ağzının iki yanına koyarak.

Cevap gelmedi ama birkaç saniye sonra bir taş daha atıldı ve bu sefer alnına isabet etti. "Ah!" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Evet!" diye bağırdı bir erkek sesi ağaçların arasından.

Tick gülererek karşıya geçip ormana girdi.

Onları bulması fazla uzun sürmedi. Rutger karnını olabildiğince içine çekerek —ki pek başarılı olamamıştı— uzun, dalsız bir ağacın arkasına saklanmıştı fakat iki yandan da vücudu görünüyordu. Mothball ise kısa, yapraklı bir çalılığın arkasına olabildiğince eğilmeye çalışmıştı ama kafası en az altmış santim yukarıda kalmıştı ve böyle yaparsa görünmez olacakmış gibi gözlerini kapamıştı.

Tick'in hayatında gördüğü en gülünç sahnelerden biriydi.

"Ah, saklambaçta gerçekten berbatsınız," dedi. İkisi de bezmiş gibi yaparak saklandıkları yerden çıktılar.

Onunla ilk tanıştıkları günkü gibi görünüyorlardı. Aşırı kısa boylu ve bowling topu gibi vücudu olan Rutger'in üzerinde yine siyah kıyafetleri ve Tick'in ona aylar önce verdiği ayakkabı ile eldivenler vardı; bu hava için fazla kalın kıyafetler olsa da... Mothball farklı kıyafetler giymişti ama onlar da griydi ve iki buçuk metre uzunluğundaki gövdesinde rüzgârsız havada direkte asılı

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

bayrak gibi duruyorlardı. Ormanın toprak zemini yumuşak ve ıslaktı ve üzerlerindeki dallardan sular damlıyordu.

“Merhaba küçük bey,” dedi dev kadın, büyük yüzüne yayılmış koca bir gülümsemeyle.

“Görünüşe bakılırsa düşündüğümüzden daha zekisin,” diye ekledi minik Rutger, yani boy bakımından minikti. Diğer taraftan, Tick’in onu son gördüğü halinden *daha da şişko* görünüyordu. “Ama... sanırım hiç *yemek* getirmedi?”

“Tanrım, sizi tekrar gördüğüme sevindim,” dedi Tick Rutger’in yemek talebini duymazdan gelerek. “Niye bu kadar uzun sürdü?”

Devasa kollarını önünde birleştiren Mothball, “Bu da planın bir parçası tabii,” dedi belirgin aksanıyla. “Efendi George, ki çok akıllı bir ihtiyardır, kimin sonuna kadar gideceğini görmek için uzun süre beklemeye karar verdi. Bilirsin, sabırsız olanları ayıklamak için.”

“Son görüşmemizde E.G.’nin ismini söylememiştin,” dedi Tick.

Rutger bacağına hafifçe vurdu. “Eh, kendin öğrendin ama öyle değil mi? Şimdi artık adını öğrenmişken bizim söylemememiz aptalca olmaz mıydı? İyi iş çıkardın, çocuk, iyi iş!”

Tick kendisine ayrılan vaktin büyük olasılıkla kısıtlı olduğunu biliyordu ve dışarı çıkmadan önce tüm sorularını kafasında toparlamış olmayı diledi. Sormak istediği milyonlarca şey vardı fakat zihni adeta çorbaya dönmüştü. “Ee... benim gibi kaç çocuk kaldı? Kaç kişi daha mektup almaya devam ediyor?”

Rutger gökyüzüne bakıp yavaşça parmaklarını saydı. “Söyleyemem.”

“Teşekkürler.”

Mothball devasa vücudunu hareket ettirerek bir ağaca yaslandı. “Efendi George kuzey bölgede yaşadığınız sorunlar için pişmanlıklarını ilettiler. Öyle şeyler olmasını asla planlamamıştı.”

Kafası karışan Tick gözlerini kısıtı. “Bir dakika, ne demek istiyorsun?” Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama cümlesindeki bir şey tuhaf gelmişti.

13. GERÇEKLİK

Mothball'un suratı, söylememesi gereken bir şeyi söylediğini anında ele verdi ve Rutger dikkati onun üzerinden çekmeye çalışarak boğazını temizledi.

"Sevgili dostumun tek söylemeye çalıştığı," diye başladı, "biz, şey, düşmanımızın seni bu kadar çabuk bulacağını hiç düşünmemiştik. Ama endişelenme, şimdilik sorunu hallettik." Gözlerini devirip arkasını döndü ve ısıklık çalmaya başladı.

"Pek de yardımcı olmadın, küçük dostum, değil mi?" diye homurdandı Mothball.

Tick'in kafası karışmıştı ve bir ulaşabilse, cevabın aslında ortada olduğunu hissediyordu. "Ama... peki ya Sivrisinek Faresi ve Ürperti Hayaleti? Söylediklerinize bakılırsa sanki..."

"Haydi ama," dedi Mothball dikleşerek. "Zaman kaybediyoruz, küçük bey. Konuşmamız gereken çok şey var."

"Ama..."

Rutger ona tekrar bakmak için geniş gövdesiyle arkasına dönerek, "Bay Higginbottom!" diye sözünü kesti. "Sorularını derhal kesmeni istiyorum, ee, derhal!"

Mothball güldü. "*Derhal* kelimesini aynı cümlede iki defa kullandın, seni sersem. Sen ciğerini patlatmadan da seni anlıyor bence."

Rutger sanki tek amaçları başlarını daha fazla derde sokmalarını engellemekmiş gibi, kısa bacakları üzerinde ileri geri kıpırdandı. "Ben sadece... bu genç efendiye biraz sabırlı olmayı ve şey... sabır gibi diğer şeyleri öğretmeye çalışıyordum."

"İkiniz hiç şüphesiz tanıdığım en tuhaf insanlarsınız," dedi Tick.

"Bir şehirde milyonlarca Rutger'la yaşa sen bir de," dedi Mothball. "İşte o zaman dizlerinin bağı çözülürdü." Duraksadı ve ardından kahkaha attı. "Aslında o küçük insanlar yumruk atma havasındalarsa bu gerçek anlamda da doğru."

"Çok komik, Bayrak Direği," dedi Rutger.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Çok teşekkürler, Ekmek Hamuru,” diye karşılık verdi Mothball.

Tick iki arkadaşın atışmasını izlemenin eğlenceli olduğunu düşünüyordu ama birtakım cevaplar almayı da umuyordu. “Beni buraya özel bir sebepten dolayı mı çağırdınız yoksa öylesine mi? Ayrıca Efendi George beni neden aradı?”

“Sabahtan beri burada oturuyoruz,” dedi Mothball. “Harekete geçmen için seni biraz dürtmemiz gerekiyordu.”

“Gelip kapıyı çalsanız olmaz mıydı?”

“Tabii, sonra da polisler mi gelseydi? Hayatımızın geri kalanını Temel Gerçeklik hayvanat bahçesinde mi geçirelim?”

Tick elini kaldırdı. “Bir dakika, mola: O da ne demek?”

“Ne?” diye sordu Mothball, manikür yaptırmayı düşünüyor-muşçasına tırnaklarına bakarak.

“Temel Gerçeklik nedir?” Tick’in zihnindeki çarklar hızla dönüyor, *gerçeklik* kelimesi sanki bir çağrışım yapıyordu.

Mothball, Rutger’a bakıp kemikli omuzlarını silkti. “Bence bu küçük bey, başına darbe almış. Öyle bir şey söylediğimi *sen* duydun mu?”

“Ne söylediğini?” diye sordu Rutger, abartılı bir masumiyet ifadesiyle.

“Çoktan unuttum.”

Tick olabildiğince yüksek sesle homurdandı. “Ben aptal değilim.”

Rutger uzanıp Tick’in kolunu tuttu. “Biliyoruz, çocuk, biliyoruz. O yüzden öyleymişsin gibi davranmayı bırak. Hazır olduğun zaman sana bilmen gerekenleri söyleyeceğiz ama bir saniye bile erken değil.”

“Ne yani, o zaman soru soramayacak mıyım?”

“Her iddiasına girerim ki sorabilirsin,” dedi Mothball. “Sadece aramızda kalsın dediğimizde Rutger gibi şikâyet etme.”

“Hey, bir dakika...” diyen Rutger, Tick’in kolunu bıraktı ve Mothball’a doğru parmağını uzattı.

13. GERÇEKLİK

"Anladım, anladım," dedi Tick, Rutger'in devam etmesine izin vermeden. Bu ikiliden duyduğu ve günlüğüne yazdığı kelimeleri aklından geçirdi. "Tamam, kufi nedir? Buna cevap verebilir misiniz?"

Mothball ve Rutger, bunun artık siyah-beyaz bir durum olmadığını ima ederek Tick'e baktılar, ki bu Tick'in avantajına olabilirdi. "Haydi," diye üsteledi. "İpuçlarını nasıl çözmem gerektiğini söylemediğiniz sürece, arka planda olan bitenler hakkında biraz bilgi edinsem ne olur ki?"

"Yeterince makul," dedi Mothball. "Efendi George da birazcık daha fazlasını anlatmaya gönüllü görünüyordu. Yani sonuçta seni aradı, değil mi?" Rutger'i işaret etti. "Haydi küçük adam, ona kufiden bahset."

Rutger yüzünü buruşturdu. "Sence ben Hans Schtiggenschlubberheimer'a mı benziyorum?"

"Hans *kim?*" diye sordu Mothball ile Tick aynı anda.

Rutger onlara yer çekiminin ne olduğunu sormuşlar gibi baktı. "Affedersiniz? Hans Schtiggenschlubberheimer? Dördüncü Gerçeklik'te Bilimsel Devrimi başlatan adam? O olmasa Reginald Chu asla..." Durup şüpheyle Tick'e baktı. "Sana neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimizi bilmeden bunu yapmak imkânsız. Lanet olsun, özel günün gelmesi için sabırsızlanıyorum."

Elbette Tick'in aklına hemen öğretmeni Bay Chu geldi; tıpkı Sivrisinek Faresinin üzerinde "Chu Endüstrileri" yazısını gördüğü zamanki gibi. Ama yine o zaman olduğu gibi bunun fen öğretmeniyle bir ilgisi olamayacağını düşündü; tesadüf olmalıydı. "Reginald Chu kim?" diye sordu. "Ayrıca *Reginald* ne biçim bir isim."

"Evet, biraz talihsiz bir isim," diye onu onayladı Rutger. "Hatta bana sorarsan bayağı kötü. Gerçi yaptığı şey düşünüldüğünde ona uyuyor. İyi niyetle başladığına eminim ama o ve şirketi çok korkunç şeyler yaptılar."

"Ne yaptı peki? Ve Dördüncü Gerçeklik nedir? Tüm bu gerçeklikler nedir? Evrenin farklı versiyonları falan mı var?"

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Mothball iç geçirdi. "Tüm bunlar saçmalık." Eğilip bir elini Tick'in omzuna koydu. "Rutger haklı, evet. Seninle ne konuşmamız gerektiğini bilmiyoruz. Bence Efendi George her şeyi açıklayacak; tabii o zamana kadar dayanabilirsen."

"Beni dinle," dedi Rutger. "Şimdilik aklını ipuçlarına ver. Diğer şeyleri düşünme. *Gün geldiğinde* buna değecek. Çok önemli bir yere götürüleceksin."

Tick büyük hayal kırıklığına uğradı. "Peki. Ama en azından... bir soruya cevap verebilir misiniz? Sadece bir."

Rutger başını onaylarcasına salladı.

"Bana kufinin ve gerçekliğin tanımlarını birer cümleyle söyler misiniz? Detay vermenize gerek yok ve daha fazla soru sormayacağım."

Rutger omuz silken Mothball'a baktı. "İyi tamam, söyle gitsin. Cevap vermezsek zavallı çocuğun beyni patlayacak."

"Tamam." Rutger derin nefes aldı. "Kufi, yaşadıklarımızın arka planını anlatan bilim teorisinin takma adı." Duraksadı. "Ve gerçeklik de kufi yüzünden var olan bir yer, şey... bir yerin *versiyonu*." Mothball'a baktı. "Vay canına, bu iyiydi."

Tam o anda Tick'in beyninde taşlar yerine oturdu ve bunu daha önce kaçırdığı için kendisini aptal gibi hissetti. "Bir dakika... Kufi... Yani... K... F... öyle değil mi? K.F.?"

Rutger kafası karışmış gibi baktı. "Yanlış mı söylüyordum ki? Evet, evet! K ve F."

"Görünüşe bakılırsa küçük bey bir şeylerin peşinde," dedi Mothball, memnun bir gülümsemeyle ama Tick'in aklı başka yerdeydi. K.F. bu ifadeyi daha önce Bay Chu'dan duymuştu ve ona yeniden sormak için sabırsızlanıyordu.

Kufi. K.F.

Kuantum fiziği.

"Pekâlâ," dedi Rutger boğazını temizleyerek, "*lütfen* devam edebilir miyiz? Bir sonraki ipucunu isteyeceğini düşünüyorum."

29. BÖLÜM

BİR DEMET İPUCU

Güneş gökyüzünde ufka ilerlerken hava da giderek seriniyordu. Eriyen karların damlaması yavaşlamıştı ve Tick bir sonraki ipucunu hevesle beklerken ürperdi.

Mothball artık tanıdık gelen sarı zarfı çıkardı ama bu, diğerlerinden daha kalın görünüyordu ve sol üst köşesine uçları hafifçe uçuşan beyaz bir kâğıt zımbalanmıştı. Mothball, Rutger'a uzun uzun baktıktan sonra zarfı Tick'e uzattı ve çocuk o kadar da aceleci görünmek istemeyerek mektubu aldı.

"Teşekkürler," diyen Tick zarfa zımbalanmış nota dokundu. "Bu nedir?"

"Arkasını çevir de oku," diye karşılık verdi Rutger. "En azından *bunu* kendin çözebilirsin sanmıştık."

Tick söyleneni yaparak arkasına yazılmış cümleleri okumak için kâğıdı kaldırırken, "Çok komik," diye mırıldandı.

Zarfın içinde 7, 8, 9, 10 diye sıralanmış sonraki dört ipucunu bulacaksın. Şimdi eminim ki onları

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

okuduktan sonra kendi kendine bendenizin aklını kaçırdığını düşüneceksin çünkü onlar hiç de ipucu gibi görünmüyorlar. Sana yalnızca şunu söyleyeceğim: Aldığın HER ŞEY bir ipucu.

Tick başını kaldırıp Mothball'a, ardından kollarını koca göbeğinde birleştirmiş olan Rutger'a baktı. "Tek seferde dört ipucu mu?"

"Biraz aceleci," dedi Mothball. "Biliyorsun, *on iki* ipucu olmak zorunda ve vaktimiz kısıtlı."

"Neden on iki olmak zorunda?"

"Bu da bilmecenin bir parçası, Efendi Tick." Mothball ona göz kırptı. "Al bakalım, bu da benden sana küçük bir ipucu olsun. Bayağı akıllıyım."

"Tabii," diye homurdandı Rutger. "Tam bir Hans Schtigensclubberheimer."

Aniden yüzünde hatırlama ifadesi beliren Mothball parmaklarını şıklattı. "Ah, ismi şimdi hatırladım! Babam bana ve kardeşime onunla ilgili her şeyi öğretmişti, evet. O adam Bariyer Asasını icat eden kişi."

Rutger, kadını susturdu. "Delirdin mi sen? Çocuğun henüz bilmemesi gereken sırları söylemeyi kestiğimizi sanıyordum."

Mothball, Tick'e yeniden göz kırparken omuz silkti. "Bunun ipuçlarıyla bir alakası yok, küçük adam. Beyefendiye düşünmesi için bir şey verdik."

"Bariyer Asası mı?" Tick, Mothball'un bu kelimeleri söylediğini daha önce de duymuştu. "Sorma zahmetine girmeyeceğim."

Rutger, küçük bir çocuğun yaramazlıklarını görmezden geliyormuşçasına Mothball'a başını sallayıp gözlerini devirdi ve Tick'e döndü. "Efendi George'un bilmecesini çöz, özel günde olman gereken yerde ol, yapman gerekenleri yap, gitmen gereken yerlere git, sonra inan bana Bariyer Asası'nın ne olduğunu gayet iyi anlayacaksın."

13. GERÇEKLİK

"Kulağa iyi geliyor... sanırım." Tick ipuçlarının olduğu zarfı açmak için sabırsızlanıyordu ama bir yandan da bütün gün orada durup sorular sormak istiyordu. "Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu? Herhangi bir şey?"

"Ağzımızı yeterince açtık," dedi Mothball. "Efendi George o kadar gergin ki muhtemelen kedisinin üzerine basmıştır."

"Yani... bizi duyabiliyor mu? Üzerinizde mikrofon falan mı var?"

Rutger sanki yüzyılın en iyi esprisini duymuş gibi ağaçların arasında yankılanan bir kahkaha attı. "Öğreneceğin çok şey var, çocuk, çok şey var."

Tick kafa karışıklığı ve biraz da öfkeyle bakışlarını aşağı çevirdi. "Bu kadar komik olan nedir?"

Rutger tumbul elleriyle gözlerini silip gülmeyi kesti. "Ah, hiçbir şey, üzgünüm. Hiçbir şey." Boğazını temizledi.

"Eh, artık gitsek iyi olacak," dedi Mothball. "İyi şanslar Efendi Atticus."

"Evet, evet, kesinlikle," diye ekledi Rutger ve Tick'in elini sertçe sıktı. "Lütfen yanlış anlama. Ben biraz kafadan çatlağımdır."

"Evet," dedi Tick. "Fark ettim."

Rutger oldukça ciddi bir yüz ifadesine büründü. "Mothball ve ben... şey, biz seni destekliyoruz, çocuk, hem de çok. Başaracaksın ve kısa zaman sonra yeniden görüşeceğiz. Tamam mı?"

"Bir ay içinde," deyiverdi Tick, ağzından çıkanın farkında bile olmadan. "Altı Mayıs. Bir mezarlığa gidip akşam saat dokuzda gözlerimi kapayıp sağ ayağımı yere vurarak birtakım sözler söylemem gerekiyor. Sadece onların ne olduğunu çözmem gerek ve..."

Rutger elini kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa doğru yoldasın." Mothball'la bakıştılar ve yüzlerine gururlu bir gülümseme yayıldı.

Şimdilik iyi gidiyorum, diye düşündü Tick. *Sadece sihirli sözleri bulmam lazım.*

"Artık gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi Rutger. "İyi şanslar. Güçlü ol."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCESEL

İkisi birden kollarını önlerinde birleştirip Tick'e baktılar.

Tick, "Peki, görüşürüz," dedi ve gitmelerini bekledi. İkisi de kıpırdamadı. "Gitmiyor musunuz?"

"Önce senin gitmeni bekleyelim," dedi Mothball. "Böylesi daha uygun olur."

"Tanrım, ciddi tuhafsiniz." Tick onların, gezegende en sevdiği iki insan haline geldiklerini bildiklerini umarak gülümsedi. Veda etmenin o tanıdık sızısını hissetti ve elini salladı. "Görüşürüz, sanırım. Ben... şey, başardığımda –bu da ne anlama geliyorsa artık– orada olacak mısınız?"

"Tam orada seni bekliyor olacağız, evet," dedi Mothball. "Hayatının en önemli günü olacağına eminim."

Tick ziyaretlerini uzatmanın bir yolunu bulabilmeyi dileyerek başını salladı ama artık gitme vaktinin geldiğini biliyordu. "Peki. Tamam. Hoşça kalın." Arkasını dönüp ağaçların arasından yola ilerledi.

Tick eve kadar koştu. Mothball ile Rutger'a veda etmenin verdiği üzüntünün yerini çabucak sonraki dört ipucunu açacak olmanın heyecanı aldı.

Odasının kapısını kapayıp masasına oturduğunda Sofia'yı İtalya'dan buraya bir şekilde ıslayabilmeyi diliyordu, böylece zarfı birlikte açabilirlerdi. Bu düşünceyle birlikte Mothball ile Rutger'a Sofia ya da diğer çocuklarla iletişime geçip geçmediklerini sormadığını hatırlayarak kendine kızdı. Sofia'nın bu zarfı henüz alıp almadığını merak etti. Okumayı bitirir bitirmez ona e-posta göndermek zorundaydı.

Zarfı açıp diğer ipuçlarının yazıldıklarının aynısı olan dört kartı da çıkardı. Her bir kartta, sayfanın ortasına mesaj yazılmıştı ve üzerine de mavi mürekkeple yuvarlak içine alınmış sıra numarası yazıyordu: yediden ona kadar. Tick hepsini masasının

üzerine yayarken bir yandan da sıralamanın önemini merak ediyordu. Önce ilkin okudu; yedinci ipucunu:

Git seçtiğin yere, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmadan. Ah, sakın ol, sadece şaka yapıyorum. Mizah anlayışım olmadığını düşünmeni istemem. Hayır, tam aksine, kalın giyinmelisin çünkü sonunda nereye gideceğini asla bilemezsin.

Tick düşünceyle duraksadı. Efendi George'un dalga geçtiğini anlayana kadar ilk cümle –gecenin bir yarısı şehirde iç çamaşırlarıyla mezarlığa koşmak zorunda olması– midelerini altüst etmeye yetmişti.

Zarfa zımbalanmış küçük notun önemi düşünüldüğünde bu ipucu hiç de gizemli ya da bilmece gibi değildi. Sanki yalnızca kalın giyinmesini tembihleyen ufak bir uyarıydı. Ama notta yazana göre *her şey* bir ipucuydu bu yüzden içinde gizli bir mesaj barındırıyor olmalıydı.

Başını iki yana sallayıp, *Tam da kavramaya başladığımı düşünürken*, diye düşündü. Bir sonrakine, sekizinci ipucuna geçti.

Er ya da geç başarısız olacaksın. Böyle söylüyorum çünkü bu mektupları alanların çoğu başarısız olacak. Başarabilecek olan siz çok çok az sayıdakiler için ise bu ipucunu derhal yazım hatası olarak açıklayayım. Sizin için asıl söylemek istediğim, "Er ya da geç, başarısız olmayacaksınız."

Tick sesli gülerek kendini bile şaşırttı. Bu Efendi George denen adam gerçekten espriliydi ve mektuplarına bakılırsa Noel

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Baba'nın yanında çalışan bir elf kadar kurnazdı. Tick onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

İpucuna gelecek olursa, ne çözülecek bir şey ne de gizem vardı; bu defa tavsiye bile vermemişti. Tick mesajlardan çıkarması gereken önemli bir sonucu kaçırdığını giderek daha fazla hissetmeye başladı.

Dokuzuncu ipucuna geçti:

Olağandışı olmayan çocuklar şimdiye kadar çoktan pes etti. Peşinde olanın, seni kovalayanın, hayatını zorlaştıranın ne olduğunu biliyorum. Neşelen, dostum, çok daha kötülerini seni bekliyor.

Bu ipucunun ardından arkasına yaslanıp uzun süre düşündü. En kısa ipucuydu ama aslında çok şey söylüyordu: Efendi George'un Tick'in yaşadığı ve gördüğü şeyler hakkında empati kurma nezaketi. Tick'in sıradan bir çocuk olmadığını söyleyerek verdiği cesaret. Güçlü durduğunu ve sabrettiğini bilmenin verdiği gurur. Ve son olarak, gördüklerinin yalnızca başlangıç olduğuna ve çok daha kötülerini yaşayacağına dair neredeyse gülünç olan uyarısı.

Tick beyninde üç aç yabani domuz serbest bırakılmış ve homurdanarak yiyecek arıyorlarmış gibi hissediyordu. Gerçeği bilmeyi, *her şeyi* bilmeyi o kadar istiyordu ki başı ağrıyordu ve ister istemez hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu. Üç ipucunu okumuştı fakat sihirli sözleri bulmaya hiç de yaklaşmış değildi. Ailesi alt katta olmasaydı Tick avazı çıktığı kadar bağıırdı.

Neredeyse isteksizce –neredeyse– zarftaki son kâğıdı, onuncu ipucunu okudu:

Sihirli sözleri söylerken yanında iki şey getirmeyi unutma, ceplerine dikkatlice koy. Sana bu iki şeyin ne olduğunu maalesef söyleyemem. Sadece şunu

söyleyebilirim: Ne kadar güçlü olsan da kaldırması imkânsız ama ceplerine sığacak kadar da küçükler çünkü ölüm cezasında zaten orada olmaları gerekir (ya da en azından oldukça kötü bir kurdeşende).

Bu bilmecenin çok kolay olduğunun farkındayım ama kedim az önce Peru halımı pisletti, bu yüzden daha iyisini düşünecek vaktim olmadı. İyi günler.

Peru halısını mı pisletmiş? Tick, Efendi George'u her geçen saniye daha da sevmeye başlıyordu.

Ayrıca adam haklıydı: Bu seferki gerçekten de çok kolaydı. Tick, Sofia'ya e-posta gönderme heyecanıyla sandalyesinden kalktı. Ardından bu yeni ipuçlarını babasına gösterecekti.

Kayla'yı Winnie the Pooh oyunundan kalkmaya ikna etmesi on dakikasını aldı ve sonraki birkaç dakikayı da klavyeden kızın yapış yapış parmak izlerini silmekle geçirdi. Bilgisayar başında yemek yeme yasağına uymamıştı ve Pooh ile Piglet'i 100 Hektar Ormanı'nda korkunç tehlikelerin arasında yönlendirirken bir yandan da dondurma ziyafeti çekmişti.

Sonunda e-posta hesabına girdi ve Sofia'dan bir şeyler gelmiş olmasını umarak gelen kutusunu açtı. Gelen mesajı gördüğünde eli farenin üzerinde süzülen bir bulut gibi donakaldı.

"gölgeka2056" isimli birinden e-posta gelmişti.

Konu başlığında ise "Efendi George delinin teki" yazıyordu.

30. BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ SİLAHŞOR

Tick mesajı açarken kalbi küt küt atıyordu.

Dostum, tüm bunlar nedir? Sonunda benim gibi başkaları da var mı diye internette araştırma yapma akıllılığını gösterdiğimde inanamadım. Tüm bunların gerçek olduğuna inanabiliyor musun? Aslında öncelikle hâlâ bu saçmalığa devam ediyor musun, onu sormalıyım sanırım. Mektubu uzun zaman önce yakmış da olabilirsin.

Benim adım Paul Rogers ve Florida'da yaşıyorum. Buraya hiç geldin mi? Gördüğüm kadarıyla sen Washington'da yaşıyorsun; dostum, resmen Amerika'nın farklı uçlarında yaşıyoruz. Harika, değil mi?

Senin ne durumda olduğunu bilmeden ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Her şeyi aldın mı? Mothball ve Rutger'la tanıştın mı? Bana diğer ipucunu almam için mektuplardan birinin gönderildiği yere gitmem gerektiğini söyleyip duruyorlardı.

13. GERÇEKLİK

Ben de dedim ki oradan bakınca Sekizinci Henry falan gibi mi görünüyorum? Para içinde yüzmüyorum, dostum. Sonunda küçük şişko adamı ipucunu bana vermesi için ikna edebildim. Görünüşe göre bu oyunda bir şeyi yapmanın birden fazla yolu var.

Her neyse, onuncu ipucuna kadar geldim, ya sen? Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yoksa ve kafayı sıyırdığımı düşünüyorsan bu mesajı sil. İnan bana, bilmek istemezsin.

Görüşmek üzere,
Paul

Tick heyecanlanarak anında YANITLA'ya basarak cevap yazdı.

Sevgili Paul,

Bana yazmana sevindim. Kesinlikle devam ediyorum ve ben de onuncu ipucuna kadar geldim. Oldukça kolay, değil mi? Eller. Ellerimiz. Ellerini taşıyamazsın ama ceplerine gayet rahat sığarlar. Zaten artık böyle kolay bir ipucunun gelmesi gerekiyordu, değil mi?

Ben Alaska'ya gittim; babamın fikriydi. Az kalsın öldürülüydük ama o kadar da kötü değildi. Efendi George'la tanışmış olan Norbert adında, tuhaf bir adamla tanıştık! Bir de Hanımefendi Jane diye deli bir kadınla tanışmış. Norbert'in anlattıklarına bakılırsa onunla karşılaşmak isteyeceğimi pek sanmıyorum.

Bizden biri daha var: Sofia. İtalyan bir kız ve o da Alaska'daydı. O neredeyse öldürülmedi gerçi. Ama bize yardım etti.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tanrım, bu e-posta çok aptalca görünüyor. Bu arada bana Tick diyebilirsin.

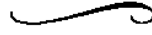
Sihirli sözleri çözebildin mi? Anlamıyorum; ilk mektubu tekrar tekrar okudum ama hiçbir şey bulamıyorum. Benim bilmediğim bir şey bilmeni umuyorum.

Başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum. Artık en azından üç kişi olduğumuzu bilmek güzel. 6 Mayıs'a az kaldı.

Yeni arkadaşın,
Tick

Pek faydalı bilgiler vermediği için kendini biraz sersem hissetti ama çocuğu daha iyi tanıyana kadar başka ne yapması gerektiğini bilmediği için GÖNDER'e bastı ve aynı ülkede oldukları için Paul'ün hızla cevap yazmasını umdu.

Ardından Sofia'ya da e-posta yazarak her şeyi anlattı ve dört ipucunun olduğu zarfı alıp almadığını sordu.

Pazartesi günü Tick, Bay Chu'nun dersinin bitmesi için sabırsızlanıyordu. Ona kuantum fiziğiyle ilgili sorular sormak, "kufi"nin Efendi George'la ilgisini anlamasına yardım edecek yeni bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini görmek istiyordu. Sıcak güneş camlara vuruyor, sınıfı sıcak ve bunaltıcı yapıyordu. Birkaç çocuk çoktan pes etmişti ve uykuya dalıp uyandıkları sırada başları komik bir hareketle düşüyordu.

Tick henüz ne Paul'den ne de Sofia'dan cevap almıştı. Pazar günü neredeyse yirmi dakikada bir e-postasını kontrol etmişti ama boşunaydı. Anlamıyordu; kendisine e-posta geldiğinde konuşmayı sürdürme heyecanıyla anında cevap veriyordu. Eh, neyse.

13. GERÇEKLİK

Sonunda zil çaldı ve öğrenciler sınıftan çıkarken en az üç tanesi Tick'in sırasına çarpıp eşyalarını düşürdüler. Tick her seferinde düşen eşyalarını tek kelime etmeden kaldırıp tekrar sırasına koydu. Uğraştığı diğer şeylerle karşılaştınca zorbalar o kadar aptalca geliyordu ki onu artık hiçbir şey rahatsız etmiyordu. Meydan okurcasına atkısını düzeltti ve sınıfın boşalmasını bekledi.

"Tick?" dedi Bay Chu, tahtayı sildikten sonra. "Bir sonraki dersine gitmiyor musun?"

Tick ayağa kalktı. "Gideceğim, efendim. Sadece okul çıkışı zamanınız olup olmadığını soracaktım, bir şey konuşacaktım da."

"Tabii ki," diye cevap verdi Bay Chu, endişeyle kaşlarını kaldırarak. "Bir şey..."

"Hayır hayır, kötü bir şey yok. Sadece bir süre önce konuştuğumuz bir konuyla ilgili bir şeyler merak ediyorum ve fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Nedir?"

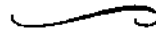
Tick, bu iki kelime sanki Efendi George ile gizemlerini açığa çıkaracakmış gibi gergince duraksadı. Sonunda konudan utanıyormuş gibi, "Kuantum fiziği," deyiverdi.

"Ah, gerçekten mi?" En sevdiği konuyla ilgili bilgi paylaşma fikri karşısında Bay Chu'nun gözleri parladı. "İlgini çeken ne oldu?"

"Bilmem... sadece meraktan sanırım."

"Eh, peki, seve seve anlatırım. Çıkışta yanıma gel, olur mu?"

"Tamam, teşekkürler." Tick eşyalarını toplayıp bir sonraki dersine gitti.

Son zilin çalmasının üzerinden uzun süre geçmişti ve Tick ile Bay Chu kuantum fiziğinin birçok teorisi hakkında –hepsi de kafa karıştırıcıydı– konuşuyordu. Tick dirseklerini okunması gereken sınav kâğıdı yığının üzerine koyup öne eğildiğinde bayat kahve ve eski kitap kokusu aldı. Öğretmeninin omzunun üzerinden

pencereye baktığında akşamüzeri gölgelerinin sadece birkaç arabanın durduğu park yerini giderek ele geçirdiğini görebiliyordu.

“Aslına bakarsan mini minnacık olan her şeyin incelemesi diyebiliriz,” dedi Bay Chu. “Tabii bu çok teknik bir terim gibi gelmeyebilir ama olay bu. Atomu unut; fazla büyük. Biz elektronlardan, protonlardan ve nötronlardan bahsediyoruz. Ve onlardan bile küçük olan şeylerden; tanecikler ve gluonlardan. Eğlenceli geliyor mu?”

“Şey... aslında evet,” diye yanıtladı Tick.

“Bilmen gereken en temel şey, konuyu bu kadar küçük partiküllere indirgediğinde fizik kurallarıyla ilgili bildiğini *sandığın* şeylerin hepsi –yani havaya atılan bir şeyin mutlaka düşmesi gerektiği falan– çöpe gidiyor. O kuralların geçerli olmadığı kanıtlandı. Her şey farklı. Işığın hem dalga hem de partikül özellikleri taşıdığını biliyor muydun...”

Bay Chu en az yarım saat hiç durmadan konuşmaya devam etti. Tick’e temel kuantum fiziğini ve biliminsanlarının, teorileri kanıtlamak için yaptığı deneyleri anlattı. Tick’e ise sanki nasıl çalıştığına ya da büyük dünyadan neden farklı olduğuna dair kimse bilmediğini söylemenin kibar yoluymuş gibi geliyordu.

“... yani bir elektronu *inceleyerek* aslında onun nerede olduğuna, hangi pozisyonda olduğuna ve ne kadar hızda ilerlediğine *karar veriyorsun*. Bir başkası da alternatif bir deneyle aynı zamanda ama tamamen farklı bir pozisyonda aynı elektronu inceleyebilir. Şimdi bu gerçek uzmanların söylediğinden çok uç noktada ama bazı insanlar bir elektronun ve partiküllerin gerçek anlamda birden fazla yerde olabileceğine inanıyorlar; sayısız yerde!”

Tick çok zeki bir öğrenci olduğunu düşünürdü ama Bay Chu’nun kelimelerinden bazıları ona sanki kuş dilindeymiş gibi anlamsız geliyordu. Fakat son cümlesi onu ciddi anlamda düşündürdü. “Bir dakika,” diyerek öğretmenini durdurdu. “Bu küçük şeyler sanki başka bir evrendelermiş gibi konuşuyorsunuz. Ama o minik şeyler benim vücudumda, bu sandalyenin, masanın içinde

değiller mi? Bahsettiğiniz bu büyük dünya aslında birçok küçük dünyadan ibaret değil mi?”

Bay Chu alkışladı. “Mükemmel!”

“Hı?”

“Kaptın, Tick, kesinlikle.” Bay Chu konuşmaya devam ederken ayağa kalkıp heyecanla sınıfta volta atmaya başladı. “Aslında ayrı bilimler değiller; birbirleriyle bağlantısı olmalı çünkü *biri diğerinden* yapılıyor. Atom, bir sürü minik partikülden oluşuyor ve sen, dostum, bir grup atomdan başka bir şey değilsin.”

“Doğru.”

“İşte bu noktada tüm o çılgın teoriler devreye giriyor; büyüleyici olanlar. Bir teoriye göre kuantum fiziği sayesinde zamanda yolculuk mümkün. Ben buna pek inanmıyorum, bence zaman, yolculuk yapmak için fazla doğrusal.”

Tick’in başı ağrıyordu. “İnandığınız teoriler var mı?”

“*İnanmak* doğru kelime mi, bilmiyorum ama düşünmekten hoşlandıklarım elbette var.” Duraksadı, yeniden oturdu ve dirsekleri üzerinde öne eğilerek Tick’in gözlerinin içine baktı. “Bir teoriye göre içinde yaşadığımız dünyanın farklı versiyonları var; alternatif gerçeklikler. Sonsuz sayıda. Mini minnacık düzeyde bu olabiliyorsa neden büyük düzeyde de olmasın? Tek gereken *büyük* partikülleri oluşturan o küçük partiküllerin hepsinin uçsuz bucaksız bir manipülasyonu. Kim bilir belki de evrende bizim bilmediğimiz bir güç, bir tür yasa kuantum fiziğini kontrol edebiliyordur, hatta belki dünyamızın farklı versiyonlarını yaratabiliyor ya da yok edebiliyordur.”

Bay Chu hiç durmadan konuşmuştu ve sonunda durup derin nefes aldı.

“Bundan iyi bir film çıkar gibi,” dedi Tick, basit ilgi alanları olan normal bir çocuk gibi davranmaya çalışarak. Ama işin aslı düşünceleri kontrolden çıkmıştı. Dünyanın farklı versiyonları! Tam olarak oturtamasa da bunun Mothball ile Rutger’in nereden geldiklerini açıklayabileceğini düşünüyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEŚİ

“Ah, inan bana, yapıldı,” diye karşılık verdi Bay Chu. “Özellikle de zamanda yolculukla ilgili ama şimdiye kadar izlediklerim arasında beğendiğim olmadı.” Durup esnedi. “Kafanı yeterince şişirdim, koca adam. Eğer K.F. hakkında çalışmayı ciddi anlamda düşünüyorsan kütüphaneden birkaç kitap almalısın. Eğlencelidir; özellikle de senin gibi *nerd*’ler için, şey yani benim gibi.” Ayağa kalkıp elini uzatırken gülümsedi. “Seninle konuşmak güzeldi, Tick. Öğrendiklerini gerçekten *umursayan* öğrencilere sahip olmak her zaman iyidir.”

“Evet, teşekkürler,” diyen Tick ayağa kalktı. “Yarın görüşürüz.” Sırt çantasını omzuna atıp kapıya yöneldi. Tam çıkacaktı ki bir başka öğretmen –Bayan Myers– başını içeri uzattı.

“Reginald, biraz zamanın var mı?” diye sordu. “Veli-öğretmen görüşmeleriyle ilgili konuşmak istiyordum.”

“Tabii,” diye karşılık verdi Bay Chu. “İçeri girin. Tick, sonra görüşürüz, geldiğin için teşekkürler.”

Tick, *Reginald* ismini duyduğunda az kalsın kitaplarını elinden düşürüyordu. Soğukkanlı sohbetleri midesinde rahatsız edici, ürpertici bir hisse bürünmeye başladı. Kendini zorlayarak veda etti ve hızla koridora çıktı.

Buna inanamıyordu ama en sevdiği öğretmenin ismini daha önce hiç duymadığından emindi. *Reginald mıydı? Adı Reginald Chu muydu?*

Aniden kendisini çok ama çok hasta hissetti.

31. BÖLÜM

PAUL'ÜN KÜÇÜK SIRRI

Güneşin son ışınları da azalarak koyu altın sarısı bir parlaklık yayarken Tick yatağında yatmış, tavanı seyrediyordu. Sanki biri hortum sokup midesine beş ton arıtılmamış pis su boşaltmıştı.

Reginald Chu.

Bunun bir tesadüften ibaret olduğunu düşünüyordu ama bu Bay Chu'nun adını öğrenmeden önceydi. Rutger, Sivrisinek Faresi'ni üreten ve "korkunç, korkunç şeyler yapan" Chu Endüstrileri'nin sahibinin Reginald Chu adında bir adam olduğunu söylemişti. Dünyada bu isimde iki kişi olabilir miydi gerçekten? Hem de bilim âşığı iki kişi? Ve yolu Atticus Higginbottom'la kesişmiş olan iki kişi?

İmkânsızdı.

Peki öyleyse... en sevdiği öğretmeni nasıl olur da dünyanın adını duymadığı büyük bir şirketin sahibi olabilirdi? Tick internette Chu Endüstrileri'ni birkaç defa araştırmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Tabii henüz Reginald Chu adını araştırmamıştı.

Yatağından kalkıp bir şeyler öğrenebilmeyi umarak aşağıya indi. Merdivenlerde küçük kollarında en az beş oyuncak bebek

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

olan Kayla'nın yanından geçerken okuldan sonra Bay Chu'yla konuştuklarını düşünüyordu.

Zaman yolculuğu. Bay Chu gelecekte korkunç derecede güçlü bir şirket kurmuştu ve eski öğrencilerini korkutmak için geçmişe bir şeyler gönderiyordu.

Neredeyse sesli gülecekti; bu tam bir saçmalıktı. Son birkaç ayda gördüğü çılgınca şeylere rağmen hâlâ zaman yolculuğunun imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bay Chu bile bunun aptalca bir teori olduğunu söylemişti. *Tabii o kötü adamsa...*

Peki ya evrenin alternatif versiyonları olduğuna dair teori? Belki öğretmenin başka bir gerçeklikte yaşayan ikinci kişiliği vardı. Çılgınca bir fikirdi ama nedense *o kadar da* çılgınca değildi. Tick kendi kendine bu konuşmayı yaptığına inanamayarak başını iki yana salladı.

İnternete girip "Reginald Chu" ismini arattı.

Üç sonuç çıktı.

Bir tanesi Bay Chu'nun Gonzaga Üniversitesi'nde başka öğretmenlerle birlikte yaptığı sunumla ilgili referanstı ve diğerleri de Çin'de yaşayan alakasız bir adamla ilgiliydi. Bu kadar. Tick öylesine, bir kez daha Chu Endüstrileri'ni arattı ve yine aynı sonucu aldı.

Hiçbir şey.

Aklını daha iyi şeylere vermeye çalışarak e-posta hesabına girdi. Hem Sofia'dan hem de Florida'daki çocuktan cevap geldiğini görünce neredeyse sandalyesinden düşecekti.

İlk önce hangisini açacağını bilemeyerek bir an donakaldı. Sofia'nınkine tıkladı.

Tick,

Vay canına, demek bir çocuk daha! Neden bir Amerikalı daha olmak zorundaydı ki? Tek ihtiyacım olan sosisliden başka

13. GERÇEKLİK

bir şey yemeyen, geğiren ve aptal Amerikan futbolundan konuşan iki erkekle takılmaktı zaten.

Evet, ellerle ilgili bilmeceyi ben de çözdüm. Senin e-postanı almadan ÖNCE. Merak ediyorsan diye söylüyorum.

Bu Paul denen çocuğa bir daha e-posta yazarsan benim adresimi de ekle, böylece üçümüz konuşabiliriz.

Zaman daralıyor! Sihirli Sözleri bulmamız gerek!

Ciao,
Sofia

Ah, lütfen, diye düşündü Tick. Bilmeceyi kendi başına çözdüğünü belirtmese olmazdı.

Alışkanlık olarak tam YANITLA'ya basacaktı ki Paul'ün e-postasını hatırladı. Hemen Sofia'ninkini kapayıp diğer mesaja tıkladı.

Tick,

Dostum, Alaska konusunda ciddi misin? Hikâyeyi en başından duymam gerek. Bir dahaki sefere daha iyi açıkla lütfen; olayla ilgili anlattıklarının tek kelimesini bile anlayamadım.:)

Mississippi'nin bu yakasındaki en aptal kişi olmalıyım çünkü başta el ipucunu anlayamadım. Şimdiyse gayet açık geliyor.

Ama sorun değil. Senden koca bir adım öndeyim.

Sihirli sözleri buldum.

Sonra görüşürüz, Kuzeyli Çocuk
Paul.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Not: Asla söylemem, o yüzden sorma. Rutger buna iznim olmadığını söyledi. Diğer her şeyi konuşabiliriz ama sihirli sözleri herkesin kendisi bulması gerekiyor. İyi şanslar.

2. Not: On dört yaşımdayım, 1.80 boyundayım (evet, 1.80), Afro-Amerikalıyım ve çok yakışıklıyım. Sörf yapmayı severim, Mozart gibi piyano çalarım ve şu sıralar beni her gün arayan üç kız var ama annem her defasında onlara banyoda olduğumu söylüyor. Sen de biraz kendinden bahset. Görüşürüz.

NE!

Tick gözlerine inanamayarak arkasına yaslandı. Şu an Paul'ün kendini kabaca tanıtmaması umurunda bile değildi; çocuk sihirli kelimeleri çözmüştü! Sonunda öğrenebilirdi ama Paul paylaşmıyordu; *paylaşamazdı*.

Aptal, küçük Rutger...

Hemen YANITLA'ya bastı ve Sofia'nın adresini de ekledi. Artık üçlü olarak iletişim halinde olabilirler ve özel güne birlikte ilerleyebilirlerdi. Ne söyleyeceğini düşünmek için biraz duraksadıktan sonra yazmaya başladı.

Paul (ve Sofia),

Pekâlâ, bu e-postada ikinizin de adresleri var, bundan sonra siz de böyle yapın ki üçümüz birden iletişim halinde olabilelim. Paul, bu Sofia. Sofia, bu Paul. Sizlere önceki e-postalarımızı ileteceğim. Sofia, Paul'ün kendini özel biri sandığını bilmeli:)

Paul, sihirli kelimeleri gerçekten çözdün mü? Ciddi misin? İlk mektubu tekrar tekrar okudum ama cevabı bir türlü

13. GERÇEKLİK

bulamadım! Sofia, Rutger demiş ki birbirimize yardım etmekte serbestmişiz AMA SİHİRLİ KELİMELEER DİŞİNDA.

(O adamı bir elime geçirsem...)

Sofia ile ben, seni konuşturmaının bir yolunu bulmaya çalışsak iyi olacak.

Tick daha sonra Alaska macerasını anlatan ve kendisi ve Sofia'yla ilgili biraz bilgi veren uzun bir mesaj yazdı. Sonunda bitirip bilgisayarını kapadığında gözleri acıyordu. Annesi herkesi yemeğe çağırdığında tam da sandalyesinden kalkıyordu.

Frazier Gunn küçük hücresinde düşüncelere dalmıştı.

Bu noktaya nasıl gelmişti? Alaska'da George'un birtakım entrikalar çevirdiği *iki* yaramaz çocuğun icabına bakacağı planını uygulamaya koymuş, harika vakit geçiriyorken bir anda güm! Her şey mahvolmuştu.

Buz gibi mezarlıkta bayılmasının ardından Houdini'yi bile kilit altında tutmaya yetecek kadar çok demirli ve kilitli bu küçük odada uyanmıştı. Hücresinin duvarları metaldi; her yerde sıra sıra perçinler ve sürgüler vardı. Kendini İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma eski bir cephane kutusuna kapatılmış bomba gibi hissediyordu.

Ve *üç ay* aşkın bir süredir buradaydı. Onu esir alan kişi belli ki şok darbesi iğnesi yapmıştı çünkü nano-yer bulucusu çalışmıyordu; Hanımefendi Jane'e sinyal göndermeyi ne zaman denese tepki alamıyordu. Ayrıca zaten çalışsaydı da kadın onu uzun zaman önce kırpardı. Tabii böyle bir durumda, şimdikinden çok daha kötü bir kaderi olabilirdi. Hanımefendi Jane'in başarısızlığa toleransı çok düşüktü ve asabileşirdi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

En azından Frazier rahat bir yatakta uyuyordu. Ve günde üç defa hiç aksatmadan kapının altındaki ufak aralıktan lezzetli yemekler veriliyordu. Okuması için kitaplar, televizyon, DVD oynatıcısı ve bir sürü film verilmişti. Tuhaf bir şekilde filmlerin çoğu kedilerle ilgiliydi ama yine de onu bir süreliğine oyalamak için yeterliydi.

Fakat *üç ay*. Zihninin delilik uçurumuna doğru yuvarlandığını hissediyordu.

Bu yetmezmiş gibi bir de oda *sarsılıyordu*. Çok fazla ve çok sık değil ama hissedebiliyordu. Devasa bir robot küçük, şirin metal kutusunu uyutmaya çalışıyor gibi. Frazier kendi kendine bunun hayal gücünün ürünü olduğunu söyleyip duruyordu ama tuvalete kustuğunda gayet gerçek geliyordu.

Frazier zaten çok ama çok mutsuz bir adamdı ve burada olma *sebebinin* ya da onu kimin tutsak ettiğini bilmemesi de iyice yarasına tuz basıyordu.

Tüm sıkıntıların en büyüğü olan George'la bir ilgisi olmaydı. *Efendi George. Hem nasıl bir insan kendine Efendi demecüretini gösterebilir ki?*

Gıcırdayan metal sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Başını kaldırıncı ana kapının ortasında açılan küçük bir aralık gördü, yalnızca birkaç santim uzunluğunda ve genişliğinde; yerden yaklaşık bel hizasındaydı.

Bu yeni. Ayağa kalkıp aralığın önüne gidip dışarı bakmaya çalıştı. Karşısında aniden dişlerini göstererek tıslayan bir kedi suratı belirince kesik bir çığlık atıp yatağa düştü.

"Kim var orada!" diye bağırınca sesi boşlukta ürkütücü bir şekilde yankılandı. Toparlanıp kendine geldi ve küçük boşluğa baktı. Kedi suratı gitmiş, yerini çatlamış, kırmızı insan dudığı almıştı.

"Merhaba, içerideki," dedi ağız, belirgin bir İngiliz aksanıyla.

Frazier kapının arkasında kim olduğunu anlamasına rağmen, "Evet, kimsin sen?" diye homurdandı kendisini tutsak alan kişiye.

13. GERÇEKLİK

“Sıkıntı verdiğim için çok üzgünüm,” dedi Efendi George. “Seni göndermemize az kaldı.”

“*Sıkıntı mı?*” diye söylendi Frazier. “İnsanı üç ay hapis tutmaya sıkıntı mı diyorsun?”

“Haydi ama, eski dost. O zavallı çocuklara yaptıklarından sonra bizi suçlayabilir misin?”

“Ben sadece emirleri yerine getiriyorum, ihtiyar.” Frazier küçük bir çocuk gibi surat asarak kollarını önünde birleştirdi. “Gerçekten zarar verme niyetim yoktu. Ben sadece, şey, onları korkutmak için arabayla oynuyordum. Büyütülecek bir şey yok.”

“Şunu belirtmeliyim ki, bu değerlendirmene kesinlikle katılmıyorum,” diye itiraz etti George. “Hanımefendi Jane fazla tehlikeli olmaya başladı. Çok ileri gitti. Onun yanına dönmene izin vermemeliyim... biz bir şeyi halledene kadar.”

“Neyi halledene kadar?”

“Yaklaşık bir ay kaldı, sevgili dostum,” dedi George, sorusunu duymazdan gelerek. “Sonra seni On Üçüncü’ye göndereceğiz, böylece bir daha döneceğinden endişelenmeyeceğiz.”

Frazier’ın beyninde uyarı alarmları çalmaya başladı. Yaşlı adamın söylediğinin hiçbir anlamı yoktu. Tabii eğer...

“Ne demek...”

Kelimeleri kayarak kapanan küçük kapının metalik yankısında kayboldu.

32. BÖLÜM

KIRIK CAM

Bir hafta boyunca Tick, Sofia ve Paul neredeyse her gün konuştular. Hayatlarından, ailelerinden, okullarından söz ettiler. Tick, Paul'le hiç tanışmamış ve Sofia'yı da sadece bir kez görmüş olmasına rağmen çok iyi arkadaş olduklarını hissediyordu.

Tick ve Sofia, sihirli sözleri söylemesi için Paul'ün üzerinde tüm ikna yeteneklerini kullandılar. Sofia başka bir kıtada yaşamasına rağmen, birden çok kez fiziksel zarar vermekle tehdit etti. Fakat Paul inatçıydı ve kesinlikle kararından dönmedi. Sonunda diğer ikisi pes etti ve istemeyerek de olsa çocuğun haklı olduğunu kabul ettiler. Amaçlarına hep birlikte ulaşma şanslarını riske atmak yerine bu saçmalığın tüm kurallarına uysalar iyi olurdu.

Amaç. Amaç *neydi ki?* Evet, özel gün geldiğinde belirlenen yerde aptal bir ritüel gerçekleştirmeleri gerektiğini biliyorlardı; bu da muhtemelen talimatlara ve kurallara uyabildikleri kadar bilmece çözme yeteneklerini de göstermek içindi. Ama sonra ne olacaktı?

Tick her şeyi doğru yaparlarsa başka bir yere *yolculuk* yapacaklarına dair güçlü bir hisse kapılmıştı. Mothball ile Rutger bunu bir şekilde yapıyordu. Efendi George bir şekilde tuhaf yerlere

13. GERÇEKLİK

gidip mektuplar gönderiyordu. Tick özel günde olabilecekleri ne zaman düşünse heyecana kapılıyordu fakat sihirli kelimeleri henüz bulamadığını hatırladığı anda heyecanı da sönüyordu.

Bir akşam yemekten sonra masasında *Gizemli Mektuplar Güncesi*'nin başında oturuyor, babası da ellerinin başının arkasında birleştirmiş, yatakta yatıyordu. Tick ona her şeyi anlatmıştı ama babası pek de yardımcı olmamıştı; onu cesaretlendirmek ve moral vermek gibi normal baba görevlerini yerine getiriyordu. Tick, babasının ona söylediğinden fazlasını bildiğinden ama Paul gibi düşündüğünden şüpheleniyordu; bilmeceyi çözmek Tick'in göreviydi.

"Listene yeniden göz at," dedi babası. "Bildiğimiz her şeyin 6 Mayıs'ta olması gerekiyor."

Tick homurdandı. "Baba, bunu milyonlarca kez yaptık."

"Öyleyse bir kere daha yapmaktan zarar gelmez. Haydi, bana ver."

Tick elde ettiği sonuçları yazdığı sayfayı açtı. "Tamam, 6 Mayıs'ta herhangi bir mezarlığa gitmem gerekiyor, yanımda ölülerden başka kimse olmayacak."

"Bu ne yazık ki beni oyun dışı bırakıyor." Babası abartıyla iç geçirdi. "Gerçi bunu yapmana izin verecek miyim, hâlâ bilmiyorum."

"Baba, bir şey olmayacak. Zaten orada olmaman muhtemelen iyi bir şey; kesin uzaylılar tarafından falan kaçırılacağım."

"Vay canına, işte *bu* hayallerin gerçeğe dönüşmesi olur."

Tick gözlerini ovup okumaya devam etti. "Kalın giyinmem, saat tam dokuzda gözlerimi kapayıp sihirli kelimeleri söylemem, ardından da sağ ayağımı yere on kere vurmam gerekiyor. Ve tüm bunları yaparken ellerim ceplerimde olacak."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

Babası yüksek sesle homurdanarak yuvarlanıp oturma pozisyonuna geçti. "Bunlar sence de çok kolay değil mi?"

“Şey... evet, ufak bir şey dışında.”

“Sihirli kelimeler.”

Tick başını evet anlamında salladı. “Sihirli kelimeler. Şu noktada her ne olacaksa onu yapma şansını elde eden tek kişi Paul olacak.”

Babası iyi bir Sherlock Holmes taklidi yapmaya çalışarak çenesini kaşıdı. “Oğlum, o kadar zor olamaz. Yani diğer ipuçları hep uğraştırıcı ve eğlenceliydi ama çok da *zor* değildi, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Belki de Efendi George devam etmeye istekli olmayan son birkaç kişiyi de bu şekilde ayıklayacaktır. Belki ben de sonunda kaybedecek olan o geri zekâlılardanımıdır. Yedinci ipucunda bir sürü kişinin başarısız olacağı yazıyordu.”

“Beni dinle,” dedi babası, alışılmadık bir ciddiyetle. “Ne olacağı da, bu ruhaf İngiliz Efendi George’un kim olduğu da umurumda değil. Sen *geri zekâlı* değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın. Duydun mu?”

“Evet ama...” Aniden Tick’in gözleri doldu ve sanki damarlarında kan yerine sıcak çorba dolaşıyormuş gibi kalbinin yumuşadığını hissetti. O an sihirli kelimeleri bulacağı bilmeceyi çözememekten endişelendiğini –hayır, korktuğunu– anladı. E.G’nin ilk mektubunu sayamayacağı kadar çok kez incelemişti ve hiçbir şey bulamamıştı.

Babası yataktan kalkıp oğlunun yanında diz çöktü ve Tick’e sarıldı. “Seni seviyorum. Benim için tahmin bile edemeyeceğin kadar değerlisin ve önemli olan da bu.”

“Baba, alınma ama... yani, yardımına gerçekten minnettarım.” Kollarından ayrılıp babasının yüzüne baktı. “Bunu çok istiyorum. Aptalca geldiğini biliyorum ama bunu *istiyorum*. Daha önce hiç önemli bir şey yapmadım ve Efendi George insanların hayatlarını kurtarabileceğini söyledi.”

“Öyleyse çözeceğiz, tamam mı? Bana şu günceni...”

Kırılan cam ve ardından parçacıkların gürültüyle yere düşme sesi sözlerini kesmesine neden oldu. Babası kesik bir çığlıkla sırtüstü düştü ve Tick de otoparkta kaykay yapan çocukların gösterisini izlerken şoke olmuş yaşlı bir kadın gibi elini göğsüne götürüp tişörtünü tuttu.

Biri kâğıda sarılı bir taşı camdan fırlatmıştı.

Babası taşı alırken Tick de kimin attığını görebilmek için pencereye koştu. Ön bahçeden çıkan ve karşılarındaki ormanın kalın ağaçlarının arasında gözden kaybolan silueti gördü.

Çok kısa ve çok şişman silueti.

Rutger kıs kıs gülerken kısa bacaklarıyla paytak paytak yürüyerek karanlık ağaçların arasından ana yola çıktı. Taşı atmak onu heyecanlandırmıştı ve her anından zevk almıştı. Şimdi de Tick onu yakalamadan kaçması gerekiyordu.

Kaçarken bir yandan da düşününce Higginbottom'ların camını kırmanın belki o kadar da akıllıca ya da kibar bir hareket olmadığını fark etti. Ama eğlenceli olduğu kesindi.

Karşıya geçip diğer taraftaki ormana girerken terk edilmiş mezarlığa giden en kısa yolu hatırlamaya çalışıyordu. Ana yoldan biraz daha devam edebilirdi ama yakalanacağından endişeleniyordu. Büyük bir çalılığın arkasında durduğunda –onu saklamak için büyük olması gerekiyordu– uzaktan Tick'in sesini duydu.

"Camımı kırmak zorunda mıydın, Rutger!" diye bağırdı çocuk.

Rutger kahkaha attı, ardından karanlıkta yeniden yola koyuldu.

Tick ve babası yolda birkaç defa yukarı aşağı yürüyüp tuhaf küçük adamın yerini bulmaya çalıştılar ama görünürde yoktu ve çok karanlıktı. Hafif esinti Tick'in ürpermesine sebep oldu.

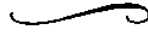
13. GERÇEKLİK

“Camımı kırdığına inanamıyorum,” dedi ama sonra kahkaha attı.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi babası.

“Aslına bakarsan... evet. Adam kaçığın teki.”

Babası mümkün olduğunca ciddiyetle, “Pekâlâ, genç adam,” diye konuşmaya başladı, “belki bunu senin harçlığından keseceğimi söylersem bu kadar gülmezsin. Haydi gidip notta ne yazdığına bakalım.”

Tick yumruğu büyüklüğündeki taşı alıp soğuk sert yüzeyine sarılmış beyaz kâğıttaki bandı dikkatlice çıkardı. Sonunda kâğıdı, zarar vermeden taştan ayırdı ve arkasını çevirince onun bir sonraki –on birinci– ipucu olduğunu gördü.

“Oku, oku,” diye üsteledi babası.

Tick gözleriyle her bir kelimeye dikkat ederek sesli okudu.

Gün gelmek üzere olduğu için son bir uyarı yapacağım. Bu işi başarırsan hayatın sonsuza dek değişecek; tehlikeli ve ürkütücü bir hal alacak. Başaramazsan hiç tanışmayabileceğin ya da tanıdığın insanların başına çok kötü şeyler gelecek. Devam edip etmeme tercihi senin.

“Lanet olsun,” dedi Tick.

“Ne?”

“Sihirli kelimeleri bulmamız için bir ipucu verir ya da yol gösterir sanmıştım. Bu ipucu değil.” Tick kâğıdı salladı ve ardından güncesinin yanına bıraktı. “Bu yalnızca bir uyarı. İlk mektupta söylediğinden farklı bir şey yok.”

“Ama unutma, aldığın *her şeyin* ipucu olduğunu söyledi,” diye uyardı babası.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Evet ama şu an biraz bıkmış durumdayım.” Tick yatağına çöküp duvara döndü.

Uzun bir sessizliğin ardından babası, “Uyu, Profesör. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin, inan bana,” dedi sessizce.

Babası odasından çıkarken yer gıcırdadı; ardından ışık kapandı ve babasının kapıyı yavaşça kapama sesini duydu.

Zihninde hortum gibi dönen düşüncelere rağmen. Tick uykuya daldı.

Tick rüya gördüğünü biliyordu ama yine de ürkütücüydü.

Ormandaydı; ay ışığı, ağaçları onu boğmak için kollarını uzatmış yamuk troller gibi gösteriyordu.

Yapraklar ve kar, vücudunun etrafında peri tozu gibi savruluyordu. Büyük bir ağaç arkasında karaltı gibi belirmişti. Tick büyülenmiş bir halde yaprakların havada dönmesini izledi.

Birini yakalamak için zıpladı ve görünmez bir güç tarafından havaya kaldırıldı...

Ve sonra yapraklar mektuplara dönüştü.

Teker teker Tick'in önünden geçiyorlar, hafifçe parlayarak bilmeceleriyle Tick'le dalga geçiyorlar, en önemlisini çözemediğini hatırlatıyorlardı. İlk mektup.

İlk mektup.

İlk mektup...

33. BÖLÜM

SON İPUCU

Efendi George'un son sarı zarfı 3 Mayıs'ta, Büyük Gün'den sadece üç gün önce geldi. Tick sıcak ve yağmurlu bir akşamüzeri okuldan geldiğinde onu yastığının üzerinde buldu. Brisbane, Avustralya'dan kendisine gönderilmişti.

O ana dek Tick'in geçerli bir sebepten dolayı morali bozuktü.

İki gün önce Sofia sihirli kelimeleri çözdüğünü düşündüğünü söylemişti. Hatta emindi. Tick onun adına mutlu olması gerektiğini biliyordu ama aksine kıskançlık ve öfke duymuştu. Özellikle de kızın, kelimeleri kendisine söyleyemeyeceğini bildiği için. Zihninde Paul ile Sofia sanki Tick'le ilgili bir sır paylaşıyorlardı ve arkasından konuşup gülüyorlardı.

6 Mayıs'a yaklaştıkları her gün Tick'in morali daha da bozuluyor, kendisini Edgar Allan Poe hikâyesinde kayıp ruhunu arayan mutsuz yaşlı adam gibi hissediyordu. Bir türlü anlamıyordu; akıllıydı. Her zaman yaşlılarından ve hatta kendisinden büyüklerden bile çok daha akıllı olduğunu düşünmüştü. Ama nedense bu aptal sihirli kelimeleri bir türlü bulamamıştı! Paul ile Sofia bulmuşlardı, kendisi neden yapamıyordu?

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick son mektubu açarken onun bir şekilde sihirli kelimelere ulaşmasını sağlayacak son halka olmasını umuyordu. Bir kez daha Efendi George'un bu mektupları göndermek için dünyayı dolaşmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ve Mothball ile Rutger'in her yere bu kadar hızlı yolculuk yapmalarının. Sihirdi bir şeyler olmalıydı ve Tick üç gün içinde tüm bunların cevabını almayı umuyordu.

Beyaz kâğıdı çıkardı. Son ipucu. Bitirdiğinde bir ilerleme kaydetmemiş olacağından korkarak cümleleri neredeyse isteksizce okudu:

Sihirli kelimeleri arıyorsan,
ihtiyacın olan her şey en başta. Bu
kadar çabalamayı bırak da onları oku.
Efendi George'un sözünü dinle; başından
beri oradalar! Bu son ipucu. Seninle bir
daha asla ne görüşecek ne konuşacağım.
Aksini yapmazsam elbette. Hoşça kal.
Gerçekliklerin sana merhamet etmesi
dileğiyle...

Tick yüksek sesle homurdanarak yatağına çöktü. Sanki son gelen ipuçları tamamen...

Bir dakika.

Oturup kâğıdı kucağına koydu ve tekrar okudu. Efendi George yazarken hata mı yapmıştı? İkinci cümle çok anlamsızdı.

Bu kadar çabalamayı bırak da onları oku.

Onları mı? İlk mektubu kastediyorsa neden *onlar* yazmıştı ki? İlk gelen zarfta sadece bir kâğıt vardı, öyleyse Tick'e onu okumasını söylerken niye çoğul kullanmıştı? İlk mektup...

Tick durdu. Dünya durmuş ve etrafındaki hava görünmez bir buz kalıbına dönüşerek donmuş gibi hissediyordu; sanki zihni ve ruhu vücudundan çıkmış, bu kadar bariz bir şeyi nasıl kaçırdığına inanamayarak ona dışarıdan bakıyordu.

En baştaki.

Güncesini kapıp 6 Mayıs'ta söylemesi gereken sihirli kelimeleri bulması gerektiğini söyleyen ipucunu aradı. İkinci ipucuydu ve belirlenen tarihte gözlerini kapayıp sihirli kelimeleri söyleyeceği yazılıydı. Efendi George sihirli kelimelerin ne olduğunu açıklayamayacağını yazmıştı ama son cümlede nasıl bulacağı yazıyordu:

En baştakini dikkatlice incele, onları
çözeceksin.

Yaşlı E.G. okurlarını yoldan saptırmak için özellikle hileli bir dil kullanmıştı. Tick o ipucunu okuduğunda ilk düşündüğü, Efendi George'un ona en başta gönderdiği mektubun kastedildiği idi. Ve bunu aklına bu şekilde kazıyınca farklı bir anlam olabileceği ihtimalini bile düşünmemişti. Oysa gizemli adamın asıl söylediği bambaşkaydı.

En baştaki.

En başta gelen zarf değil. En başta gelen kâğıt değil. En başta gelen mesaj değil.

En baştaki *harf*.

E.G., Tick'in bir şeyin baş harfini incelemesini istemişti. Ve mantıklı gelen tek bir olasılık vardı. On İki İpucunun hepsi ipucu gibi görünmese de Efendi George gayet açık söylemişti.

Her şey ipucuydu.

Gizemli Mektuplar Güncesini sayfa sayfa, ipucu ipucu gözden geçirirken az önce koşudan gelmiş gibi kanı damarlarında hızla dolaşıyor, kalp atışlarını kulaklarında hem duyuyor hem de hissediyordu. Tozlu eski defterin arka sayfasına bir parmağını

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

koymuş, ipuçlarına sırayla bakıp harfi not ediyor, sonra diğer ipucuna geçiyordu.

Tick teker teker her ipucunun baş harfini not etti. Bitirip de sonuca bakarken aynı anda hem gülmek, hem ağlamak hem de çığlık atmak istiyordu.

EFENDİGEORGE

34. BÖLÜM

ÇIĞLIĞIN MUCİZESİ

Tick, Sofia ve Paul'e e-posta gönderip sonunda –sonunda– sihirli kelimeleri bulduğunu söylemek için can atarak güncesini de yanına alıp aşağıya indi. Değerli defterini masaya koyup çabucak bilgisayarı açtı ve mesajını yazıp gönderdi. Heyecanı her geçen saniye daha da artıyordu. Babasının işten dönmesi için sabırsızlanıyordu, böylece ona da söyleyebilecekti.

Artık her şey tamam, diye düşündü. Sadece üç gün ve sonra gerçekten olacak.

Tabii, tam olarak “ne” olacağını bilmiyordu ama şimdi konu bu değildi.

Tick bilgisayarın başından kalkıp gerindi. Bir anda haftalardır hiç olmadığı kadar mutluydu. Arkadaşlarını ve genel olarak bu durumu kıskandığı için kendini aptal gibi hissediyordu; çocukluk ettiğini düşünüyordu.

Ama bunlar artık geride kalmıştı. Üç gün.

O kadar enerji doluydu ki yerinde duramıyordu, bu yüzden kütüphaneye koşup hayatta hiç derdi yokmuşçasına orada takılmaya karar verdi. Belki kendine ödül olarak bir kitap ödünç alırdı.

Büyük Gün gelene kadar muhtemelen anca bitirirdi. Annesine yemeğe kadar döneceğini söyleyip çıktı.

Yolun yarısında sonunda güneş ışınları sabahtan beri dünyanın üzerini kaplayan fırtına bulutlarının arasından sızmaya başlamıştı ki güncesini bilgisayar masasında unuttuğunu hatırladı ve gidip odasına götürmeyi düşündü. *Hayır, o kadar gerikmem.* Koşmaya devam ederken, hissettiği kadar saçma bir şekilde murlu görünmediğini umdu.

Kayla bilgisayar masasında duran çirkin defteri gördü ve onun nereden geldiğini merak etti. En sevdiği Disney çizgi filminden bir şey gibi görünüyordu. Belki de korsan define haritalarının olduğu bir kitaptı! Çok küçük bir kızdı ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Korsan define haritaları çok eğlenceliydi.

Etrafına bakıp kimsenin etrafta olmadığından emin olduktan sonra defteri masadan alıp yere oturdu ve kucığında açtı. Kapağın ortasındaki küçük kutucuğun içine bazı harfler yazılmıştı ama ilk kelimeyi anında tanıdı.

Tick.

Eyyvah, diye düşündü. *Eşyalarını karıştırmamdan boşlanmıyor.*

Ama bir göz atsa bir şey olmazdı, değil mi?

Defteri açıp sayfaları karıştırdığında bir sürü kâğıt parçasının deftere sonradan yapıştırıldığını gördü. Ama korsan haritası yoktu. Belki bu ağabeyinin kendisine sürpriz olarak hazırladığı bir sanat çalışmasıydı. Pek güzel olmasa da... Komik görünümlü bir sürü kelimedden ibaretti.

Kayla çabucak sıkıldı; kitapta korsanlarla ilgili bir şey olmadığı için üzülmüştü. Son bir defa daha sayfalara göz atıyordu ki bir kâğıt parçasının toptan atılmış bomba gibi yere düştüğünü

13. GERÇEKLİK

gördü. Kâğıdı kaldırdı ve üzerinde diğerlerinden çok daha fazla kelime olduğunu gördü; *çok daha fazla*.

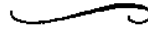
Yapıştırıcı tam tutmadığı için bu sıkıcı, eski kâğıt düşmüş olmalıydı.

İşte şimdi başım belada, diye düşündü Kayla. Annesi yanında yetişkin olmadan yapıştırıcı kullanmasına izin vermiyordu ve ondan yardım isterse de Tick'in defterini bozduğu için belki kızabilirdi. Ayrıca kâğıdın tam olarak hangi sayfada olduğunu hatırlayamıyordu.

Belki, sadece belki, Tick onun kaybolduğunu fark etmezdi çünkü zaten başından beri bir sürü kâğıt yapıştırılmıştı. Kayla bu sayfayı defterin içinde herhangi bir yere koyar ya da atarsa Tick fark edebilir ve Kayla'nın, eşyalarını karıştırdığını kesin anlardı.

Kayla defteri tekrar masaya koydu, ardından o tek sayfayı sıkıca tuttu. Sinsi bir ifadeyle şömineye ve gazı verip ateşi çıkaran küçük kola baktı.

Ateşle oynamayalı uzun zaman olmuştu...

Tick elinde kütüphaneden aldığı kalın, yeni kitabıyla mahallesinde yürüyordu. Güneş yavaş yavaş batarken alacakaranlığın ilk ışıkları ağaçların arasından sızıyordu. Yarın günlerden cumartesiydi ve düşünerek, bilmece çözerek, endişelenerek ve koşarak geçirdiği ayların sonunda birkaç günü rahatlayarak geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Eve gittiğinde annesinin gelen mektupları –on ikinci ipucunu da– daha önce aldığını bilmesine rağmen, içgüdüsel olarak posta kutusunu kontrol etti. Tick pazartesi akşamına, Büyük Güne kadar hiçbir şeyin olmamasını umuyordu. Bu kadar stresten sonra biraz molaya ihtiyacı vardı.

Her şeyi çözdükten sonra bunu söylemek kolay, diye düşündü. Noel'den sonraki üç aylık “moladan” hoşlanmadığı kesindi.

Garaj yolundan eve yürüdü.

Kayla fazla zamanı olmadığını biliyordu. Sıcak alevler neredeyse sessiz bir vınlamayla havayı yalayarak ona bir şeylerin yanmasını izlemeyi ne kadar sevdiğini hatırlattı. Artık hava çoğunlukla sıcak olduğu için şömineyi hiç yakmıyorlardı ve annesi içeri girerse en sevdiği bebeğinin bir hafta boyunca bir yere kilitleneceğinden emindi.

Acele etmesi gerekiyordu.

Aptal kâğıt parçasını alevlerin arasına attı.

Çirkin siyah şey, hararetli turuncu alevle birleşip sayfanın iki kenarından ilerledi ve kâğıt yavaşça tortop oldu. Odaya hafif bir duman sızdı ve birkaç saniye içinde geriye yalnızca kül kaldı.

“Kayla ne yapıyorsun!”

Ağabeyinin sesiyle yerinden zıplayıp döndüğünde tam arkasında durduğunu görünce hafifçe çığlık attı. Gözleri istemsizce anında bilgisayar masasında deftere kaydı.

Tick onun bakışlarını takip etti ve defterin üzerine resmen atladı. Defteri açıp salladığında zaten bildiği şeyi gözleri de doğruladı. Yüzü kızardı, elleri titremeye başladı. Az kalsın defteri düşürüyordu. Ardından sağ gözünden yaş aktı. Kayla anlamıyordu; o kadar eski, saçma bir...

Tick öfkeyle bağırarak kızın düşüncelerini kesti. “Sen körü bir kızsın Kayla! Çok çok kötü, yaramaz, aptal, şımarık bir kızsın!” Ardından odadan çıktı ve ön kapıyı arkasından çarparak evden çıktı.

Kayla ağlamaya başladı.

Tick koşuyordu.

Kollarıyla güncesini sarmıştı, nereye gittiğini ya da ne kadar süreceğini bilmiyordu ama tek yapabildiği koşmaktı. Gevşemiş

olan atkısı rüzgârda savuluyordu. Kalbi göğsünü delerek çıkmak istiyordu; panik, öfke ve hayal kırıklığı sanki biri damarına fil enjekte etmiş gibi duygularını eziyordu. Canı yanıyordu ve sakar ayakları kaldırımı döverken gözyaşları yüzünden süzülüyordu. İki kere düştü fakat kalkıp koşmaya devam etti.

Kayla nasıl bu kadar *aptalca* bir şey yapabilirdi! Taşlar daha yeni yerine oturmuştu, her şey mükemmeldi. Ama artık mesaj gönderilmişti. Tick nasıl olduğunu bilmiyordu ama gönderildiğini *biliyordu*.

Mektubu yak, çılgınlığa son ver.

Tick oyun dışı edilmişti. Tüm ipuçlarını çözmüş olsa da, üç gün sonra ormanda o aptal ritüeli gerçekleştirmeye hazır olsa da artık ilişiği kesilmişti. Efendi George bir şekilde ilk mektubun yakıldığını bilirdi, ki bu da Tick'in pes ettiği ve oyundan çıktığı anlamına gelirdi.

O kadar şeyden sonra, o kadar çalışma, ter ve tehlikeden sonra hepsi sona ermişti.

Tick ormana girmiş hâlâ koşuyor; ağaçlardan kaçınıyor, onlara sürtünüyor; düşüp geri kalkıyor; sıyrıkları yok sayıyordu. Kalbi durup ölmesin diye etrafındaki havayı içine çekerek ciğerlerine gitmesi için zorladı.

Ama sonunda çok fazla geldi. Durup iki büklüm oldu ve derin nefesler aldı. Güneş batıyordu ve orman iyice karanlık olmuştu, ağaçlar gölgeden heykeller gibi etrafını sarmıştı. Sonunda soluklandığında doğrulup kollarını *Gizemli Mektuplar Güncesi*'ne sardı.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Efendi George'un tüm deneklerinin neler yaptıklarını bir şekilde takip ettiğini biliyordu. Bu iş için ne tür bir sihirli ya da fütüristik cihaz kullandığını bilmiyordu ama hareketlerinin gözetlendiğini biliyordu. Yoksa Mothball ile Rutger onu her zaman nerede bulacaklarını nasıl bilebilirlerdi? Alaska'da bile! Paul'ün

söylediğine göre ona ipucunu vermek için *oraya* gitmişlerdi, tam tersi değil.

Efendi George kuşkusuz Tick'in niyetleriyle Kayla'nın mektubu yakmasından daha çok ilgileniyordu. Ve Tick'in niyeti hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar güçlüydü. Bu işi tamamlamak istiyordu. Gizemin sonuna ulaşmak istiyordu.

Bunu çok ama çok istiyordu.

Balataları tamamen sıyırıp sıyırmadığından emin olamayarak avazı çıktığı kadar bağırdı. Kelimeleri vücudunun elverdiği ölçüde yüksek sesle dile getirdi.

"EFENDİ GEORGE, MEKTUBU BEN YAKMADIM!"

Boğazı acıdı ve öksürdü ama yine de bir kez daha bağırdı.

Tahriş olmuş boğazından derin bir nefes alarak odaklandı. Bir şey yapması gerekiyordu. Uzun zaman önce mektubu *yakmama* kararı vermişti. Bu karar hâlâ bir şeyler ifade ediyor olmalıydı, değil mi? Keşke kütüphaneye giderken güncesini Kayla'nın bulabileceği bir yerde bırakmak yerine yanına alsaydı.

Midesinde hafif bir kıpırtı hissetti; var olduğunu bilmediği bir enerji kaynağı. Göğsüne doğru sıcaklık yayıldı. Ormandaki hava durağanlaştı, sanki tüm dünya onun bir sonraki hareketini beklerken sessizliğe bürünmüştü.

Tick dişlerini gıcırdattı. O sessiz enerji kaynağını ve vücudunu dolduran sıcaklığı tahriş olmuş ses tellerine yönlendirerek üçüncü kez bağırdı:

"EFENDİ GEORGE! MEKTUBU... BEN... YAKMADIM!"

Orman, kelimelerini yuttu ve sessizlikle cevap vermekle yetindi. Midesindeki yangın titreşip sönerek Tick'i güçsüz bıraktı.

Efendi George'un, kendisini duyduğuna dair bir işaret görmeyi umarak bekledi. Hiçbir şey olmadı.

Morali bozulmuş, boğazı tahriş olmuş ve başka ne yapabileceğini ve yaptığığın işe yarayıp yaramadığını bilemez halde eve doğru yola koyuldu.

13. GERÇEKLİK

Kayla salonun ortasında oturmuş en sevdiği üç bebeğiyle çay partisi veriyordu. Kendi kendine şarkı mırıldanarak içi sıcak çay dolu fincanları dağıttı.

Evin kapısı aniden açıldı ve oldukça üzgün görünen ağabeyi içeri girdi. Kıyafetleri kirli görünüyordu, saçları darmadağınıktı ve terlemişti.

Salona girip Kayla'nın yanında diz çöktü ve ona sıkıca sarıldı. Kayla, Tick'in çok tuhaf davrandığını düşünüyordu ama iyi olup olmadığını merak ederek sonunda o da sarıldı.

"Özür dilerim, Kayla," dedi. "Sana öyle bağırdığım için çok, çok, çok özür dilerim." Geri çekildiğinde gözleri ıslaktı. "Sen iyi bir kızsın, biliyorsun değil mi? Gel buraya." Ona yeniden sarıldıktan sonra kalkıp merdivenlere yöneldi. Başını öne eğmişti ve sağ elinde kapağında isminin yazılı olduğu tuhaf görünümlü kitap vardı.

Merdivenin yarısında Tick tırabzanlardan eğilerek aynı şeyi tekrarladı. "Sen iyi bir kızsın, Kayla. Sana bağırdığım için üzgünüm, tamam mı? Defterimi mahvetmek istemediğini biliyorum."

Kayla'nın kafası karıştı. Tick ona ne zaman bağırmıştı ki? Bebekleriyle oynarken Tick de bilgisayarda arkadaşlarıyla konuşmuştu ama ona hiçbir şey söylememişti. Ve defterine dokunmamıştı bile. Nasıl dokunabilirdi ki? Kütüphaneye gitmek üzere evden çıktığında onu da yanına almıştı.

Bebekleriyle birlikte erkeklerin aptallığına güldü ve kendisine bir fincan daha görünmez çay doldurdu.

Tick homurdanarak yatağına çöktü. Ormanda bağırmasının işe yarayıp yaramadığını nasıl bilecekti? Gerçekten tüm haftasonu

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

ıstırap çekip bekleyecek ve sonra pazartesi akşamı en iyisini umarak mezarlığa mı gidecekti? Gerçekten bitmiş miydi?

Bir zamanlar Efendi George'un ilk mektubunun yapışık olduğu yere bakıp kendine işkence etmek için *Gizemli Mektuplar Güncesi*'ni açtı. Kapak açılıp da kâğıt kucağına düştüğünde Tick karşısındaki manzaraya anlam veremedi. Uzun bir süre boyunca önündeki sayfaya baktı, zihni gözlerinin çılgına dönmüşçesine sınırlar aracılığıyla beynine ilettiği mesajı anlayabilmek için aşırı hızlı çalışıyordu. İmkânsız olan mesajı.

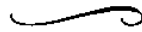
İlk mektup *oradaydı*. Her zamanki gibi sayfaya yapışık haldeydi ve üzerinde ne bir yanık izi ne de leke vardı. Oradaydı. Nasıl?..

Efendi George –ya da *birileri*– Tick'in gördüğü en havalı sihir numarasını gerçekleştirmişti.

Kayla son fincanı doldurduğu sırada üst kattan gelen patırtıları duydu. Biri mi zıplıyordu? Ayak seslerini mutluluk çığlıkları takip etti. Bu Tick'ti ve az önce Noel Baba'dan özel bir mektup almış gibi bağıırıyordu.

Çayından bir yudum alırken, *Ne ucube ama*, diye düşündü.

Çok uzaklarda, Efendi George ergonomik sandalyesinde dimdik oturmuş, Komuta Merkezinin yanıp sönen ışıklarına bakıyordu. Kendini biraz sersemlemiş hissederek başını iki yana salladı. Az önce kendini... bir şey yapmaya hazırlıyordu.

Tam olarak ne yapacağını hatırlayamadı.

Birini düşünüyordu... Atticus Higginbottom'ı.

Ama neden? Sanki beyninde bir baloncuk patlamıştı ve hayatının son birkaç dakikasını da alıp götürmüştü. Ciddi anlamda sinir bozucuydu; hiçbir şey hatırlayamıyordu. Neden bu sandalyede

13. GERÇEKLİK

oturuyordu ki? Buraya yalnızca biri Seçim yaptığında otururdu ya da biri mektubunu yaktığında. Başını salladı. Biri gerçekten mektubunu mu yakmıştı? *Atticus* mu mektubunu yakmıştı?

Bilgisayar ekranına bakıp mor tikleri saydı. Hayır. Herkes tamdı ve *Atticus*'un isminin yanındaki işaret istikrarlı bir biçimde parlamaya devam ediyordu. Bu iyiydi. Özel güne az kalmıştı ve Efendi George'un grup üyelerinden birini bile kaybetme lüksü yoktu. Özellikle de *Atticus*'u.

Gerçekten yaşlanıyor olmalıyım.

Afallamış bir halde ayağa kalktı ve bir fincan naneli çayın şu an ne kadar iyi gideceğini düşünerek *Muffintops*'a seslendi.

35. BÖLÜM

SON HAZIRLIK

Pazar akşamı Tick, mektubun yanması ve sonra mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkmasıyla ilgili o tuhaf olay hakkında Sofia ile Paul'den cevap aldı. Onlar da buna çok şaşırmışlardı ve bunun nasıl olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Paul böyle bir şeyin aslında hiç gerçekleşmediğinden şüphelendiğini dile getirmekte bir sakınca görmemişti. Onun teorisine göre Tick sihirli sözler yüzünden o kadar strese girmişti ki böyle değişik bir rüya görmüştü.

Ama Tick bunun gerçek olduğunu biliyordu. Kayla'ya bile sormuştu fakat kız mektubu yaktığını hatırlamıyordu. Hayır, Tick sihirli bir şey olduğunu biliyordu. Doğüstü bir şey. Mucizevi bir şey. Ve bunun ne anlama geldiğini Efendi George'a sormak için sabırsızlanıyordu.

Odasında, masasının başında oturup babasını bekledi. Yalnızca masa lambasının ışığı yanıyordu ve o da karanlığı bastırmakta oldukça başarısızdı. Büyük Günü tartışmak ve ipuçlarına son kez göz atmak için pazar akşamı saat sekizde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Ne için plan yaptıklarını bilmeseler de görünüşe

bakılırsa yalnızca bir şansları vardı. İpuçları gayet açıktı: Tick yalnız gitmeliydi. Tabii babası özel saatten hemen önce kalp krizi geçirip ölmek istemiyorsa.

Tick tam *Gizemli Mektuplar Güncesi*'ni çıkarmıştı ki kapısı hafifçe tıklatıldı. "Girin," diye seslendi.

Babası kapıyı açıp girdi ve arkasından kapadı. "Yirmi beş saat kaldı, evlat."

Tick homurdandı. "Biliyorum. Bu günün gelmesi için ölüp bitiyordum ama şimdi de keşke birkaç haftamız daha olsa diyorum. Çok korkuyorum."

"Eh, en azından dürüstsün." Babası yatak yaylarının kırılacaklarmış gibi çıkardığı gıcırtıyı duymazdan gelerek yatağa oturdu. "Bir sürü çocuk çok güçlüymüş gibi davranıp hiç korkmadığını söylerdi."

"Öyleyse bir sürü çocuk numara yapıyor."

Babası ellerini önünde birleştirdi. "Yarın akşam sen gitmeden önce konuşmak için fazla vaktimiz olmayacak, bu yüzden her şeyin üzerinden geçelim."

Tick buna henüz hazır değildi. "Baba?"

"Efendim?"

"Ya... ya yaptığım şey her neyse beni bir yere *götürürse*? İçimden bir ses böyle olacağını söylüyor. Ya uzun süreliğine gidersem?"

Babasının yüzüne derin bir üzüntü yerleşti. Kaşlarını çatıp bakışlarını yere indirdi. "Profesör, inan bana bu konuda o kadar endişeliyim ki geceleri uyuyamıyorum. Nasıl olur da iyi bir baba oğlunun kim bilir ne yapmak için kim bilir nereye ve kim bilir ne kadar süreliğine gitmesine izin verir?" Duraksayıp ellerini ovuşturdu. "Ama ne söyleyebilirim ki, deli olduğumu mu? Tüm bunlara inanmak güç ama *sana* inanıyorum. Gözümü kararttım. Bu evden o yola çıkmama," pencereden dışarıyı işaret etti, "ve nereye gitmen gerekiyorsa oraya gitmene ya da ne yapman gerekiyorsa

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

onu yapmana izin vereceğim. Bu beni *öldürecek* ama yapacağım Gelmiş geçmiş ya en iyi ya da en kötü babayım.”

Uzun bir sessizlik oldu. Tick içinde bir şeylerin uyandığını hissetti: ebeveynine ve çocukları için endişelenirken yaşadıklarına karşı yeni bir minnettarlık duygusu. Kolay olmamalıydı. Ve şimdi Tick babasına yapabileceği muhtemelen en kötü şeyi yapacaktır: onu, tek oğlunun başına ne geleceğini bile bilmeden gitmesine izin vermek zorunda bırakacaktı.

“Peki ya annem?” diye sordu Tick sonunda.

Babası gözlerini yerde baktığı noktadan kaldırdı. “İşte *bu* zorlu olabilir.”

“Ne yapacaksın? Gitmeme asla izin vermez.”

Babası güldü. “İşte bu yüzden yarın akşam kesinlikle gideceksin ve anneye açıklama kısmını bana bırakacaksın. Sen gittikten sonra ona her şeyi başından sonuna, en ufak detayına kadar anlatacağım. Annen ve ben birbirimizi çok uzun zamandır seviyoruz, oğlum ve er ya da geç bunu neden yaptığını ve bunu neden bu kadar çok istediğimizi anlayacak.”

Tick homurdandı. “Tabii, gitmeme izin verdiğin için seni öldürdükten sonra.”

Babası başını onaylarcasına salladı. “Muhtemelen haklısın. Sadece *fazla* uzun kalmamaya çalış, böylece belki hayatta kalabilirim.”

Tick aniden korkunç bir düşünceye kapıldı. “Peki ya... ya hiç...”

Babası elini kaldırıp yüksek sesle Tick’i susturdu. “Dur. Dur, Atticus.”

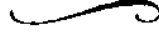
“Ama...”

“Hayır!” Başını sertçe iki yana salladı. “Bana geri döneceksin, anladın mı? Bu insanlar ne yaptıklarını biliyorlar ve sen bana *geri döneceksin*. Bu konuda tek kelime daha etmeyeceksin, anlaşıldı mı?”

13. GERÇEKLİK

Tick babasını en son ne zaman böyle sert gördüğünü hatırlamıyordu. "Evet, efendim."

"Güzel. Şimdi şu ipuçlarını gözden geçirelim."

Yarım saatlerini aldı ama bir şey kaçırmadıklarından emin olmak için ipuçlarını yeniden incelediler. Her şey gayet net ve çözülmüş görünüyordu. Düşününce aslında hepsi bir bakıma çok da kolay olmuştu. Asıl sınav, devam etme sabrı ve cesaret gibi görünüyordu.

Ve tabii ki sihirli kelimeleri çözmekti ki bu bilmecenin en önemli parçasıydı. Ne yapmış olursa olsun, o kelimeler olmadan hiçbirinin işe yaramayacağından emindi.

On ikinci ipucunu okurlarken bir şeyi gözden kaçırmış olabileceklerini fark ettiler; gizemli arkadaşlarının şifreli sihirli kelimeleri doğrulamak için araya sıkıştırdığı bir cümle.

Efendi George'un sözünü dinle;
başından beri oradalar!

Geçekten de oradaydılar. Tick her bir mektubun ilk harfine bakması gerektiğini en başından bilseydi, muhtemelen Alaska'da Norbert'dan "Efendi George" ismini öğrendikleri anda bilmeceyi çözerdi.

Babasıyla birlikte *Gizemli Mektuplar Güncesi*'ni başından sonuna kadar inceledikten sonra Tick artık gitmeye hazır olduğunu hissediyordu.

Yarın akşam saat dokuzda tek başına, kalın kıyafetler giymiş olarak şehir merkezinin yakınındaki mezarlığa gidecek, gözlerini kapayıp ellerini ceplerine sokup "Efendi George" diyecek, ardından sağ ayağıyla yere on kez vuracaktı.

Daha sonra ise kim bilir neler olacaktı.

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick yatmadan önce e-postasını kontrol etmek için aşağıya inerken bunun arkadaşlarının bir şey gönderip göndermediklerini görmek için son şansı olabileceğini fark etti. Sofia için zaman farkından dolayı pazartesi sabahı olmak üzereydi ve Paul de muhtemelen çoktan yatmıştı.

Aradaki zaman farkında ne olacaktı? Bir yere götürülürlerse Tick'in gelmesini mi bekleyeceklerdi? Bu zaman farkı özellikle mi istenmişti?.. Efendi George onlara her ne yapacaksa... aynı anda yapmak zorunda kalmasın diye mi?

İşte yine başladım, diye düşündü Tick. Cevaplara ulaşamayacağını bilmesine rağmen milyonlarca soru soruyordu. Bir gün daha. Yirmi dört saat. Sonra sonunda her şeyi öğreneceğini umuyordu.

E-posta hesabına girdi ve hem Sofia'dan hem de Paul'den mesaj geldiğini görünce heyecanlandı. Paul'den saatler önce göndermiş olan Sofia'ninkini açtı.

Tick ve Paul,

Artık söyleyecek pek bir şey yok, değil mi? Sofia Pacini'nin iki Amerikalı çocuğa âşık olduğunu sanmayın sakın ama yarın gerçekten ikinizi de görmeyi umuyorum. Bizi sihirli yollarla bir araya getireceklerinden bir şekilde eminim. Değil mi?

İyi şanslar. Keşke neyle karşı karşıya olduğumuzu bilseydik.

Ciao,

Sofia

Tick, Sofia'dan bir daha asla haber alamayabileceğini fark ederek kalbinde bir sızı hissetti. Ya yarın korkunç bir şey olursa? Ya ritüeli geçekleştirenlerden sadece *bazıları* gidecekleri yerlere

gitmeyi başarır mı? Tick kendi kendine çenesini kapamasını söyleyerek Paul'ün e-postasını açtı.

Küçük dostlarım,

İnanamıyorum, yarın büyük gün. Uğursuzluk getirmeyelim.

Umarım bir araya gelmemiz konusunda haklısındır. Öyleyse, yarın görüşürüz.

Kaçtım.

Paul

Tick HEPSİNE YANITLA'ya basıp arkadaşlarının görmeyeceklerini bilmesine rağmen, hızla cevabını yazdı.

Paul ve Sofia,

Yarın için iyi şanslar. Görüşürüz. Umarım.

Tick

Bilgisayarı kapayıp ayağa kalktı ve şömineye baktı. Son aylarda gerçekleşen, tuğla yığınıyla ilgili iki olayı düşündü. Öncelikle her şeyi bitirebilecek ateşin başında diz çökerek verdiği ilk mektubu yakmama ve oyuna devam etme kararı. Sonra da Kayla ve mektupla ilgili, mucizelerin gerçek olduğunu ya da Tick'in ciddi akli bozuklukları olduğunu kanıtlayan olay.

Midesinde kelebeklerle sonunda ışıkları kapayıp odasına çıktı. Kasım ayından beri hazırlandığı Büyük Gün'den önceki son gecesine hazırdı.

Uykuya dalması iki saatten uzun sürdü.

4. KISIM

BARİYER ASASI

36. BÖLÜM

ÖLÜLERİN ARASINDA

Ertesi gün –6 Mayıs Pazartesi– Tick babasıyla verandada oturmuş, güneş ağaçların arkasına saklanmış ufukta batarken on saniyede bir dijital saatine bakıyordu. Alacakaranlığın son kalıntıları gökyüzünü çirkin bir siyah yaraya dönüştürüyor, kalan birkaç bulut da çizik gibi görünüyordu. Saat yedi buçuk olmuştu ve mezarlıkta oynamak için daha mükemmel bir hava olamazdı. Hafif, sıcak esinti güçlü bir hanımeli ve çam kokusu yayıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu babası son yarım saatte beşinci kez.

Ukala bir cevap verme havasında olmayan Tick, “Sanırım,” dedi boynundaki arkıyı çekiştirerek. Daha fazla hazırlık yapması gerekirmiş gibi hissediyordu ama aklına yapacak hiçbir şey gelmiyordu. On İki İpucu’nda verilen tek talimat, oraya gidip saçma birkaç hareket yapmasıydı.

Sırt çantasında bir sürü kalın kıyafet, tahıllı bisküvi, su, fener, kibrit ve –en önemlisi– *Gizemli Mektuplar Güncesi* vardı. Bir yerde çıkmaza düşüp düşmeyeceğini bilmiyordu ve aniden daha önce kaçırdığı ipuçlarını araması gerekebilirdi. Ya da belki

İfendi George'un âlemine giriş için ona ihtiyacı olabilirdi; bir nevi bilet gibi

Tick artık mümkün olduğunca hazırdu. Kendisinden on kat daha gergin görünen babasına baktı. Adam ellerini sıkıyor, bir ileri bir geri sallanıyordu. yüzünden ter boşanıyordu. "Baba, iyi misin?"

"Hayır." Başka bir şey söylemedi.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Yani sonuçta savaşa talan gitmiyorum. Mothball ve Rutger muhtemelen mezarlıkta beni bekliyorlardır. İyi olacağım."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu babası, neredeyse fısıldayarak.

"Neyi nereden biliyorum?"

"Savaşa gitmediğini?"

"Ben... bilmiyorum." Tick, dakikaların nasıl da ağır geçtiğine inanamıyordu.

"*Bir sürü hayat tehlikede.* Böyle dememiş miydi?"

Babasının titreyen sesi Tick'i endişelendirdi. Ama ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Geri döneceğim, söz veriyorum baba. Ne olursa olsun geri döneceğim."

"Beni daha çok hangisinin korkuttuğunu bilmiyorum," dedi babası. "Kendi macerana atılmana izin vermek mi yoksa akşam annene bir süre geri dönemeyebileceğini söylemek mi... Kadının ne kadar *endişeleneceğini* tahmin edebiliyor musun? Döndüğünde bir direğe asılmış olabilirim."

"Baba, kaç senedir evlisiniz?"

"Neredeyse yirmi yıldır. Neden sordun?"

"Sence annem sana güveniyor mu?"

"Şey... evet. Şimdi de psikolog mu oldun?"

Tick omuz silkti. "Hayır, sadece annemin anlayacağını düşünüyorum, hepsi bu. Bana doğru ile yanlış ayırt etmeyi öğretti, değil mi? Ve başkaları için fedakârlıkta bulunmayı; başkalarına *hizmet etmeyi*. Ben sadece emirlere uyuyorum."

Babası inanmamış gibi yaparak başını iki yana salladı. "Profesör, sadece on üç yaşında olduğuna inanamıyorum."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“On üç buçuk.”

Babası kahlkaha atıp Tick'e sıkıca sarıldı. “Artık gitsen iyi olur, evlat. Geç kalmak istemezsin, değil mi?”

“Hayır.” Tick gözyaşlarıyla mücadele vererek babasına sarıldı.

“Seni seviyorum, Atticus. Yaptığın şeyle gurur duyuyorum.” Babası Tick'in omuzlarını bırakmadan geri çekilip gözlerine baktı. “Git ve Higginbottom ailesini gururlandır, tamam mı? Git ve doğru olan için ve yardımına ihtiyacın olanlar için savaş.”

“Ben de seni seviyorum, baba,” dedi Tick sözlerinin bu kadar basit ve aptalca çıkmasından nefret ederek. Ama bunlar kalbinden geçenlerdi. Uzun süre boyunca yeniden sarıldılar.

Sonunda başka bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetmeden Tick babasından ayrılıp verandanın basamaklarından indi, son kez el salladı ve kaderine doğru yola koyuldu.

Tek dileği kaderinin ne olduğunu bilmektir...

Ya tabii, diye düşündü Edgar, Tick karanlık yolda gözden kaybolurken. Sanki tek oğlumu kim bilir ne yapmaya yalnız başına göndereceğim.

Edgar aceleyle içeri girip dolaba sakladığı fenerini ve dürbününü aldı. Bu Efendi George olayına inansa bile o bir babaydı ve Tick'in bu macerasına ufak bir... gözetim olmadan gitmesine izin veremezdi. Sonuçta ipuçları mezarlığın *yakınında* başkalarının olmasını yasaklamamıştı, değil mi?

“Tatlım, Tick ve ben yürüyüşe çıkıyoruz!” diye seslendi üst kata.

Yatak odasından, “Bu saatte mi?” diye soran karısının boğuk sesi duyuldu. “Neden?”

“Endişelenme... Geldiğimizde her şeyi anlatacağım!” Bu olasılık karşısında sızlandı.

Karısı cevap veremedi. Edgar kapıdan çıkıp verandanın basamaklarından inmişti bile. Tick'e yetişmek istiyorsa acele etmeliydi.

Garaj yolundan ilerlerken, *Tek bir şey, tek bir şüpheli şey bile görürsem buna bir son vereceğim*, diye yemin etti.

Tick şehre çıkan, yanı orman olan yola ulaştığında güneş de yeryüzüne son ışığını vermiş ve gece için yatağına çekilmişti. Saat sekizi geçiyordu; Deer Park, Washington'a karanlık çökmüştü ve Tick sıcak havaya rağmen ürperdi.

Sonunda vaktin geldiğine inanamıyordu. Büyük Gün. Büyük Gece.

Orman böceklerinin vızıltılarını arada sırada geçen arabaların sesinin bozduğu boş yolda yürürken yapması gereken her şeyi zihninde bir kez daha tekrarlardı. Çok basit gelmesine rağmen, yalnızca bir şansı olduğunu biliyor ve her şeyi mahvetmek istemiyordu. Aynı anda hissettiği heyecan ve kaygı, ruh halini ele geçirmek için savaşıyor, Tick'in midesini bulandırıyor ve bir şekilde artık sona ermesi için sabırsızlanmasına neden oluyordu.

Şehir merkezine geldi, akşam olduğu için kapatılmış olan fiskiye'nin yanından geçip eski şehir mezarlığına giden küçük, tek yön yola girdi. Meydanda yürüyen birkaç kişi daha vardı ama sanki bu sakin ve mütevazî şehrin başına çok kötü bir şey geleceğinin habercisiymiş gibi etraf genel olarak boş ve sessizdi.

Kendi kendini endişelenmeyi kes, dedi içinden. Hiçbir şey olmayacak.

Deer Park Mezarlığı'nın girişi, tüm alanı çevreleyen demir çitlere bağlı taş kemerliydi. Kapı yoktu; sanki görevliler, delinin biri gece yarısı ölü insanları ziyaret etmek isterse zorluk çekmesin diye düşünmüşlerdi. Mezar hırsızlarının modası ise birkaç yüz yıl önce Dr. Frankenstein'la geçmişti.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick, tırtıklı granit kemerin altında duraksayıp saatine baktı ve büyük dijital rakamları görebilmek için kenarındaki küçük ışık düğmesine bastı. 8.37'ydi. Yirmi dakikadan biraz fazla zamanı vardı.

Dolunay olmasına çok az kalmış ay sonunda ufukta belirmiş, yüzlerce eskimiş mezar taşının üzerine soluk bir ışık yayıyordu; mezar taşlarına kazınmış isim ve tarihler karanlıkta parlıyor gibi görünüyordu. Neye ait olduğu belli olmayan, boşluk gibi gölgeler tüm mezarlığa yayılmıştı ve sanki zombiler her gece yaptıkları gibi ortalığı altüst etmek üzere kaçmışlardı.

Tick bir kez daha titredi. Hiç şüphesiz, bu oldukça ürkütücüydü.

Kısa şarkı ve dans gösterisini sergilerken tam olarak *nerede* durduğunun önemli olmamasını dileyerek küçük çocuklara ayrılmış bitişik mezarların yakınında, girişe yakın bir yerde durdu. Fenerini çıkarıp açtı ve son dakikaların da geçmesini beklerken bazı isimleri inceledi. Çoğu ismi bilmiyordu ama son yıllarda haber olmuş birkaç ismi tanıdı. Trafik kazası. Kanser.

Henüz çok genç olmasına rağmen, Tick dünyada hiçbir şeyin çocuğunu kaybetmekten daha kötü olamayacağını biliyordu. Sanki kum torbası yutmuşçasına, aniden kafasına dank etti: Bu akşam başına bir şey gelirse annesi yıkılırdı. Zavallı annesi. Tabii babasına gitmesine izin verdiği için bağırmakla o kadar meşgul olurdu ki belki doğru düzgün üzölmeye vakit bulamazdı.

Fenerini kapayıp çantasına koydu. Sıkı giyinmesi talimatını riske atmak istemeyerek montunu ve eldivenlerini çıkarıp giydi. Atkısını sıkılaştırıp saatine baktı. Ay ışığında rakamları net bir şekilde görebiliyordu.

Beş dakika kalmıştı. Sırt çantasını yere koydu ama sonra fikrini değiştirip omzuna attı. Sihirli bir şekilde bir yerlere gidecekse, her şeyin... *üzerinde* olması çok daha iyiydi.

13. GERÇEKLİK

Milyonuncu defa hangisinin daha tuhaf olduğunu düşündü: yaşadıkları mı yoksa tüm bunların arkasında *gerçek* bir şey olduğuna inanması mı... Deli olmadığına...

Son bir dakika.

Tick saatine bakıp saat ve dakikanın yanı sıra saniyeleri de gösteren düğmeye bastı. Vakit yaklaştıkça nabızı hızlandı; tüm vücudunu ter bastı; kusmak üzereymiş gibi hissediyordu.

On saniye.

Ellerini çabucak kotunun ceplerine koydu ve içinden son saniyeleri saydı.

Beş... dört... üç... iki... bir...

Gözlerini kapayıp bağırarak kelimeleri söyledi: "EFENDİ GEORGE!" Sağ ayağıyla yere on defa vururken heyecanın verdiği buz gibi ürperti sırtına yayıldı.

Uzun bir süre nefesini tutarak bekledi. Sonunda gözlerini açıp etrafına baktı ama aynı yerde durduğunu gördü. Her şey aynıydı. Etrafında bir şeylerin değişmesini umarak biraz daha bekledi. Birkaç dakika daha geçti. Sonra yarım saat. Sonra bir saat. İki. Umudunu yitirerek aynı ritüeli tekrarladı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey.

37. BÖLÜM

TANIDIK BİR İSİM

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar mutsuz hissetmediğini bilen Tick, uzun eve dönüş yoluna koyuldu. Cep telefonu olmasını diledi, böylece babasının annesine her şeyi anlatmasını önleyebilirdi. Sonuçta hiçbir şey değişmemişti. Sonuçta Tick başarısız olmuştu ve hiçbir yere gittiği yoktu. En azından annesini, kocasının ve tek oğlunun kafayı sıyırdığını düşünmekten kurtardığına sevinirdi.

Şehrin daha önce sessiz olduğunu düşündüyse, şu an tamamen hayattan kopuk bir yer gibiydi. Tick fiskiye'nin önünden geçerken etrafta bir kişi bile görmedi ve hiç ışık da yoktu. Sokak lambaları bile söndürülmüş ya da patlamıştı. Yalnızca ay, yumuşak ışığıyla meydana aydınlatıyor, her şeyin tıpkı mezarlıkta olduğu gibi çok daha büyük görünmesine neden oluyordu.

Ölü ve sessiz. Gölgelerle dolu.

Tick adımlarını hızlandırdı.

Şehir merkezini arkasında bırakıp evine giden uzun yola baktığında ortamın ürperticiliği de arttı. Açıklayamıyordu ama ormanın içinden çok büyük ve çok aç bir şey kendisini takip ediyormuş gibi sürekli olarak iliklerine kadar ürperiyordu. Bu

13. GERÇEKLİK

defa Tick tüm çekincelerini bir kenara bırakıp koşmaya başladı; yatağına yatıp ağlayarak uykuya dalana dek durmayacaktı.

Takılıp düşmemek için ayaklarına odaklanarak koşarken arkasında onu omzundan yakalayacak olan devasa bir hayalet olduğunu hissini bilinçli bir şekilde yok saymak zorunda kaldı. Tüyleri diken diken oldu, tüm vücudu ter içinde kaldı. Koşmaya devam etti.

Mahallesine ve sonunda evine geldiğinde verandaya ulaşana kadar yavaşlamadı. Sonunda durdu ve ellerini dizlerine koyup soluklandı. İçeriye, kovalanmış köpek gibi soluk soluğa girmek istemiyordu.

Kapı kolunu tuttuğunda kol tıngırdadı ama dönmedi. Kilitliydi. Zar zor görebildiği saatine baktığında on biri biraz geçtiğini gördü. Tick geri çekilip ilk defa birinci katın pencerelerine baktı. Daha önce fark etmeliydi; her yer karanlıktı, evde tek bir ışık bile yanmıyordu. Evet geç olmuştu ama babasının annesine anlatması gereken uzun bir hikâye vardı, yani ebeveyninin ayakta olmaları gerekiyordu. Uyumayıp onu beklerlerdi, değil mi?

Tick, babasının yedek anahtarı çalılıkların arkasındaki sahte taşın altında sakladığını biliyordu. Basamaklardan inip taşı aradı, hatta dizlerinin üzerine çöküp elleriyle yeri yokladı. Ama her zamanki yeri birkaç defa aramasına rağmen anahtar yoktu.

Hiçbir yerde bulamıyordu.

Yere çömeldi. *Ne oluyor böyle?*

Sinirle pes etti ve kapıya gidip istemeyerek de olsa zile batı.

Bir dakika geçti. Kimse açmadı. İçeriden ses bile gelmiyordu.

Tick her geçen saniye biraz daha endişelenerek zili tekrar çaldı.

Hâlâ cevap yoktu.

Sonunda panik halinde düğmeye tekrar tekrar basarken yüksek sesli zili ahşap kapının arkasından duyuyordu. Güm diye bir ses duyunca durdu; sanki üst katta bir odadan gelmişti. Ardından nızlıca ilerleyen bir patırtı duyuldu; biri aşağıya koşuyordu. Kapı nızla açıldığında Tick'in karşısında daha önce hiç görmediği bir adam vardı.

Yabancı, tükürükler saçarak, "Ne istiyorsun!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Adam solgun ve hasta gibi görünüyordu; sanki her an yere yığılacaktı. Dağınık siyah saçları kafasında yer yer diken diken olmuştu, sakalları vardı. Koyu renk, uykulu gözler öfkeyle ateş saçarak Tick'e bakıyordu. "Kimsin sen, velet? Ne istiyorsun?"

Tick midesinde oluşmaya başlayan korkuyu hissediyordu. "Ben... Ben... Atticus Higginbottom. Burada... yaşıyorum."

"Burada *yaşıyor musun*? Kimsin, şu şehirli serserilerden mi? Defol git!" Adam tekme savurdu ama Tick'i ıskaladı. "Defol!" Kapıyı çarparak kapadı.

Dünyası başına yıkılan Tick dönüp koşmaya başladı. Karanlık, omuzlarında kaya gibi ağırlık yapıyordu.

Edgar karanlık mezarlıkta olduğu yerde kaldı. Göğsü nefes alıp verişyle kalkıp iniyordu. Her yere bakmıştı; görünürdeki her mezar taşının, ağacın, çalının arkasına. Bunun nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordu ama yolun karşısında saklandığı yerden gördüğü, zihninin bir oyunu olamazdı.

Gerçekten olmuştu.

Gördüğü şey *gerçekten* olmuştu.

Tick ortadan kaybolmuştu. Las Vegas'ta yapılan sihir gösterileri gibi, Edgar'ın tek oğlu yok olmuştu. Bir saniye önce oradayken, sonra yoktu. Ne bir duman, ne ses, arkasında hiçbir şey bırakmamıştı.

Oğlu *ortadan kaybolmuştu*.

Panikleyen Edgar, işe yaramayacağını bilmesine rağmen her yeri tekrar aramaya başladı. İçten içe kendisini Tick'in iyi olduğuna, böyle bir şeyin olacağını zaten bildiklerine ikna etmeye çalışıyordu. Zaten başından beri buna hazırlanıyorlardı! Edgar kendi kendine Tick'in güvende olduğunu, bir başka dünya ya da âlemde hayatı kendisine bağlı olan insanları nasıl kurtarabilece-

13. GERÇEKLİK

ğini öğrendiğini söyledi. Bu olay hakkında hissettiği tüm o iyi duygular nereye kaybolmuştu? O ve Tick, amaçlarına inanarak kendilerini buna adanmışlardı.

Ama oğlunun yok olduğunu görene dek gerçek gibi gelmemişti. Ve şimdi Edgar, Tick'in gitmesine izin verdiği için kendini affedebileceğinden emin değildi. Oğluna bir şey olursa...

Morali bozuldu, midesini dolduran çaresizliğin ağırlığıyla sonunda pes ederek eve döndü. Karısına her şeyi açıklayacağı uzun bir gece onu bekliyordu.

Tick mezarlığa dönmekten başka ne yapacağını –nereye gideceğini– bilmiyordu. Ritüeli gerçekleştirirken bir şey olmuş olmalıydı; korkunç bir şey. Bir şekilde batırarak yanlış yere ya da zamana gitmişti. Bay Chu'nun kuantum fiziğiyle ilgili söylediği çılgınca şeyleri hatırladı. O neredeydi?

Mahallesinden çıktıktan sonra artık koşacak halde değildi. Yavaşlayıp yürümeye başladı, nefes nefeseydi, kimsenin kendisini takip etmediğinden emin olmak için sürekli arkasına bakıyordu; özellikle de evinin kapısını açan o ürkütücü adamın.

Hayatı boyunca yaşadığı yerin artık ona ait olmaması ve küçük bir çocuğa tekme atmaktan çekinmeyen canavar gibi bir adam tarafından işgal edilmesi tuhaf bir histi. Tick son bir saatte bir sürü farklı duyguya kapılmıştı: Özel gün sonunda geldiği için heyecanlanmış, görünürde hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığına uğramış, evinin artık kendi evi olmadığını anlayınca umutsuzluğa, paniğe ve korkuya kapılmıştı. Şimdi şehre, mezarlığa yürürken hissizleştiğini hissediyordu. Birtakım cevapları bulmayı umabileceği tek yer orasıydı.

Yürürken etrafına bakındı, şehirde alışık olduğundan farklı bir şeyler var mı diye işaretler aradı ama çok karanlıktı ve tek gördüğü diğer gölgeleri saklayan gölgelerdi. Az kalsın fenerini

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

çıkarmaktı ama sonra vazgeçti; bu yeni kâbusun içinde kim bilir neler saklıydı. Olabildiğince kendini belli etmemek istiyordu.

Aynı gece üçüncü defa meydana girerken ışıkların yanmamasının tesadüf olmadığını fark etti; burası resmen hayalet şehirdi. Neredeydi böyle? Kendisine çok tanıdık gelmesi gereken fakat tam aksine çok yabancı gelen bu yere ne olmuştu? Kalbi acıyan, bedeni bitkin düşen Tick yeniden hızlanıp suyu akmayan fiski-yenin yanından geçip küçük yola, oradan da mezarlığın girişine kadar koştu.

Daha önce nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu ama Tick mezarlığın girişindeki taş kemerin büyük kısmının enkaz yığını halinde yere düştüğünü gördü. Demir çitlerin düzinelerce çubuğu çıkarılmış ya da korkunç bir robotun dişleri ezilmiş gibi bükülmüştü. Ay, bir öbek bulutun arkasında kaybolunca her yeri sinsi gölgeler kapladı. Mezar taşları daha büyük, daha şekilsiz görünüyordu, ruhaf açılara kaymış gibi duruyordu.

Tick sihirli kelimeleri söyleyip ayağını vurduğu yerde durup ellerini ovuşturdu. Sonunda ne hissettiğini anladı.

Dehşet. Salt, keskin, tüyler ürpertici dehşet.

Gözucuyla bir ışık gördü.

Hızla nefes alıp ona doğru döndü ve ışığın yaklaşık otuz metre ileride, tek bir mezar taşının üzerinde parladığını gördü. Etrafındaki yoğun karanlıkla kıyaslayınca güneş fikrini değiştirip gece ziyareti yapmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Evine gidip döndüğünden beri elektriğe dair hiçbir şey görmediğini fark eden Tick bir tür sihir numarasına tanık oluyormuş gibi hissetti.

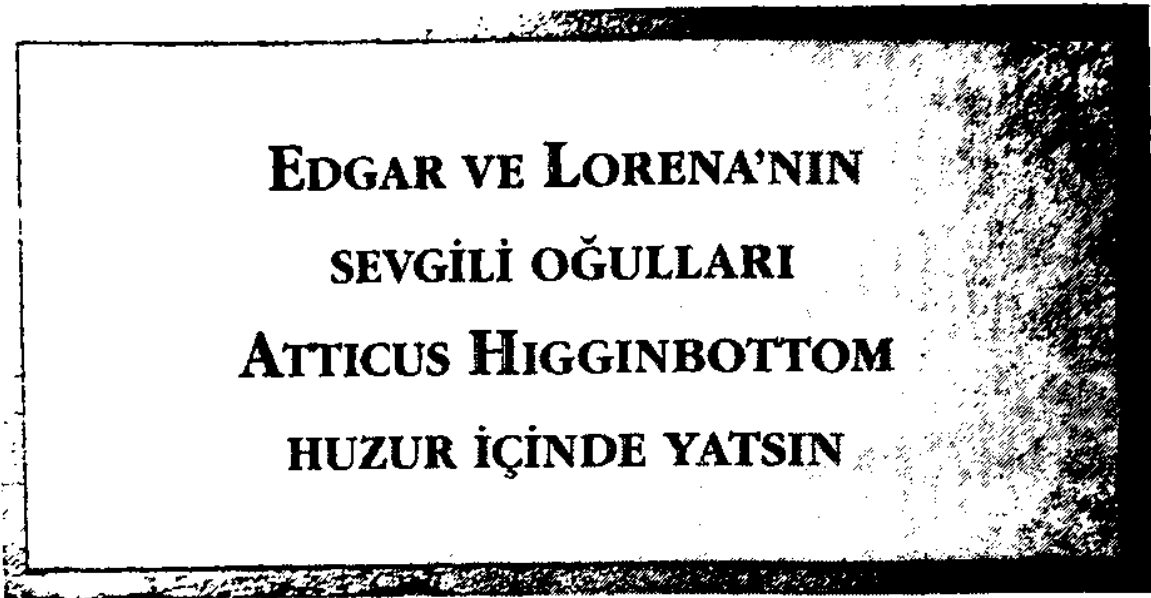
Göğsüne baskı yapan korkuyu yok sayarak merakla ışığa yürüdü.

Birkaç büyük mezarın üstünden atlarken diğerlerinden daha geniş olan bir mezarın yanındaki taşlara takılıp az kalsın düşüyordu. Gözlerini parlak noktaya odakladı, tuzak olabileceğinden korkuyordu ama başka nereye gideceğini de bilmiyordu. Yaklaştığında ışığın, bir mezarın önünde duran büyük bir fenerden

13. GERÇEKLİK

geldiğini gördü. Gözlerini kısarak gölgelerin arasına saklanmış, üzerine atlayıp onu yemeye hazır olan canavar ya da zombiler var mı diye etrafına bakındı.

Parlak ışık görüşünü engelliyordu ve birileri varsa onları göremeyeceğini biliyordu. Fenerle aydınlatılan mezar taşına baktı, siyah-gri renkli, eskimiş granit kazınmış tozlu, aşınmış kelimeleri okuyabilecek kadar yakındı.

Tick'in zihnindeki her şey anında silindi; karşısında gördüğüne inanamıyordu ve bu sırada tüm korkularını ve düşüncelerini unuttu. Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini mezar taşındaki kelimelerden alamıyordu.

Tarihe baktı.

Mezar taşında yazana göre üç sene önce ölmüştü.

Edgar ve Loren
Sergili oğulları

Atticus Higgins

Huzur için

38. BÖLÜM

OTURMA VAKTİ

Tick kendi mezarına baktığı gerçeğini tam olarak algılayamamıştı ki arkasından bir ses duydu. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken arkasına döndü ve bir saniyelğine Frankenstein'ın reenkarnasyonunu gördüğünü sandı. Boğazının gerilerinde bir çığlık oluştu ama yalnızca birkaç adım ilerisinde duran silüetin tanıdık birine ait olduğunu fark edince sessizliğini korudu.

Mothball.

Tick tanıdık bir yüz görmenin rahatlığıyla çabucak ayağa kalktı. Daha dengesini sağlamadan, ağzından sorular dökülmeye başladı. "Mothball, neler oluyor? Neredeyim ben? Nasıl..."

Uzun boylu kadın bir elini kaldırdı. "Küçük bey biraz sessiz olup uzun arkadaşının konuşmasına izin verirse daha iyi olur." Bir adım atıp feneri yerden almak için eğilirken sarf ettiği çabayla inledi. "İnsanın her gün kendi mezarını görmüyor, değil mi? Kesinlikle korkunç."

"Mothball neler oluyor?" Mermerde ismini görmenin verdiği ilk şok, çarpıcı gerçekliğe bürünürken Tick gözlerinde yaşlar biriktiğini fark etti.

“Neler mi oluyor?” diye tekrarladı Mothball. “Sana neler olduğunu söyleyeyim. Küçük bey başarılı oldu, evet. Efendi George’un bilmecelerini başarıyla çözdün. Şimdi öğrenmen gereken bir sürü şey var. Umarım zihninde hâlâ boş yer vardır.”

Tick midesindeki bulantıdan bir türlü kurtulamıyordu. “Mothball, bu mezarda neden benim adım yazıyor? Evimde yaşayan deli adam kim? Ailem nerede?” Son soruyla birlikte sesi çatladı ve aniden cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğini merak etti.

“Cevap istiyorsan teker teker sor.” Mothball mezarı işaret etti. “O taş parçasında isminin yazmasının mantıklı bir sebebi var.” Duraksadı. “Sen burada ölüsün, küçük bey. Kalbi olmayan bir fare kadar ölü. Bahse girerim Rutger’in ayaklarından daha kötü kokuyorsundur.” Gülümsedi ama Tick hiç de gülme havasında değildi.

“Sen neden bahsediyorsun? Nasıl... ölmüş olabilirim? Burada seninle konuşuyorum.”

“Tamam, o zaman geri alıyorum. Senin *değişken* öldü; demek istediğim buydu.” Mothball iç geçirip katedrale gitmiş vampir gibi huzursuzca kıpırdandı.

“Değiş-ne? Mothball, *lütfe*n neler olduğunu anlat.”

Mothball ona bir adım daha yaklaşıp devasa kollarından birini omzuna attı. Fenerini yere tutuyordu ama yine de kaşlarındaki ve alnındaki endişeli çizgileri görebileceği kadar aydınlık saçıyordu. Tick, kadının gözlerindeki ifadeyi tanımlayamıyordu: keder ya da şefkatti. “Kulaklarını dört aç, Efendi Tick, sana söylemem gereken bir şey var.”

Tick ona bakıp bekledi. “Nedir?”

“Hayat, senin bildiğinden biraz daha zor. Ve *farklı*. Sonunda Efendi George’la tanıştığında öyle şeyler öğreneceksin ki bunlar senin gibi bir genci bırak, yetişkinler için bile sindirmesi zor. Tüm bunların nasıl olduğunu –nedenleri, nasılları falan– açıklamayı patronuma bıraksam daha iyi. Ama gitmeden önce sana

13. GERÇEKLİK

şunu söyleyebilirim.” Duraksayıp Tick’in arkasındaki karanlık mezarlığa baktı.

“Evet?” diye üsteledi Tick.

“Bu... yer... Bazı şeyler senin için farklı olsaydı, Tick –farklı kararlar alınmış, farklı yollara gidilmiş olsaydı– o zaman sen bu toprağın altında yatıyor olacaktın. Dünyanın bu versiyonu, Efendi George’un deyimiyle, parçalanmış. Güçsüz, dağılıyor, *kayboluyor*. İtiraf edeyim, bunlar pek kullanmadığım kelimeler. Ama görmeni ve kütük gibi cansız olduğunu görmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmeni istedim.”

Tick başını iki yana salladı. “Ama anlamıyorum, Mothball. Yani bu, dünyamızın bir başka versiyonu mu? Burada sonunda beni öldürecek bir şey mi yaptım?”

“Hayır, hayır, hayır, yanlış anladın. Doğrudan yaptığın bir şey yüzünden öldüğünü söylemiyorum; yani kesin bir biçimde. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz.” Kolunu çekip hayal kırıklığına uğramış gibi havaya kaldırdı. “Ah, bu saçmalık. Artık yola koyulmalıyız.”

“Bir dakika!” Tick uzanıp Mothball’un bluzunu yakaladı. “Peki ya ailem? İyiler mi?”

Mothball diz çöküp Tick’le göz hizasına geldi. “Turp gibiler, küçük bey. Onlar için endişelenmene hiç gerek yok. Bu hayatta yaptığımız seçimler bizi etkileyeceğini düşünmediğimiz şeylere yol açabilirler. Gerçeklikler yaratılabilir ve ortadan kaldırılabilir.” Başıyla Tick’in mezarını gösterdi. “O küçük adam sen de olabilirsin tabii ki. Ama bunun olmasını engellemek için kalbinde o güce sahipsin. Aslında olay da bundan ibaret.”

Tick’in kaygılarının bir kısmı ortadan kalktı. Mothball’un söyledikleri hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, *etkilenmişti*, ki bu da kendisini yetişkin gibi hissetmesini sağlıyordu. “Mothball, tam olarak neden bahsettiğini ne zaman anlayacağım?”

Mothball ayağa kalkarken gülümsedi. “Konuşmalarda pek iyi olmadığımı kabul ediyorum ama görünüşe bakılırsa benim

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

devam etmemdense kurbağa vıraklamasını dinlemeyi tercih edeceksin. Haydi gidelim.” Mezar taşından uzaklaşıp perişan haldeki mezarlığın derinlerine ilerledi. Her adımında fenerinin ışığı da yukarı aşağı zıplıyordu.

Tick de onun peşinden gitti. Mothball’un her bir adımı için iki adım atarken atkısını ve sırt çantasını düzeltti. “Gidelim derken tam olarak nereye gitmeyi kast ediyorsun?”

“Ah, Efendi Tick,” dedi omuzunun üzerinden, “iyi ki boş lafları aradan çıkardık. Şimdi işin eğlenceli kısmına geçtik. Umarım heyecanlısındır.”

“İnan bana heyecanlıyım. Buradan kurtulayım da.”

Mothball öyle gürültülü bir kahkaha attı ki birkaç ölünün uyandığı kesindi. “Ölüleri sevmiyor musun? Bu durum değişecek. Kırılmak için genellikle böyle yerlerde olmak gerekiyor.”

“Kırılmak mı? Nasıl yani?”

“Çok yakında öğreneceksin. Ah, işte geldik.” Mothball durdu ve dönüp Tick’e baktı. Feneriyle boş bir çim alanı aydınlattı. “Oturalım bakalım.” Tick kıpırdamayınca oturmasını işaret etti. “Buraya, haydi haydi.”

“Neden oturmak zorundayız?” diye sordu, kadının gösterdiği yere bağdaş kurup otururken.

Mothball da onun karşısına geçip devasa kollarını altında birleştirdi. “Alınma çocuk ama bence şimdilik yeterince soru sordun. Kalanını Efendi George’a sakla ve hepimiz mutlu olalım.”

Tick müthiş bir şeyin yaşanmak üzere olduğunu biliyordu ve sanki hız treni ilk uçurumdan aşağı inmeden birkaç saniye öncesiymiş gibi, içinde kelebekler uçuşuyordu. “Sen nasıl diyorsan, Mothball. Sustum.”

“Ah, keşke yaşlı Rutger da bu cümleyi öğrense. O küçük şişko adam bir mamutun bile kafasını şişirecek kadar çok konuşabilir.”

Tick kahkaha attı ama sözünde durarak bir şey söylemedi.

13. GERÇEKLİK

Mothball oturduğu yere yerleşirken, "Pekâlâ, bu kadarı yeter," dedi kendi kendine ve kıpırdamadan durdu. "Rahatına bak. Efendi George bizi her an kırabilir."

Yine o kelimeyi kullanmıştı. *Kırpmak*. Tick neredeyse bunun ne anlama geldiğini soracaktı ama gergin bir şekilde atkısını çekiştirerek sessizliğini korudu.

"Ensende ve sırtında ufak bir karıncalanma hissedeceksin," diye fısıldadı Mothball. "Sonra her şey değişecek, çabucak. Pantolonunu üzerinde tutmaya çalış ve çocuk gibi bağırayım deme yoksa boğulabilirsin. Anlaştık mı?"

Tick başını onaylarcasına sallarken heyecanı aniden kayboldu. *Boğulmak mı?*

Kadının kelimesine kafa yoramadan omurgasında soğuk batma hissi oldu, beklemeseydi bu ani dalgayı fark etmeyebilirdi bile.

Sonra söylendiği gibi, her şey değişti.

Bilinçli bir düşünce oluşturabileceğinden daha kısa süre içinde kendini mezarlıktan binlerce kilometre uzakta buldu. Hâlâ aynı pozisyondaydı ama şimdi karanlık ve dalgalı denizin ortasında küçük bir botta oturuyor, yukarı aşağı sallanıyordu.

Ve yağmur yağıyordu.

39. BÖLÜM

BİR SÜRÜ SU

Bir yerden bir yere yolculuk yaptıklarını gösteren hiçbir şey olmadı. Ne çalan bir alarm, ne parlak ışıklar ne de herhangi bir hareket hissi. Tick ile Mothball mezarlığın ortasındaki çimenlerde karşı karşıya oturmaktan, okyanusun ortasında bir botun içinde karşı karşıya oturmaya geçmişlerdi. Tick'in göremediği gökyüzünden soğuk yağmur damlaları dökülüyor, tüm bedenini dövüyor, küçük botun kenarlarından içeri sızarak su birikintisi oluşturuyordu. Mothball'un feneri hâlâ açıktı; ışık sayısız yağmur damlasını ve bulundukları yerin birkaç metre ötesinde öfkeyle köpüren suyu meydana çıkarıyor, ürkütücü bir parlaklık yayıyordu. Bot ileri geri, yukarı aşağı sallanarak şimdiden Tick'in midesini bulandırmaya başlamıştı.

Mothball kıpırdanarak dizlerinin üzerinde durdu, ardından feneri arkasında bir yere tuttu. Tick onun neye baktığını görmek için sağa doğru eğildi ve devasa bir yapının yakınlarında, dalgalı denizden hiç etkilenmeden suyun üzerinde durduğunu gördü. Mothball bölgeyi feneriyle tararken Tick ne olduğunu tam çıkaramadı ama bir tür bina gibi duruyordu; gümüş metal

duvarlardan oluşan, dümdüz parlak yüzeyine perçinler ve sürgüler yerleştirilmiş koca bir kareydi. Büyük bir tekne ya da gemi olması imkânsızdı. Orada öylece sağlam bir şekilde, temelleri okyanusun dibine kadar iniyormuş gibi duruyordu.

Mothball büyük kolları ve elleriyle bir şeyle uğraştığı sırada, “Sadece bir dakika!” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Tick, “Neredeyiz?” diye bağıırken iri yağmur damlaları ağzına girerek neredeyse boğazına kaçıyordu.

Mothball dönüp ona baktı ve “Okyanusun ortasındayız!” dedi. Saçı ve yüzü sırılsıklamdı.

“Çok sağol, onu ben de anlamıştım zaten!” Tick yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarını gözünün önünden çekti.

Mothball cevap vermek yerine sağ ayağıyla sağlam bir şekilde botun kenarına basıp bir şey çekerken harcadığı güçle homurdandı. Bir saniyelik duraksamanın ardından fırtınanın karanlığında aniden parlak bir ışık belirdi, arkasından da bükülen metal ile paslanmış menteşelerin gıcirtısı duyuldu. Mothball kutuyu andıran yapıya açılan kocaman metal bir kapıyı araladı. Kablolarla ve kalın bantlarla kaplı uzun koridor Tick’in gözüne ilişti.

Mothball onu omuzlarından tutarak sallanan bottan açıklığa geçmesine yardım ederken, “Başardın!” diye bağırdı. “Bir dakika sonra Efendi George’la konuşacaksın! Haydi atla!” Şakacı bir gürlümeyle Tick’i kaldırıp açık kapıdan içeri attı.

Tick yumuşak bir düşüş yaptı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudunun her bir santimi sırılsıklamdı. Islak kıyafetler içinde olmanın verdiği rahatsız edici, soğuk hisle ürpererek kollarını ovuşturdu. Sırılsıklam olmuş atkısı boynundan sarkarken sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Sırt çantasını çıkarıp koridorun delikli metal zeminine koydu.

Mothball emekleyerek içeri girdi ve kapıyı kapadı. Kapı gürlütle çarparak tüm binanın titremesine neden oldu. “Kirli iş bu,” diye mırıldandı ayağa kalkarken. Tavandan sarkan engellere

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

çarpmamak için hafif kambur duruyordu. "Sen endişelenme, Efendi George'un şöminesi yanıyor. Haydi gel."

Koridorda ilerlemeye başladı. Tick de peşinden gidiyor, tüm bu gizemin ardındaki adamla tanışmak üzere olmanın verdiği heyecanı güçlkle bastırıyordu.

Mothball bir köşeyi döndü ve ahşap bir kapının önüne geldiler. Tick okyanusta yüzen metal kutuya bu kapının uymadığını düşündü. Mothball duraksadı, ardından büyük eklemleriyle kapıya üç defa vurdu. "Sonuncuyu da aldım!" diye bağırdı koyu renk meşenin diğer tarafına.

Diğer taraftan boğuk ayak sesleri ve ardından kapı mandalının *klik* sesi duyuldu. Kapı ardına kadar açıldı ve Tick'in beş duyusu her şeyi aynı anda algılamaya çalışırken infilak etti.

Açık kapının ötesindeki büyük oda, sanki eski bir kralın şatosundan sihirli bir şekilde buraya getirilmişti. Gösterişli halıların üzerinde süslü, *rahat* görünümlü mobilyalar vardı; duvarlar üzerleri yüzlerce deri ciltli kitapla dolu, koyu renk ahşap kitaplıklarla kaplıydı; muazzam, tuğla şöminenin alevleri gürlüyor, çatırdıyor ve odaya hem sıcaklık hem de ışık veriyordu. İçerideki birkaç kişi odanın dört bir yanındaki konforlu koltuklarda oturuyordu.

Tick, şöminenin yanındaki kabarık koltukta oturan Sofia'yı anında tanıdı. Göz teması kurduklarında Sofia ayağa kalkıp el salladı. Onun yanındaki koltukta koyu tenli, uzun boylu bir çocuk oturmuş sırtıyordu. Paul olmalıydı. Yanında da Asyalı bir çocuk oturuyordu; kısa siyah saçları öfkeli yüzünü çevreliyordu. Tick çocuğun, az önce bütün derslerinden kaldığı söylenmiş gibi görüldüğünü düşündü. Rutger da oradaydı, küçük yuvarlak bedeni yastık yığının üzerindeydi. Arkasına yaslanıp mekânın sahibiymişçesine tombul ellerini başının arkasına koydu.

Ve son olarak eli hâlâ kulpta, kapının yanında duran adamın üzerinde Tick'in gördüğü en şık takım elbise vardı: siyah ve ince çizgiliydi, içinde köstekli saatinin olduğu cebinden altın zincir sarkıyordu. Az önce buz gibi rüzgârda on kilometre koşmuş gibi,

13. GERÇEKLİK

suratı şiş ve kırmızıydı. Burnundaki yuvarlak gözlüğü koyu renk gözlerini iki kat büyük gösteriyordu. Kelleşen kafası kırmızı ve hafif çilliydi. Tick onun biraz tuhaf ve biraz gergin ama bir şekilde de kibar göründüğünü düşündü.

“Efendi George?” derken sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkınca yüzünü buruşturdu.

Adam gülümseyince hafif çarpık dişleri göründü. “Kesinlikle, dostum. Efendi George, hizmetinizdedir.” Başıyla selam verip elini uzattı ve Tick adamın elini sıkarken her geçen saniye özgüveni artıyor ve rahatlıyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Tick, görgü kurallarını hatırlayarak.

“Ben de öyle, çocuğum, ben de öyle.” Geri adım atıp sıcak bir ifadeyle yarışma programındaki büyük ödölmüş gibi sıcak odayı gösterdi. “Yirmi seneyi aşkın bir zaman sonra yeni üyelerimizle yaptığımız ilk toplantımıza hoş geldin.”

“Üyeler mi?” diye sordu Tick.

“Ah, tabii, yaşlı ihtiyar ya da *genç* ihtiyar mı demeliyim?” Efendi George güldü fakat başka kimse gülmeyince kahkahasını öksürüğe çevirdi. “Ah, şey, evet... geleceğine hoş geldin sevgili çocuğum. Gerçeklikçi Ana Merkezi'ne hoş geldin.”

Tick bir daha asla eskisi gibi olmavacağını bilerek odaya girdi.

40. BÖLÜM

EFENDİ GEORGE

Efendi George, Tick'i şömine ile Rutger'in oturduğu yastıkların arasındaki koltuğa yönlendirerek, "Otur," dedi. "Ateş kıyafetlerini hemen kurutur. Başarmana gerçekten çok sevindik. Artık endişelenmeye başlamıştık. Bu zavallılar sabahtan beri Rutger'in sonu gelmeyen hikâyelerini ve anılarını dinlemek zorunda kaldılar; seni temin ederim ki oldukça zor bir işti." Oturmasını işaret ederken Tick'e göz kırptı.

Tick oturup Sofia'ya baktı. Kız yeniden el salladı ve *Neye bulaştık böyle?* dercesine omuz silkti. Tick ona gülümserken konuşabilmelerini diliyordu fakat ev sahipleri programı başlatmaya hevesli görünüyordu.

Efendi George alevlerin karşısına geçti ve her birine uzun uzun bakarken ellerini ovuşturdu. "Önümüzdeki birkaç saat içinde yapmamız gereken bir sürü şey var ve sanırım heveslendiğimden çok daha fazla açıklama yapmam gerekiyor. Nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok." İpek bir mendil çıkarıp alnını sildi. "Şuna bakın. Şimdiden terlemeye başladım ve üstelik henüz önemli bir şey söylemedim bile."

"Belki de ateşin önünde durduğun içindir," diye iğneledi Rutger. Konuşurken sarf ettiği basit çaba bile dengesinin bozulmasına sebep oldu ve yastıkların üzerinden yere yuvarlandı. "Ah."

Kollarını önünde birleştirmiş geride duran Mothball, "Uzun bir gece olacak," diye mırıldandı.

Efendi George, "Rutger, terbiyeni takın," derken yüzü bir an kızardı fakat rahatsızlığını hemen zoraki bir gülümsemeyle kapadı. "Pekâlâ, başlayalım mı? Öncelikle... kendinizi hızlıca tanıtın." Sofia'yı işaret etti. "Önce hanımlar."

"Tamam," dedi Sofia bu ilgiden memnun görünerek. Ayağa kalkıp kendisine bakanlara el salladı. "İsmim Sofia Pacini ve İtalyanım. Neredeyse on üç yaşımdayım ve ailem spagetti ve soslarıyla meşhur. Dünyanın en iyisidir, duymadıysanız ciddi sorunlarınız var demektir." Efendi George'a baktı. "Başka bir şey?"

"Ah, hayır, yeterli, çok teşekkürler. Sıradaki?" Gözleriyle Paul olması gereken çocuğu işaret etti.

"Ah, şey... ayağa kalkmak zorunda mıyım?"

Efendi George hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"Harika. Adım Paul Rogers ve Amerikalıyım. Florida'danım. İnternette Sofia ve Tick'le konuşuyordum, sizi sonunda görmek çok güzel. Sörf yapmayı ve piyano çalmayı çok seviyorum. Neden burada olduğuma dair en ufak fikrim yok ama öğrenmek için can atıyorum. Ah, bir de on dört yaşımdayım; bu çocuklardan çok daha büyüğüm." Tick ve Sofia'yı gösterdi.

"Memnun oldum, Paul, teşekkürler. Bay Sato?" Efendi George, Paul'un yanında oturan Asyalı çocuğa baktı.

Çocuk sertçe, "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye cevapladı ve etkisini artırmak için kollarını önünde birleştirdi.

"Affedersin?" dedi Efendi George ve hemen ardından Mothball ve Rutger'la bakıştı. İfadesi, 'Tick'e Sato'nun davranışının pek de sürpriz olmadığını düşündürdü.

“Kimseye güvenmiyorum,” diye karşılık verdi Sato. Odaya göz gezdirip herkesi tek tek işaret etti. “Ne sana, ne sana, ne sana ne de sana. Her şeyi öğrenene dek hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Tick, işaretparmağıyla burnunu kaldırıp dilini çıkararak domuz suratı yapan Sofia’ya baktı ve sesli gülmemek için ağzını kapamak zorunda kaldı.

“Şey...” Efendi George doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu. “bu... olağanüstü.” Yeniden ellerini ovuşturdu. “Sanırım güvenilir dostlarım Mothball ile Rutger’i artık çok iyi tanıyorsunuz. Peki, Bay Higginbottom, uzun konuşmamıza başlamadan önce bize lütfen kendinizden bahsedin.”

Tick kıpırdandı. “Şey, evet, Ben Atticus Higginbottom ama herkes bana Tick der. Doğu Washington’dan geliyorum, on üç yaşındayım, bilime ve satranca meraklıyım,” bunun kulağa ne kadar inekçe geldiğini fark edince içten içe kendine kızdı, “ve buraya neden... getirildiğimizi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

“Aynen,” diye araya girdi Paul.

“Hızlı konuşsan iyi olur,” dedi Sato. “Beni kaçırıp buraya getirme sebebinizi hemen şimdi öğrenmek istiyorum.”

“Kaçırarak mı?” diye sordu Mothball tükürürcesine. “Beynini Japonya’da mı bıraktın?”

“Talimatları sadece meraktan yerine getirdim. Sonra da beni kaçırdınız. Eve götürülmeyi talep ediyorum.”

Ne pislik ama. Her şeyi mahvedecek, diye düşündü Tick. Sofia’ya bakıp gözlerini devirdi. Sofia da başını onaylarcasına sallayıp kaşlarını çatarak Sato’ya baktı.

“Peki öyleyse,” dedi Efendi George fakat hevesi biraz kırılmıştı. “Harika bir başlangıç.”

Rutger, Efendi George’a, “Çocuğu duymazdan gelin,” dedi ve ardından huysuz Japon çocuğa döndü. “Sato, Efendi George’un söyleyeceklerini dinle. Hoşuna gitmezse seni anında geri göndereceğiz. Şimdi kapa gaganı.”

Sato'nun yüzü kızardı ama öfkeyle arkasına yaslanırken hiçbir şey söylemedi.

"Öyleyse başlayalım," dedi Efendi George, genişçe gülümseyip soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Rutger, kilerden yiyecek bir şeyler getirir misin? Bu iyi insanlar açlıktan ölüyor olmalı."

Paul alkışlayıp ıslık çaldı. Sofia'nın ardından Tick de ona katıldı.

Efendi George, Rutger'in çıkmasını bekledi. "Öncelikle şunu söylemeliyim ki sırf buraya gelmeyi başardığınız için bile kendinizle gurur duymalısınız. Mektupları yüzlerce çocuğa gönderdim ve yalnızca siz dördünüz bu aşamaya kadar geldiniz. Gerçekten büyük başarı. Özellikle de cesaretinizi ölçmek için gönderdiğim o korkunç şeyler düşünüldüğünde."

Bu cümle Tick'in ilgisini çekti. Mothball ve Rutger'la yaptığı konuşmayı hatırladı: Efendi George, Alaska olayından dolayı çok üzgündü ama sanki Sivrisinek Faresi ve Ürperti Hayaleti gibi diğer korkunç şeyler için üzgün *değildi*. "Yani..." diye başladı ama uygunsuz olabilir diye düşünerek sustu.

Efendi George sözünün kesilmesinden rahatsız olmamış gibi, "Evet, Bay Higginbottom," diye karşılık verdi. "Sizi oldukça korkutan bazı şeyleri, ee, *biz* gönderdik. Neyse ki Sivrisinek Faresi ya da Ürperti Hayaleti'ni kırpma insanları kırpmağa daha kolay. Ama hiçbirisi size geri dönüşü olmayacak şekilde zarar vermezdi, bunu da bilin. Fakat Hanımefendi Jane tarafından gönderilen Alaska'daki adam sizi temin ederim ki çok farklı bir durumdu. O sorun için çok özür dilerim."

"Bir dakika," dedi Paul. "Mothball bana Ürperti Hayaleti'nin Ölüm Sireni'ni otuz saniyeden fazla duyarsam beynimin pelteye dönüşeceğini söylemişti."

"Biraz abartmış," diye cevap verdi Efendi George utanarak. "Beyinleriniz hâlâ geliştiği için en fazla üç dört haftada iyileşirdiniz, tabii yine de baş ağrısı ve bulanık görme sorununuz olurdu. Bir de tam olarak çözemediğimiz vücut kokusu..."

“O korkunç şeyleri bize saldırmaları için siz mi gönderdiniz?” diye sordu Sofia. “Ama neden?”

“Evet, dostum,” diye araya girdi Paul. “Bu hiç doğru değil.”

“Sonunda,” dedi Sato. “Benim bu kadar öfkeli olma sebebimi anlamaya başladınız.”

Ani bir kafa karışıklığı ve göğsünü sıkıştıran gücenme hissine kapılan Tick, “Bize neden zarar vermek isteyesin ki?” diye sordu Efendi George’a sert bir bakış atarak.

Paul sanki az önce iki bacağına da tekme yemiş gibi görünüyordu. “Dostum, bundan sonra sana nasıl güvenebiliriz?”

Efendi George iki elini de kaldırarak, “Lütfen,” dedi. “Daha asıl konuya bile gelmeden konudan saptık!” Her kelimeyle sesi de yükseliyordu. “Size çocuk muamelesi mi yapmam gerekiyor? Geldiğiniz noktaya gelmeyi başaramayan yüzlerce çocuktan bir farkınız yok mu? Öyleyse, şu an hepiniz gidebilirsiniz! Sivrisinek Faresi gibi birkaç önemsiz tuzağı bile kaldıramayacaksanız burada işiniz yok!”

Tick, Efendi George’un kibar İngiliz beyefendisinden öfkeli bir deve dönüşmesine şaşırarak ona bakakaldı. Diğerleri de sessizliğe bürünmüştü ve kendisi kadar afallamış görünüyordu.

“Bu bir *oyun* değil,” diye devam eden Efendi George’un yüzü öncekinden de çok kızarmıştı ki Tick bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdi. “Yaptığım her şeyi bana en güçlüyü, en akıllıyı, en cesuru getirsin diye yaptım. Asla bahane kabul etmiyorum. Anne babanızı buraya gelmenize izin vermeleri için ikna edemediyseniz, gidirsiniz. Böyle saçma talimatlara uyamıyorsanız, gidirsiniz. İki günlük arı sokma eziyeti gibi küçük bir şeyden bu kadar rahatsız oluyorsanız, gidirsiniz. Şimdi... Buradasınız ve size açıklama yapmaya hazırım. *Hata* mı yaptım?”

Son cümlesini bağırarak söylemişti ve kollarını göğsünde birleştirip cevap vermeleri için onlara meydan okurcasına gözlemini odada gezdirdi. Bir dakika geçti, içeride yalnızca çatırdayan alevlerin sesi vardı. Sato bile etkilenmiş görünüyordu. Tick, Efendi

13. GERÇEKLİK

George'un nasıl karşılayacağından endişelenerek yutkunmaya ya da nefes almaya bile korkuyordu.

"Peki öyleyse," dedi sonunda İngiliz adam. "Şu dakikadan itibaren, bir araya getirmeyi amaçladığım cesur bireyler gibi davranma nezaketini gösterirseniz, devam edebiliriz." Duraksayıp ceketindeki görünmeyen tozları silkeledi. "Şimdi, mektupları neden sadece sizin gibi gençlere gönderdiğimi merak ediyor olmalısınız. Haksız mıyım?"

Durumu kötüleştirmekten korktukları için hiçbirisi tek kelime etmedi.

"Haydi ama," dedi Efendi George. "Sadece *çocuklar* konuşmaya korkar."

Bunun üzerine hepsi aynı anda konuşmaya başladı ama Paul'un sesi diğerlerini bastırdı. "Aslında bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi siz söyleyince, aslında cevabını öğrenmek isteyeceğim bir soru. Ee, bayım. Efendim." Boğazını temizledi. "Efendi George."

"Çok daha iyi, çok daha iyi. Siz Amerikalıların zeki olduğunu biliyordum. Şimdi..."

Yan taraftan gelen gürültüyle sözü kesildi. Rutger üzerlerinde dumanı tüten büyük tabaklar olan iki tepsiyle içeri girdi.

"Kimler acıktı?" diye sordu yüksek sesle. "Herkes için dolu dolu tabaklar hazırladım." Odaya müthiş kokular yayıldı.

Tabakları ve çatal bıçakları dağıtmaya başladı. Her adımında az kalsın her şeyi düşürecekti. "Kızarmış ördek, fırında patates, fesleğenli kuzu but ve -en sevdiğim- biftek. Ayrıca bir dilim vişneli *cheesecake*." Soluk soluğa kalmış bir halde kendi tabağını da aldı ve kalan son tabağı Tick'e verdi. "Haydi yiyin!"

Tick'in bunun için herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu. Hızlıca teşekkür ettikten sonra tabağı kucağında dengeleyerek yemeğine başladı. Yemekler taze ve sıcak, leziz ve boldu. Belki de çok acıktığı içindi ama tabağındaki her yemek, tattığı en lezzetli yemek gibi geliyordu. Odadaki ağız şapırtılarına bakılırsa böyle düşünen tek o değildi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Eh,” dedi Efendi George. “İştahlarımızı kaybetmemiş olmamıza sevindim. Şimdi müsaadenizle ben açıklamama devam edeceğim. Mektuplar konusunda... Onları sadece gençlere göndermemin sebebi, az sonra duyacaklarınıza hiçbir inatçı yetişkinin inanmayacak olması. Onlar artık belli kalıplara oturmuşlar, çok akıllı olduklarını falan zannediyorlar. Hayır, benim yeni bir takıma ihtiyacım vardı ve genç, dinamik, zorluklara göğüs gerecek insanlardan oluşması gerektiğini biliyordum.”

“Şey, Efendi George?” dedi Rutger, dolu ağzıyla.

“Evet, Rutger?”

“Sence de, şey, onlara *neden* burada olduklarını açıklamaya geçmemiz gerekmiyor mu? Zaman boşa akıp gidiyor.”

Efendi George parmaklarını şıklatıp ellerini salladı. “Evet, evet, haklısın, elbette. Teşekkür ederim, devam edelim.” Kollarını önünde birleştirip yere baktı. “Şimdi size her şeyi en başından anlatacağım.”

Böylece Efendi George onlara hikâyesini anlatmaya başladı. Tick’in duyduğu en çılgın, en saçma, en tuhaf hikâyeydi ve her dakikasından keyif aldı.

41. BÖLÜM

GERÇEKLİKLERİN HİKÂYESİ

“İçinde yaşadığınız, nefes aldığınız dünya,” diye başladı Efendi George, “tam olarak düşündüğünüz gibi değil. Aslına bakarsanız çok, çok daha fazlası var. Dünyanıza, doğduğunuz yere biz Temel Gerçeklik diyoruz. Sizin de aşına olduğunuz evrenin ilk ve en müthiş versiyonu. Fakat onlarca yıl önce bir grup biliminsanı bizim *kufi* diye adlandırdığımız alanda çalışma yaparken müthiş gizemler keşfetti.”

Kufi! diye düşündü Tick. *K.F.! Kuantum fiziği.*

“Şimdi,” diye devam etti Efendi George, “bilimsel lagalugaların derinliğini açıklamaya vakit de, gerek de yok ama şunu söylemem yeterli olacaktır: Biliminsanları evrenin alternatif versiyonlarının bizim yaşadığımız dünyayla uyum ve ahenk içinde var olduğunu keşfettiler. Gayet iyi bildiğimiz gerçeklik, tek gerçeklik değil; *başka* gerçeklikler de var. Oldukça önemli olaylar sonucunda paralel evrenler Temel Gerçeklik’ten ayrı olarak ortaya çıkıp geliştiler.”

“Efendi George,” diye sözünü kesti Paul. “Ben zeki olduğumu düşünürüm ama bu çok çılgınca geliyor.”

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Bırak da konuşsun, diye düşündü Tick son lokmasını ağzına atarken. Boş tabağı ayaklarının dibine bıraktı.

"Endişelenme, Bay Rogers. Bana biraz zaman ver; sonunda zihninde hepsi annemin kristalleri kadar berrak olacak."

Sato herkesin duyacağı şekilde fısıldayarak, "Şimdiye kadar hepsi yalan gibi geliyor," dedi.

Efendi George onu duymazdan geldi. "Evrende tüm gerçeklikleri sarıp kontrol eden bir enerji var. Fizik kurallarının tanımlayıp tanımlayabileceği her şeyden daha büyük bir güç. Bu güç, kufinin yaşam kaynağı ve yalnızca çok az sayıda bilimsanı bundan haberdar. Biz bu güce Chi'karda diyoruz ve bundan sonra yapacağımız her şey de buna bağlı. Her şey."

Tick, Mothball'un bir keresinde ona bu kelimeyi söylediğini hatırlayarak, "Nedir o?" diye sordu.

"Rutger?" dedi Efendi George. "Ben Chi'karda'yla ilgili her zaman ne derim?"

Herkes dönüp yastıklarına uzanmış kısa boylu adama baktı. "Kişisel kader söz konusu olduğunda evrende insanın seçim yapma kanaatinden daha büyük bir güç yoktur' dersin." Daha fazla rahatsız edilmek istemiyormuşçasına gözlerini devirdi.

Efendi George işaretparmağını kaldırarak, "Kesinlikle," diye yüksek sesle fısıldadı. "Seçim. Kanaat. Kararlılık. İnanç. *Bunlar* içimizdeki gerçek güçtür ve bu güce Chi'karda denir. Çoğu bilimsanın henüz anlayamadığı şeyi işte bu sınırsız güç kontrol eder. Kuantum fiziğini."

"Peki bu... Chi'karda olayının paralel evrenlerle ne ilgisi var?" diye sordu Sofia.

"Onları Chi'karda *yaratıyor*, sevgili kızım," diye yanıtladı Efendi George. "Tarih boyunca süregelen bir şey bu: Çok önemli seçimler yapıldığında dünya gerçek anlamda sallanıyor ve zaman-mekân bünyesinden koparak eskiden bir dünyanın olduğu yerde iki dünya yaratılıyor ve kufinin karmaşıklığının içinde bir-

13. GERÇEKLİK

birine paralel bir şekilde var oluyorlar. Depremler neden oluyor sanıyorsunuz?”

“Vay canına,” diye soludu Paul. “Cidden mi?”

“Elbette, genç adam, elbette. Chi’karda gücüyle alternatif evrenlerin yaratılması ve yok edilmesinin büyük depremleri tetiklediği gözlenmiştir. Gerçekten de *vay canına*. Size bunu daha iyi açıklayacak bir örnek vereyim, böylece zor kelime ve cümleleri kafanızdan atabilirsiniz. Hepiniz lütfen gözlerinizi kapayın.” Ellerini sallayarak Tick ve diğerlerini söylediğini yapmaları için yönlendirdi.

Tick gözlerini kapadı.

“Zihninizde kocaman bir ağaç hayal etmenizi istiyorum,” dedi Efendi George. “Gövdesi on metre genişliğinde, on iki kalın dalı var ve onlar da sayılamayacak kadar çok, ufak dallara ayrılıyorlar. Hayal edebiliyor musunuz?”

Evet mırıltıları duyuldu, Mothball ve Rutger bile onlara katılmıştı.

“Ağacın gövdesi Temel Gerçeklik, yani doğduğunuz ve tüm hayatınızı geçirdiğiniz dünya. Ağacın ana dalları artık oturmuş, zaman sınavında ayakta durmayı başarmış *alternatif* gerçeklikler; her biri belirli yönleriyle Temel Gerçeklik’ten farklı. Onların çok daha küçük dalları da çok güçsüz ve çöken gerçeklikler. Bu *parçalanmış* gerçekliklerin çoğu tamamen kaybolacakları ya da bir başka gerçekliğin içine çekilecekleri zamanı bekliyorlar. Nasıl oldukları hakkında fikir edinesiniz diye buraya gelmeden önce her birinizin bu parçalanmış gerçekliklerden birine gitmenizi sağladık.

“Gerçeklikçiler bilim adına ve bir gün evrenin öz yapısını ve nasıl çalıştığını daha iyi anlayabilmemiz umuduyla kendilerini bu ağacın ana dallarını incelemeye ve planını çıkarmaya adanmış bir araştırma grubu. Ve bir de şey... Temel Gerçekliği olası, beklenmedik tehlikelerden koruyorlar. “

Efendi George yüksek sesle boğazını temizleyince Tick gözlerini açtı. Efendi George’un elleri belli belirsiz kasıldı. “Yakın

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

zamanda on iki ana gerçekliğin planını tamamen çıkardık ve her şey harika gidiyordu, adeta bir ütopaydı. Hatta belki bir gün mükemmel gerçeklik keşfederiz diye konuşuyorduk. Fakat bugün burada olmanızın sebebi, bunun tam tersinin gerçekleşmiş olması. Bizlerden biri, gelmiş geçmiş en büyük hain, On Üçüncü Gerçeklik'i keşfetti ve çok kötü şeyler olmak üzere. Çok çok kötü."

"Biliyordum," diye homurdandı Sato.

"On Üçüncü Gerçeklik'te ne var?" diye sordu Tick. "Neden bu kadar kötü?"

"Ah, Bay Higginbottom, bunu anlatmak oldukça zor. Diğer gerçekliklerde çoğunlukla olumlu, enteresan deneyimler yaşadık. Mesela Beşinci Evren, Mothball'un evi. Oradaki koşullar bir şekilde genleri etkilediği için herkes daha uzun boylu ve daha güçlü; sizin çok iyi bildiğiniz toplumdan çok daha farklı bir topluma dönüşmüşler. Ya da mesela Rutger'in doğduğu On Birinci Gerçeklik. Gördüğünüz gibi onların gerçekliklerinde, ee, bunun tam tersi bir etki olmuş."

Herkes çok değerli bir ödölmüş gibi karnına hafifçe vuran Rutger'a baktı.

Efendi George yeniden öksürerek hızla devam etti. "Dördüncü Gerçeklik belki de içlerinde en büyüleyici olanı. Oraya gitmek geleceğe yolculuk yapmak gibi, gerçekten büyüleyici. Sivrisinek Faresi ile Ürperti Hayaleti'ni oradan aldım."

Tick'in ağzı açık kaldı.

Sivrisinek Faresi. Chu Endüstrileri tarafından üretilmişti.

Bu her şeyi açıklıyor, diye düşündü. Demek internette onlarla ilgili hiçbir şey bulamamamın sebebi buymuş. Bir başka gerçeklikte olduğu için Bay Chu'nun o şirketle hiçbir ilgisi olamazmış.

"Ama sorunu cevaplamadım, değil mi?" diyen Efendi George, huzursuz görünüyordu. "Bana On Üçüncü Gerçeklik'i sordun bense burada sorunu geçiştirmek için elimden geleni yapıyorum."

"Ee?" dedi Sofia.

13. GERÇEKLİK

“Ne? Ah, evet, soru. On Üçüncü Gerçeklik. Korkarım bu yeni yer... oldukça sıradışı. İlk defa öyle bir gerçeklik keşfedildi ki içinde... ah, bunu söylemek çok zor.”

“Söyleyin,” diye üsteledi Mothball. “Çocuklar bunu kaldıracabilir, evet.”

“Evet, evet, haklısın, Mothball.” Efendi George sırtını dikleştirdi. “On Üçüncü Gerçeklik’te Chi’karda’nın, düşüncesi bile beni iliklerime kadar ürperten, değişmiş, korkunç bir versiyonu var. İnsanlık tarihi boyunca anlatılan hikâyelere bile sızmış, bütün korkunç masalların, tehlikeli efsanelerin ya da dehşet verici kâbusların kaynağı.”

“Chi’karda’nın *değişmiş* versiyonu mu?” diye tekrarladı Paul. “Bu da ne demek?”

Efendi George kaşlarını çatınca alını kırıştı. “Rutger’in size Chi’karda gücüyle ilgili söylediği şeyi hatırlıyor musunuz? On Üçüncü Gerçeklik bu saf yaratma gücünü bir şekilde tamamen farklı bir şeye çevirmiş. Korkutucu bir şeye.”

“Ama neden?” diye üsteledi Paul. “Bu ne anlama geliyor?”

Efendi George’un benzi attı. “Bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum ancak *büyüye* en yakın şeye sahip olan bir gerçeklik keşfettiğimiz anlamına geliyor. Ve bu, hikâye kitaplarındaki iyi türde büyülerden değil. Hayır, bu oldukça gerçek, oldukça *karanlık* bir güç. Ve kontrol altında tutulmayıp da bir şekilde On Üçüncü Gerçeklik’ten çıkarsa her şeyi kaybederiz.”

42. BÖLÜM

ZAMAZİNGO

“Büyü mü?” dedi Sofia. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Abrakadabradan falan mı bahsediyorsun?” diye araya girdi Paul. “Büyücüler, süpürgeler falan?”

“Hayır, hayır, hayır, öyle değil,” diye karşılık veren Efendi George’un yüzü öfkeyle buruştu. “Bu gerçek –tamamen gerçek– ve fizik kurallarıyla, özellikle de kufiyle yani kuantum fiziğiyle açıklanabiliyor. Olay tamamen Chi’karda’nın eşi benzeri görülmemiş bir manipülasyonuyla alakalı. On Üçüncü Gerçeklik’te ise çok daha güçlü ve korkunç bir şeye dönüşmüş. Ve bunun doğasını anlayan biri tarafından kontrol ediliyor.”

“Bu güç ne yapabilir?” diye sordu Tick.

“Bir şeylerin uçmasını sağlayabilir, korkunç canavarlar yaratabilir, böyle şeyler. Sizin büyü diye yorumlayacağınız şeyler, bu yüzden o kelimeyi kullandım, gerçi tüm bilimsanları böyle saçma isimlendirmeleri küçük görürler. Bu gerçek, bu *bilim*. On Üçüncü’ye özel bir şey olmasa da bu Chi’kardayı çarpıtmayı, daha güçlü olmasını orada öğrendiler.”

13. GERÇEKLİK

“Nasıl yani?” diye sordu Paul. “Aynı güç başka yerlerde de mi var?”

“Elbette. Burada. Temel Gerçeklik’te bile var ama neyse ki On Üçüncü’deki karanlık ve şeytani versiyonu değil. *Şans* diye bir şey duydunuz mu hiç?”

Efendi George kimsenin cevap vermesini beklemeden heyecanla devam etti. “Chi’karda temelde kanaatin, inancın, güçlü seçimlerin gücüdür. Bazen olağanüstü şeyler olduğunda Chi’karda’nın güçlü ve baskın dışavurumuyla kuantum fiziğinin küçük dünyasının temelden değiştiği anlar olur. Buna talih, iyi şans, düşüş ya da çılgın bir tesadüf denebilir. Bu sık sık gerçekleşir ama On Üçüncü’de Chi’karda son derece çirkin bir şeye dönüştü.”

“Tanrım,” dedi Paul. “Bu müthiş.”

“*Müthiş mi?*” diye sordu Efendi George, ses tonu ise buna kesinlikle katılmadığını belli ediyordu. “Seni temin ederim, Hanımefendi Jane’in o karanlık Chi’karda’yla yapmak istediklerini öğrendiğinde muhteşem bir yanı olmadığını anlayacaksın.”

“Kim bu Hanımefendi Jane?” diye sordu Sofia, önce Tick’e ardından Efendi George’a bakarak. “Norbert onun Alaska’ya sizi aramaya geldiğini söyledi. Adamı tehdit etmiş.”

Efendi George’un yüzü ifadesi ciddileşti. “Hanımefendi Jane gerçekliklerin görüp görebileceği en hain, en aşağılık, en sefil yaratıktır. Bir zamanlar bizdendi; bilgi ve beraberlik için çalışırdı. Fakat zafer ve güç kazanma umuduyla bize ihanet etti. Onun bölgesinde bir sürü casusumuz var ve gerçeklik sistemini tamamen ortadan kaldırmayı planladığından eminiz. Bu korkunç planının sonuçlarını tahmin bile edemezsiniz.”

“Ağaç,” dedi Rutger esnerken.

“Efendim?” diye karşılık verdi Efendi George.

“Ağaç, ağaç! Yapmak istediği şeyi ağaç örneğini kullanarak anlat.”

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Ah, evet.” Efendi George dikkatini yeniden çocuklara verdi. “İsterseniz ağacı yeniden hayal edin. Bahsettiğim büyük dallardan biri –Temel Gerçeklikten çıkan ana gerçekliklerden biri– artık Hanımefendi Jane’in kontrolünde. Hanımefendi Jane On Üçüncü Gerçeklik’in karanlık Chi’kardasını kullanarak ağacın diğer dallarına zarar vermeyi, hatta tamamen yok etmeyi planlıyor. Böylece Temel Gerçeklik’i ele geçirebilir ve evrenin hâkimi olabilir. Bu gerçekleşirse kendi isteğine göre çarpık gerçeklikler yaratabilir, yani aslında kendi çıkarlarına uygun şekilde ağacı yeniden yaratmış olacak.”

Diğer çocuklar da Tick gibilerse, Efendi George’un o an tek gördüğü fal taşı gibi açılmış gözlerdi. Tick, Hanımefendi Jane’in korkunç amaçlarını hafife aldıkları hissine kapıldı.

Efendi George, şöminenin önünde ileri geri yürürken, “Ah, neyse, fazla derinlere daldık,” diye söylendi. “Tek bilmeniz gereken, yaşadığımız dünyanın gerçeklik adı verilen farklı versiyonları olduğu ve her birinin önemli olduğu. Hanımefendi Jane yeni keşfettiği güçlerini bizim bildiğimiz hayatı yok etmek için kullanmayı planlıyor. Ve biz, Gerçeklikçiler –yani *bizi* kastediyorum– onu durdurmalıyız.”

“Nasıl?” diye sordu Tick ve Paul aynı anda.

Efendi George gülümsedi. “Ah, gerçekten *nasıl*. İşin eğlenceli kısmına geldik, dostlarım. Size bir şey göstereceğim.” Odanın uzak bir köşesindeki küçük kapıdan içeri girdi ve birkaç saniye sonra çıktı. Elinde altın rengi, uzun bir çubuk vardı. En az bir metre uzunluğunda ve yaklaşık beş santim çapındaydı; alevlerin ışığında parlıyor, kusursuz cilası ortaya çıkıyordu. Bir tarafı yukarıdan aşağıya tamamen tuşlarla ve düğmelerle doluydu, her birinin altında da minik birer etiket vardı. Yaşlı adam konuşma yaptığı yere döndü ve çubuğu herkesin görebileceği şekilde kaldırdı.

“Bu, dostlarım, Bariyer Asası,” dedi gururla.

Etkilenen çocukların sesleri odayı doldurdu.

“Bu alet –ve içindeki Chi’karda Motoru– insanlık tarihinin en önemli icadıdır. Bunu hiç tereddütsüz söylüyorum çünkü doğru olduğunu *biliyorum*. Bir insanın bir gerçeklikten diğerine yolculuk yapabilmesinin *tek* yolu. Chi’karda gücünü dizginleyip kontrol ediyor; manipüle ediyor, büküyor, şekillendiriyor.”

Efendi George elini asanın üzerinde gezdirdi. “*Bunun sayesinde* gerçeklik bariyerleri arasındaki yolculuğu kontrol ediyoruz; kırpmaya diyoruz çünkü göz kırpıncaya kadar gerçekleşiyor. Bu Bariyer Asası ve benzerleri olmasaydı gerçeklikleri inceleyemez, onlara yolculuk yapamazdık ve... Hanımefendi Jane sorunu da olmazdı. Onun Bariyer Asasını, On Üçüncü Gerçeklik’ten alabilirsek Hanımefendi Jane ve kötü güçleri orada uzun bir süre mahsur kalırlar. Soruna kalıcı bir çözüm getirmemize yetecek kadar uzun bir süre.”

“Bariyer Asası nasıl çalışıyor?” diye sordu Paul.

“Ah, evet, sorduğun için teşekkürler.” Efendi George yanındaki düğmeleri herkesin görebileceği şekilde asayı kaldırdı. “Şu zamazingoyu ayarlıyorsunuz, sonra şu zimbırtıyı, sonra şuradaki dalgametreği ve böyle devam ediyorsunuz. Çok kolay. İnanın bana, çalışıyor. Bu asayla Chi’karda’yı sizi gerçeklikler arası yolculuk yapmanızı sağlayacak kadar kontrol edebilirsiniz.”

“Bakabilir miyim?” diye soran Sofia’nın elleri asayı tutma arzusuyla seğiriyordu.

“Elbette. Gelin, hepiniz bakın!”

Koltuktan kalktığı anda hâlâ nemli olan pantolonunun soğukluğu karşısında yüzünü buruşturan Tick, Efendi George’un yanına giden ilk kişi oldu. Aletin üstündeki etiketleri okuyacak kadar yaklaştığında kahkaha attı. “Dalga geçtiğini sanıyordum.”

“Neyle ilgili?” diye sordu Efendi George.

“Dünyanın en önemli bilimsel keşfi ve ilk tuşun adı zamazingo, öyle mi?” Asanın üzerindeki etiketi işaret etti.

13. GERÇEKLİK

Sofia ufak bir düğmeyi gösterip kıkırdadı. "Ve bu da zımbırtı."

"Affedersiniz ama bunun çok önemli bir sebebi var," dedi Efendi George, bir an asayı çocuklardan uzaklaştırarak. "Casuslar nasıl çalıştığını anlamasınlar diye. Bilerek bu şekilde isimlendirdik."

"Zekice," dedi Paul kıs kıs gülerek.

Tick, kollarını meydan okurcasına önünde birleştirerek hâlâ yerinde oturan Sato'ya baktı. "Bakmak istemiyor musun?"

Sato yere baktı. "Beni rahat bırak."

Tick omuz silkti ve ardından kendini de şaşırtarak esnedi. Saatine bakıp da neredeyse sabahın üçü olduğunu görünce şaşırdı.

Efendi George, Tick'in düşüncelerini okumuştı sanki. "Saat gerçekten çok geç oldu, sevgili ortaklarım. Neredeyse sabah oldu. Sanırım yatsak iyi olacak. Konuşmamızı yarın tamamlayabiliriz. Öğreneceğiniz hâlâ bir sürü şey var... ve hazırlanacaksınız."

"Bir dakika..." diye başladı Paul.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Efendi George, sihirbaz gibi asasını sallayarak. "Devam edebilmemiz için zihnimizin açık olması gerek. Herkes yatağa; tartışma istemiyorum. Kirli tabakları dert etmenize gerek yok ben seve seve toplarım."

Bir el Tick'i omzundan yakaladı. Tick arkasına dönünce Mothball'u gördü.

"Haydi," dedi kadın. "Gidelim. Size yatacağınız yerleri göstereyim. Hepimizin iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı var. Haydi."

Mothball yan taraftaki kapıya ilerledi. Tick, Sofia ve Paul uyumak istemeyen iki yaşındaki çocuklar gibi söylenerek kadının peşinden gittiler.

Sato kılını bile kıpırdatmamıştı.

Paul, kapıdan çıkarlarken Tick'e, "Görünüşe bakılırsa Bay Mutlu koltukta yatacak," diye fısıldadı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCESİ

Şöminedeki alevler yavaşça küllere dönüşürken Sato büyük odada tek başına oturmuş burnundan soluyordu. Efendi George onun bariz güvensizliği ve mutsuzluğunu tamamen görmezden gelmiş, yüzüne bile bakmamıştı. *Hepsi* çoğunlukla onu yok saymıştı, çok zeki ve çok komik olduklarını sanıyorlardı. Sato'dan *daha iyi* olduklarını...

Bilmedikleri şeyse, Sato yaşlı adamın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatlice dinliyor, adeta bir bilgisayar beyni gibi olan zihnine kaydediyor, her şeyi öğreniyordu. E. G.'den mektup aldığı ilk gün yapmayı planladığı şeyi başarmak istiyorsa yapbozun her bir parçasına ihtiyacı vardı.

Onu yiyip bitiren intikam arzusunu bastırabilmesi, ebeveyninin ölümünün öcünü alabilmesi için her şey yolunda ilerlemeliydi.

Tetikte olmalıyım, diye düşündü. *Kimseyle arkadaş olma*. Kimseye güvenemezdi; bu, tam olarak ailesinin ölüm sebebiydi.

Hayır, Sato annesiyle babasının yaptığı ölümcül hatayı asla yapmayacaktı. Bir daha kimseye güvenmeyecekti.

Özellikle de Efendi George'a.

43. BÖLÜM

GECE YARISI GELEN DARBE

Burada mı yatacağız?" diye sordu Paul.

"Malikânemi özledim," diye inledi Sofia.

Tick onlarla aynı fikirdeydi. Yatacakları yerler pek de iç açıcı görünmüyordu. Üçü daha uzun duvarlara dayalı, altı küçük karvoların bulunduğu küçük dikdörtgen bir odadaydılar. Yataklarda katlanmış gri ve siyah battaniye ile yastıklar vardı. Odadaki diğer eşyalar ise bir masa ve üç çekmeceli ahşap şifonyerdi.

"Botta uyumayı mı tercih edersiniz?" diye sordu Rutger. "Ayarlayabiliriz."

"Bay Tick," dedi Mohtball onu dürterek. "Şifonyer çekmesinde kuru kıyafetler var. O ıslak kıyafetleri çıkarsan iyi olur."

"Ah, teşekkürler."

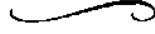
Diğerleri yataklarını seçip battaniyelerini açarken Tick de şifonyere gitti. Bir dakika boyunca çekmeceleri karıştırdıktan sonra giyilebilir bulabildiği tek şey devasa, tek parça gecelikti. "Bu şey elbise gibi," dedi Mohtball'a.

"Tüm gece ıslak çamaşırlarınla kalmak istiyorsan, benim için hava hoş," diye karşılık verdi kadın.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Banyo nerede?”

Mothball başıyla kısa, metal kapıyı işaret etti. Tick iç geçirerek banyoya girip komik geceliği giydi.

Frazier Gunn gece boyunca konuşan insanların anlaşılmaz mırıltısını dinlemişti. Belli ki onu tutsak alan kişinin *misafirleri* vardı. Aylarca yalnız kalmaktan delirmek üzere olduğu için metal kapıyı ısırarak kendine çıkış yolu açıp onları teker teker öldürmek istiyordu.

Daha güçlü dişlerim olması gerekirdi, diye düşündü.

Delirdiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Yerde köpek gibi kıvrılıp yeniden uyumaya çalıştı.

Frazier korkunç hücresinin soğuk metal duvarlarından daha fazla şey duyabilmek için can atıyordu. Burada geçirdiği aylar boyunca, duyduğundan emin olduğu tek kelime *Annika*’ydı. George bu ismi birkaç kez kullanmıştı ve isim nedense metal duvarlardan net bir şekilde geçiyordu.

Annika. Olağandışı bir isim olduğu kesindi. Frazier hayatı boyunca Annika isminde yalnızca bir kişiyi tanımıştı. Hanımefendi Jane’in en yakın hizmetkârlarından ve kadının gözüne girmek için yarışan Frazier de dâhil birkaç kişiden biriydi.

Bu bir tesadüf müydü? George bir şekilde Annika’yı tanıyor muydu? Jane’in bölgesinde casuslar olduğuna dair dedikodular her zaman vardı. Frazier çok önemli bir bilgi mi edinmişti?

Keşke kaçabilseydi. Keşke Hanımefendi Jane’i uyayabilseydi...

“Hey, şuna bakın!” Tick yere kadar uzanan gecelikle odaya girdiğinde Paul kahkaha attı. “Ebenezer Scrooge değil mi bu! Uyku başlığın nerede, büyükbaba?”

13. GERÇEKLİK

“Çok komik,” dedi Tick boş bir yatağın yanına gidip battaniyeyi açarken.

“Bence yakışıklı olmuşsun,” dedi Mothball.

“Eyvah, galiba birileri âşık oldu,” dedi Paul.

Sofia battaniyesinin altına girerken ofladı. “Paul, yüz yüzeyken de en az e-postalarında olduğun kadar sinir bozucusun. Boş konuşmaya devam edersen burnuna Pacini yumruğunu yiyeceksin.”

“Ah, haydi ama beni sevdiğini biliyorsun.” Paul ellerini başının arkasında birleştirip duvara yaslandı. “Tanrım, işte hayat bu: Yapmam gereken ev işleri yok, dişlerimi fırçalamam için bağırın yok. Okyanusun ortasında olmaya bayıldım.”

“Ne!” diye bağırdı Rutger kapının önünden. “Sizi başlangıç görevinize gönderdiğimizde ev işlerini yapmayı dileyeceksin.”

Tick, yastığı ellerinde, donakaldı. “Başlangıç görevi mi?”

Rutger sinsi bir gülümsemeyle başını salladı. “Efendi George’un Hanımefendi Jane’in Bariyer Asası’nı alma konusunda şaka yaptığını düşünmüyordunuz herhalde, değil mi?”

“Bunu *bizim* yapmak zorunda olduğumuzu kast ediyor olamazsın,” dedi Sofia.

“Yarın öğrenirsiniz. Haydi uyuyun.”

“Ah, böyle bir şey söyledikten sonra uyumamız çok kolay olacak zaten,” dedi Tick yatağa girerken.

Paul, “Dostum,” derken esnedi, “bu arada tam olarak *nerede*yiz?”

“Kolay bir soru,” dedi Mothball. “Okyanusun ortasındayız.”

“Tamam da *nerede*? Hangi okyanus?”

Mothball ile Rutger endişeyle bakiştılar. Mothball sonunda, “Haydi, söyle onlara,” dedi.

“Gördüğünüz gibi burası Gerçeklikçilerin merkezi,” diye başladı Rutger. “Ve burada olmamızın bir sebebi var. Efendi George’un bir sürü kırpma yapması ve Chi’karda’yla ilgili çok çalışması gerekiyor. Ve dünyada Chi’karda’nın en yoğun olduğu

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

ve kontrolünün en kolay olduğu yer burası. Gerçeklikler arasında şimdiye kadarki en güçlü bağ.”

“İyi de *neredeyiz?*” diye üsteledi Sofia.

Rutger ileri geri sallandı. “Söylediğim zaman güleceksiniz.”

“Tanrım, söylesene şişko adam,” dedi Mothball gözlerini devirerek.

“Evet, söylesene,” dedi Paul.

Rutger kollarını midesinin üzerinde birleştirdi. “Bermuda Üçgeni’nin tam ortasındayız.”

Efendi George ağrıyan ayaklarını tuzlu sıcak su dolu küvete sokarken keyifle iç çekti. Muffintops kucağına atladı ve mırılayarak ellerini yaladı.

“Merhaba, küçük dostum,” dedi yumuşak tüylerini severek. “Ne gündü ama; çok çok yoğun. Bildiklerimizi açıklamamanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Zavallı küçük çocuklar. Kendilerini neyin beklediğine dair en ufak fikirleri yok.”

Efendi George arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve ayaklarını sıcak suda oynattı. “Sevgili Muffintops, bunu gerçekten yapabilir miyiz? Onları gerçekten o tüyler ürpertici yere gönderebilir miyiz? Her şeyin mahvolma riski de var, biliyorsun. Saldırıya uğrayabilir ya da tutsak edilebilirler. Ses doğrayıcılar yeterli olacak mı bilmiyorum...”

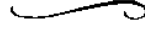
Kedi cevap vermek istiyormuş da veremiyormuş gibi Efendi George’a baktı.

“Ah, evet, biliyorum, biliyorum. Başka seçeneğimiz yok. Kendilerini *kanıtlamalarına* izin vermemiz gerek, değil mi?” Durak-sayarak hevesli üç çocuğu ve Sato’dan ne kadar farklı olduklarını düşündü. Elbette Efendi George eski arkadaşının sıkıntılı oğlundan farklı bir tutum beklememişti.

13. GERÇEKLİK

Gülümsedi. Bir araya getirdiği dört çocuğun potansiyelini düşününce ileriki günler, haftalar ve yıllarda kime daha çok üzeleceğini bilmiyordu.

Yeni Gerçeklikçi grubuna mı yoksa Hanımefendi Jane'e mi...

Paul sanki Mars'ta bir uzaylının ayak parmağında yaşadıkları söylenmiş gibi bir ifadeyle, "Bermuda Şeytan Üçgeni mi?" diye sordu. "Televizyon için çekilmiş kötü bir filmdeymişim gibi hissediyorum."

Rutger cevap verdi. "Bir nedenden ötürü burası dünyanın en yoğun Chi'karda bölgesi. Çok uzun zaman önce burada muazzam bir şey yaşanmış olmalı ama ne olduğunu henüz çözemedik. Tarih kitaplarında hiçbir bilgi yok."

"Burada daha çok Chi'karda olması niye bu kadar önemli?" diye sordu Tick, kendisine yabancı gelen kelimeyi telaffuz ederken biraz takılarak.

Rutger, Tick sanki nefes almak için oksijene neden ihtiyaç duyduğunu sormuş gibi kollarını kaldırıp, "Niye mi bu kadar önemli?" diye tekrarladı. "Kulağın aşırı kirli falan mı? Efendi George'un anlattıklarının tek kelimesini bile dinlemedin mi?"

"Hey, kibar ol," diye uyardı Sofia. "Yoksa sen de burnuna yumruk yersin."

Rutger onu duymazdan geldi. "Gerçekliklerle ilgili her şey Chi'karda'yla ilgilidir. Çok yoğun olduğu için diğer gerçekliklere kırılmanın en kolay olduğu yer burası. Ayrıca Efendi George dünyadaki Chi'karda seviyelerini buradan kontrol ediyor. Sizi ilk günden itibaren çok yakından izlemesinin sebebi de bu."

"Nasıl?" diye sordu Paul.

"Dördüncü Gerçeklik'teki Chu Endüstrileri'nin bir başka icadını kullanarak. Ona nano-yer bulucu deniyor."

“Kulağa havalı geliyor,” dedi Sofia. “Belki Pacini’ler de onlardan yapmalı.”

“Bayan Pacini, sizi temin ederim ki nano-yer bulucu ile *spagetti* sosu yapmak arasında büyük bir fark var.” Sofia yataktan çıkıp Rutger’a saldıracakmış gibi öne atıldı ama Rutger uzlaşmak istercesine ellerini kaldırarak onu durdurdu. “Nano-yer bulucu aslında mikroskobik bir robot fakat o kadar ufak ki çıplak gözle görmemiz imkânsız. Derinizin altına giriyor ve komuta merkezine çeşitli sinyaller gönderiyor.”

“Ne tür sinyaller?” diye sordu Tick, daha rahat edebilmek için yatağında kıpırdanırken. Derisinin altında gezen küçük robot fikrinin hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi.

“Chi’karda seviyelerinizi, konumunuzu, vücut ısınız falan denetleyen sinyaller. Korkusuz liderimizin sizi bir şekilde takip etmesi gerekiyordu, sizce de öyle değil mi? Ayrıca Sivrisinek Farelere ve Ürperti Hayaletlerini nereye göndermemiz gerektiğini de nano-yer bulucular sayesinde öğrendik. Onlar yalnızca sizi bulmak üzere programlanmışlardı.”

“Ah, Tanrım, özel hayatıma... zorla girilmiş gibi hissediyorum,” dedi Paul hislerini belli etmeden, ardından kahkaha patlattı.

“Onları vücutlarımıza nasıl soktu peki?” diye sordu Tick.

“Çok kolay oldu,” dedi Mothball. “Size gönderdiği ilk mektubun içindeydi.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Paul.

“Zarfı açıp mektubu çıkardığınızda nano-yer bulucu da hemen nabzınızı duydu –elinizden– ve cilt hücrelerinizin arasına girdi.” Rutger sırıttı. “Zekice değil mi?”

“Dostum, bu... kulağa *yanlış* geliyor,” dedi Paul başını iki yana sallayarak.

“Ah, çok üzüldüm,” diye karşılık verdi Rutger ağlıyormuş gibi gözlerini ovuşturarak. “İlk mektubu yakıp yakmadığınızı başka nasıl anlayacaktık? Ya da ne zaman Seçim yaptığınızı?”

“Seçim mi?” diye sordu hepsi birden.

13. GERÇEKLİK

“Bunu ben anlatayım,” dedi Mothball. “Seçim, yani Efendi George’un deyimiyle lanet olası büyük karar. Chi’karda seviyeleriniz uzaya fırlatılmış roket gibi aniden fırlıyor. Efendi George da büyük ekranında kendinizi bu işe gerçekten adadığınızı ve geri adım atmayacağınıza dair kendi kendinize söz verdiğinizi görüyor. Akıllı ihtiyar, değil mi?”

“Efendi George her gün büyük ekranını izledi,” dedi Rutger. “Böylece Seçim yaptığınızda haberi olacaktı. Söylentilere göre siz üçünüz neredeyse aynı anda Seçim yaptığınızda kedisine öyle sıkı sarılmış ki az kalsın zavallı şeyi boğacakmış. Esrarengiz bir durumdu.”

Tick şöminenin önünde diz çöküp elindeki mektubu yakmama kararı aldığı geceyi hatırladı. Tüm vücuduna yayılan o sıcaklık hissini hatırladı. *O benim seçimimdi*, diye düşündü. Aynı hisse daha sonra ormanda çığlık atıp bir şekilde gerçekliği değiştirdiğinde de kapılmıştı. *Chi’karda’yı kullanmak böyle mi hissettiriyor?* Tick ürperdi. Bunu uzun uzun düşünmesi gerekiyordu.

“Peki neyin içindeyiz?” diye sordu Paul, etrafına ve tavana bakarak. “Bu bir tür tekne falan mı?”

“Hayır, okyanusun tabanına sağlam bir şekilde yerleştirilmiş bir bina,” dedi Rutger. “Efendi George çoğunluğu okyanustan oluşan Sekizinci Gerçeklik’ten öğrendiği ufak bir numarayı kullandı. Okyanusun üzerine şehirler inşa etmelerini sağlayan müthiş bir kablolama teknolojisi geliştirmişler. Oldukça güvenli ve dayanıklı. Çok şiddetli fırtına çıkmadığı sürece dalgalar hissedilmiyor bile.”

Mothball esnerken çıkardığı kükremeye Tick’in yerinden sıçramasına neden oldu. “Efendi George sizi bu saate kadar ayakta tuttuğumuzu öğrenirse bize dersimizi verir. Haydi bakalım, şimdi...”

Tick, “Bir dakika,” diyerek sözünü kesti. “Sadece bir soru daha, tamam mı?”

“Çabuk ol, o kadar yorgunum ki kemiklerim ağrıyor.”

“Mezarlıkların olayı nedir? Rutger bir keresinde ölüm ve yaşam arasındaki farkla ilgili bir şey söylemişti... Tam hatırlamıyorum.”

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“O da Efendi George’un meşhur sözlerinden biridir,” dedi Rutger. “*Bu dünyada yaşam ile ölüm arasındaki farkı en iyi anlatan şey seçim gücüdür.*” Mezarlıklarda Chi’karda seviyesi çok yüksektir. Efendi George bunun insanların hayati seçimlerinin etkisiyle ilgili olduğunu söylüyor. Öyle ya da böyle, seçimler onları kaderlerine yönlendiriyor. İyi ya da kötü.”

“Bizim de oraya gitmemiz gerekiyordu, çünkü...” diye başlayan Tick cevabının yanlış olmasından endişe ederek durdu.

“Daha kolay kırılabilirim diye,” dedi Sofia. “Chi’karda seviyesi ne kadar güçlü olursa, gerçeklikler arası yolculuk da o kadar kolay oluyor.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Rutger. “Bariyerler arasında yolculuk yapmakla kalmıyor, aynı zamanda *aynı* gerçeklik içinde farklı, yoğun Chi’karda bölgelerine de gidebiliyorsunuz. Efendi George sizi kendi şehirlerinizden buraya bu şekilde kırptı. Sadece nano-yer bulucunuzdaki sinyallere odaklandı ve kırptı!”

Paul, “Başım ağrıyor,” diye homurdandı ve alnını ovarak yatağa uzandı.

“Çünkü siz Amerikalılar bunu anlayacak kadar zeki değilsiniz,” dedi Sofia. “Yarın size seve seve ders veririm.”

“Ben bir gün için bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum,” dedi Mothball. “Hepinize iyi geceler.”

Işığı kapayıp Rutger’la birlikte odadan çıktılar.

Onların çıkmasının ardından çocuklar biraz daha konuştu fakat çok geçmeden yorgunluk hepsini ele geçirdi ve derin uykuya daldılar.

Bir şey, Frazier’ı rüyasız uykusundan uyandırdı.

Elini etrafındaki karanlığa savurarak oturma pozisyonuna geçti. Neydi o? Neden?..

Yatağının yanındaki duvara gürültüyle bir şey çarptı. Ardından bir çarpma sesi daha duydu. Metalin metale çarpması küçük hücresinde yankılandı. Bir tane daha geldi, bu seferki daha yüksek sesliydi.

Neydi bu?

Hemen gidip ışığı açtı ve ani aydınlık karşısında gözlerini kısıtı. Yatağının üzerinde duvarda yaklaşık sekiz santimlik bir girinti görünce şaşırdı. Duvarı onu çevreleyen metale bağlayan cıvatalar hafif gevşemişti ve bir patırtı daha olunca tıkırdadılar. Duvar iyice büküldü.

Son bir gümbürtü daha oldu ve metal tek parça halinde yatağa düşerken cıvatalar da düşüp iki parçaya ayrıldı. Frazier duvarda açılan deliğe bakınca karşısındaki uçsuz bucaksız okyanusu gördü. Alacakaranlığın ilk ışıkları suya mor bir parlaklık yayıyordu. Ardından, açıklanması imkânsız bir şekilde karşısında bir surat belirdi; daha önce hiç görmediği bir surat. Dağınık, siyah saçlı, sakallı bir adamdı.

“Haydi, Bay Gunn, fazla zamanımız yok!”

“Ne?.. Kim?.. Ne?..” Frazier hapiste geçirdiği bu kadar uzun zamanın ardından kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

“Hanımefendi Jane sizi kurtarmamız için gönderdi,” diye bağırdı.

“Kurtarmak mı?” Frazier duyduklarına inanamıyordu.

“Evet!” diye cevapladı adam. “Sonra da burayı yok edeceğiz!”

44. BÖLÜM

PLANLARIN HIZLANDIRILMASI

Tick yüzüne vuran korkunç bir ağız kokusu ve sağ yanağında kaşınma hissiyle uyandı. Uzaktan bir yerlerden yeraltı patlaması gibi yüksek sesli bir gümbürtü duyduğunu sandı. Gözlerini açtığı anda iki adet sarı gözbebeğinin kendisine baktığını gördü. Bu bir kedi idi. Onu uyandırmak için mi patisiyle yüzüne vuruyordu?

Tick oturunca kedi kazayla yere düşürdü. "Ah, pardon." Besili kedi öfkeyle tısladı ve ardından Paul'ü uyandırmak üzere onun yatağına gitti.

Ne kadar akıllı kedi, diye düşündü Tick.

Sofia çoktan uyanmış, gözlerini ovuşturup geriniyordu. Tick saatine bakınca sadece birkaç saattir uyuduklarını gördü. Bu düşünce kendisini iki kat yorgun hissetmesine sebep oldu; tek istediği tekrar uyumaktı.

Ama sanki bir anda bütün dünya delirmişti.

Bir gümbürtü daha koptu, bu seferki çok daha yüksek sesliydi ve duvarlarda yankılanırken binayı sarstı. Kapı aniden açılarak

duvara çarptı sonra yeniden kapanıp üzerinde Tick'in giydiğinden de komik kırmızı bir gecelik olan Efendi George'u yere düşürdü. Adam homurdanarak ayağa kalktı.

"İyi iş çıkardın, Muffintops, aferin!" Efendi George kedisini kucağına alıp sırtını okşadı. "Acele etmeliyiz. Planlarımız... hızlandırıldı."

Diğerleri kıyafetleriyle yatmışlardı ama Tick'in üzerinde hâlâ o korkunç gecelik vardı. Paul ve Sofia adamı takip etmek üzere harekete geçerken Tick kurusun diye astığı kıyafetlerinin olduğu banyoya girdi. Hâlâ nemliydim ama yine de olabildiğince hızlı bir şekilde giyindi. Tam ikinci ayakkabısını giymişti ki biri kapıyı çaldı.

"Bay Higginbottom!" Efendi George'un boğuk sesi duyuldu. "Acele etmeliyiz cümlesinin nesini anlamadınız?"

Tick atkısını boynuna dolarken, "Üzgünüm!" diye seslendi. Kapıyı açtı ve çoktan odanın diğer tarafına geçmiş olan adamın peşinden gitti. Bir gürültü daha duyuldu ve Tick bir sığınakta düşmanın top atışlarına maruz kalmış gibi hissediyordu. Göğsünden boğazına doğru yayılan paniği bastırmaya çalıştı.

Şömineli ana salonda toplandılar. Sato onu birkaç saat önce bıraktıkları koltuktaydı ama şişmiş gözlerinden, onun da yeni uyandığı anlaşılıyordu. Rutger ile Mothball da oradaydı; uzun boylu kadın omuzlarına devasa bir sırt çantası takmıştı.

Efendi George Bariyer Asası'nın iki eliyle tutarak sönmüş şöminenin önünde durdu. Kedisi de ayağının dibine kıvrılmıştı. "Dostlarım, kuşatma altındayız."

Bir gürültü daha duyulurken Sofia, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Biri bizi *bombalıyor* mu?"

"Ben tam olarak bomba demezdim ama bunu konuşacak vaktimiz yok. Jane bize burada saldırmaya cüret ettiğine göre mutasyona uğramış Chi'karda üzerindeki gücü artıyor olmalı. Sizi derhal görevinize göndermeliyim." Dilini dudaklarının arasına alıp Bariyer Asası'nın üzerindeki yedi tuşu ve kadranı ayarladı.

"Hey, dostum," dedi Paul. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Kapıya yaslanmış olan Rutger, "Tartışacak vaktimiz yok," dedi. "Efendi George ile ben burada kalıp komuta merkezini elimizden geldiğince koruyacağız; Hanımefendi Jane'in bilmediği birkaç numaramız var. Siz üçünüz Mothball'la birlikte On Üçüncü Gerçeklik'e gideceksiniz."

"On Üçüncü..." diye başlayan Tick'in midesi buz kalıbına dönüşmüştü.

"Bir dakikamı daha şikâyet ya da sorularla boşa harcamayın!" Efendi George asanın ayarlarını tamamladıktan sonra dört yardımcısına baktı. "Evime yapılan bu saldırı size görevinizin aciliyetini gösteriyor. Mothball'un emirlerine uyun. Başınız derde girerse, yanında ses doğrayıcılar var. Bana bir iyilik yapın ve onları birbirinize doğrultmayın. Geri döndüğünüzde beyinlerinizin yulaf ezmesine dönmüş olmamasını tercih ederim."

Ses doğrayıcılar mı? diye meraklandı Tick. Soru sormayı çok istiyordu ama başlarındaki adam nefes bile almadan konuşuyordu.

Efendi George bir parmağını onları ikaz edercesine kaldırdı. "Hanımefendi Jane'in Bariyer Asası'nı alıp geri getirmeniz *mecburi*. Onu sonsuza dek On Üçüncü Gerçeklik'e hapsetmeliyiz. Ya da en azından şeytani büyüleri ordusuna karşı savaşmaya hazır hale gelinceye dek. Her şey planladığımız gibi giderse oldukça, şey, kolay olacaktır."

Tick, Efendi George'un sesindeki tereddütten hoşlanmadı. Daha şimdiden kendini uçaktan ağır ateş altındaki savaş alanına itilmek üzere olan acemi bir paraşütçü gibi hissediyordu.

"Atticus, satranç seviyorsun, değil mi?" diye sordu Efendi George gergin bir tonda.

Tick daha alakasız bir soru düşünemezdi. "Evet."

"Güzel. Gel buraya."

Tick, Efendi George'un yanına gitti ve adam Bariyer Asası'nı çocuğun suratının önünde tuttu. "Tecrübelerime göre, satranç oyuncularının hafızaları iyidir. Haksız mıyım?"

“Şey...”

“Harika! Şimdi asanın üzerindeki düğmelere bak ve yerlerini ezberle. Hepsini. Tek bir hataya bile yer yok.”

“Ama...”

“Çabuk!”

Tick boğazındaki yumruyu yutarak söyleneni yaptı; altın asayı gözleriyle taradı.

“Acele et, en fazla bir dakikamız var!” dedi Efendi George.

Paniğini bir kenara bırakan Tick her bir tuşun, kolun ve düğmenin görüntüsünü dondurarak zihnine kazıdı. En alttaki düğmeye odaklanmıştı ki Efendi George asayı çekip her şeyi tekrar değiştirdi.

Efendi George işini yaparken bir yandan da konuşuyordu. “Mothball Bariyer Asaları için... uygun değil, bu yüzden bana bir şey olursa hepinizi buraya getirmek senin görevin.”

Tick biri boğazından aşağı asit dökmüş gibi hissetti.

“Saatlerinizi ayarlayın,” diye devam etti Efendi George. “Otuz saat –*tam* otuz saat– içinde sizi buraya kırpmazsam, Rutger’la başımız belada demektir. Böyle bir şey olursa, Atticus, On Üçüncü Gerçeklik’ten kaçmak için Hanımefendi Jane’in Bariyer Asası’nı –bunun tıpatıp aynısı– kullanmak zorunda kalacaksın. Sana gösterdiğim gibi ayarla ve üstteki düğmeye bas.” Silindirin üstündeki yuvarlak kesigi gösterdi. “Sizi güvende olacağınız uydu yerlerimizden birine kırpacak. Anladın mı?”

Tick başını onaylarcasına sallayıp atkısının üzerinden boynunu kaşıdı. Hiç olmadığı kadar endişeli ve korkmuştu. Bir patlama daha binayı sarsarak hepsinin dengesini kaybetmesine neden oldu; şöminenin üzerindeki rafın tuğlası yere düşerek etrafa toz saçtı. Efendi George Bariyer Asası’nı az kalsın düşürüyordu ki son anda yakaladı.

Paul boğazını temizledi. “Peki Bariyer Asası’nı senin deyimimle insanlığın gelmiş geçmiş en kötü kadınından nasıl çalacağız?”

"Orada Annika adında bir casusumuz var. Tek yapmanız gereken onunla tanışmak. Size yardım edecek."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Sofia.

"Dinleyin beni," dedi Efendi George. Her zamanki normal, neşeli, garip tavırları gitmişti. "Buraya kadar gelebilmek için hepiniz muazzam bir kararlılık ve cesaret gösterdiniz ve sizinle tanıştığım için çok gururluyum. Ama resmi olarak Gerçeklikçi olmadan önce bunu yapmanız gerekiyor. Bunu yapabileceğinizi bana gösterin ve söz veriyorum maceralarla dolu bir hayat sizi bekliyor olacak. Anlaştık mı?"

Tick gözücuyla Sofia ile Paul'le bakışırken bina yeniden sallandı. Onlar da kendisi kadar korkmuş görünüyorlardı ve tuhaf bir nedenden dolayı bu, Tick'in daha iyi hissetmesini sağladı.

"Haydi yapalım şu işi," dedi Paul.

"Evet," diyerek ona katıldı Sofia. "Onu yakaladığımda Deli Jane pişman olacak."

İkisi de cevabını bekleyerek Tick'e baktı. "Benim de sizinle olduğumu biliyorsunuz," dedi Tick.

"Müthiş," dedi Efendi George. "Sato?"

Herkes koltukta oturan huysuz çocuğa baktı. Sato ayağa kalkıp yeniden kaşlarını çatmaya çalıştı ama başaramadı; o da diğer herkes gibi korkuyordu. "Sırf Efendi George'a güvenmediğim ve siz üçünüzün işi mahvetmediğinden emin olmak için gidiyorum." Bariyer Asası'nın etrafında duran küçük grubun yanına gitti.

"Sato," diyen Efendi George'un sesi az önce hakarete uğramış birinden beklenmeyecek kadar kibardı. "Hakkında, tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyorum ve sana kızmıyorum. Bu görevde başarılı olduğunda güvenini kazanmayı ve arkadaşın olabilmeyi umuyorum."

Sato hiçbir şey söylemeden yere baktı.

Tick'in binaya ilk geldiğinde geçtiği koridordan korkunç bir metal sesi geldi, ardından binayı sarsan bir patlama oldu.

"Artık gitsek iyi olmaz mı?" dedi Mothball.

13. GERÇEKLİK

“Çok haklısın, dostum!” Efendi George Bariyer Asası’nı sıkıca önünde tuttu, böylece altın asa grubun tam ortasında duruyordu. “Herkesin eli asaya! Dokunursanız çok daha kolay olur!”

Önce Mothball koca eliyle asayı kavradı. Diğerleri de teker teker hızlıca aynısını yaptılar. Paul, Sofia, Tick. Tüm gözler Sato’ya çevrildi; çocuk dönüp yere tükürdü. Ardından elini yılanlarla dolu kafese sokacakmış gibi bir heyecanla asayı alt kısmından tuttu.

“Daha fazla konuşacak vaktimiz olmadığı için gerçekten çok üzgünüm,” dedi Efendi George ciddiyetle. “En azından birkaç saatimiz daha olmasını umuyordum ama devam etmemiz gerek, değil mi? Planı ve cesaretle olduğunuzu unutmayın. Gerçekliklerin yüzünüze gülmesi ve çok yakında yeniden görüşmek dileğiyle.”

Cevap beklemeden altın düğmeye bastı.

45. BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ GERÇEKLİK

Tahtında oturan Hanımefendi Jane bir sonraki ziyaretçisini beklerken gözlerini kapayıp derin düşüncelere dalmıştı. *Hayatım nasıl bir hal aldı ama.* Ondan nefret eden, ölmesini dileyen birçok insan vardı. Ama anlamıyorlardı ki. Tüm bu gaddarlığının ve sert kurallarının bir amacı vardı ve bir gün gerçeklikler onun iyi yanını görecekti.

Tek istediği hayatı daha iyi kılmaktı.

Temel Gerçeklik'ten türeyen perişan yaşamlar acınacak haldeydi. Hayatlarının donuk karanlığına rağmen hâlâ varlıklarını sürdürmeleri bir mucizeydi; ne güç, ne neşe ne de *renk* vardı. Jane bunları değiştirecekti. Chi'karda'nın yeni ve gelişmiş versiyonu her anı mükemmel kılıyordu ve bu paylaşılmalıydı. *Yayılmalıydı.* Gerçeklikçiler her zaman bir gün ütöpik gerçekliği, dünyadaki cenneti bulmaktan söz ederlerdi; Jane bunu gerçekleştirebilirdi.

Planını uygulamaya çok yakındı. Sonunda sadece Temel Gerçeklik ve On Üçüncü Gerçeklik kalıncaya dek sırayla tüm gerçeklikleri yok edecekti. Ardından tarih boyunca eşi benzeri görülmemiş bir orduyla Temel Gerçekliği ele geçirecek, mutasyona

13. GERÇEKLIK

uğramış Chi'karda'yla dolduracaktı. Ancak o zaman teker teker dünyalar yaratarak evreni baştan kurabilirdi.

Bir milyon yıl sonra bile ismi sevgi ve hayranlıkla anılacaktı.

Elbette yardıma ihtiyacı vardı. Çok önemli birisine mektup göndermiş, 13 Mayıs'a görüşme ayarlamıştı; bu buluşma planının sonuncu ve en önemli kısmıydı. *Sadece bir hafta daha*, diye düşündü. Reginald Chu o görüşmede şartlarını kabul ederse onu kimse durduramazdı. Hiçbir şey. Özellikle de acınası ve gülünç Efendi George ile sayıları giderek azalan Gerçeklikçileri. Daha birkaç saat önce sonunda merkezine saldırıyı başlatmıştı ki bunu yapmayı yıllardır istediği düşünülürse fazlasıyla sabır göstermişti.

Chu'yla görüşmeme bir hafta kaldı. Yapbozun son parçasına.
Jane gözlerini açtı. Gunn'la konuşma vakti gelmişti.

Frazier derisi eriyormuşçasına alnından akan terin kaşlarına karıştığını hissediyordu.

Demir işlemeli ve kulplu devasa ahşap kapının önünde durmuş, bu korkunç şeyin açılmasını beklerken güçlükle nefes alıyordu. Fena çuvallamıştı ve Hanımefendi Jane'in nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Kadın bazen başarısızlıklar karşısında merhamet gösteriyor ve bu gerçeklikteki tuhaf yetenekleriyle başarısızları hızlıca öldürüyordu. Diğer zamanlarda ise bu kadar şefkatli olmuyordu. Jane'in On Üçüncü Gerçeklik'teki mutasyona uğramış Chi'karda üzerinde müthiş bir kontrolü vardı ve... deney yapmaya bayılırdı.

Kapının diğer tarafında tok bir ses duyuldu ardından sanki bir şey *çözülüyormuş* gibi, dökülen kumların sesi ya da bir evi kemirip bitiren milyon tane termitin mikrofonla güçlendirilmiş kükremesi gibi bir sestti. Kapının ortasında bir delik açıldı ve gölette oluşan dalga gibi kapının demir ve ahşabını da içine alarak dışarı doğru yayıldı. Sonunda Jane'in taht odasının girişi tamamen açılmıştı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Neden kapıyı sadece açmıyor ki? diye düşündü Frazier. İlle ruhaf güçlerini gösterecek.

Frazier kendini hazırladı, kaderiyle yüzleşirken ağırbaşlılığını korumaya söz verdi. Aptallığını telafi etmek ve belki de hayatını kurtarmak için tek şansı olduğunu biliyordu. Kirli gömleğini düzelterip Hanımefendi Jane'in şatafatlı, absürt görünümlü taht odasına girdi.

Oda baştan sona, tamamen sarıydı.

Sarı insanları sarı atların üzerinde sarı papatya tarlalarında resmeden duvar kâğıtları. Sarı halıların üzerindeki sarı kilimlerde sarı kapitone koltuklar. Duvarlar, kanepeler, tablolar, yastıklar, hizmetçilerin kıyafetleri, lambalar, kitaplar, şöminenin ahşap ve tuğlası bile sarıydı. Frazier'ın midesini bulandırıyor ve desteklemeyi tercih ettiği kadının tam bir kaçık olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Fakat Frazier, Jane'in dengesini tamamen kaybedeceğini ve yerine başkasının geçmesi gerekeceğini biliyordu. *İşte o zaman ben devreye gireceğim,* diye düşündü. *Bugünü atlatabilirsem.*

Yukarıdan gelen vızıltıyı duyunca başını kaldırdı ve iki büyük sineğin kendisine doğru uçtuğunu gördü.

Hafife sinekler, diye düşündü. *Bu kadın daha paranoyak olamazdı.*

Kocaman kanatlı yaratıklar etrafında uçtular, selofan kanatlarının çırpılması bulanıktı, uzun gagalarıyla kıyafetlerini ve tenini dürtüyorlardı. Frazier yüzünü buruşturdu fakat tamamen teslim olmazsa bu yırtıcı şeylerin çirkinleşebileceğini bildiğinden, hiç kıpırdamadan sessizliğini korudu. Sonunda vücudunda onlarca minik yara açan iki hafife sinek yuvalarına uçtu. Jane'le iletişime geçmelerine gerek yoktu; Frazier'ın üzerinde zehir ya da silah olsaydı zaten çoktan ölmüştü.

Yan tarafından, "Öne çık," diye aksi bir ses geldi. Frazier oraya bakınca yerden üç metre yukarıda süzülen cüce ve trol karışımı, gülünç derecede şişko bir adam olduğunu gördü. Baş,

yüzü ve göğsü yağlı siyah saçlarıyla kaplanmıştı, üzerinde geniş bir etekten başka bir şey yoktu ve şişmiş iğrenç derisini gururla sergiliyordu. "Hanımefendi şimdi sizi görecektir." Tombul kolunu uzatıp taht odasını işaret etti. "Acele et. Kendisi meşgul bir kadın."

Frazier ürpererek muhafızın talimatlarına uydu. Daha önce yüzlerce kişinin diz çöküp yeri öptüğü, Hanımefendi Jane'in Diz Çökme Yastığı'nın önüne gelene kadar durmadı. Ardından biraz yüreklilik göstererek dizlerinin üzerinde durup absürt tahta baktı.

Taht siyahtı.

Hanımefendi Jane tahtının neden sıradan ağır, siyah demirden yapıldığını kimseye açıklamamıştı ve kimse de sormaya cesaret edememişti. Fakat Frazier bunun bir sembol olduğunu düşünüyordu; gücünü temsil eden taht o kadar önemliydi ki Jane onun sapsarı dünyada öne çıkmasını istiyor olmalıydı.

Siyah tahtında, baştan ayağa o çok sevdiği renkte giyinmiş oturuyordu. Dantelli ve kel kafasından otuz santim yükselen nergis çiçekli bir şapka takmıştı. Parlak elbisesi vücudunu sıkıca sarmış, boynunun ortasından, parlak sarı topuklu ayakkabılarına kadar her yerini kaplıyordu. Kemik çerçeveli gözlüğü burnunun üstünde duruyor, zümrüt gözleri lazer gibi odaklanmış bakıyordu.

Kadının bir şey söylemesini bekleyen Frazier, *Bu kadının her şeyi çok... değişik*, diye düşündü.

"Seni *neden* kurtardığımızı bilmiyorum," dedi Hanımefendi Jane. Öfkesini açık eden sesi gergindi. "Sen orada oturmuş kendi gözyaşlarında boğulurken o *soytarı* Efendi George'un tesisini yerle bir edebilirdik."

"Evet, Hanımefendi Jane," diye karşılık verdi Frazier. Başka bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu, şimdilik.

"Sonunda George'un planlarını öğrenme umudumuz vardı ve sen Chu Endüstrileri'nin oyuncağı ve arabayla eğleneceksin diye bu fırsatı heba ettin. Dua et de George'a yaptığımız saldırı, yarım kalan işleri tamamlasın. KONUS!" Son kelimeyi söylerken o kadar bağırıyordu ki yanındaki hizmetçilerinden birkaçı irkildi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Frazier kekeleyerek konuştu. "Hanımefendi Jane... Ben o-onları ö-öldürmek istememiştim. Sadece k-konuşmaları için korkutacaktım. Başarısız oldum, özür dilerim."

Jane ayağa kalktı, kızaran suratı şapkasının ve elbisesinin oluşturduğu sarı arka plan sebebiyle daha da hiddetli görünüyordu. "Ölmediler, seni işe yaramaz ağlak!"

Frazier duydukları karşısında uğradığı şoku gizleyemedi. *Arabadan kaçmayı nasıl başardılar...*

Fakat şu an bunu merak etmenin sırası olmadığını, özür dilemesi ve kadının ayaklarına kapanması gerektiğini biliyordu. "Çok üzgünüm, Hanımefendi Jane."

"Beni iyi dinle Frazier Gunn," dedi Jane, tahtına yeniden otururken. "Hizmetçiler de bunu kayda geçirsinler. Seni o iğrenç canavarların ellerinde ölüme terk etmemem için tek bir cümle kurma hakkı veriyorum sana, sadece bir cümle. Yediklerini sindirmeleri sadece bir hafta süren, o iyi canavarlardan da bahsetmiyorum."

Frazier gözlerini kapayıp tüm zihin gücünü kullanarak artan paniğini bastırmaya ve hayatını kurtarabilecek bir cümle kurmaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey! Fakat sonra duyduğu bir kelime ona fikir verdi. Umutsuzdu ama tek şansı buydu. Aklına her kelimeyi teker teker canlandırdı ve birkaç kez üstünden geçti. Sonunda gözlerini açıp konuştu.

"Hizmetkârlarınızın arasında Efendi George'un bir casusu var ve kim olduğunu biliyorum."

Jane'in gözlerinin çevresinde gergin kırışıklıklar belirdi, kaşları çatıldı. Kollarını önünde birleştirip Frazier'a uzun uzun baktı. Sonra aniden, "Budala!" diye bağırarak daha fazla kişinin ürpermesine sebep oldu.

Frazier olduğu yerde sıçradı. Morali sıfıra indi. "Ama..."

Bir kelime daha söyleyemeden, baştan ayağa sarı giyinmiş bir kız odanın arka tarafından hızla havada öne atıldı, Jane'in karşısında, Frazier'ın tam önünde havada süzüldü. Jane'in mutasyona uğramış Chi'karda'yı uçabilmek için nasıl kullandığını

13. GERÇEKLİK

kimse bilmiyordu ama insanları uçarken görmek Frazier'ı hep ürpertiyordu.

“Evet, efendim?” dedi tiz bir ses.

“Bana muzlu sandviç getir.” Jane kenara yaslanıp Frazier'a baktı. “Konuşacak çok şeyimiz var ve acıktım. Çabuk ol!” Ellerini çırpma sesi duvarlarda yankılandı.

Küçük hizmetçi, Jane'in emirlerini yerine getirmek için hızlıca uçarak odadan çıkarken Frazier da öleceğinden emin olduğu o dehşet dolu andan sonra yeniden nefes almaya çalıştı fakat bu süre boyunca Jane'in bir çocuğun adını *Budala* olarak değiştirecek kadar alçalmasına inanamıyordu. Aslında en son ismi Kuş Beyinli'ydi ama Jane ne zaman bir şey istese “Kuş Beyinli!” diye bağırmaktan yorulunca değiştirilmişti.

“Frazier!” diye bağırdı Jane.

“E-e-eyet, Hanımefendi?” diye kekeledi.

“Konuşmaya başla.”

Frazier ona Annika'dan bahsetti.

Gerçekten gözlerini kırpmalarıyla gerçekleşti. Tick'in omurgasından hızlı bir karıncalanma geçti.

Efendi George Bariyer Asası'ndaki düğmeye basar basmaz Gerçeklikçilerin ana merkezi ortadan kayboldu, yerini yosunla kaplanmış binlerce ağaç aldı. Tick, diğer üyeler ve Mothball karanlık ormanda duruyorlardı. Puslu güneş ışığı, dalları kaplamış yaprakların arasından güçlkle sızıyor, yerde altın rengi yamalar oluşturuyordu. Egzotik kuşların ve böceklerin ürpertici sesi, tekinsiz ormanı doldurmuş; ağaç köklerinin ve çürüyen yaprakların kokusu havaya yayılmıştı. Tick, ormanın kendisini canlı canlı yemek istediği hissine kapıldı.

“Neredeyiz?” diye sordu Paul, gerçi cevabı biliyor olmalıydı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"On Üçüncü'deyiz. Veba Ormanı'nın derinliklerindeyiz," diye fısıldadı Mothball.

"*Veba* Ormanı mı?" diye sordu Sofia. "Ne hoş."

"Burada büyük bir savaş oldu," dedi Mothball yavaşça çoğu bir ev büyüklüğünde olan eski ağaçları incelerken. Yamuk, kıvrılmış dallar efendilerinden kaçmak istiyormuşçasına dışarı uzanmıştı. "Çok uzun zaman önceydi. Binlerce insan öldü ve çürüyen cesetleri korkunç bir vebaya sebep oldu. Yani en azından ben öyle duydum. Ama doğru olmalı; buradaki Chi'karda yoğunluğu düşünülünce. Haydi, beni takip edin."

"Bekle," dedi Sato. Sert bir tonda konuşmaya çalışsa da sesi huysuz pislik gibi çıktı. "İlerlemeden önce bize planı anlat."

Tick, Sato'nun göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde gözlerini devirdi. *Burası zaten yeterince korkunç*, diye düşündü. *Bu çocuk durumu niye iyice kötüleştiriyor ki?*

"Plan oldukça basit aslında," dedi Mothball, hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu. "Şuranın hemen ilerisinde" sarmaşıkla kaplı çam ağaçlarını işaret etti "Efendi George'un casusu Annika'yla buluşmaya gitmek için alabileceğimiz on numara hava bisikletleri var. Bariyer Asası'na yaklaşabilmek için aylardır ortamı ayarlamaya çalışıyordu. Annika'yla buluşacağız, asayı alacağız, otuz saat içinde buraya dönüp eve gideceğiz."

"Kolay görünüyor," dedi Sato küçümseyen bir gülümsemeyle.

"Kolay tabii, eski dost, kolay." Mothball dönüp çam ağaçlarına ilerlemeye başladı. "Daha iyi bir fikriniz varsa söyleyin ama çabuk olsanız iyi olur."

Tick ve diğerleri iki buçuk metrelik rehberlerinin peşinden giderken Sato arkadan, "Bu casusa güvenebileceğimizi nereden biliyoruz? Belki de Hanımefendi Jane için çalışıyordur?" dedi.

"Yakın zamanda öğreneceğiz," diye yanıtladı Mothball yavaşlamadan.

"Sızlanmayı bırak da yürü," diye tersledi Sofia, Sato'yu.

13. GERÇEKLİK

Tick, arkadaşının zavallı çocuğa karşı biraz daha yumuşak davranmasını dileyerek yüzünü buruşturdu. Sato'yu Tick de sevmemişti ama Sofia da fazla sertti; Sato'nun misilleme olarak nasıl davranacağını bilmiyorlardı.

Sato istemeyerek de olsa yürümeye başladı. Yerdeki kalın bitki örtüsünü ezen ayaklarının sesi çok geçmeden tüm ormanı kaplayarak ağaçların iç içe geçmiş dallarında yankılandı.

Tick, Mothball'un hızına yetişmek için adeta koşuyordu. "Benim bir sorum var."

"Sor bakalım." Mothball herkesin *altından* geçtiği devasa bir dalı yoldan kaldırdı.

"Diğer dünyalardaki alternatif versiyonlarımız... Bu her gerçeklikte benden bir tane olduğu anlamına mı geliyor?"

"Çoğunlukla evet. Onlara değişke diyoruz. Tuhaf bir işleyiş şekli var, gerçeklikler birbirlerinden oldukça farklı şekilde gelişebiliyorlar fakat iş *insanlara* gelince belli bir kalıp olduğu görünüyor."

Kalın bir ağaç dalından devasa sakal gibi sarkan yosundan kaçınmak için eğilen Tick, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Gerçekliklerde farklı hükümetler, kültürler ve iklimler olmasına rağmen insanların genel soyu benzerliğini koruyor, çok tuhaf." Üzerlerinde büyük bir kuş öttü ve hemen ardından küçük bir hayvanın ciyaklaması duyuldu.

"Yani senin gerçekliğinde..."

"Beşinci'de."

"Evet, Beşinci'de. Benim çok uzun boylu versiyonum mu var? Değişkem? Edgar ve Lorena isimli ebeveyniyle mi yaşıyor?"

"Büyük olasılıkla evet. Tabii onlarla hiç tanışmadım ve bunu hiç denemedim. Değişkelere bulaşmak tehlikeli bir iş."

Sofia ile Paul hemen arkalarında, her kelimayı dikkatle dinliyorlardı. Sato ise birkaç adım gerilerinden geliyordu. Konuşmaya kayıtsız gibi dursa da Tick onun da büyük bir dikkatle dinlediğini hissediyordu.

"Değişkelere bulaşmak neden tehlikeli?" diye sordu Sofia.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCESİ

"Ben Tick'le Temel Gerçeklik'te bir ilişki kurdum," dedi Mothball ve duraksayıp hangi yoldan gideceğini yeniden gözden geçirdi. Yönlerini hafifçe değiştirdi ve ağaçların arasındaki iri kaya parçalarının yayıldığı vadiye girdi. "Bu yüzden de diğer gerçekliklerdeki değişkesiyle tanışmak istemedim. Bu hem beni delirtebilir hem de küçük beyin benim gerçekliğimde kendi uzun boylu versiyonuyla tanışmasına sebep olabilir. Tam bir felaket."

"Neden?" diye sordu Paul.

"İki değişke bir araya gelir ve birbirlerinin ne olduklarını bilirse o zaman zavallıların sadece bir tanesi hayatta kalabilir. Bunun nedenini ve nasıldığını hâlâ çözmeye çalışıyorum ama bir tanesinin varlığına son veriliyor. Bu bazen gerçeklikleri iliklerine kadar titreten kötü bir zincirleme reaksiyona sebep oluyor. Dünyanın en kötü depremlerinden bazıları değişkeler birbirlerini gördüğü için oluyor. Efendi George ve Gerçeklikçiler bu tür görüşmeleri önlemek için canlarını dişlerine takıp çalıştılar ama Hanımefendi Jane onları bir araya getirmekten çok hoşlanıyor. Bunun komik olduğunu sanıyor. Deli kadın. Beyni ölmüş Bugaboo askerleri kadar deli."

Bu, Tick'in Bugaboo askerlerini ikinci duyusuyla ama akli değişkelere o kadar takılmıştı ki daha fazla soru soramadı.

"Vay canına," dedi Paul. "Oldukça korkunç. Yani evrende koşuşturan başka Pauller olduğunu mu söylüyorsun? Birinde başarılı bir sörfçü olsam iyi olur. Bir başkasında da dünyaca ünlü piyanist."

Sofia yapmacık bir gülümsemeyle konuştu. "Kabullen artık; hepsinde yeteneksizsin, tıpkı burada olduğun gibi. Ya da orada. Ya da... her neyse."

Paul dilini çıkardı. "Kızım, çok komiksin."

"Bir daha bana 'kızım' dersen," dedi Sofia yumruğunu kaldırıp.

"Kızım."

Sofia geri adım atıp Paul'ün koluna sertçe vurdu.

13. GERÇEKLİK

“Ah!” diye bağırarak Paul kolunu ovuşturdu. “Bu haksızlık. Ben bir *kıza* yumruk atamam.”

Tick kahkaha attı ve Mothball da ona katılarak herkesi şaşırttı.

“Acımın hepinizi güldürmesine sevindim,” dedi Paul yüzünü buruşturarak. “Sana bir tavsiye vereyim Tick, İtalyanlara bulaşma.”

“Ben bunu daha e-postalarından anlamıştım zaten. Ne yaparsan yap, asla spagettisine laf söyleme.”

“Tick,” dedi Sofia. “Seni sevdim. Bir Amerikalıya göre... akıllısın.”

Sato suratındaki donuk ifadesini hiç bozmadan onları görmezden geldi.

Bir alaycı yorum daha yapılmadan Mothball koca bir yığın kırılmış dal ve çalıkların yanında durdu ve ona doğru dönüp derin nefes aldı. “İşte geldik.” Eğilip büyük bir dal parçasını yığından çıkarıp attı. “Biraz yardım etseniz iyi olurdu.”

Tick bir dalı alıp attı ve diğerleri de, Tick’in anlayamadığı bir şeyler mırıldanan Sato bile, ona katıldı.

Tick dikenli bir dalı çektiği sırada gözüne metal bir parıltı çarptı. Merakı onu daha da hızlandırdı. Çok geçmeden tüm yığını temizlemişlerdi ve karşılarında duran manzaraya bakıyorlardı.

Pürüzsüz, gümüş ve metalik kırmızı renkte üç parlak motosiklet yan yana dizilmişti. Tick’in gördüğü en havalı şeylerdi fakat biraz tuhaf görünen bir şey vardı.

Hiçbirinin tekerleği yoktu.

46. BÖLÜM

CHİ'KARDA MOTORU

“O nlara rüzgârsiklet deniyor,” dedi Mothball bir koluyla motorları işaret ederek. “Çok eğlenceliler.” Görüntü bakımından tıpkı otobanda görülen normal motorlara benziyorlardı: küçük ön cam, gümüş görünümlü gidon, büyük siyah deri seleli parlak bir gövde. Fakat iki yuvarlak tekerleğin olduğu yerler düzdü.

“Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama,” dedi Paul, “biri *lastikleri* çalmış.”

“Yani bu şeyler... uçuyor mu?” diye sordu Sofia.

“Şey, öyle umuyorum, tekerlekleri olmadığına göre... Haydi gelin,” dedi Mothball ve en baştaki motoru çekerek diğerlerinden ayırıp yere bastırdı. “Üç tane var. Biri benim. Diğer ikisini paylaşacaksınız. Grup halinde gitmenizin daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Hayır,” dedi Sato. “Ben tek gideceğim.”

“Çift halinde gideceksiniz,” dedi Mothball. “Ya da burada oturup ağaca sarılabilirsin.” Sato’ya bakıp karşılık vermesini bekledi. Çocuk hiçbir şey söylemedi.

13. GERÇEKLİK

Tick, Mothball'un birine gözdağı vermek için cüssesini kullandığını ilk defa görüyordu. *Bu kadının görüldüğünden daha seri olduğuna dair içimde bir his var.*

"Kurabiye aşkına!" dedi Paul rüzgârsikletini birkaç adım çekerken. "Ciddi misin? Bu şey gerçekten *uçuyor mu?* Havada?"

"Başka nerede uçacak, Einstein?" dedi Sofia. "Yeraltında mı?"

"Tamam, haklısın, Bayan İtalya," dedi Paul, Sofia'nın hazırcevaplığına alışmış gibi. "Nasıl çalışıyor?"

Mothball kendi motoruna oturduğunda vücudu iki kişi için tasarlanmış olan koltuğu kapladı. "Şu düğmeye basınca çalışıyor." Gidonun altındaki küçük gösterge panelindeki kırmızı düğmeye bastı. Rüzgârsikleti çalışıp motor değil büyük bir bilgisayarmış gibi uğuldamaya başladı. "Benzinsiz. Havadaki nemden aldığı hidrojeni yakıyor. Haydi, atlayın!"

"Kim kiminle gidiyor?" diye sordu Tick.

"Ben ya senle ya da Paul'le giderim," dedi Sofia. "Ama *onunla* değil." Başıyla kaşlarını çatmış Sato'yu gösterdi.

"Ben de senle gitmek istemiyorum."

"Peki o zaman," dedi Paul ellerini çırparak. "Ben Sofia'yla buna bineceğim, Tick ve Sato da diğerine." Üçüncü motoru işaret etti.

Tick karşı çıkmak istedi ama Sato'yu daha da öfkeliendirmek istemiyordu. Yardım etmesi için Sofia'ya baktı ama kız yüzündeki sırıtışı gizleme ihtiyacı hissetmeden omuz silkti. "Ah, peki, harika."

Paul motorun yanına gidip öne oturdu fakat Sofia bunu kabul etmedi.

"Ben kullanacağım, sert çocuk," dedi Paul'ü geriye iterek öne geçerken.

Paul arkaya geçerken teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Sen kazandın, Bayan İtalya, sen kazandın." Tick'e bakıp dudaklarını, "*yardım et*" dercesine oynattı.

Sato son rüzgârsikleti çekip şoför tarafına otururken kırmızı düğmeye bastı ve Tick'e bakmadan, "Atla," dedi.

Tick bu uğuldayan aletin arkasına oturmaktansa başını en yakındaki ağaca vurmayı tercih ederdi. Japonya'dan gelen kötü çocuğun her şeyi mahvetmesinden nefret ediyordu.

Mothball, Tick'in tereddüdünü hissetmişçesine, "Haydi, zaman daralıyor," dedi.

"Evet, pardon." Tick, Sato'nun arkasına otururken iç çekti. Rüzgârsikletinin alt kenarında ayaklarını koyması için yapışkanlı tabanlar vardı. "Bu da Dördüncü Gerçeklik'ten bir başka icat mı? Dur tahmin edeyim... Chu Endüstrileri mi?"

"Tam üstüne bastın," diye karşılık verdi Mothball. "Chu Dördüncü Gerçeklik'te tekel oldu; neredeyse her şeyin sahibi. Ufak görevimizde işimize yarayacağını düşündüğüm için bu motorları birkaç ay önce çaldım."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sofia.

"Beni dikkatle izleyin," dedi Mothball. Gidonu tutup hafifçe kaldırıncı tutacakları motora bağlayan metalin bükülmesi çocukları şaşırttı. Bunu yaparken rüzgârsiklet, uğultusunu biraz artırarak havada yükseldi; Mothball'un başı neredeyse kısa bir dala çarpacaktı.

"Harika!" diye bağırdı Paul.

Tick gördüklerine inanamıyordu.

"Her şeyi elleriniz kontrol ediyor," dedi Mothball yukarıdan. "İleri iterseniz ileri gidirsiniz, biraz daha iterseniz daha hızlı gidirsiniz. Kendinize doğru çekerseniz ne kadar sert çektiğinize bağlı olarak yavaşlar ya da durursunuz. Ve kaldırıp aşağı indirerek yükselir ya da alçalırsınız. Nefes almak kadar kolay."

Motorları aniden havaya kalkıp öne atıldıktan sonra bir anda durunca Tick sendeleyerek Sato'nun tişörtüne tutundu. Bir saniye sonra motor yeniden öne atılıp, yakındaki bir ağacın etrafında uçup Sofia ile Paul'ün üzerinde aniden durdu.

"Çalışıyor," dedi Sato ifadesizce.

13. GERÇEKLİK

Aynı anda hepsi birden güldü. Sato bile tanıştıklarından beri ilk defa gülümsemişti ve Tick'e bakarken gülümsemesi yeniden somurtmaya dönüştü.

Tick kontrolü Sato aldığı için kendini tuhaf bir şekilde memnun hissetti çünkü çocuk nasıl kullanacağını şimdiden kavramış gibi görünüyordu. *Ben olsam muhtemelen yere çakılıp bacaklarımızın kırılmasına sebep olurum.*

Sofia da motoru kullanmayı denedi ve doğruca havaya fırlatarak Paul'ün başını üstlerindeki dala çarpmasına neden oldu.

"Ah, dikkat et!" diye bağırdı çocuk. "*Uzun boyluyum, unuttun mu?!*"

"Affedersin," dedi Sofia sırtarak. Rüzgârsiklet aşağı inip Sato'nun peşinden ağacın etrafında dönerken Tick onun kolları ileri geri ittiğini görebiliyordu. Ellerini kendine doğru çekerek Tick'in yanında durdu.

"Kolay olduğunu söylemiştim," dedi Mothball. Uğuldayan motorunu hızlandırarak, "Beni takip edin!" diye bağırdı.

Daha cümlesini bitirmeden rüzgârsiklet ormana girmişti bile.

"Buluşma yeri ve zamanından emin misin?" diye sordu Hanımefendi Jane, tahtında sarı ojeli tırnaklarına teker teker bakarken.

"Kesinlikle," diye cevapladı Frazier. Sakin ve profesyonel kalmak için elinden geleni yapsa da patronunun sağının solunun belli olmayacağını gayet iyi biliyordu. Döndükten sonra Annika'ya karşı casusluk yapma görevi verilmişti ve o da kızın dolabında oldukça ilginç mektuplar bulmuştu. Annika konusunda haklı çıkmanın verdiği rahatlık kızın vermiş olabileceği zararlarla ilgili korkularını bastırmıştı.

"Yarın sabah," dedi yere bakarak. "Şafak vakti. Nehrin Veba Ormanı'yla kesiştiği yerde. Annika, siz uyurken Bariyer Asası'nı odanızdan alıp Gerçeklikçilere verecek."

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Niye kendisiyle beraber kırılmıyor ki? Bu kadar *oyun* niye?” Oyun kelimesini kısık sesle ve imalı bir tonla söyledi.

Frazier kupkuru olan ağzına rağmen yutkundu. “Buradaki yerini koruması, açığa çıkmaması emredilmiş. Sizi gözetlemeye devam etmesi.”

“Belki de asayı saklayıp planlarını şu an itibariyle bozmalıyız.” Jane bir elini kaldırıncı yanındaki masada duran sıcak çay dolu fincan havalanıp avcuna kondı. Höpürdeterek büyük bir yudum aldı.

“Öyle yapabiliriz, Hanımefendi ama o zaman George’un Komuta Merkezi’ne saldırınızdan önce kaçmış olabilecek Gerçeklikçileri yakalama şansımızı kaybederiz. Annika, Bariyer Asasıyla buluşma yerine gitmezse şüphelenip biz gitmeden önce kaçabilirler.”

Jane gülümseyerek tahtında öne eğilip, “Frazier Gunn,” derken fincanı ve tabağını yere düşürüp kırdı. Sarı şapkasını çıkarınca kel kafası ortaya çıktı. Onun bu hareketi yalnızca birini tehdit etmek istediği zaman yaptığını bilen Frazier ürperdi. “İlk istediğimde o çocukları bana getirememeni telafi etmen için bu tek şansın. Bir kez daha beni yüzüstü bırakırsan...”

“Endişelenmenize gerek yok, Hanımefendi. Gözümü Bariyer Asası’ndan ayırmayacağım ve dişgen ordusu da saldırıya hazır. Gerçeklikçiler Annika’yla buluştuklarında saldırıp hepsini ele geçireceğiz. Kaçacak yerleri olmayacak.”

“Dişgenlerin güvenilir olduğundan emin misin? En son baktığımda hâlâ gelişme dönemindelerdi ve yarasa gibi körlerdi.”

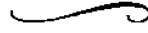
Frazier’ın damarlarından sıcaklık pompalanıyordu. “Gelişimlerini tamamlamadıkları doğru. Fakat sizi temin ederim, birkaç Gerçeklikçi’nin icabına bakacak kadar güçlüler.”

Jane bir an duraksadı ve planı gözden geçirirken adamı baştan ayağı süzdü. “Peki, Frazier. Ama asanın içindeki Chi’karda motorunun bu geceden önce çıkarıldığından emin olmanı istiyorum. Hatta tamamen çıkarıp bana ver ki gece yastığımın altına koyup uyuyayım. O olmazsa kırılmazlar.”

13. GERÇEKLİK

“Peki ya Efendi George’un asası? Ya onları o kırpmaya kalkarsa?”

Hanımefendi Jane sarı şapkasını parlak kafasına tekrar takarken kahkaha attı. “Ah, onun için endişelenme. Kurtarma işlemi yapamayacak kadar meşgul olacak.” Ardından, “Budala! Şu pisliği temizle!” diye bağırırken yüzü kıpkırmızı oldu.

Mothball sonunda küçük bir bina boyutlarındaki meşe ağacının yanında durduğunda Tick kusmamak için kendini zor tutuyordu. Ormanda ağaç labirentinin içinde manevra yapmaktan içi dışına çıkmıştı. Sato rüzgârsikletini durdurup yosunlu zemine alçaldığında Tick hemen inip çalılıklara koştu ve tüm midesini boşalttı.

Paul espri yaptı fakat sararan yüzüne bakılırsa o da çok iyi hissetmiyordu. Sofia, Sato ve Mothball iyi görünüyorlardı; Tick motoru onlar kullandığı için mi böyle hissettiklerini merak etti.

Mothball sırt çantasından bir sürü şey çıkarmaya başladı. Bir branda, battaniyeler, küçük bir soba, paket paket yiyecek...

“Cusus kadınla buluşmak için acele ettiğimizi sanıyordum?” dedi Paul, hâlâ midesi bulanıyordu.

Sobayı kurmaya odaklanmış olan Mothball, “Ne?” diye sordu. “Ah, hayır, yarın sabah buluşacağız.”

“O zaman niye o kadar acele ettik?” diye sordu Sofia.

“Ölülerden bir an önce uzaklaşmak istedim.” Mothball ürperdi. “O insanların öldüğü savaş meydanı bence oldukça ürkütücü. Kampımızı biraz uzakta kurmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Peki bütün gece ne yapacağız?” diye soran Paul, Mothball’un omzunun üzerinden başını uzatıp kadının ne yemek yapacağına baktı.

“Yemek yiyeceğiz. Rutger leziz yemekler hazırladı. Biraz dinlenip uyuyacağız. Güneş doğarken Hanımefendi Jane’in kalesinden geçen nehrin Veba Ormanı’yla birleştiği yerde Annika’yla buluşacağız.”

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

“Kesin orada olacağını nereden biliyoruz?” diye sordu hâlâ rüzgârsikletinde oturan Sato. “Belki sana sırt çevirmiştir.”

“Orada olacak, Bay Sato, endişelenmeyin.” Mothball gümüş rengi bir paketi açıp içindeki yapışkan maddeyi küçük sobanın içine döktü. “Annika en iyilerimizdendir.”

“Ya yakalandıysa?” diye üsteledi Sato.

“Öyleyse Efendi George’un savaşı kazanıp bizi geri kırıpması için dua etsen iyi olur.”

Tick bir kütüğe oturdu, acele etmelerinin tek sebebi oturup yarını beklemek olduğu için mutsuzdu. Uzun bir gece olacaktı.

“Buyurun, Hanımefendi.”

Frazier Chi’karda motorunu oluşturan kablo, nanoçipler ve aygıtların olduğu, Bariyer Asası’nın merkezi olan silindiri kadına uzattı.

Jane yatak odasının açık kapısından tuhaf görünümlü paketi alıp gerçek olduğundan şüpheleniyormuşçasına inceledi. “Asayı her gece durduğu yere koydun mu?”

“Evet. Tuzak hazır.”

“Annika’nın bana neden ihanet ettiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Jane yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. “Benim tarafımda olmanın neden en iyisi olduğunu hatırlatmak çok eğlenceli olacak.”

“Hem de çok,” diye mırıldandı Frazier, bir an konumunu unutarak. “Dişgenler hazır, Hanımefendi, saklanma yerlerine doğru yola koyuldular bile.”

“Enteresan bir görüntü olacak; koklaya koklaya ilerleyip bir şeylere çarpmaları...” Jane bir parmağını kapı aralığından uzattı. “Unutma, Gerçeklikçilere canlı ihtiyacımız var. George’un planlarını öğrenmem için bu müthiş bir fırsat.”

13. GERÇEKLİK

“Evet, Hanımefendi Jane,” dedi Frazier. “Dişgenler çok... istekli olacaklardır ama onları dizginlemek için elimden geleni yapacağım.”

Gece karanlık ve serindi ve Tick, Mothball birkaç saat sonra onu sarsarak uyandırana kadar şaşırtıcı derecede iyi uyudu. Tick başta yerinden sıçradı ama çabucak kendine geldi.

“Yola koyulma vakti geldi,” diye fısıldayan Mothball bir sonraki çocuğun yanına gitti.

Geniş, mavi bir branda da her biri bir battaniyeyle uyumuştur. Tick *çok* üşümedi ve ormanın yumuşak zemini de güzel bir şilte oluşturmıştı. Her şeyden önemlisi kalkıp da kan dolaşımı başladığında kendini dinlenmiş hissediyordu.

Granola ve elmayla yaptıkları hızlı kahvaltının ardından Mothball’un eşyaları toplayıp sırt çantasına yerleştirmesine yardım ederlerken sanki anlaşılmışlar gibi, hepsi sessizdi. Orman genel olarak sessizdi; yalnızca ara sıra bir böceğin vızıltısı ya da uzaktaki bir hayvanın uğultusu duyuluyordu.

Tick rüzgârsiklete binip casus Annika’nın yanına uçmayı beklerken hayatında hiç olmadığı kadar gergindi. Hanımefendi Jane’le ilgili duyduklarına bakılırsa başarısız olup yakalanırlarsa kadının merhamet göstereceğinden şüpheliydi. Ya Sato haklıysa? Ya hepsi bir tuzaksa? Ya bir şey ters giderse? Tick korkularını bir kenara atmaya ve Mothball ile Efendi George’a güvenmeye çalıştı.

“Herkes toplansın,” dedi Mothball sırt çantasını omzuna atıp. Çocuklar bir araya gelip talimatları beklediler. “İleride ağaçların arasında küçük bir aralık var. Daha kolay gitmek için oradan ormanın üzerine çıkıp uçacağız. Sadece beni takip edin, nehrin oradaki buluşma yerine gideceğiz. Annika, Bariyer Asası’yla gel-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

diğinde hemen asayı alıp ormandaki eski savaş alanına döneceğiz. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” diye fısıldadı Paul. “Bana gayet kolay geldi.”

“Ters giden bir şey olursa ne yapacağız?” diye sordu Sato, gruba biraz daha ilgi göstererek. “Nasıl diyorsunuz... B planı nedir?”

“Evet, ya Annika denen kadın asayı getirmezse?” diye sordu Paul.

Mothball duraksadı. “O zaman savaş alanında toplanacağız.”

“Bunun önceden detaylıca düşünülmmediği hissine kapıldım,” dedi Sofia.

“Annika aylardır bu güne hazırlanıyor,” diye karşılık verdi Mothball. “Ama lanet asayı almazsak zaten fark eden bir şey olmaz. Hanımefendiyi yenmeyi umuyorsak onu uzun süreliğine buraya hapsetmeliyiz.”

“Yapalım öyleyse,” dedi Paul, avcu yere bakacak şekilde kolunu uzatıp.

Tick de aynısını yaparak elini Paul’ün elinin üzerine koydu. Sofia ve Mothball da ellerini koydular. Herkes yüzü karanlıkta kalan Sato’ya baktı. Uzun bir duraksamanın ardından çocuk sonunda pes ederek elini en üste koydu.

“Söz verin bana,” dedi gruba bakarak. “Bana ihanet etmeyeceğinize söz verin.”

Söyledikleri Tick’i şaşırttı ve arkadaşlarının sessizliğinden, onların da kendisi kadar şaşırdıklarını düşündü.

“Söz verin!” diye bağırdı Sato.

“Sen kim olduğunu...” diye başladı Sofia.

Mothball, “Hayır,” diyerek kızın sözünü kesti. “Sato’nun geçmişte birtakım sıkıntıları oldu. Şüphelenmekte haklı. Sato, sana ihanet etmeyeceğime söz veriyorum. Buna emin olabilirsin.”

“Ben de etmeyeceğim,” diye ekledi Paul hemen. “Sato, bu işte birlikteyiz dostum.”

“Evet,” diyerek onlara katıldı Tick. “Sana ihanet etmeyeceğiz.”

“Ya sen?” diye sordu Sato, Sofia’ya.

13. GERÇEKLİK

“Bence senin kendine biraz...”

Tick kendisini bile şaşırtarak, “Sofia!” diye bağırıp kızın sözünü kesti.

Sofia uzun süre duraksadı. “Tamam, tamam. Sato, sana ihanet etmeyeceğime söz veriyorum. Bu, kulağa ne kadar ezikçe gelse de. Biz bir takımız. *Tamam mı?*” Son kelimeyi itibarını korumak istercesine, kinayeli söyledi. “Artık el ele tutuşmayı bırakabilir miyiz?”

“Üç deyince,” dedi Paul onu duymazdan gelerek. “Üç deyince... *Gerçeklikçiler* diye bağırın.”

“Ah, yok artık,” diye sızlandı Sofia.

“Yap işte,” dedi Paul. “Maceramızdan önce bizi gaza getirir. Hazır mısınız?” Sayarken diğer elini kaldırdı. “Bir... iki... üç... GERÇEKLİKÇİLER!” Son kısmı heyecanla bağırırken herkesin elini kaldırdı.

Tick ve Mothball gönülsüzce bağırdılar fakat Sato ile Sofia sessiz kalmışlardı.

“Ah, korkunçsunuz,” diye homurdandı Paul.

“Haydi gidelim artık, Şapşal,” dedi Sofia. “Gidip Bariyer Asamızı alalım.”

Herkes motorlarına bindi ve ağaçların üzerine uçtular.

47. BÖLÜM

ANNIKA'NIN ATIŞI

Gerçeklikçiler ormandan çıkıp ağaçların üzerinden ilerledikleri sırada karanlık gökyüzü mora çalmaya başlamıştı. Tick korkması gerektiğini biliyordu ama rüzgârsikletler şimdiden güvenini tamamen kazanmıştı; asla yenilmeyen, kolay alerlermiş gibi görünüyorlardı. Aşağılarındaki ormanın karanlık ve şişkin görüntüsü fırtına bulutlarını andırıyor, kendisini olduğundan birkaç yüz metre daha yukarıda hissetmesine sebep oluyordu. Başta Sato'ya tutunmak tuhaf gelmişti ama hız ve yüzüne çarpan rüzgâr hoşuna gitti.

Hayatında ilk kez Superman olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Mothball yavaşlamaları için elini kaldırmadan önce yarım saat yolculuk yaptılar. Siyah-mor karışımı gökyüzü, üzerine parlak bulutlar serpiştirilmiş turuncu-kırmızı bir renge bürünüyordu. Tick ormanın birkaç kilometre ötede sona erdiğini gördü ve arkasında beliren manzara karşısında neredeyse dilini yutacaktı.

Taş ve kayalardan yapılmış devasa kale, şafağın loş ışığında hâlâ karanlıktı. Tepesinde düzinelerce kule ve köprü vardı. Tick'in

gördüğü en büyük yapı olabilirdi; Seahawks Stadyumu'ndan bile büyüktü. Görünüşe bakılırsa Hanımefendi Jane yalnızca sihir benzeri bir şeye sahip gerçeklik keşfetmekle kalmamış, kendisine romanlarda bahsedilen krallara layık bir şato inşa etmişti. Tick büyülenmişti ve aniden kaleyi keşfetme isteğine kapıldı.

Herkes sessizce ve hayranlık içinde Hanımefendi Jane'in kalesine bakarken üç rüzgârsiklet yan yana havada süzülüyordu.

"Adına Limon Kalesi diyor," dedi Mothball. "Sarıyı neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum. Çatlak kadın."

"Bizi göremediğinden emin miyiz?" diye sordu Paul.

"Emin değiliz. Haydi, aşağı inelim. Vakit gelmek üzere." Gidonu itip kalenin kenarına uçtu, diğer iki rüzgârsiklet de tam arkasındaydı.

Sık ağaçların yeşil tepesinden geçip alçaldılar. Çimen ve kır çiçekleriyle bezeli zemin kalenin altından çıkıp ormana karışan parlak mavi nehirle ikiye ayrılmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu ve grup birkaç saniye içinde derin, yavaş yavaş akan nehrin yanına indiler. Çam ve ağaç kabuklarının kokusunu alabilecek kadar ağaçlara yakınlardı.

"Annika nerede?" diye sordu Sofia, gerginliğini gizleme gereği duymadan.

Mothball, "Tam buraya gelecek," diye cevap verdi ama Limon Kalesi'ne bakarken yüzünde endişe belirtileri vardı.

Bekledikleri yerden, birkaç yüz metre ileride nehir boyunca ilerleyen ve kalenin çift kanatlı giriş kapısına çıkan taşlı yolu görebiliyorlardı. Hemen yanındaki nehir sihirli bir şekilde belirmiş gibi kalenin taşlarının altından köpürerek çıkıyordu. O an akan nehirden ve ormandaki erkenden uyanmış kuşlar dışında tek bir kıpırtı bile yoktu.

Tick tam bir şey söyleyecekti ki Mothball bir elini kaldırarak onu susturup kötü bir şey var mı diye kulak kesildi. Tick başta hiçbir şey duyamadı ama sonra her yönden gelen belli belirsiz,

13. GERÇEKLİK

tiz gülüşme seslerini duydu. Önlerindeki avludan, arkalarındaki ağaçlardan geliyordu.

“Bu da ne?” diye fısıldadı Paul.

Islıklar, bağırtilar ve şeytani kahkahalardan oluşan ürpertici kakofoni giderek daha da yükseldi.

“Bu iyi olamaz,” diye mırıldanan Sofia’nın gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünde korku dolu ifade vardı. “Mothball, neler oluyor?”

“Sanırım yerimizi buldular,” diye yanıtladı Mothball, kaleye daha iyi bakmak için ayağa kalkarken. “Dişgen seslerine benziyor ve hızlı geliyorlar. Biraz savaşmamız gerekebilir. Endişelenmeyin, hâlâ kör ve sakarlar, bu yüzden tek yapmanız gereken sürekli hareket edip onları bu küçük mücevherlerle vurmak.”

Sırt çantasının yandaki cebinden koyu yeşil birkaç silindir çıkarıp her çocuğa birer tane verdi. İnce ve birkaç santim uzunluğundaydılar ve bir uçları sivriydi. Tick kendisinininkinin parlak yüzeyini incelerken kalın tarafındaki küçük düğmeyi fark etti.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Bunlar ses doğrayıcı,” diye cevap derdi Mothball. “Canavarlar yaklaştığında ince kısmını onlara doğrultup düğmeye basın. Bu onları uzaklaştırır.”

“Ne yapı...” diye başladı Sofia fakat sorusunu tamamlayamadan taşa sürten ahşap sesi duyuldu. Hepsi aynı anda canavarın ağzı gibi dışarıya doğru açılan kalenin çift kanatlı geniş kapısına baktı. Kapı henüz birkaç santim açılmıştı ki içeriden parlak yeşil elbiseli, uzun siyah saçlı genç bir kadın gergin ve telaşlı adımlarla koşarak çıktı. Sağ elinde uzun, altın rengi asa vardı.

Bariyer Asası.

“Bu Annika!” diye bağırdı Mothball rüzgârsikletine atlarken. “Çabuk! Ona uçun, ona uçun!”

Havaya fırlayıp nehrin yanındaki yoldan uçarak korkmuş ve sürekli arkasına bakarak koşan kadının yanına ilerledi. Kadın koşarken bağırarak bir şey söyledi ama uzakta olduğu için duya-

madılar. Tick, Sato'nun arkasına rüzgârsiklete binerken kalenin kapısından uzun boylu bir şeylerin çıktığını gördü. Kapı aralığı büyüdükçe daha da fazlası çıkıyordu. Yaratıkların ne olduğunu tam anlayamadı ama... *yanlış* görünüyorlardı. Şekil olarak insana benziyorlardı ama yalnızca o kadar.

Sato havaya fırlayıp Mothball'un yanına çıktı. "O şeyler ne?" diye bağırdı.

Yaratıkların derisi korkunç bir hastalığa maruz kalmışlar gibi sarının iğrenç bir tonuydu. Vücutlarının bazı yerlerinden kıllar çıkıyordu ve üzerlerinde gövdelerini güçlkle kapayan, parçalanmış çarşaf gibi görünen pis kıyafetler vardı. Gözleri ufak yarıklardan oluşuyordu ve kıpkırmızı gözbebekleri lav gibi görünüyordu. Ağızlarıysa...

Ağızları kocamandı ve sivri uçlu, devasa dişlerle doluydu.

"Bunlar dişgen," diye bağırdı Mothball. "Kötü yaratıklardır. Ama biraz çaba sarf edersek onları püskürtebiliriz."

Mothball konuştuğu sırada dişgenlerin bağrıları daha da yükseldi. Tick korkuyla etrafına bakınca mide bulandırıcı yaratıkların her yerden çıktıklarını gördü; hendeklerden, kaleyi çevreleyen tepelerden, ormandan çıkıyorlardı. Her yönden geliyorlar, bazıları iki ince kol ve iki bacakları üzerinde ilerliyor, bazılarıysa dimdik koşuyordu; diğerlerininse sırtlarından *bir şeyler* çıkıyordu. Pis yelkenleri andıran zar gibi çıkıntılar rüzgârda dalgalanıyordu. Tick dehşete kapılarak onların kanat olduğunu fark etti.

"Bu arada," diye bağırdı Mothball, Annika'ya doğru atılmaya hazırlanırken, "dişgenler uçabiliyor."

Hanımefendi Jane üst katlardaki odasında açık pencerenin önünde oturmuş, saldırıya geçen ordusunun korkunç seslerini neşe içinde dinliyordu. Bu değişik ve şeytani gerçekliğin gücünün yaratabildikleri inanılmazdı. Dişgenleri ilk kez kullanıyordu. Harika.

13. GERÇEKLİK

Fakat bu kadar az kişinin karşısında bu kadar çok dişgen olması pek de adil değildi.

Yeni doğmuş bebek gibi kucağında tuttuğu Chi'karda motora baktı. Zavallı Gerçeklikçi takımı o olmadan Bariyer Asası'nı kullanamazdı. Efendi George'un Bermuda Üçgeni'ndeki savaşta tamir edilemeyecek biçimde zarar görmüş asasını da ele geçirmişti. Her şey harikaydı.

Annika'nın ihaneti onu biraz üzmüştü. Jane ona bir sürü görevde güvenmişti. İşinin bitecek olması çok yazıktı.

Bağırarak yiyecek bir şeyler istedi. Birkaç gün sonra Reginald Chu'yla yapacağı görüşmenin planını yapmadan önce kendisini bekleyen bir eğlence vardı.

Evreni daha iyi bir yer haline getirme planı resmi olarak başlamıştı.

Sofia saldıran yaratıklar karşısında o kadar afallamıştı ki diğer iki rüzgârsikletin gerisinde kalmıştı. Etrafına bakarken yavaşça daire çizdi. Dişgenler her yerdeydi. Uzun boylu tuhaf yaratıkların kalın gövdelerinden çıkan kemikli kol ve bacakları, iğrenç derileri ve yağlı saçları midesini bulandırıyordu.

"Dostum, bunlar da ne böyle!" diye bağırdı Paul arkasından.

"Kayıp kuzenlerin!" diye bağırarak Sofia bunun espri yapmak için berbat bir zaman olduğunun farkındaydı ama kendine engel olamadı.

"Çok komiksin! Acele et de Mothball'a yetişelim!"

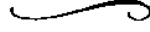
Sofia tam gidonu öne itecekti ki bir şey yerden fırlayıp önlerinde belirdi.

Yaratıklardan biri koca ağzını açmış, küçük bıçak boyutlarındaki sivri dişlerini sergileyerek havada süzülüyor, yollarını kapatıyordu. Aç görünüyordu.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Sofia yaratığın sırtından çıkan, devasa palmiye yaprağı büyüklüğündeki kanatları ilk kez gördü.

Paul aniden arkasında çığlık attı.

Dişgenler Annika'nın koşabileceğinden iki kat hızlı hareket ediyorlardı ve Mothball tarla farelerinin üzerine atılan şahin gibi hızla alçaldığında neredeyse kızın üzerindeydiler. Eski arkadaşının yüzündeki dehşeti görünce kalbi acıdı, Annika'nın gözlerindeki hiddet suyu taşa çevirmeye yeterdi. Mothball rüzgârsikletin daha hızlı gitmesi için kollara asıldı. Ses doğrayıcıyı kullanacak kadar yakında değildi ve olsa bile kullanamazdı çünkü silah Annika'nın beynini jöleye dönüştürürdü.

Bir dişgen Annika'nın sırtına atlayıp onu yere yapıştırdı. Annika yuvarlanıp Bariyer Asası'nı iki eliyle sıkıca tutarak sertçe savurdu. Yaratığın suratına vurunca acıyla geriye giden yaratıktan tuhaf bir uluma sesi çıktı. Annika hemen ayağa kalkıp koşmaya devam etti fakat dişgen sürüsü hemen arkasındaydı. Sakar yaratıklar sürekli birbirlerinin üzerine düşüyordu ama sayıca fazla olduklarından hiç geride kalmıyorlardı.

Mothball, Annika'nın yanına neredeyse ulaşmıştı ve koşmaya devam etmesi için kıza bağıırıyordu. Mothball rüzgârsikletin normal kullanıcılarına göre daha büyük olsa da –bir başka yolcu için yer kalmamıştı– bir şekilde Annika'yı kaldırıp canavarlardan uzaklaştırabileceğinden emindi. Tabii iğrenç şeyler çarpık Chi'karda sayesinde oluşan kanatlarını kullanarak havaya zıplayabilirlerdi ama onu da o zaman düşünürdü.

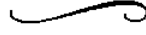
Yaklaşık on metre kalmıştı ki Mothball artık çok geç olduğunu anladı. Birkaç dişgen Annika'ya yetişmiş, etrafını sarıyordu. Mothball'la göz göze geldiğinde öylesine korkmuştu ki Mothball kızın korkudan ölmesinden endişelendi.

13. GERÇEKLİK

Arbedenin içine girip Annika'yı ve asayı kurtarmaya ya da ölmeye kararlı olan Mothball ileri atıldı.

Annika Bariyer Asası'nı olabildiğince sertçe havaya attığında neredeyse ulaşmıştı. Parlak asa sabah güneşinde parıldayarak Mothball'a doğru uçtu. Bir saniye sonra Annika kıvranan sarı tenlerin ve pençelerin altında gözden kayboldu.

Mothball sağ eliyle uzanıp asayı yakaladı. Öfkeyle altındaki yaratıklara bağırırken, arkadaşını kurtarmak için çok geç olduğunu biliyordu.

Tick ve Sato, Mothball'un gerisinde yardım etmek için uçtukları sırada olan biteni izlemişlerdi. Uzun boylu arkadaşları asayı yakaladığında Tick tezahürat mı etmeli yoksa ağlamalı mı emin değildi.

İkisini de yapmaya vakti olmadı.

Üç uçan dişgen keskin pençeleri, sivri dişleri ve kanatlarıyla rüzgârsikletlere saldırdılar.

Sırtını tırmalayan pençeleri hissedен Paul bağırırken derisinin ne halde olduğunu düşünmemeye çalıştı. Destek almak için içgüdüsel olarak Sofia'ya daha sıkı tutundu ve sağ bacağıyla arkasına tekme attı. Ayağının değdiği noktada sert bir temas hissetti, ardından yaratık tüyler ürpertici bir haykırıyla yere düştü.

Sofia rüzgârsikletini hızla sürünce önlerindeki uçan dişgene çarpılar ve yaratık öfkeyle uğuldayarak yana uçtu. Paul geriye kaydığını hissetti ve kendini yeniden koltuğa kaydırды. Bir yandan da aşağıdaki inanılmaz sahneyi izliyordu. Baktığı her yerde kâbus gibi yaratıklar daha da fazla sayıda ortaya çıkıyor, korkunç sivri dişleriyle havaya saldırıyorlardı.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Mothball'un bize verdiği şeyi kullan!" diye bağırdı Sofia, cebinden kendisininkini çıkarırken.

"Ses doğrayıcı," diye fısıldadı Paul aleti çıkarırken.

İkisi birlikte en yakındaki dişgen grubuna nişan alıp düğmelere bastılar. Kısık bir ses havada titreşti, Paul belli belirsiz duyulan fakat yoğun olan bu titreşimi kilise çanlarının yanında duruyormuş gibi kemiklerinde hissetti. Altlarında bir dişgen görünmez bir dalga çarpmışçasına aniden yere çakıldı.

"Vay canına," dedi Paul.

Sofia'yla birlikte her gördükleri canavara ses doğrayıcıyla ates ederek altlarındaki alanı temizlediler. Bir sürü dişgen yere düştü.

"Mothball'u bul!" diye bağırdı Paul, Sofia'nın kulağına.

Tick hayatı boyunca hiç kavgaya girmemişti. Ya uzaklaşmış ya dayağını yemiş ya da *yok saymıştı*. Fakat şimdi hiç şansı yoktu. Bir eliyle Sato'yu tutmuş dişgenlerin dişlerinden ve kanatlarından kaçmaya çalışırken diğer üç uzvuyla tekme ve yumruklar savuruyordu.

Sato motorla birlikte ileri geri savruluyor, ya hızlanıyor ya frene basıyor, yukarı aşağı kaçıyor, saldırganlardan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Ama düşen her bir yaratığın yerine sanki iki tane geliyordu.

Tick dirseğinin sert bir şeye temas ettiğini hissetti ve rüyler ürpertici bir haykırış duydu. Ayaklarıyla motorun yanındaki dişgenlere tekme savuruyordu. Bir tanesini gözlerinin tam ortasından yumrukladı. Daha fazla canavar uçarak etraflarını sardı. Tick, Mothball'un verdiği silindiri cebinden çıkardı fakat bir dişgen çarpınca yere düşürdü.

Kürek kemiğinde keskin bir şey hissetti. Dönüp baktığında bir dişgenin, arkısını yakaladığını ve ağzını kocaman açarak kendisine yaklaştığını gördü. Sato'yu tuttuğu elini bırakmak zorunda

13. GERÇEKLİK

kaldı ve dirseğini olabildiğince sert bir şekilde savurarak yaratığın boynuna indirdi. Dişgen haykırarak aşağıya düştü.

O sırada rüzgârsiklet aniden yere düşmeye başlayınca Tick'in midesi ağzına geldi. Koltuğun kenarına tutunup motorun önüne döndü.

Sato'nun *kaybolduğunu* görünce kalbi tekledi.

Başını kaldırdığında Sato'nun iki uçan dişgenin pençeleri arasında olduğunu gördü.

48. BÖLÜM

ÇİFT KANATLI KAPILAR

Frazier Gunn olan biteni Limon Kalesi'nin yüksek duvarlarından izliyordu. Dişgenlerin Gerçeklikçilerin –özellikle de kendisini Alaska'daki mezarlıktan kaçırان iri olanın– üzerine uçtuğunu görmek ona büyük bir tatmin yaşıtıyordu.

Hanımefendi Jane'in hiyerarşisindeki yeri bu zaferden sonra mutlaka yükselecekti.

Uzun boylu kadının işe yaramaz Bariyer Asası'nı aldığı ve yüzlerce dişgenin arasından eğilip hamle yaparak kaçmaya çalıştığını gördü. Bir an için kadının asayı kırmasından endişelendi; Chi'karda motoru olmadan kullanılması imkânsız olsa bile kendi başına da karışık bir aletti ve yenisini almak aylar sürerdi. Fakat yaratık ordusuna asayı ona zarar vermeden geri getirmeleri emredilmişti. Her şey yolunda gidecekti.

Aniden esnemesine şaşırان Frazier yeterince izlediğine kadar verdi; dişgenler şimdiden onu sıkmışlardı. Hanımefendi Jane'in, yakın zamanda kendisini tebrik etmek için çağırmasını umarak dönüp kaleye girdi.

Tick rüzgârsiklet yere çakılmadan kontrolünü ele geçiremezse Sato'nun kaderinin ne olacağını biliyordu. Motor düşerken dönüyor, ileri geri yalpalıyor, Tick'in tüm duyularını altüst ediyordu. Sakinleşip gözlerini ve ellerini deri koltuğa odaklamaya zorladı ve kendini gidona çekti. Bakmaya cesaret edemese de avlunun ve nehrin onu parçalara ayırmaya hazır olduklarını *hissedebiliyordu*. Yaşamak için yalnızca birkaç saniyesi vardı...

Son bir homurtuyla kendini yukarı kaldırıp bacaklarını motorun iki yanında sıktı. Hemen kolları kavrayıp yukarı doğrulttu. Az kalsın kusmasına sebep olacak bir yalpalamayla motor yavaşladı ve ardından havaya fırladı. Onlarca dişgen ona saldırmak için tekrar pozisyon alırken Tick, Sato'nun götürüldüğü yöne baktı. Çocuğun, kendisini çekiştiren iki yaratıkla mücadele eden bedenini görebiliyordu.

Doğruca kalenin tepesine gidiyorlardı.

Bir saniyede Tick'in aklından milyonlarca düşünce geçti.

Birkaç ay önce çok zor bir karar almıştı. Hayatı korkutucu bir hal almış olsa da –tıpkı Efendi George'un söylediği gibi– ilk mektubu ateşe atarak tüm bunlara son verme seçeneği olmasına rağmen bunu yapmamıştı. Sahip olduğunu bilmediği cesaret, bu kadar güçlü olduğunu bilmediği sorumluluk ve adalet duygusu kalbini ele geçirmiş ve ona bu inanılmaz zor olan kararı alma inancı vermişti. Küçük kardeşi Kayla'yı ve onun hayatı tehlikede olsa ne yapabileceğini düşündüğünü hatırladı.

Ve şimdi hayatında gerçekten ilk defa bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atma şansı vardı.

Efendi George'un çok uzun zaman önce sorduğu soru geldi aklına.

Zor olanı seçmeye cesaretin var mı?

Tick, Sato'ya seslendi ve kolları yukarı kaldırıp rüzgârsikleti dişgenlere doğru sürdü. Sato'ya doğru.

Sofia rüzgârsikleti cesaret edebildiği ölçüde çılgınca kullanmaya devam ediyordu. Peşlerinden gelen sayısız yaratığı atlatabilmek için ani dönüşler yapıyor, alçalıyor ve hızla yukarı çıkıyordu. Gösterdiği çabadan başı ağrıyordu; midesi durması için yalvarıyordu.

Paul arkasında ses doğrayıcıyla olabildiğince çok dişgeni vurmaya ve Sofia'yı korumaya çalışıyordu. Birkaç defa az kalsın düşüyordu fakat Sofia'nın uçmaya devam etmekten başka seçeneği yoktu.

Gözucuyla Tick'in kendi motorunda yanlarından hızla geçtiğini gördü.

Tek başına.

Sato...

Düşüncesini tamamlama fırsatı bulamadan uçan yaratıklardan biri onlara yandan çarparak başını motor kısmına geçirdi. Yaratığın bedeni motorun altına çarpıp yere düşerken Sofia sendeledi.

Arkasında Paul'ün kıpırdadığını hissetti. "Ne yaptı o böyle?" diye sordu.

Ne yazık ki bir saniye sonra cevabı aldılar.

Gürültülü elektronik tekleme sesleri ve ardından tuzığa düşmüş bebek filin sızlanmasını andıran bir sesle rüzgârsiklet çalışmayı bıraktı. Tamamen.

Paul ve Sofia yere düştükleri sırada aynı anda çığlık attılar.

Tick birkaç saniye içinde Sato ve yaratıklara doğru yolu yarlamıştı. Dişgenler uçabilmelerine rağmen hız konusunda rüzgârsikletlerle boy ölçüşemezlerdi.

Tick öne eğilip bakışlarını hedefine kilitledi.

Sato'yu birden bire yere bırakmaya karar verirlerse ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Mothball Bariyer Asası'nı kılıç gibi kullanıyor, rüzgârsikletle ilerlerken asayı geniş açıyla savurarak bazen aynı anda iki ya da üç dişgenin başına vuruyordu. Asayı kırarsa başlarının büyük bir belaya gireceğinin farkındaydı fakat Efendi George her zaman bu şeylerin epey dayanıklı olduğunu söylerdi.

Bir yaratığa güzelce darbe indirdiği sırada sağ tarafında karanlık bir hareket gözüne çarptı. Paul ile Sofia'nın –ve rüzgârsikletlerinin– yere çakıldığını gördü.

Hiç tereddüt etmeden o yöne ilerledi.

Sofia'nın rüzgârsikleti düzensiz aralıklarla tekliyordu; aniden yeniden çalışıyor, ardından yeniden kapanıyordu. Paul ona sıkıca sarılmıştı ve muhtemelen, bir şekilde kurtulurlarsa, kızın bunu asla dile getirmemesini umuyordu.

Fakat Sofia saniyeler içinde öleceklerini biliyor ve hayatını Gerçeklikçi olarak sürdürmenin nasıl olabileceğini merak ediyordu. Sevebileceğini düşündü.

Mothball'un düşünecek ya da diğer seçenekleri gözden geçirecek zamanı yoktu. Yalnızca bir seçenek mantıklıydı ve onu yapmaya koyuldu. Bariyer Asası'nı hemen kemerine sıkıştırıp diğer eliyle de motoru yönlendirdi.

Gözlerini sulandıran bir pikeyle, işe yaramayan rüzgârsiklet dönerek yere çakılırken ona tutunmuş olan Sofia ve Paul'e

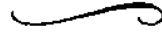
doğru hızla atıldı. Şu anki rotalarına bakılırsa nehrin kenarında birikmiş kayalara çarpacaklardı. Mothball bu rotayı değiştirmeyi amaçlıyordu.

Düşen motora yetişmeden hemen önce Mothball sağa kırdı ardından onların düşme hızına ayak uydurup bunun tek şansı olduğunu bilerek doğruca Sofia ile Paul'ün üzerine gitti. Temas ettiği anda Mothball kendi motoruna gaz verip diğerini düşerken belli bir açıyla *itti*.

Nehre doğru.

Kesin ölüm gözüyle baktıkları durumda artık bir şansları vardı.

Tabii lanet nehir yeterince *derinse*.

Tick kalenin devasa çatısının taş korkuluğuna uçtu, ardından çatıyı kaplayan çakıllık boyunca ilerledi. İki dişgen kanatlarını arkalarında birleştirip çatıya kondu; Sato başı öne eğik bir şekilde aralarında duruyordu.

Tick'i gördüklerinde iki yaratık ona meydan okurcasına kulak delici çığlık attılar. Kalenin duvarlarının kenarlarından daha fazla yaratık savaşa katılma hevesiyle atıldılar.

Tick yavaşlamadı.

"Sato!" diye bağırdı. "Eğil!"

Çocuk ne onu duyduğuna ne de söyleneni yapmayı planladığına dair bir belirti gösteriyordu fakat Tick başka seçeneği olmadığını biliyordu. Öne eğilip yapmak üzere olduğu şeyi gözünde canlandırmaya çalıştı.

"Sato!" diye yeniden bağırdığında sadece bir metre uzaklıktaydı. "Eğil! ŞİMDİ!"

Sato bacaklarını büküp çatıya düşerek yaratıkları hazırlıksız yakaladı. Çocuğu bırakmasalar da iki dişgen de ona bakınca dikkatleri bir anlığına dağıldı ve başları mükemmel bir hedef oluşturacak şekilde yukarıdaydı.

13. GERÇEKLİK

Tick motorun gidonunu sola çevirdi ve dönerken olabildiğince sıkı tutundu. Motorun arkası iki dişgenin gövdesine çarparken yavaşladı. Yaratıklardan biri düşmeden önce sağ kolunu ısıtınca Tick ani bir acı hissetti. İki yaratık da bu ani darbeye afallayarak Sato'yu bıraktı.

Tick motoru sabit tutup çatının taşlarına indirdi. "Atla!" diye bağırdı. Onlarca dişgen arkalarından geliyordu.

Sato yaralanmıştı ve yüzü hâlâ kaçırılmanın etkisiyle solgundu fakat motora emekleyip kendini çekerek Tick'in de yardımıyla koltuğa çıktı.

Tick gözücüyle sarı tenleri ve tehlikeli pençeleri gördü. Dirseğinde buz gibi bir dokunuş hissetti. Ele geçirilmeden, rüzgârsikleti yukarı çıkarıp iğrenç canavarlardan uzaklaştı.

Peşinden de dişgenler havalandı.

Paul'ün neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Vücudunun yere çarpmasıyla oluşan ani acıyı hissetmek zorunda kalmamak için zihni kapanıyor, rahatlatıcı bir bilinçsizliğe kayıyordu. Fakat aniden gelen yoğun soğuk ve ıslaklıkla her şey değişti.

Darbenin şokuyla içgüdüsel olarak nefes almaya çalışınca ciğerleri suyla doldu. Ayaklarının nehrin tabanına çarptığını –bacaklarını kıracak sertlikte–hissedince öksürdü. İçgüdüleri onu bir nefes daha alarak kendini öldürmesini önlemeye çalışıyordu. Bir saniye sonra devasa bir kolun onu göğsünden yakalayıp sudan çektiğini hissetti.

Fakat yukarıya, havaya doğru değil.

Kol onu *kenara* çekip vücudunu kumlu nehrin dibinde sürükledi.

Her şey kararmadan önce Paul bir an ölüp ölmediğini merak etti.

Kaleden açık havaya çıkan Tick'in her yerden gelen sayısız diş-gen karşısında kanı dondu. Gökyüzü soluk, güçsüz görünen kanatlarıyla uçan yaratıklarla doluydu. Daha da fazlası bitmek bilmeyen karınca sürüsü gibi yerde emekliyor ve koşuyordu. Nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmeyen Tick çılgına dönmüş bir halde havaya ve yere bakarak arkadaşlarını aradı.

Gözüne kırmızı far ışığı çarptı. Rüzgârsikletlerden biri *nerdeydi*.

Ve yakınında kimse görünmüyordu.

Morali motorun hızından bile hızlı bir şekilde altüst olan Tick fren yaparak yere atıldı.

Nehrin Limon Kalesi'nden çıktığı taş kemerin altında yüzdükten sonra Mothball tüm gücünü kullanıp Sofia ile Paul'ü çekerek suyun yüzeyine çıkmaya başladı. Nefes almak için can atıyordu ve iki küçük dostunun ne durumda olduklarını hayal bile edemiyordu, tabii hâlâ yaşıyorlarsa.

Gürültüyle su sıçratarak başını çıkardı; hayatının en canlandırıcı nefesini aldı. Bunu yaparken bir yandan da kollarıyla Paul ile Sofia'nın başlarını yüzeye çıkarıyordu.

İki çocuk da öksürüp nefes alınca Mothball'un kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Saçma bir kahkahayla onları nehrin kenarına çekip geniş yürüme yoluna çıkmalarına yardım etti. Paul yere yuvarlandı, tükürüp nefes alıyor, tükürüp nefes alıyordu. Sofia daha iyi görünüyordu, fal taşı gibi açtığı gözleriyle etrafına bakınırken yavaş yavaş derin nefesler alıyordu.

Nehrin yanında, sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen karanlık tünelde oturuyorlardı. Diğer tarafta nehir kalın taş bir duvarın

13. GERÇEKLİK

altından kalenin duvarından dışarıya akarak gözden kayboluyordu. Onun yanında dışarıdan gördükleri devasa ahşap kapılar vardı. Hâlâ yarısı açık olduğu için tamamen karanlıkta kalmıyorlardı.

“Yaratıklar oradan geliyor,” diye fısıldadı Sofia.

“Şu an dışarıda oldukları için mutlu olmalıyız,” diye mırıldandı Mothball. Bariyer Asası’nı, soktuğu kemer boşluğundan çıkardı.

Paul ayağa kalkacak kadar kendine gelmişti ama soluklanmaya çalışırken göğsü hâlâ inip kalkıyordu. “Tick ve Sato’ya ne oldu?”

Tick ona cevap verircesine kapıların dışından bağırdı. “Mothball!”

Rüzgârsiklet üstlerinden bir yerden aşağı indi; dışarıda durduğunda Sato da arkasındaydı.

“Bir dakika,” dedi Paul. “Motoru Sato’nun kullandığını sanıyordum.”

“Çabuk!” diye bağırdı Mothball, Paul’ü duymazdan gelerek. “Buraya girin!”

Tick hemen onu dinleyerek rüzgârsikleti yarı açık kapıdan içeri soktu. Bu sırada Mothball kapıları kapamak için kapı kolu işlevi gören uzun halatları çekti.

“Yardım edin!” diye bağırdı.

Çocuklar yanına gidip onunla birlikte çekerken Mothball dışarıya baktı. Kapılar gürültüyle kapanmadan önce yüzlerce iğrenç yaratığın kendilerine doğru geldiğini gördü.

49. BÖLÜM

ALTIN DÜĞME

Mothball kapı kollarının arasına tahta parçası koyarak kapıyı kilitledi. "Uzun süre işe yaramayacak." Rüzgârsikleri park edip kriket turnuvasını kazanmış gibi arkadaşlarına sarılan Tick'e baktı. "Bir mahsuru yoksa kutlamayı sonra yapın lütfen. Al." Bariyer Asası'nı kaldırıp alması için başıyla işaret etti.

"Ne? Burada mı? Şimdi mi?" diye kekeledi Tick.

"Önce dişgenlerin içeri girmesini istiyorsan bilemem."

Tick kaşlarını çatı. "Ama savaş alanına gitmemiz gerektiğini sanıyordum."

Diğer taraftan kapıya ağır bir şey çarptı ve peşinden vurma ve sürme sesleri duyuldu. Yaratıklar içeri girmek istiyorlardı.

"Efendi George bizi oradan ancak birkaç saat sonra alır," dedi Mothball. "O kadar zamanımız yok. Her şey sana bağlı."

Kadın cevap beklemeden asayı Tick'e fırlattı.

Tick altın asayı iki eliyle yakalarken düşürüp kırmaktan çok korkuyordu. Asayı kaldırırken ne kadar hafif olduğuna şaşırdı.

“Şimdi... kumandayı ayarlayacağım ve puf! Güvende mi olacağız?” diye sordu Mothball’a.

“Çabuk ol ve tuşları yanlış ayarlama yoksa kendimizi bir beyaz balinanın yanlış tarafında buluruz. Hazır olduğunda hepimizin dokunması gerekiyor, sonra da düğmeye basacaksın.”

Sert bir çarpma sesiyle hepsi yerlerinden sıçradı. Tick devasa bir baltanın başının sağ kapıya saplandığını gördü. Sağır edici bir gıcırta duyuldu ve devasa metal geri çekildi. Bir saniye sonra yeniden kapıya çarparak taş kaldırırma ahşap parçaların saçılmasına neden oldu. Geri çekildiğinde açılan yarıktan kırmızı bir göz içeriye göz attı ve peşinden boğuk bir çığlık geldi.

“Şey, Tick,” dedi Sofia. “Belki de, yani ne bileyim, *acele etmeliyiz?*” Son kelimeyi olabildiğince imalı bir şekilde vurguladı.

Paul, “Evet, dostum,” diyerek ona katıldı. “Çabuk ol.”

“Geçmelerine az kaldı...” dedi Sato gergince.

Tick Bariyer Asası’nı sanki paha biçilemez bir antik Mısır eseriymişçesine dikkatlice elinde tutarak çömelirken, “Tamam,” diye fısıldadı. “Haydi bakalım.”

Kapılardan daha fazla gümbürtü ve gıcırta gelmeye başladı. Daha fazla bağırış ve dengesiz gülüşmeler. Dişgenler sanki koç başıyla vurmuşlar gibi sol kapı eğilmeye başladı.

“Acele etme, Tick,” diye homurdandı Sofia.

Tick onu duymazdan gelerek gözlerini kapadı ve Efendi George’un Bermuda Üçgeni’nde kendisine gösterdiği görüntüyü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Zihin gözünü kaldırarak Zamazingo’ya, en üstteki düğmeye baktı.

“Tamam,” diyerek gözünü açıp gerçek asaya odaklandı. Asayı sol elinde tutup Zamazingo’yu üç tık sağa döndürdü. Aceleyle getirip en baştan başlamakta olsa ilk seferinde doğru yapmanın daha iyi olduğunu biliyordu. Zımbırtı’yı ve ardından Dalgamet-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

re'yi gözünün önüne getirerek yavaşça düzenledi. Dikkatini bir sonraki kumandaya çevirdi.

Sağır edici bir çatırtı ırkılmasına neden oldu ve başını kaldırdığında devasa bir yarığın kapıyı neredeyse ikiye ayırdığını gördü. Birkaç sarı kol açıklıktan uzanıp açmak için kapıyı pençeliyordu.

Tick korkunun etkisiyle yeniden işine odaklanarak asayı ayarlamaya koyuldu.

"Su, ses doğrayıcıları mahvetti tabii ki," dedi Mothball kapılara doğru koşup yere düşen bir tahta parçasını alırken. Derhal işe koyulup hastalıklı sarı kollara tahtayla vurmaya başladı. Her öfkeli çığlık ve haykırıyla çabalarını ikiye katlıyordu.

Paul de ona katıldı; daha küçük fakat daha sivri bir parça bulmuştu. Birbirlerine tek kelime etmeden uyum içinde çalışmaya başladılar. Paul alt kısımdakilerle ilgileniyordu, Mothball da daha üsttekilerle.

Tick'e biraz daha zaman kazandırmak zorundaydılar.

Sofia yere çakıldığını hissediyor, içten içe çaresizlikle bağıırıyordu. Sato yanında duruyor, savaşıacak bir şey bulabilmek için çılgınca etrafına bakınıyordu.

"Orada ne oldu?" diye sordu Sofia.

Sato kıza bakarken gözlerinde Efendi George'un evinde gösterdiği nefret ve güvensizlikten eser yoktu. Tick'i göstererek, "Hayatımı kurtardı," dedi.

"Öyle mi?"

Sato başını onaylarcasına salladı.

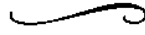
13. GERÇEKLİK

“Bu...” Bir şey bileğini yakalayınca Sofia çığlık attı. Yere bakınca nehirden çıkan bir dişgenin sarı elinin bileğine dolandığını gördü. Arkasında sudan bir kafa daha çıktı.

Sofia bir şey yapamadan Sato yaratığa tekme atarak iğrenç bir çatırtıyla elini kırdı. Dişgen ciyaklayarak suya düştüğü sırada Sato da dizlerinin üzerine çöküp ses doğrayıcının sessiz darbesini indirdi. Yaratık suda gözden kayboldu.

Sofia, Sato'nun ayağa kalkmasına yardım etti ve onu nehirden uzaklaştırdı. O an için görünürde başka yaratık yoktu. Kapılardaki yarıklar neredeyse bir dişgenin geçebileceği kadar genişlemişti. Mide bulandırıcı bir kol içeri uzandı, elinde gümüş rengi bir küre vardı. Sofia tam onu uyarmak için bağırıyordu ki Mothball elindeki tahtayla yaratığın koluna vurdu.

Uzun boylu kadın yüzünde hiddetli bir ifadeyle diğerlerine bağırdı. “Kapıdan uzaklaşın! Hepiniz!”

Paul tek kelime etmeden anında karanlık tünelde koşmaya başladı. Yanından geçerken Tick'in kolunu yakalayıp Tick hâlâ asaya odaklanmışken onu da peşinden sürükledi.

“Haydi!” diye bağırdı Paul. “Olabilirdiğince uzaklaşmamız lazım yoksa akşam yemeği diye bizi yiyecekler. Biraz daha ilerlemeliyiz!”

Tick sonunda asadan başını kaldırıp Paul'ün peşinden koşmaya başladı. “Neredeyse bitti,” dedi soluk soluğa. “Son bir tuş kaldı.”

Korkunç bir patlama sesi karanlık tünelde yankılanırken Tick'in son kelimesi zar zor duyuldu. Gümüş küre bir tür bombaydı. Kapı tamamen açılmıştı.

GİZELİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Tick akın akın içeri giren dişgenlerin çılgınlıklarını ve uğultularını duymazdan geldi. Hiç zamanının kalmadığını bildiği için koşmayı bırakıp asayı göz hizasına indirdi. "Herkes buraya gelsin!" diye bağırdı. "Asayı tutun!"

Alt düğmeye –Neyse Ne'ye– odaklandı. Doğru pozisyonda çevirdi ardından diğer altısına bakıp her birini son defa kontrol etti. Diğer Gerçeklikçiler Tick'in etrafında toplanıp kumanda ve tuşları bozmamaya dikkat ederek asayı farklı yerlerinden tutmak için eğildiler.

Hızla ilerleyen dişgenlerin kâbus gibi sesleri giderek yükseliyordu. Sato boştaki eliyle ses doğrayıcıyı kullanarak onları biraz gerilettiler ama Tick artık saniyeler kaldığını biliyordu.

Dişgenlerin savaş naraları ve Sato'nun silahının tok gürültüsünü bastırarak, "Herkes hazır mı?" diye bağırdı.

Mothball herkesin adına, "Haydi!" diye cevap verdi. "Çabuk ol!"

Tick yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemeyerek Bariyer Asası'nın üzerindeki altın düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Korkunç sesler korosu devam ediyordu. Tick ve diğerleri hâlâ kaledeydiler.

Tick düğmeye tekrar bastı, ardından tekrar tekrar bastı.

Hiçbir şey olmuyordu.

"*Sorun ne, Tick?*" diye bağırdı Sofia.

"Dostum, çabuk ol!" diye ekledi Paul.

Tick onları duymazdan gelerek kumandada bir hata yapıp yapmadığına baktı. Hepsini teker teker zihnine kazıdığı görüntüyle karşılaştırarak hızlıca gözden geçirdi. Her şey doğru yerdeydi.

Düğmeye yeniden bastı ama sonuç yine aynıydı.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündü. *O kadar şeyden sonra çölleşeceksin. Çalışacaksın!*

Sofia panikle omuzlarına vurarak, "Tick!" diye bağırdı.

13. GERÇEKLIK

Tick yaratıkların yaklaştıklarını duyabiliyor, onları *hissede-biliyordu*.

Etrafındakileri zihninden ve kalbinden çıkararak Bariyer Asası'na onu gözleriyle eritebilecekmiş gibi baktı. *Bu kadar yak-laşmışken...*

Karnındaki o tuhaf ısı kaynağının hayata geçtiğini hissetti. Onu iki defa kullanmıştı ve şimdi de büyük bir istekle ona uza-nıp sıcaklığın tüm vücuduna yayılmasını ve kendinden emin olmasını sağladı.

Tick hayatında hiç bağırmadığı kadar yüksek sesle bağırdı. "ÇALIŞACAKSIN SENİ APTAL KÜLÜSTÜR PARÇASI!" Gözlerini kapayıp son bir kez daha düğmeye bastı.

Tick anında sırtından aşağı doğru yayılan karıncalanmayı hissetti ve etrafı ölüm sessizliğine büründü.

50. BÖLÜM

FIRTINA SONRASI SESSİZLİK

“**N**e demek *çalıştı*?”

Hanımefendi Jane, pencerenin yanındaki sandalyenin önünde hayatı için yalvaran bir suçlu gibi diz çökmüş olan Frazier Gunn’a öfkeyle bakıyordu. Jane şaşırtıcı bir şekilde, bu yeni gelişme karşısında kızmaktan çok meraklanmıştı. Belki de Gunn’ın yaşamasına izin verirdi.

Yüzü terle kaplanmış Gunn, “Nasıl olduğunu bilmiyorum, hanımefendi,” derken kelimeleri ağzında yuvarladı. “Gerçeklikçiler Bariyer Asası’nı da alıp ortadan kayboldular.”

Jane uzanıp pencerenin taş pervazına koyduğu Chi’karda motorunu kaldırdı. “Ben asanın kalbini elimde tutuyorken bunu *nasıl* yapabilirler?”

“George onları bir şekilde kırpmış olmalı.” Gunn gözünü yerden ayırmıyordu.

“İmkânsız,” dedi Jane hemen. “George’un asasının ikiye bölündüğünü ilk ağızdan duydum. Ayrıca planlarının o eski veba savaş alanına dönüp saatler sonra kırılmak olduğunu söyleyen *sendin*.”

13. GERÇEKLİK

“Öyleyse nasıl...”

“SESSİZLİK!” Jane bu aptal adama yeterince tahammül etmişti. “Beni yalnız bırak. Seni uzun süre görmek istemiyorum.” Çıkması için elini salladı.

“Peki, hanımefendi.”

Jane onun ayağa kalkıp yaşamasına izin verdiği için arka arkaya teşekkür ederek uzaklaşmasını izledi. Gunn şanslıydı –asayı kaybetmek büyük kayıptı; parçaları ve mekanizması Chi’karda motoru kadar önemliydi– ama mükemmel zihninin derinliklerinde çok daha önemli şeyler dolanıyordu.

Bunu *nasıl* yapmışlardı? Direksiyon olmadan Chi’karda’yı nasıl böylesine güçlü bir şekilde yönlendirmişlerdi? Üstelik bir de kalesinin merkezinde? Bunun, gizemli gücün On Üçüncü Gerçeklik’teki değişmiş versiyonuyla bir ilgisi olabilir miydi? Jane düşünceyle sivri tırnaklarından biriyle dudağına hafifçe vurdu.

Yaramaz çocuklardan biri Chi’karda üzerinde özel bir güce mi sahipti? Bir sürü soru vardı.

Bir sürü çıkarım, sonsuz olasılık vardı.

Yenilgiye rağmen, Hanımefendi Jane gülümsedi.

Dışarıdan bakan biri Tick ve arkadaşlarının Dünya Kupası, Oscar ve Nobel’i tek seferde kazandığını zannederdi. O kadar şey yaşadıktan sonra, yüzlerce tuhaf sarı dişgenin kendilerini parçalamalarından sadece birkaç santimle kurtularak güvenli bir bölgeye kırılmaları zıplayıp çılgılık atmak, sarılmak, tezahürat etmek ve bunları yeniden yapmak için geçerli bir sebepti.

Paul yüzünde kocaman gülümsemeyle, “Niye bu kadar uzun sürdü!” diye bağırdı Tick’in sırtına vurarak.

Tick sırtarak, “Sizi alsam mı yoksa orada mı bıraksam diye düşünüyordum,” dedi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Bermuda Üçgeni'ndekine çok benzer fakat ondan çok daha küçük bir odada kutlama yapıyorlardı. İçeride birkaç koltuk, sandalye ve tuğladan, yanmayan bir şömine vardı. İçerideki tek pencere şöminenin tam karşısındaydı ve dışarıdaki koyu renk paletine bakıyordu: turuncular, kırmızılar, kahverengiler...

Tick sersemliğini üzerinden atıp dışarıyı daha iyi görebilmek için pencerenin önüne gitti. Odalarının dışında kahverengi nehir şeridine inen dik bir yamaç vardı. Damarlı kayalardan oluşan vadi duvarları her yönde sonsuzluğa uzanıyordu. Burası Efendi George'un onları göndereceğini söylediği uydu bölgesi miydi?

Bir kanyonu. Hayır, o kanyonu.

"Büyük Kanyon'da mıyız?" diye sordu ortaya.

"Evet," diye yanıtladı Mothball. "Bu büyük çatlak Chi'kar-da'yla dolu."

"Peki Efendi George ile Rutger nerede?" diye sordu Sofia.

Petrol sızıntısı gibi yoğun depresif hava odayı doldurdu ve kimse tek kelime etmedi.

Efendi George telaşla Bariyer Asası üzerinde çalışıyor, kaynak yapıyor, kablo bağlıyor, çekiçle vuruyordu. Tuhaf silahlar kullanarak Rutger'la birlikte Hanımefendi Jane'in saldırısını püskürtmeyi başarmışlardı ama öncesinde yaratıklar baltayla asayı ikiye ayırmışlardı. En azından Chi'karda motoruna zarar verememişlerdi.

Gerçeklikçileri birkaç saat içinde On Üçüncü'den almak zorunda olduğunun farkındalığıyla alnındaki teri silip çabalarını iki katına çıkardı.

Rutger diğer odadan, "Efendi George!" diye bağırdı ve kısa bacaklarının hızlı hızlı koşma sesi duyuldu.

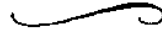
"Ne var, Rutger?" diye sordu Efendi George sinirlenerek. "Burada sıkıntılı bir durumda olduğumu görmüyor musun?"

Arkadaşı sanki beş kilometre koşmuş gibi soluk soluğa kapının önünde durdu. "Efendi George!"

"Konuş be adam! Çabuk ol!"

"Nano-yer bulucular... Mothball, Tick... herkes... Kanyon'daki istasyonumuza kırpılmışlar."

Eski dostunun verdiği haber üzerine Efendi George başta sert konuştuğu için pişman oldu. "Bu harika, Rutger! Gerçekten de harika!" Büyük bir hevesle asa üzerinde çalışmaya devam etti.

Tick ve diğerlerinin kanyona gelmelerinden üç saat sonra –uzun, sıkıcı fakat mutlu üç saat– Efendi George ile Rutger aniden şöminenin yanında belirdiler. Üstleri başları dağınıktı fakat yüzleri parlıyordu.

Tick nasıl tepki vereceğini bilemedi; şoke olmuş, rahatlamış, sevinmiş, kafası karışmıştı. O sabah uyandığından beri bir iyi bir kötü hissetmenin verdiği duygu karmaşasıyla koltuktan fırladı. Efendi George'a göstermek için yanında duran Jane'in asasını heyecanla aldı.

"Gözlerime inanamıyorum, eski dostlar! Başardınız, gerçekten de başardınız! Muffintops tam şu anda on iki yavru doğursa bu kadar sevinemezdim. Ben..." Tick'in elindeki kirli ve yıpranmış asayı görünce durdu. "Efendi Articus, senin bu göreve uygun olduğunu *biliyordum*. Hepinizi tebrik ederim." Asaya odaklanıp gergince elini uzattı. "Şey, bakabilir miyim?"

Tick ondan kurtulduğuna sevinerek altın silindiri adama verdi.

Efendi George asayı alır almaz kaşlarını çattı. "Bu çok... *hafif*. Hanımefendi Jane bir şekilde yapısını mı değiştirmiş? Asayı çevirip altını açtı. Ardından içini incelemek için bir gözünü kapayıp açık kısmını teleskop gibi diğer gözüne tuttu.

Efendi George afallamış bir ifadeyle asayı indirdi.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

"Sorun ne?" diye sordu Mothball. "Çocuklarını kaybetmiş anne gibi bakıyorsun."

Efendi George, gözlerinde kara bulutlarla Tick'e baktı.

"Ne?" diye sordu Tick, bir adım gerileyerek.

"Bu asadan bir parça mı çıkardın?" diye sordu Efendi George suçlayıcı bir tonda.

"Ne?" Tick, Sofia'ya ve Paul'e baktı. İki çocuk da omuz silktiler. "Hayır. Açılabilirdiğini bile bilmiyordum."

Efendi George ona inanmıyormuş gibi baktı. "Genç adam, kendini ve bu iyi insanları buraya kırpma için *bu* Bariyer Asası'nı kullandığını mı söylüyorsun?"

Tick başının dertte olduğundan endişelenerek, "Şey... evet, efendim," diye kekeledi.

Efendi George burnundan soluyarak odada volta atıyor, tartışıyormuş gibi heyecanla kollarını kaldırarak kendi kendine mırıldanırken öfkeli bir goril gibi görünüyordu.

Mothball, "Temel Gerçeklik adına senin sorunun ne, Efendi George?" diye sordu.

Efendi George durup hızla gruba döndü. "Sevgili Gerçeklikçilerim, artık hepiniz kesin suretle gerçek birer üye olduğunuz için söylüyorum, bugün gerçeklikleri sonsuza dek değiştirebilecek bir şeye şahit oldunuz. Tick, sevgili dostum, daha önce dikkate değer bir olay yaşadın mı? Oldukça... mucizevi bir olay?"

"Neden? Ne demek istiyorsun?" Tick, Kayla'nın Efendi George'un mektubunu yakmasını ve sonra böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi mektubun geri dönmesini düşündü. Fakat bir anda utanıp kafası karıştığı için bir şey söylemek istemedi.

"Ne dediğimi ben de tam olarak *bilmiyorum* aslında," dedi Efendi George. "Ama mantığı zorlayan bir şey yaptın."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Paul. "Tick ne yaptı?"

Efendi George herkesin bakması için asayı kaldırdı. "Bu asanın Chi'karda motoru *yok*." Sanki çalınan gizemli bir tarifi söylemiş

13 GERÇEKLIK

gibi duraksayarak bir tepki beklemedi fakat yalnızca Mothball ile Rutger tepki verdi. Şaşkınlıkla bakışıp Tick'e döndüler.

"İyi insanlar, motor olmadan bu şey işe yaramaz. Motor olmadan *çalışamaz*. Gerçeklikler arasında kırılmak için tırşu kullanmaktan farkı yok bunun."

Tick şaşkına dönmüştü, zihni olanları kavramanın eşiğindeydi fakat bu müthiş ima karşısında direniyordu.

"Peki öyleyse Tick nasıl çalıştırdı?" diye sordu Sofia.

"Hiçbir fikrim yok! Tek bildiğim, buraya kırılmak için Chi'karda'yı hayatımda hiç görmediğim bir şekilde kontrol etmesi gerektiği."

Efendi George, Tick'in yanına gidip bir elini omzuna koydu.

"Sen, bayım, ayaklı bir gizemsin. Bu her şeyi değiştirir."

51. BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

Sonraki bir buçuk gün Tick için bulanıktı. Mothball, Efendi George ile Rutger'a Annika'nın öldüğü haberini verdi ve ikisi de duygularını gizleme gereği duymadan çocuk gibi birbirlerinin omuzlarında ağladılar. Sonrasında Annika'nın Bariyer Asası'nı çalmak için gösterdiği cesaret ve kendini feda etmesinin asla unutulmayacağı dışında pek bir şey söylenmedi. Tick onu hiç tanımamasına rağmen öldüğü için üzölmüştü.

Tick'in onları güvenli bir bölgeye kırpmasını hiçbirisi anlayamadı, özellikle de Efendi George. Tick'in gösterdiği kararlılık, kendini ve diğerlerini Temel Gerçeklik'e kırpma isteğinin saf *enerjisinin* onu öldürmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Üçgen'deki makinelerin nasıl ölçeceğini bilemeyeceği kadar alışılmadık bir Chi'karda yayımı olmalıydı. Yoksa Rutger bir anormallik olduğunu fark ederdi.

Sonunda herkes cevapsız sorulardan bıktı ve ileride kendilerini bekleyen şeylere odaklandılar.

Eve gitmeye.

Efendi George, Hanımefendi Jane'in Chi'karda motoruna sahip olmasına rağmen, asa olmadan işe yaramayacağını söyledi. O güçte veni bir asa yapması birkaç ayını alırdı. Şimdilik o –ve veni keşfettiği karanlık ve çarpık sihir– On Üçüncü Gerçeklik'te sıkışıp kalmıştı. Yeni Gerçeklikçilerin başarılı görevleri onlara hatırı sayılı bir zaman kazandırmıştı ve bu süreçte Efendi George'un merkezini onarması, gelecek planları yapması ve Tick'in açıklanamayan vereneğinin olası anlamlarını düşünmesi gerekiyordu.

Arkalarında endişeli aileler bırakan genç Gerçeklikçilere gelince, Efendi George onların eve dönüp geleceklerini açıklamalarının ve derslerine devam etmelerinin en iyisi olacağına karar verdi. Ta ki onlara yeniden ihtiyaç duyuncaya kadar.

Ve yeniden ihtiyaç duyacağının altını tekrar tekrar çizmişti.

O gece ilerleyen saatlerde Tick, Sofia, Sato ve Paul gürleyen ateşin çevresinde –Efendi George yaz ortasında çöldeyken bile ateş yakmaya *bayılıyordu*– Efendi George ile iki yardımcısı Mothball ve Rutger'la birlikte oturuyorlardı. Herkes sessizdi, vedanın ağırlığı kalplerine çökmüştü.

Tick ise *ruhunun* acıdığını hissediyordu. Bu insanları kısa süredir tanımasına rağmen, yaşadığı deneyimler ve başlarına gelen şeylerden sonra onları sahip olduğu en iyi arkadaşlar olarak görmeye başlamıştı. Ailesini göreceği için heyecanlıydı fakat gece odasında tek başına yatma ve Gerçeklikçileri bir daha ne zaman göreceğini bilmeme düşüncesinden hoşlanmamıştı. Ağlamamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Efendi George sonunda sessizliği bozarak, “Sato, genç arkadaşım,” dedi. “Seni Üçgündeki işlerde yardım etmen için bizimle kalmaya davet ediyorum. Diğerlerinin aileleri var fakat şey... merkezde kalmanın senin için en iyisi olacağını sanırım sen de kabul ediyorsundur. Senin, şey... koruyucu ailen gittiğini fark etmemiştir bile, umarım.”

Tick şaşkınlıkla Sato'ya baktı. Sessiz Japon çocuk On Üçüncü Gerçeklik'ten döndüklerinden beri pek konuşmamıştı.

Sato yüzündeki rahatlama ifadesini gizlemeye çalıştı fakat başaramadı. "Kalacağım." Bir şey söylemek istiyormuş gibi Tick'e ve diğerlerine baktı ama konuşmak yerine kollarını önünde birleştirip başını çevirdi.

Tick'in Sato'yla ilgili görüşleri o anda değişti. *O beyninde ne sırlar var acaba?*

"Yardımların bizi çok mutlu eder," dedi Efendi George. "Peki öyleyse artık herkesi evine kırpmanın vakti geldi sayılır. Ama önce sizlere bir şey vereceğim." Takım elbisesinin cebinden bir avuç altın zincir çıkardı. Her birinde ağır bir kolye ucu sallanıyordu. "Bu kolyeler sizin resmi olarak Gerçeklikçi olduğunuzu gösterecek."

Efendi George kolyeyi Olimpiyat madalyası kazanmış gibi Tick'in başından geçirirken Tick parlak altına baktı. Kolye ucunu gözüne yaklaştırarak inceledi. Tuşlarıyla ve kadranlarıyla Bariyer Asası'nın minyatür ama ağır bir kopyasıydı.

"Bunların kıyafetlerinizin altında olduğundan emin olun," dedi Efendi George, gruptan bir adım uzaklaşırken. "Dünyanın en önemli topluluğunun üyesi olduğunuzu herkese göstermenize gerek yok. Bir sürü düşmanımız var."

Tick asa kolyesini atkısının ve gömleğinin içine sokarken kolyenin soğuk sertliğini teninde hissetti. O sırada Rutger çocuklara kalın kâğıt parçaları dağıttı.

Tick kendisininkini aldı; kahverengi kartın üzerinde yalnızca "Atticus Higginbottom, İkinci Derece Gerçeklikçi" yazıyordu.

"Vay canına," dedi Paul. "Artık kimse bize bulaşamaz. Bu kartı gösterdiğim anda hepsi korkak köpekler gibi kaçır."

"Çok komik, genç adam," dedi Rutger şişman kollarını önünde birleştirip. "Asa kolyenize ve kartınıza iyi bakın; ikisini de hak ettiniz."

"Evet, haklı," dedi Efendi George. "Şimdi artık sizi göndermemiz gerekiyor. Atticus, senin adın Ayla başladığı için önce sen."

Tick'in midesi altüst oldu. "Şey, peki." Bir adım öne çıktı.

13. GERÇEKLİK

"Bir dakika." dedi Paul. "Gitmeden önce tezahürat yapıyoruz." Elini grubun ortasına uzattı.

Tick, Sato, Rutger ve Mothball da ona katıldı. Efendi George da gülerек elini uzattı. Sofia gözlerini devirip aynısını yaptı.

"Gerçeklikçiler!" diye bağırdı Paul. Diğerlerinin gönülsüzlüğü karşısında homurdandı. "Biraz takım ruhu kazanmalısınız."

"Lütfen bunu her defasında yapmak zorunda olduğumuzu söyleme," diye yakındı Sofia.

"Evet," dedi Tick. "Sanırım bu konuda Sofia'nın tarafındayım."

Paul yıkılmış gibi görünüyordu. "Seni ele geçirdi."

Tick omuz silkti. "Biraz eski moda." Durup güldü. "Dostum."

Efendi George öksürdü. "Gitme vakti. Atticus, buraya gel lütfen."

Tick dediğini yaptı ve korkmuş dağ gelinciği gibi boynuna yapışmış olan yıpranmış atkısını düzeltti. Mothball veda etme sürecini başlattı.

"İyi şanslar, küçük bey," dedi eğilip ona hızlıca sarılırken. "Biraz daha büyü de sana Beşinci'den uzun boylu bir kız arkadaş getireyim. On Birinci'deki kısa ve şişmanlardan daha iyidir, öyle değil mi?" Göz kırpıp geri çekildi.

"Görüşürüz, koca adam," dedi Rutger uzanıp Tick'in dirseğine hafifçe vurarak. "Attığım taşlar için üzgünüm."

Tick kahkaha attı. "Sorun değil."

"Görüşürüz, dostum," dedi Paul. "E-postayla konuşuruz."

"Kesinlikle."

Tick, Sato'ya döndü ve çocuk uzanıp onun elini sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Sato. "Bir sonraki sefere ben senin hayatını kurtaracağım."

"Güzel plan," diye karşılık verdi Tick gülümseyerek. Sofia'ya döndü.

Kızın gözlerinden, imalı bir şey bulmaya çalıştığı belli oluyordu. Sonunda pes ederek Tick'e sıkıca sarıldı. "E-posta gönder," dedi. "*Bu akşam.*"

Tick tuhaf bir şekilde kızın sırtına hafifçe vurdu. "İddiamızı unutma; Amerika'ya beni ziyarete gelmen gerekiyor. Ayrıca biraz daha bedava makarna sosu istiyorum."

"Tamamdır." Sofia gözyaşlarını saklama gereği duymayarak geri çekildi.

Tick vedalaşması bittiği için rahatlayarak tekrar Efendi George'a döndü.

"Efendi Atticus, sevgili dostum," dedi yaşlı adam gülümseyerek. "Ailen seninle çok gurur duyacak. Bize büyük bir bilmece bıraktığını da eklemeliyim. Çok, çok meşgul olacağız."

Tick ne söyleyeceğini bilemeyerek başını onaylarcasına salladı.

"Pekâlâ öyleyse." Efendi George kumandasını önceden ayarladığı bariyer اساسını kaldırdı. "Elini asanın üzerine koy. İşte böyle."

Tick gözlerini kapayıp, "Hoşçakalın," derken kalbi sızlıyordu.

Efendi George'un söyleyecek bir şeyi daha vardı fakat bunu kulağına fısıldadı: "Atticus, Chi'karda'nın doğasında var olan gücü sakın unutma. İyi veya kötü, seçimlerinin gücünü sakın unutma. Ve en önemlisi, cesaretini sakın unutma."

Tick cevap veremedi klik sesi duydu.

Artık tanıdık gelen o karıncalanmayı hissetti.

Ardından kuşların ve rüzgârın sesini duydu.

Edgar Higginbottom pencerenin yanındaki en sevdiği sandalyede oturmuş milyonuncu kez Tick'e ne olduğunu düşünürken ellerini ovuşturuyordu. *O şanslı, diyordu kendi kendine sürekli. Çocukken yaşadığı onca şey... bir şey onu koruyor. İyi olacak.*

Fakat çocuğun kaybolmasının üzerinden tam dört gün geçmişti ve endişe, Edgar'ın kalbini iğrenç bir hastalık gibi yiyip bitiriyordu. Lorena da iyi değildi; gözyaşlarına boğulmadan birbirlerine bakamıyorlardı. Lisa bile tedirgindi.

13. GERÇEKLİK

Fakat yine de Edgar doğru olanı yaptığını biliyordu. Bir şekilde bunu *biliyordu*. Atticus Higginbottom dünyayı kurtarıyordu ve işi bittiğinde Football 3000 oynamak için eve dönecekti. Ama ne zaman...

Edgar dışarıda birinin bağırdığını duydu. Bir çocuk sesi. *Tick'in sesi*.

Tick'in caddeden eve koştuğunu görünce kalbi tehlikeli sayılacak bir ölçüde hızlandı. Bir an yerinden kıpırdayamadı, nefes alamadı, karısına seslenmeye çalışırken neredeyse boğulacaktı. *Bu oydu! Gerçekten oydu!*

Sonunda, "Lorena!" diye bağırmayı başararak koca vücudunu sandalyeden kaldırabildi. "Lorena! Tick döndü! Döneceğini söylemiştim sana!" Kapıya koşarken önce gülüyor, sonra ağlıyor, sonra yine gülüyordu.

Lorena koşarak merdivenlerden inerken Edgar onun daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Kayla ve Lisa şaşkın gözlerle mutfaktan çıktılar.

"Gerçekten burada mı?" diye sordu Lorena, Edgar'ın doğruyu söylediğine inanmaya cesaret edemiyormuşçasına elini kalbine götürerek.

"Geri döndü, geri döndü!" diye bağırdı Edgar neşeye ve kapıyı açıp dışarı koştu.

Tick babasının kollarına atladığında az kalsın Edgar'ı düşürecekti. Sarıldılar ve hemen sonra Lorena ile kızları da dahil etmek için ayrıldılar. Kol düğümüne dönüşen Higginbottom ailesi sarılıp kahkaha atıyor, genel olarak dışarıdan komik görünüyorlardı. Dünya aniden oldukça parlak ve neşeli bir yer haline gelmişti.

Tick sonunda geri çekilip aile üyelerine teker teker baktı.

"Çılgın günler geçirdim."

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Akşam hava karardıktan sonra Tick ön bahçede yoğun kara bulutlarla kaplı yıldızsız ve aysız gökyüzünün altında oturup düşündü.

Başına gelen her şeyi düşünüyordu fakat düşünceleri Kayla yaktıktan sonra yeniden ortaya çıkan mektuba kayıp duruyordu ve şimdi de Hanımefendi Jane bozmuş olmasına rağmen Bariyer Asası'nı çalıştırmayı başarmıştı. İki olay bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydı ama Tick nasıl ya da neden olduğunu anlayamıyordu. Yoksa Hanımefendi Jane gerçekliklere bir şey yapıp Chi'karda'nın çalışma şeklini mi değiştirmişti?

Efendi George çözecektir, diye düşündü Tick, bu durumdan ne kadar korktuğunu yok saymaya çalışarak.

İçeri girmek için döndüğünde yerde parlaklık oldu ve ayaklarının dibindeki gölgesi belli belirsiz ortaya çıktı. Batıda beliren dolunay bulutların arasından kendini göstermişti.

Sanki bu bir işaretmiş gibi, Atticus Higginbottom, İkinci Derece Gerçeklikçi, tişörtünün altından Bariyer Asası kolyesini çıkarıp avcunda sıktı.

SON SÖZ

ENGELLENEN BULUŞMA

Reginald Chu, tüm zamanların ikinci en iyi mucidi ve işadamı, yeniden derisaatine baktı. Şirketinin yarattığı yeni *Plastikhava* materyalinden yapılmış bankta oturuyor, her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Onunla buluşmak isteyen kişi *geç kalmıştı*.

Kimse Chu Endüstrileri'nin kurucusu, sahibi ve CEO'su ile görüşmeye geç kalmazdı.

Cebinden kendisine birkaç hafta önce gönderilen tuhaf notu çıkardı. Buruşmuş kâğıdı açıp elyazısıyla yazılmış mesajı tekrar okudu.

Sergili Bay Chu,

Beni tanımıyorsanız ama kısa zaman içinde görüşmemiz gerek. Gerçekleri bildiğinizin ama Dördüncü, diğerlerinden çok daha gelişmiş olduğu için onlarla pek

ilgilenmediğinizin farkındayım. Fakat kabul edeceğinizden emin olduğum bir teklifim var. Güce olan aşkınızı biliyorum.

İştenliğimin göstergesi olarak sizin gerçekliğinize geleceğim. On üç mayısta benimle Yalnız Meserinin yanındaki Endüstri Parkta buluşun.

*Müstahbel ortağınız,
Hanımefendi Jane*

Reginald notu buruşturup top haline getirdi. Kadının cüretine inanamıyordu. Ayak işlerine yollayabileceği mektepli bir velet gibi kendisine orada buluşmayı emretmiş ve sonra da gelme cüretini bile göstermemişti. Ayrıca kim kendine *Hanımefendi* derdi ki?

Saatine son kez bakıp ayağa kalktı. Kadının gelmeyeceği belliydi.

Binaya yürürken zaman kaybettiği için sinirlenerek gizemli notu geri dönüşüm robotuna attı. Yapılacak bir sürü şey vardı, buluşmaya gelmeyen Hanımefendi Jane'in mektubunu almadan çok önce yapmayı planladığı şeyler...

Reginald meşgul bir adamdı.

İNSANLARIN, YERLERİN VE ÖNEMLİ ŞEYLERİN LİSTESİ

Annika: Hanımefendi Jane'in güvenini yavaş yavaş kazanmak için aylarını harcayan, Gerçeklikçilik casusu.

Atticus Higginbottom: Tick olarak da tanınan, Deer Park, Washington'ın on üç yaşındaki sakini. Çok zekidir, satranç oynamayı sever ve sık sık zorbalardan eziyet görür. Kendisini tehlikeli bir kadere yönlendiren çok tuhaf mektuplar almaya başlar.

Bariyer Asası: İnsanları ve nesneleri gerçeklikler arasında ve aynı gerçeklik içinde Chi'kardayla yoğunlaştırılmış yerler arasında kırpma için kullanılan cihaz. Yolculuk yapabilmek için Chi'karda'nın yoğun olduğu (mezarlık gibi) yerlerde bulunmak ve konumu asaya aktarabilmek için nano-yer bulucuya sahip olmak gerekir. Gizemli gücü aktaran ve büyüten Chi'karda motoru olmadan kullanılması imkânsızdır.

13. GERÇEKLİK

Bayan Sears: Tick'in en sevdiği kütüphaneci. Saçları süngere benziyor.

Bermuda Üçgeni: Bilinmeyen sebeplerden ötürü tüm gerçekliklerdeki en yoğun Chi'karda alanı.

Billy "Keçi" Cooper: Tick'in Jackson Ortaokulu'ndaki düşmanı.

Budala: Hanımefendi Jane'in talihsiz isimli hizmetçisi. Kendisinden öncekiler gibi, Budala'ya da Chi'karda'nın manipülasyonu sayesinde uçma yeteneği verilmiştir. Jane'in eski çocuk hizmetçisi Kuş Beyinli'nin yerini almıştır.

Büyük Kanyon: Gerçeklikçilerin uydu yeri. Chi'karda seviyeleri bakımından Bermuda Üçgeni'nden sonra ikinci sırada yer alıyor.

Chi'karda: Kuantum fiziğini kontrol eden gizemli güç. Kanaat ve seçimin bilimsel karşılığıdır ki evreni de aslında bu yönetir. Farklı gerçekliklerin yaratılmasından sorumludur.

Chi'karda Motoru: Evrende devrim niteliğindeki keşif. Chi'karda'nın dizginlenmesini, çoğaltılması ve kontrol edilmesini sağlar. Uzun zamandır, o olmadan gerçeklikler arasında yolculuğun mümkün olmadığına inanılıyordu.

Chu Endüstrileri: Dördüncü Gerçeklik'i adeta yöneten şirket. Yarattığı sayısız icatları ve teknolojiyle ünlüdür; icatlarının bazıları yararlı ve kullanışlıyken bazılarıysa kötücüdür.

Çoklu Evren: Temel Gerçeklik biliminsanlarının kuantum fiziğinin evrenin farklı versiyonlarını yarattığı teorisini açıklamak için kullandıkları kalıp.

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

Değişke: Farklı gerçekliklerde var olan kişinin farklı versiyonları. Değişkelerin birbirleriyle karşılaşması oldukça tehlikelidir.

Dişgen: On Üçüncü Gerçeklik'te bulunan Chi'karda'nın mutasyona uğramış çarpık versiyonu kullanılarak Hanımefendi Jane tarafından yaratılmış iğrenç yaratık. En az on iki farklı hayvan çeşidinden oluşturulmuş, önce öldürüp sonra soru sormak üzere yetiştirilmişlerdir. Ayrıca uçabilirler.

Edgar Higginbottom: Tick'in babası. Kilolu olmasına ve pek yakışıklı olmamasına rağmen, tanıştığı herkes onu anında sever. Uykusu çok hafiftir.

Efendi George: Gerçeklikçilerin lideri. Hanımefendi Jane'in ihanetine çok içermiştir. Kendisine katılacak yeni yardımcıları bulmak için dünyanın dört bir yanına bilmeceler içeren mektuplar gönderir. Kedisi Muffintops'ı çok sever.

Frazier Gunn: Hanımefendi Jane'in sadık hizmetçisi. Fakat bir gün onun yerine geçmeyi umuyor.

Frupey: Sofia'nın kâhyası Fruppenschneiger'in takma adı.

Gerçeklikçiler: Bilinen tüm gerçeklikleri keşfedip korumaya yemin etmiş bir örgüt. 1970'lerde Dördüncü Gerçeklik'teki bir grup biliminsanı tarafından kurulmuştur. Eski Gerçeklikçiler diğer gerçekliklerden kuantum fizikçileri işe almak için Bariyer Asası'nı kullanırdı. En iyi gerçeklikçilerden biri onlara ihanet edince odak noktaları değişti ve ilerleyen aylar yıllarda savaşmaları için yalnızca bilim insanı değil, aynı zamanda cesaret, zekâ ve güç –bunlara ek olarak gençliğin masumiyeti– sahibi kişileri aramaları gerektiğine karar verdiler.

13. GERÇEKLİK

Gerçeklikler: Dünyanın kendisinden ayrı, sonsuz sayıda olabilecek versiyonları. En sağlam ve güçlü gerçekliğe Temel Gerçeklik deniyor. Şimdiye kadar Temel Gerçeklik'in on iki ana dalı keşfedildi. Chi'karda seviyesindeki aşırı dalgalanmalar sonucu gerçeklikler yaratılıyor ve yok ediliyor.

Dördüncü: Hans Schtiggenschlubberheimer'ın müthiş bakış açısı ve çalışmaları sayesinde teknoloji bakımından diğerlerine göre çok daha gelişmiş gerçeklik.

Beşinci: Evrimdeki tuhaflıkların insanların çok uzun boylu olmalarına neden olduğu gerçeklik.

Sekizinci: Çok yüksek sıcaklıklar sebebiyle bu dünyanın çoğu suyla kaplı.

On Birinci: Evrimdeki tuhaflıklar ve beslenme şekli buradaki insanların kısa boylu ve gürbüz olmalarına neden olmuştur.

On Üçüncü: Burada Chi'karda'nın değişik ve çok güçlü bir versiyonu bulunmaktadır. Sihir ve karanlıkla dolu bir dünyadır.

Hafiye Sinek: On Üçüncü Gerçeklik'teki mutasyona uğramış Chi'karda tarafından yaratılan kuş ve böcek karışımı iğrenç yaratık. Her türlü silah ya da zehri tespit edebilir ve iğne gagasını sokarak kişiyi öldürebilir. Hanımefendi Jane'in evcil hayvanı.

Hanımefendi Jane: Eski Gerçeklikçi, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük haini. On Üçüncü Gerçeklik ve oradaki mutasyona uğramış çarpık Chi'karda'sını keşfedince bu gücün yalnızca

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

kendisine ait olabileceğini ve evreni yönetme olasılığını çabucak fark etti. Planları daha sadece başlangıç aşamasındadır. Sarıya bayılır ve keldir.

Hans Schtiggenschlubberheimer: 1900'lerin başında Dördüncü Gerçeklik'te Bilimsel Devrimi başlatan adam. Dördüncü gerçekliğin birkaç on yıl içinde teknoloji alanında diğerlerinin önüne geçmesine yardımcı olmuştur.

Kayla Higginbottom: Tick'in beş yaşındaki kız kardeşi. Bir şeyler yakmayı ve çay partileri vermeyi çok sever.

Kırılma: Bariyer Asası'nı kullanarak gerçeklikler arasında veya içinde yolculuk yapma. Kişinin omuzlarında ve sırtında hafif karıncalanmaya sebep olur.

Komuta Merkezi: Efendi George'un Bermuda Üçgeni'ndeki, Chi'karda seviyelerinin kontrol edildiği ve birçok nano-yer bulucunun çeşitli bilgileri raporladığı karargâhı.

Kuantum Fiziği: Son derece küçük şeylerin fiziksel dünyasını inceleyen bilim dalı. Birçok biliminsanı alanı karşısında şaşkına dönmüş ve açıklama getirememiştir. Hakkında bir sürü teori vardır. Yalnızca birkaçı gerçeği biliyor: Bu alemi ve dolayısıyla evreni kontrol eden tamamen farklı bir güç var: Chi'karda.

Kufi: Gerçeklikçilerin kuantum fiziği yerine kullandıkları ad.

Kusmuk Atkısı: Tick'in boynundaki çirkin doğum lekesini gizlemek için sürekli taktığı kırmızı-siyah atkı.

Lisa Higginbottom: Tick'in on beş yaşındaki ablası. Piyanoyu korkunç çalar.

13 GERÇEKLIK

Lorena Higginbottom: Tick'in annesi. Yemek yapmayı çok sever ve kasırga hile çıksa uykusundan uyanmaz.

Mabel Ruth Gertrude Higginbottom Frederickson: Edgar'ın Alaska'da yaşayan, uzun zamandır dul olan halası. Yıllardır hiçbir akrabasını görmedi.

Mothball: Beşinci Gerçeklik'ten bir Gerçeklikçi. Efendi George'a olabildiğince sadıktır. Babasının öngörüsüzce koyduğu isminden hoşlanmasa da ikiz kardeşi Toejam'den daha şanslı olduğunun farkında.

Muffintops: Efendi George'un kedisi. İnsanca bilmiyor ama sütü çok seviyor.

Nano-yer bulucu: İnsanın derisine girip nerede olduklarına, Chi'karda seviyelerine ve daha bir sürü bilgiye ulaşmayı sağlayan mikroskobik boyutlardaki elektronik cihaz.

Norbert Johnson: Macadamia, Alaska'da bir postane çalışanı. Hanımefendi Jane'i yalnızca bir kez görmüş olmasına rağmen ondan çok korkar.

Parçalanmış: Bir gerçeklikteki Chi'karda seviyesi ciddi oranda düşerse dünyanın alternatif versiyonu olarak daha fazla var olamaz ve sonunda parçalanarak hiçliğe karışır.

Paul Rogers: On üç yaşında, Floridalı Gerçeklikçi. Sörf yapmayı ve piyano çalmayı çok sever.

Reginald Chu: Dördüncü Gerçeklik'te Chu Endüstrileri'nin kurucusu olan ve şirketi dünya çapında imparatorluğa dönüş-

GİZEMLİ MEKTUPLAR GÜNCEİ

türen kişiyle aynı adı paylaşan, Tick'in fen dersi öğretmeni. Birbirlerinin değişkesi olabilirler.

Rutger: On Birinci'den bir gerçeklikçi ve Mothball'un en yakın arkadaşı. Komuta merkezinde Efendi George'un sağ kolu olarak çalışıyor. Tick'e taş atmayı çok sever.

Rüzgârsiklet: Chu Endüstrileri icadı. Bu uçabilen motosiklet benzeri araç benzin olarak havadan doğrudan aldığı hidrojeni kullanıyor. Reginald Chu tarafından sunulan oldukça karmaşık yer çekimi manipölasyonu temel alınarak yapılmıştır.

Sato: On dört yaşında, Japon gerçeklikçi. Diğer gerçeklikçilere güvenmesini güçleştiren karanlık bir sırrı var.

Seçim: Efendi George'un, insanların Chi'karda seviyelerini ciddi ölçüde artıran büyük kararlar için kullandığı kelime. Bazı seçimler bir gerçeklik yaratabilir ya da gerçekliği tamamen yok edebilir.

Ses Doğrayıcı: İnsan kulağıyla duyulmayan fakat yoluna çıkanı kendinden geçirecek kadar yoğun ses dalgaları gönderen küçük bir cihaz.

Sivrisinek Faresi: Dördüncü Gerçeklik'teki Chu Endüstrileri'nin kötü niyetli icadı. İçinden nano-yer bulucuya, DNA'ya ya da kan grubuna göre belirli bir kişiye saldırmaya programlanmış olan düzinelerce mekanik sinek çıkarır.

Sofia Pacini: On iki yaşındaki İtalyan gerçeklikçi. Oldukça zengin bir aileye sahip olan Sofia çok güçlü ve bunu göstermekten çekinmez.

13 GERÇEKLIK

Sok Darbesi: Nano-yer bulucunun en ufak bileşenlerini bile bulup etkisiz bırakan, oldukça yoğun elektro manyetik nanoçip iğnesi.

Tick: Atticus Higginbottom'ın takma adı.

Ürperti Hayaleti: İkinci Gerçeklik'te spilfen denilen mikroskobik büyüklükte yaratıkların birleşimi. Ölüm Sireni adı verilen korkunç bir ses çıkarmak için birbirlerine sürtünürken bulut halini alabilirler. Otuz saniye sonra Ölüm Sireni insanlara hoş olmayan şeyler yapar fakat birini öldürdüğü henüz duyulmamıştır. Chu Endüstrileri bu hayaletlerin ürkütücü yaşlı adam suratı şekline girmeleri ve belli bir kişinin nano-yer bulucusu, DNA'sı ya da kan grubuna göre belirmesi için bir program geliştirdi.